

KIMBERLEY
FREEMAN

Bir Kadının Saklı Mevsimi

Kaderini değil, kendi yolunu seçti.

ARKADYA

ROMAN

Melbourne, 1927. Yaz çiçeklerinin büyüğü kokusuyla dolu bir akşamda, genç Zara Dickins hayatının en unutulmaz gecesine adım atar. Modaya, şık elbiselere ve eğlenceye düşkün Zara, hayatını hiç beklemediği yönle sürükleyecek olan Harry Holt'la tanışır.

Hukuk öğrencisi ve geleceğin politikacısı Harry'nin inkâr edilemez karizması ve kararlılığı, sık sık Zara'nın kendi yolunu bulma hayalleriyle çatışsa da, o gece ikisi arasında kırk yıl boyunca sönmeyecek bir kıvılcım ateşlenir. Bu kıvılcım, onları Londra'dan Avrupa'ya, Hindistan'dan Amerika'ya uzanan; başarılarla olduğu kadar zorluklarla da dolu bir yaşamın içine çeker.

Kadınların susturulmaya çalışıldığı bir dünyada, tutkularından, inançlarından ve yeteneğinden asla vazgeçmeyen Zara, moda dünyasının çok ilgi gören ismi haline gelir. Ailesi, dostlukları ve kişisel kalp kırıklarıyla sınıandığı bu unutulmaz mücadelede kendi yolunu cesurca çizmekten vazgeçmeyecektir.

Tarihi romanların usta kalemi Kimberley Freeman'dan derinlemesine işlenmiş, ilham verici bir hayat hikâyesi.

KDV'den muafır.

ISBN-13: 978-625-732367-7

9 786259 732367 *

 www.istanbolk.com.tr

 facebook.com/ArkadyaKitap

 instagram.com/arkadya_kitap

 twitter.com/ArkadyaKitap

"Çok başarılı, sürükleyici
bir kitap."
The Australian

: "Etkileyici... Samimi ve
sürükleyici bir anılar geçidi...
Freeman'ın önceki tarihi
kurgu romanlarının
hayranları buna da
bayılacak."

Books+Publishing

KİMBERLEY
FREEMAN

*Bır Kadının
Saklı Mevsimi*

Kaderini değil, kendi yolunu seçti.

ARKADYA YAYINLARI

BİR KADININ SAKLI MEVSİMİ

Kimberley Freeman

Özgün adı: THE SECRET YEAR OF ZARA HOLT

Yayın Yönetmeni: Burcu Karatepe

Çeviren: Yasemin Büte

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sayfa Tasarım: Ecem Bozbay

Baskı ve Cilt: My Matbaa

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Aralık 2025

ISBN: 978-625-97323-6-7

© Kimberley Freeman, 2025

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI

Ömerli Mah.*Harmantepe Cad.

No: 17 Kat: 4 Arnavutköy / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

KIMBERLEY
FREEMAN

*Bir Kadının
Saklı Mevsimi*

Kaderini değil, kendi yolunu seçti.

İngilizceden Çeviren

Yasemin Büte

Bir Kadının Saklı Mevsimi kurmaca bir eserdir. Pek çok karakter gerçek kişilerden esinlenilmiştir, ancak onların nasıl konuştuğu, düşündüğü, olaylara nasıl tepki verdiği ya da hayatlarındaki gerçek veya kurgusal olaylara nasıl dahil oldukları tamamen benim hayal gücümün ürünüdür.

SELWA'ya

*Mezar ne hoş ne mahrem bir yer,
Ama kucaklaşmadan yoksunmuş meğer.*

ANDREW MARVELL, "TO HIS COY MISTRESS"
adlı şiirinden

GİRİŞ

PORTSEA, ARALIK 1967

Duşun tanıdık sesine uyandı, gerçi uyumuş muydu ki? Tüm bedenini tıpkı şu an akan su gibi sıcak bir rahatlama sardı. Yatağının başucundaki lambayı yakıp saate baktı. Sabahın üçüydü.

“Geleceğini biliyordum,” dedi kadın, o sırada adam belinde havluyla odaya giriyordu. Göğsünü kaplayan gümüşü tüyler hâlâ ıslaktı. “Vieve’e her an kapıdan içeri girecekmişsin ve hepimizin ağlamasına gülüp geçecekmişsin gibi hissettiğimi söyledim.”

“Ben sana hep dönerim. Bunu biliyorsun,” dedi adam, yatağın kenarına oturup kadının elini tutarken.

“O zaman ne bu yaygara? Aklımı kaybedeceğimi sandım. Yüzlerce kişi seni arayıp durdu.”

“Yorulдум. Tüm gözler hep bizim üzerimizde. Sıkıldım artık.”

“İzin ver de çocuklara söyleyeyim. Perişan oldular.”

Adam kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. “Kimse bilmemeli. Sadece sen ve ben.”

Kadın daha fazla ısrar etmedi. Adam haklıydı, yoksa tüm bu çaba boşa giderdi. Oğlanlar artık kocaman adam olmuştu. Uğraşmaları gereken kendi hayatları vardı.

“Yatağa gel,” dedi kadın. “Saat geç oldu.”

“Erken,” diye düzeltti adam, yüzüne gülümseme hâkimdi. Havlu yere atıldı ve lamba söndürüldü. Karanlıkta sadece ikisi vardı. Kadın adamın sıcak bedenine sokulup elini onun koluna koydu ama çok sıkılamaya özen gösterdi. Adamın huyu buydu, hep böyle olmuştu.

“Ne yapacağız?” diye sordu kadın.

“Bu meseleyi sabah olunca hallederiz. Sen zeki kadınsın. Bir çözüm bulursun.”

“Tüm ülke ayaklandı. Bunu yapmak imkânsız.” Onları bekleyen görevin ağırlığı birden ona fazla gelir olmuştu. Hayal gücü bile bunu kaldıramıyordu.

Adam bir parmağını kadının dudağında nazikçe gezdirdi. “Sabah olunca,” dedi. “Yorgunum.”

Kadın adamın parmağını öpüp “Üzgünüm,” dedi.

“Ben de öyle,” diye karşılık verdi adam. “Ne kadar üzgün olduğumu biliyorsun, değil mi?”

Kadının, yatağını paylaştığı bu adamdan ne kadar üzgün olduğunu duymaya ihtiyacı yoktu. Bu adamı affetmenin yolunu hep bulmuştu. İhanetlerini bir kenara bırakarak nazik kalbini, parlak zekâsını ve iyi ruhunu görüyordu.

“Artık bitti,” dedi adam, kadının aklını okumuş gibi. “Geri döndüm ve bunu senden başka kimse bilmiyor. Bunu bir sır olarak tutacaksak başka kadınlar olamaz.”

Kadın hiçbir şey söylemedi.

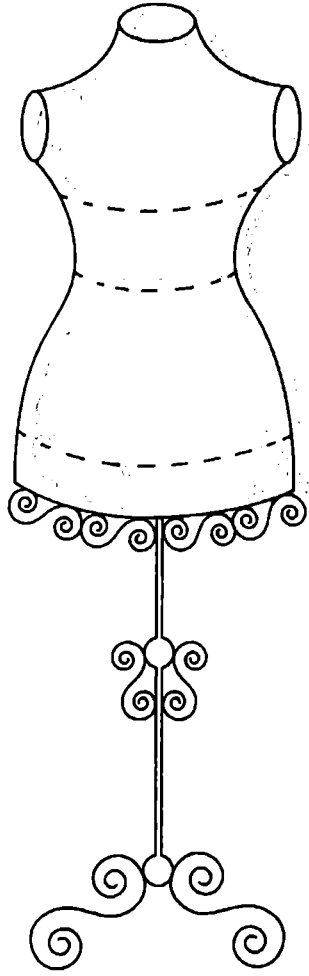
“Sıkıldım,” dedi adam. “Tüm bunlardan sıkıldım.”

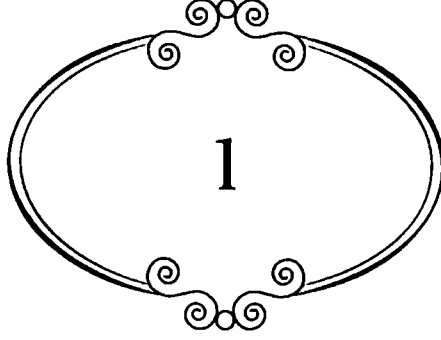
“Benden de mi?” diye sordu kadın, sesinin titrediğini fark ederek.

Adam kadının başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Senden hiçbir zaman sıkılmam,” dedi. “Hem de hiç.”

Sonra kadın, kaçtıkları günün sabahında bir vakit yeniden uykuya sürüklendi.

BİRİNCİ KISIM

MELBOURNE, 1927

Harry'yle tanıştığım gece kendi ellerimle tasarlayıp diktiğim bir elbise giyiyordum. Kısa siyah bir kombinezonun üzerine beyaz organtin kumaştan yaptığım elbisenin yaka ve etek kenarlarında siyah nakışlar, kalçalarında ise büyük bir fiyonkla bağlanmış kırmızı tafta kuşak vardı. Aralık ayının başlarıydı ve yaz çiçekleri Noel kokuyordu. Üniversitedeki tüm erkek öğrenciler, taşradaki ailelerinin yanına dönmeden önce sınavların bitişini kutladıkları için parti sezonu başlamıştı. Babam ve annem haftada bir kez partiye gitmeme izin veriyorlardı... Eski kafalıydılar ve itibarımdan endişe ediyorlardı. Doğrusu erkekleri seviyordum. Onlarla dans etmeyi, flörtleşmeyi, kaçamak bakışmaları seviyordum ama bu benim için bir oyundu. Ciddi bir şey değildi.

Kew'deki küçük evimizin ön verandasında beklerken gözlerim, Norman'ın Morris marka arabasını görmek için yoldaydı. Arkamda ön kapının açıldığını ve annemin hafif adımlarını duydum.

"Bu gece kiminle çıkıyorsun?" diye sordu, melodik İskoç aksanıyla.

"Norman."

"Yine mi?"

"Hı-hım."

"Peki seni eve kim getirecek?"

Anneme dönüp gülümsedim. "Norman," dedim kararlı bir ifadeyle ama bunu sorduğu için onu suçlayamazdım. Bir çocukla gidip başka bir çocukla dönmeyi alışkanlık haline getirmiştım.

"Onunla ciddi misin? Hesaplarıma göre tam bir ay oldu."

"Altı hafta," diye cevap verdim.

"Dikkatli ol," dedi annem. Bununla neyi kastettiğini biliyordum. İki kapı ötemizde oturan, benim yaşlarımda bir komşu kızı, sadece iki hafta önce gözünde yaşlarla alelacele evlendirilmişti.

Anneme "dikkatli" olmama gerek kalmayacağını, ne tür öpüşmelerden hoşlandığını bildiğimi ve çok ileri giden bir erkeği durduracak kadar açık sözlü olduğumu söylemek istedim. Ayrıca yılın büyük bölümünü kalça kemiklerimi ortaya çıkaracak kadar sıkı diyetle geçirdiğim için karnımı bir bebekle şişirmek gibi bir niyetimin olmadığını da belirtmek istedim. Doğal vücut yapım ve o yılın en moda elbiseleri birbirine hiç yakışmıyordu. Ama annemle bu tür şeyleri asla konuşamazdım, bu yüzden masumu oynadım.

"Norman mükemmel bir beyefendi," dedim, ama bu doğru değildi elbette. Çılgın gibi dans eden ve en müstehcen fıkraları anlatan, çapkın ve yakışıklı bir parti severdi.

O sırada Norman'ın koyu yeşil Morris Roadster'ı yolda belirince daha fazla konuşmaktan kurtulmuş oldum. "Hoşça kal, anne."

"Eve çok geç kalma," diye seslendi arkamdan. Boşuna çabalıyordu.

Sonra uzun koltukta Norman'ın yanına kıvrıldım ve çoğu partinin gerçekleştiği St Mary's Hall'a doğru yola çıktık. Kimsenin parası yoktu, bu yüzden her hafta farklı bir grup salonu

süsler, gramofon getirir, punç temin eder (*ilginç bir punç yapmak için cin alacak kadar paramız da yoktu*) ve sonra temizlik için kalırdı.

“Yanlış yola saptık,” dedim Norman’a.

“Bir arkadaşımın kız arkadaşını almam lazım.”

Koltuğun kalan kısmına baktım. “Nereye sığacaklar?”

“Sıkışırız. İstersen dizime oturup direksiyonu tutabilirsin.”

Üniversiteye doğru gidiyorduk. Norman hukuk okuyordu, bu yüzden arkadaşının da aynı sınıftan olduğunu düşündüm. Arabanın camından akşam güneşinin oluşturduğu gölgeleri izlerken başımı Norman’ın sert omzuna yaslamıştım. Yerel kilise ofisinde yaptığım sıkıcı evrak ile zarf doldurma işlerinden oluşan haftalık yoğunluğumun geride kaldığını fark etmiştim ve Norman’la yürüyüşe çıkacağımız, öğleden sonralarımı yatakta uzanıp çizim yaparak geçireceğim, serin mutfagımızda kız kardeşim Genevieve’le kek pişireceğimiz bir hafta sonu hayal ettim.

Araba durunca etrafa bakındım. Koyu renkli saç, parlak gözlü bir delikanlı sürücü tarafındaki cama doğru eğilmişti. Arkasında siyah boncuklu elbise giymiş ince yapılı genç bir kadın duruyordu.

“Harry, Vera,” dedi Norman. “Atlayın.”

“Yer yok,” dedi Vera.

“Aynı fikirde değilim,” dedi Norman ve onlara arabanın önünden yolcu kapısına geçmelerini işaret etti, ben de kapıyı açtım. “Bu Zara.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim ve Norman’ın kucığına sıkıştım. Direksiyon uyluklarına batıyordu. “Norman, bunun işe yarayacağından emin değilim,” diye mırıldandım.

“Ben buraya asla sığmam. Çok şişmanım,” dedi oldukça zayıf olan Vera ve böylece oracıkta düşmanım oldu.

“Böyle olmaz,” dedi Harry. “Ben arkada, kaputta oturacağım.”

“Sorun değil. Hepimiz derin bir nefes alalım,” dedi Norman. “Zara ağırlığını biraz kaydırabilir misin?”

Aniden vücudumda bir sorun varmış gibi hissettim, sanki sorun benden kaynaklanıyordu. Hepimizin sığamamasının sebebi benmişim gibi. Norman’ın kucağından kayarak ini, “Ben kaputta oturacağım,” dedim. “O zaman hepiniz sığarsınız.”

“Ben burada dururken bir kadının kaputta oturmasına izin vermem,” dedi Harry.

“Bu benim seçimim,” dedim, arabadan çıkarken Harry ve Vera içeri geçsin diye işaret ettim.

“O zaman ben de seninle oturacağım,” dedi Harry. “Vera, sen Norman’la oturabilirsin.”

Kaputa tırmandığımda ayakkabılarım yedek lastiğin üzerinde duruyordu. “Gerçekten gerek yok,” dedim ama Harry çoktan yanıma oturmuş bana gülümsüyordu. Gözleri parıltıyor gibiydi ve kirpikleri çok uzundu.

“Rujun, kuşağının rengiyle birebir aynı,” dedi.

“Evet,” diye cevapladım, bir erkeğin böyle bir şeyi fark etmesine şaşırmıştım. Norman kesinlikle fark etmezdi. “Tafta kumaşı bu yüzden bilerek aldım. En sevdiğim ruj rengi.”

Araba titreyerek çalışmaya başladığında dengemi kaybettim. Harry beni bileğimden yakaladı ve ben kendimi tekrar toparlayana kadar tuttu.

“Aman dikkat et,” dedi. “Sırf araba alamayacak kadar fakir olduğum için kafanı yola çarpıp ölürsen kendimi asla affetmem.”

“Kaputun üzerinde birçok kez yolculuk yaptım,” dedim, manzarayı işaret ederek.

“Öyle mi?” Harry batan güneşin ışığında bana dikkatle baktı. “Tanrım, maceracı ruhlu kadınları severim.”

Gülümsememi gizleyemedim. “Dünyayı görmek için tek yol bu. Rüzgâr saçlarını arkaya doğru okşarken.”

“Rüzgâr saçlarını okşarken, ha?” Harry hasır şapkasını çıkardı ama saçları briyantınle şekillendirildiğinden hiç bozulmadı.

İçgüdüsel bir hareketle hasır şapkasını kaptım ve koyu renkli buklelerimin üzerine kondurdum. “Bana bak,” dedim, derin bir sesle. “Ben Harry ve avukat olacağım, sonra zengin olup istediğim kadar araba alacağım.”

“Ah, ben avukattan daha fazlası olacağım,” dedi Harry.

“Ne olacaksın?” diye sordum.

“Dünyayı değiştireceğim.” O neşeli hali yerini birden ciddiyete bırakınca gözlerimi kırpmak zorunda kaldım.

“Öyle mi?”

“İzle beni,” dedi, gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir gülümsemeyle.

İşte bu kadar. Ben de onu izlemek istedim. Hem de gözlerimi ondan hiç ayırmadan.

O gece salonu kim süslediye alelacele iş çıkardığı belliydi. Tavan-
dan birkaç gösterişsiz krepon kâğıdı zinciri sarkıyordu ve punç
kâseleriyle emaye kupaların konulduğu uzun masa, dantel örtü-
lerden ya da çiçeklerden yoksundu. Yine de salon kaliteli müzikle
inliyor, gençler geniş dans pistini dolduruyordu. Norman’la iki
şarkı boyunca dans ederken gözlerim Harry ve Vera’yı aradı. O
kız öyle uzun –Harry’den bile uzundu– ve zarıftı ki onu görme-
mek imkânsızdı. Onlara baktıkça midemdeki kıskançlık düğümü
gittikçe sıkılaşıyordu. Vera’nın “maceracı ruhlu” biri olduğunu
sanmıyordum. Acaba Harry ona dünyayı değiştireceğini söylemiş
miydi ve o da ona inanmış mıydı? Ben Harry’ye inanıyordum.
Ona tüm kalbimle inanıyordum.

Göz göze geldiğimizde Harry, Vera'nın başının üzerinden gülümsedi. Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılırken sanki çocuksu bir sevinçle dolmuş gibiydi. Kendi dudaklarımın da yukarı doğru kıvrıldığını hissettim; normalde hoşlandığım erkeklere bahsettiğim cilveli gülümseme değil, samimi ve karşı konulmaz bir gülümsemeydi.

Norman yüzümdeki ifadeyi görünce etrafına baktı. "Neden Harry Holt'a sırtıyorsun?" dedi.

"Sırtıtmıyorum," dedim, ardından Norman beni Harry'ye sırtım dönük olacak şekilde çevirdi.

Kaşları seğirdi ama başka bir şey söylemedi.

Daha sonra bir grup kız arkadaşımın salonun arka merdivenlerinde toplandık. Havada kesilmiş çim ve yasemin kokusu vardı. Her ne kadar sigaradan pek hoşlanmasam da Eloise'le birlikte sigara içtik. Betty bize çatalı kullanarak mükemmel pliler yapmayı anlatırken, bir gölge kapıdan gelen ışığı engelliyordu. Başımı kaldırıp baktığımda eşikte duran kişinin Harry olduğunu gördüm.

"Merhaba," dedim, yüzümde güller açıyordu.

Harry de yanımıza gelip merdivene oturdu. "Rahatsız etmiyorum değil mi?"

"Hayır, hiç de değil," dedim ve sigaramı hemen ayakkabımın topuğuyla söndürdüm. "Kızlar, bu Harry. Norman'ın üniversiteden arkadaşı."

Arkadaşlarım sırayla kendilerini tanıtırken Harry onlara karşı çok nazikti. Sonra bana dönüp "Sizinle henüz dans etmedim, Bayan Dickins," dedi.

Söyleme şekli ve sesindeki derin vaatle kalbim hızla atmaya başladı. İçerideki gramofondan caz müziği yükseliyordu. Foxtrot dansını çok severdim.

Harry kapının ışığında elimi tuttu ve nazikçe çekerek beni çimlere çıkardı. "Burada dans etmek için daha fazla yer var," dedi.

Müzik zayıftı ama ritmi rahatlıkla duyabiliyordum. Beni kendine doğru çektiğinde saç kreminin keskin, hafif mineralli kokusunu aldım. Sonra ılık akşam havasında dans etmeye başladık.

Sanırım Harry'ye o zaman âşık oldum ama bir bakıma, onu hep sevmişim ve sadece onun gelmesini bekliyormuşum gibi hissediyordum. Norman kadar iyi bir dansçı değildi, fakat müzik bi-tip de beni bıraktığında içten içe daha fazlasını ister haldeydim. Merdivenlere dönünce kız arkadaşı Vera'nın da bizim küçük grubumuza katıldığını fark ettim. Harry'yle dans etmemden rahatsız olmuşsa da bunu hiç belli etmedi. Elbette, hepimiz sürekli birbirimizle dans ediyorduk, kimsenin bütün gece aynı erkekle dans etmesi beklenmiyordu. Ama o dans daha öncekilerle kıyaslanamazdı. Harry'nin bedeninden yayılan sıcaklık ve güç tüm duyularıma kazınmıştı. Başım dönüyordu.

Harry salona geri döndü ama Vera bizimle kaldı. İncecik olmasına rağmen eğlenceli ve arkadaş canlısı bir kızdı ve kısa sürede Eloise'le birlikte bir şarkıya müstehcen sözler uydurmaya başladı. İçeriye punç içmeye giderken Vera nazikçe dirseğimi tutup beni geri çekti.

Kalbim güm güm atıyordu. Neden suçluluk duyuyordum ki?

"O bunu yapar," dedi.

"Neyi yapar?"

"Diğer kızları tavlalar. Sürekli."

"Beni tavladığı falan yok," dedim, elinden kurtularak. "Sadece dans ettik o kadar."

Vera iç geçirdi. "Bana nasıl sadık kalmıyorsa sana da sadık kalmayacak. Tıpkı önceki kıza ya da ondan önceki kıza sadık olmadığı gibi."

"Sadece bir danstı," dedim yine. "Ama teşekkür ederim."

O gece Harry'yle bir daha dans etmedim ve aslında onun gittiğini de görmedim. Bu yüzden canım sıkındı. En azından iyi geceler

dilemek için yanıma geleceğini düşünmüştüm ama gelmemiştir. Onunla dans ettiğim o birkaç dakikalık sihirli an, belli ki benim için daha kıymetliydi, onun için pek bir önemi yoktu. Norman beni saat on birde eve bıraktı. Arabada birkaç dakika öpüşerek oturduk ama sonra biraz fazla cüretkâr davrandı ve nedense o gece buna tahammül edemedim. Onu sertçe itip geç olduğunu söyledim. Annemin kapının yanında benim için yanan bir fener bıraktığı verandadan ona el salladım. Arabası caddede kaybolurken motor sesinin giderek uzaklaşmasını dinledim. Sonra içeri girmek için döndüm.

“Zara?” diye fısıldadı bir ses.

Sesin geldiği yöne baktığımda, bahçemizi çevreleyen yüksek gül çitinin gölgesinden Harry’nin çıktığını gördüm.

“Harry?” Hem şaşırmış hem de heyecanlanmışım.

Harry elinde gevşekçe tuttuğu şapkasıyla kollarını iki yana açarak bana doğru yürüdü. “Umarım sakıncası yoktur.”

“Yaşadığım yeri nereden biliyorsun?” diye sordum, o verandamıza çıkan üç basamağı tırmanırken.

“Eloise’e sorana kadar bilmiyordum,” dedi yumuşak bir sesle. Evde ışıklar yanmıyordu ve ikimiz de ailemi uyandırmak istemiyorduk. “Vedalaşmadan gittiğim için özür dilerim. Vera’nın ailesi onu saat onda evde bekliyordu.”

“Ne kadar zamandır eve gelmemi bekliyordun?”

Omzunu silkti. “Önemli değil.”

Birkaç saniye ona şaşkınlıkla baktım, sonra kendimi toparladım. “Seni içeri davet edemem ama istersen burada biraz oturabiliriz?” Kapının yanındaki hasır koltuğu işaret ettim.

“Çok isterim,” diyerek elimi tuttu ve yan yana oturduk. Yine onun sıcaklığım, varlığının içten çekiciliğini hissediyordum.

İkimiz de ileriye bakıyorduk. Birkaç saniye hiç konuşmadık ama garip bir sessizlik değildi. Cırcır böceklerinin sesini, ağaçları saran hafif esintiyi, fener lambasının belli belirsiz uğultusunu

duyabiliyordum. Sonra Harry oturduğu yerde bana doğru dönünce ben de yüzümü ona çevirdim. Gülümsüyordu.

“Neden buraya geldin?” diye sordum.

“Yarın gidiyorum,” dedi. “Londra’ya. Önümüzdeki yılın ortasına kadar yokum.”

Kalbimde bir anda hissettiğim boşluk beni şaşırttı. “Ah,” dedim.

“Seni görmeden gidemezdim,” dedi. “Sana sormak için... şey, sanırım biliyorum.”

“Biliyorum?..”

Başını eğdi. Yüzünde yine o çocuksu gülümseme vardı. “Sen de hissediyorsun. Nasıl hissetmezsin ki? O kadar sıcak ve parlak bir his ki hayal ediyor olmam imkânsız.”

Ağzımı açıp cilveli davranmaya, zoru oynamaya çalışacaktım. *Neyi hissediyorum?* Ama Harry’ye karşı net ve samimi olmak istiyordum. Onun yerine yumuşak bir sesle, “Ah evet, hissediyorum,” dedim.

Harry elimi tutup başparmağımı parmaklarımda gezdirmeye başladı. Tüm sinir uçlarım bir elektrik akımına kapılmıştı sanki.

“Benim ol ve beni bekle,” dedi.

O an aklım başıma geldi. Ben acemi bir kız değildim. Altı ay uzun bir süreydi. “Harry, daha yeni tanıştık. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Harry ellerini çekti. “Öyleyse sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım ve sonra benim kızım olacaksın.”

Güldüm. “Anlat bakalım.”

Sonra bana gerçekleri anlattı; annesi ölmüştü, babası Londra’da yaşıyor ve tiyatro sektöründe çalışıyordu, küçük kardeşi Cliff de eğlence sektöründe kariyer yapmayı zorluyordu. Ama onun hakkında en çok şey anlatan, yüzündeki küçük ifadeler, sesinin tonu ve kimi zaman detaylı kimi zaman da kısa konuşmasıydı. Büyükbabasının çiftliğinde geçirdiği yazları tüm detaylarıyla

anlattı. On iki yaşında yatılı okula başlamanın yarattığı yabancılık ve yalnızlık duygusu, şimdi bir yetişkinin çocukça şeylere utanarak bakması gibi, makul ve sakın bir tonla yeniden yorumlanıyordu. Annesinin cenazesini kaçırmaması kısa bir cümleyle geçiştirildi. Gerçekler tükenip düşüncelerini ve duygularını anlatmaya başladığında, benden de kendi düşüncelerimi paylaşmamı istedi. Saatler akıp giderken, kâh şiddetle tartışıyor kâh fikir birliğine varıyor, seslerimiz yükseldiğinde birbirimizi susturup kıkırdıyorduk. Sözlerimizle, ruhlarımızla aramızda sihirli bir bağ kurmuştuk âdeta ve güneş ufukta belirdiğinde bana iyi geceler öpücüğü verip Londra'ya varır varmaz bana yazacağını söyledi.

“Yazmayacaksın,” dedim, sabahın soğuşunu iliklerimde hissediyordum. “Beni unutacaksın.”

Harry ayağa kalkarak, “Göreceksin,” dedi. “Artık birbirimize aitiz. Her zaman öyle olacağız.”

Gülümseyerek başımı salladım. “Senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum.” Hasır koltuğun arkasına koyduğu şapkasını aldım. “Al, bunu unutma.”

“Benim için sakla,” dedi Harry. “Böylece geri dönüp alacağımı bilirsin. Hem sana daha çok yakışıyor.”

Şapkayı takıp ona bir öpücük gönderdim.

“Bir gülden daha güzel,” dedi. “Benim Zara’m.” Merdivenlerden inerken omzunun üzerinden bana baktı. “Yazacağım.”

“Ben de cevap yazarım.”

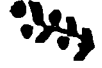
“Norman’dan ayrılman gerekecek.”

“Senin de Vera’dan.”

“Zaten ayrıldım. Ben ikiyüzlü biri değilim.”

Ona, Vera’nın farklı bir şey söylediğinden bahsetmedim.

Harry köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onu izledim, sonra hasır koltuğa bıraktım kendimi, güneş defne ağaçlarının üzerinden doğarken gözlerim yorgunluktan ağırlaşmıştı.

Noel geçti, yılbaşı geldi geçti ama mektup gelmedi. Kalbim kırık falan değildi. Bazen uyumadan önce kafamda hesaplamalar yapıp durdum. Onun Londra'ya varması altı hafta, mektubun hava postasıyla geri gelmesi belki iki hafta sürerdi. Uçağın Persiya veya Burma gibi yerlerde durduğu o egzotik rotayı* düşündüğümde, mektup gibi önemsiz bir şeyin yol boyunca kaybolması çok muhtemel görünüyordu. Ama belki de mektuplarını deniz postasıyla göndermişti, bu da daha uzun bir bekleme süresi anlamına geliyordu.

Belki de birbirimize ait olduğumuzu söylerken ciddi değildi. Bir ihtimal o an ciddi olabilirdi ama gemi kıyıdan ayrıldığında bana olan ilgisi kaybolmuştu. Bu yüzden Norman'la görüşmeye devam ediyor ama dans edip öpüştüğümüzde o eski cazibeyi hissedemiyordum.

En iyi arkadaşım Betty, Russell Caddesi'nin kuzey ucundaki bir inşaat şirketinin ofisinde çalışmaya başlamıştı ve bana da birlikte çalışabileceğimiz sekreterlik pozisyonunda bir iş bulmuştu. Bu yüzden şehirde çalışma fırsatını hemen değerlendirdim. Her sabah tramvayla yolculuk yaparken bileğimde taşıdığım yeni deri çantamla kendimi tam bir yetişkin gibi hissediyordum. Zihnim düşüncelerle dolup taşıyordu ve şubat ayına geldiğimizde Harry'nin yüzünü artık hayal meyal hatırlıyordum.

Sadece şafak sökmeden uyandığımda derin bir yalnızlık hissi beni kaplıyordu. Sanki önemli bir şey eksikti, sanki parlak bir fırsat elime geçmiş de ben onu kaçırmıştım.

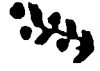
* 1960'larda Avustralya ile Londra arasındaki uçuşlar günümüzdeki gibi doğrudan değildi. *Kangaroo Route* adı verilen bu uzun güzergâhta uçaklar defalarca yakıt ikmali ve aktarma için dururdu. Tipik duraklar arasında Singapur, Bangkok, Kalküta, Karaçi, Tahran (o dönemde "Persiya" olarak anılırdı), Kahire ve bazı rotalarda Burma (Rangoon) yer alırdı. Bu nedenle yolculuk günler sürerdi ve mektupların kaybolması ya da gecikmesi olağan kabul edilirdi. (ç.n.)

Betty'yle sekreterlik bölümünde üçlü bir masa grubunda oturuyorduk, bu da baş sekreterimiz Bayan Bloomsbury'nin kötü planlama yapmasından kaynaklanıyordu çünkü günün büyük bir kısmını daktiloların gürültüsü arasında dedikodu yaparak geçiriyorduk. Ben elbise çizmeyi çok severdim, Betty ise dikmeyi sevdi, bu yüzden sohbetlerimizin çoğu kıyafetler üzerine olurdu. Tabii onlara en çok hangi ayakkabıların, rujların ve saç modellerinin gideceği üzerine de konuşurduk. Masaların başında oturan ince dudaklı sekreter Irma, görünüşe olan takıntımızı açıkça onaylamıyordu (ancak Betty ve ben, onun düşük bel elbiseler için *mükemmel* bir vücuda sahip olduğunu birçok kez dile getirmiştik). *Güzel giyinmek hayatta tek başına işe yaramaz* lafını tekrarlamayı çok severdi ama ben onun yanıldığını düşünüyordum. Sekreterlik de tek başına işe yaramazdı veyahut en azından evlilikten öteye geçemezdi çünkü hiçbir kadın sekreter maaşıyla geçinemezdi.

Bu yüzden Irma'yla gizli bir oyun oynamaya başladık. Her cuma Betty'ye elbise taslağı verirdim ve hafta sonu boyunca o elbiseyi dikerdi. Betty'nin teyzesi ona eski dikiş makinesini Noel hediyesi olarak vermişti ve o da kumaşla dantelleri biriktiriyor, bazen eski bir elbiseyi söküp yenisini dikiyordu. Pazartesi günü elbiseyi giyip Irma'ya hafta sonu Manton's'tan veya hatta Georges'tan aldığını söylerdi ve Irma bir kez bile bizim tasarımlarımız olduğundan şüphelenmezdi. Bunun yerine bazı insanlar yiyecek alamayacak kadar fakir olduğu halde Betty'nin kıyafetlere çok fazla para harcadığından şikâyet ederdi.

Birkaç ay sonra bu oyundan sıkıldım çünkü çizmeyi sevdiğim elbiseler boncuklu ve payetli, kadife ve şifondan yapılmış gece elbiseleriydi. Betty gibi alımlı bir kadın bile bunları işe gelirken giyemezdi, en azından hayat kadını sanılmadan... Ama bu oyun

bizi kendi giyim mağazamızı açsak nasıl olur diye düşünmeye sevk etti. Bütün gün dedikodu yapıp bir ay içinde iflas mı ederdik? Yoksa ikimizin de çok sevdiği bir işte çalışmak, baş sekreterin bize söylediği gibi "başımızı önde tutmamızı" mı sağlardı?

Bunun hayalini kurup üzerinde uzun uzun konuştuk ama Betty'nin erkek arkadaşı Tom Ramsay'nin yakında ona evlenme teklif edeceğini ve bekâr kadınların bir giyim mağazası işletme hayallerinin sona ereceğini biliyordum. Norman'ın bana evlenme teklif etmesini hiç istemiyordum. Harry'yle tanıştığımdan beri aramızdaki ilişki çok değişmişti. Artık beni daha kolay sinirlendiriyordu. Belki de ona karşı tahammülüm kalmadığı için bana ilgi arsız geliyordu. Harry'yi potansiyel bir koca olarak düşünmeme imkân yoktu çünkü hayatıma bir anda girmiş ve sonra hayalet gibi ortadan kaybolmuştu.

Annem haftada bir kez evde hazırladığı piknik sepetiyle tramvayla şehre gelirdi. Normalde formumu korumak için pek yemek yemezdim. Fitzroy Bahçeleri'ne kadar yürürdük ve annem oturmamız için kareli bir örtü sererdi. Pikniğimiz öyle lüks sayılmazdı, sadece sandviçler ile bir termos çay, bazen de annem yapmışsa reçelli tartlardan olurdu ama genelde kendimi aç bıraktığım için bu bana büyük bir zevk verirdi.

Şubat ayının o akşamüstü vaktinde hava beklenmedik derecede sıcaktı. Peynirli sandviçimden bir ısırık almıştım ki annem çantasından mektup çıkardı.

İki tane.

Ne olduklarını hemen anlamıştım ama annemin bana vermesini bekledim.

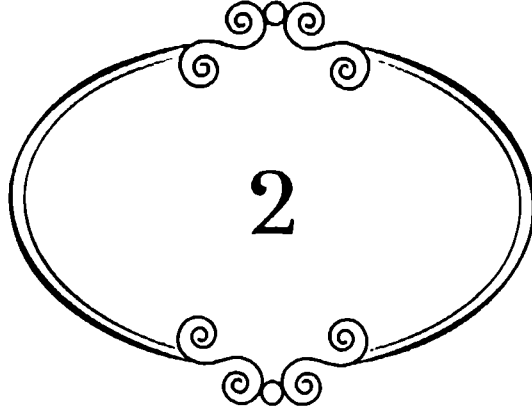
“Bu sabah geldiler, ikisi de aynı kişiden. Londra adresi. Harry Holt’u tanıyor musun?”

Onları annemin elinden kapmamak için kendimi zor tutuyordum. “Evet, birkaç ay önce tanıştım.” Zarfların ikisi de bayağı kalındı. Kalbim küt küt atıyordu. Mektupları çantama koyup klipsini kapattım, sonra annemin söylediklerine odaklanmaya çalıştım.

Annem çok güzeldi ve bu, ergenlik çağına girdiğimden beri benim için büyük bir acı kaynağıydı. O uzun ve inceydi, ben ise 1,57 boyundaydım ve yumuşak bir yağ tabakasıyla kaplıydım. Geniş aralıklı gözleri vardı, çenesi ve elmacık kemikleri belirgindi, ben ise yuvarlak yüzlü ve küçük ağızlıydım. Bize iki emaye kupa çay doldururken ellerine baktım; yuvarlak tırnaklarıyla çok zarifti. Benim ellerim ise küçük ve hamur gibiydi, tırnaklarım da çoğu zaman köküne kadar yenmiş olurdu. Yıllar içinde arkadaşlarımdan serpilip güzelleştiklerine ve bu açıdan annelerini geride bıraktıklarına şahit olmuşum. Benim için o anın geleceğine hiç inanmıyordum.

Zihnim başka yerlerde olduğu için her zamanki öğle yemeği sohbetine katılmakta zorlanıyordum. Annem fark ettiyse de bir şey demedi. Konuşmayı çok severdi ki bu özelliği ondan miras almıştım. Şu anda da bana komşularımızla (her pazar kiliseden sonra şiddetli ve yüksek sesle kavga eden) ilgili son havadisleri veriyor, Genevieve’in erkek arkadaşı Jack’in her an evlenme teklifinde bulunacağından nasıl emin olduğunu, iki küçük erkek kardeşimin bu sabah okula gitmeden önce bahçede oynarken ip te asılı çarşafı nasıl kirlettiklerini anlatıyordu. Ben de tam olması gerektiği gibi başımı sallayıp gülümsüyordum ama kalbim Harry diye çarpıyordu.

Hayatım boyunca da öyle olacaktı.

Birbirimize büyük bir tutkuyla mektuplar yazmaya başlamıştık, öyle ki kalem uçlarımız kâğıda gömülüyor, sayfalar âdeta yanıp tutuşuyordu. İlk iki mektuptan –bunlardan biri yolda bir yerde gecikmişti, diğeri ise cevap vermediğim için suçlamalar içeriyordu– sonra mektuplar gelmeye devam etti. Kâğıt tomarları onun güçlü, akıcı el yazısıyla doluydu. Mektuplarında babasıyla birlikte Londra’daki günlük yaşamından çok az bahsederdi. Daha ziyade bana fikirlerini ve beslediği hayallerini ya da çocukluğunda başına gelenleri, yatılı okulun ve annesinin ölümünün onu nasıl etkilediğini yazıyordu. Bana geleceğini ve geçmişini anlatıyordu ama yaşadığı güncel şeylerden pek bahsetmiyordu. Buna karşılık kendi mektuplarımı sıradan buluyordum, ya sekreterlerin dedikodularıyla ya da kardeşlerim hakkındaki şikâyetlerle dolu oluyordu. Bu yüzden kenarlarına ve köşelerine küçük çizimler, beni her zaman büyüleyen periler ve cinler ekleyerek onları süslüyordum. Hepsinin (benim gibi) yay gibi dudakları ve ince belleri vardı. Harry bunlara bayılıyor ve daha fazla çizim yapmamı istiyordu ama ben çizimlerimi sanat olarak görmüyordum. Arada bir zarflara eklediğim ufak eskizlerden çok hoşlanıyordu. Bana âdeta tapıyordu.

Hiçbir erkeğin bana bu kadar ilgi gösterdiğini görmemiştim; üstelik sadece güzel bir kız olduğum için değil, bir insan olarak da.

Elbette, eve gelip bana evlenme teklif edeceği günün hayalini kuruyordum, belki de Ceylon'dan aldığı bir yüzükle... Orada dünyanın en güzel safirlerinin olduğunu biliyordum. Akşamları yatağımda hayallere dalarak uçuşan satenlerden, şifondan ve güllü dantellerden oluşan gelinlikler çiziyordum. Ama mektupları başka şeyler hayal etmemi de sağlıyordu. Bana olan arzusunu açıkça dile getiriyordu ve ben de aynı şekilde cevap veriyordum. Onun karşı konulmaz fiziksel çekiciliğini unutmamıştım ve geceleri uykuya dalmadan önce defalarca onunla birlikte olduğumu hayal ediyordum. Önce öpücükler, ardından dokunuşlarla zamanla kafamda her şey daha samimi ve ateşli hale gelmişti, öyle ki bazı geceler vücudumun bu düşüncelere verdiği şiddetli tepki yüzünden uykularım kaçıyordu. Annem birden fazla kez beni gece yarısı mutfakta buzdolabından süt içerken yakalamıştı ve neden uyuyamadığımı sorduğunda ona cevap veremiyordum. Şehvet, anne. Şehvetten içim yanıyor. Dünyadaki tüm soğuk sütler bile ateşimi söndüremezdi.

Düşüncelerim her zaman Harry'nin etrafında dönüyordu. Onunla buluşmayı düşünüyor, ona yazacaklarımı not ediyor, tavsiye ettiği kitapları (genellikle tarzım olmayanlar) okuyordum ama Harry gerçek dünyada var olmayan biri gibiydi. Muhtemelen bu yüzden o istese de Norman'la ilişkiyi bir süre bitirmedim. Gerçek bir hayatım vardı ve genç bir kadın olarak bu, partiler ve danslar anlamına geliyordu. Süslenip püslenip şık bir erkeğin kolunda gitmek de bunun bir parçasıydı.

Nisan ortasında hava ısrarla kışa doğru dönerken Eloise on dokuzuncu yaş gününü kutladı ve vaftiz babasının Toorak'taki

evinde büyük bir parti verdi. Eloise'in ailesi benimki gibi sıradan orta gelirli aileyken vaftiz babası, arkadaşımın deyiimiyle, "Karun kadar zengindi" ve evinde parke zeminli, kemerli tavanlı küçük bir balo salonu vardı. Oda yumuşak ışıkla aydınlatılmıştı ve duvarlarda gölgeler dans ediyordu. Alçak sahnede bir swing* grubu canlı müzik çalıyordu ve sesleri gramofona göre daha gür çıktığından sohbet etmek isteyen davetliler, Fransız kapılardan geçip lale ağaçlarının manzarasına bakan kiremitli verandaya geçmek zorundaydı.

Balo salonunun bunaltıcı havasından sonra verandanın serinliği iyi gelmişti. Betty'yle birlikte orada dururken sık sık yaptığımız gibi gördüğümüz her elbiseyi tek tek tartışıyor, bazılarına hayranlıkla bakıyor, bazılarına ise dehşet içinde irkilerek tepki veriyorduk. Betty'nin Tom'u gelip onu dansa kaldırıncı birkaç dakika yalnız kaldıktan sonra Norman yanıma geldi.

"Doğum günü pastasının büyüklüğünü gördün mü?" diye sordu.

"Hayır."

Norman elini kalçasına dayayarak "Az önce getirdiler," dedi. "Sanırım birazdan kesecekler. İçeri dönmek ister misin?" Beni nazikçe tutup foxtrot dansı yapmaya hazır bir pozisyonda kendine doğru çekti. "Seninle dans etmekten henüz sıkılmadım."

Gülümseyerek kollarından nazikçe sıyrıldım. "Şimdi olmaz."

Her zamanki gibi omuz silkip umursamayacağını sanıyordum, ama onda bir değişiklik vardı ve beni sıkıca tuttu. "Şimdi olmaz mı? O zaman ne zaman, Zara? Partilere ve danslara geliyoruz, bir kez dans ediyoruz. Seni eve bırakıyorum, bana bir öpücük veriyorsun. Haftada bir dans ve bir öpücükle yaşayamam."

Geri çekildim ama o beni sıkıca tutmaya devam ediyordu. "Norman, bırak beni."

* 1920'ler ve 1930'larda cazın bir dalı olarak ortaya çıkan, ritmik olarak "sallanmış" hissi veren bir müzik tarzıdır. (ç.n.)

"Sana aşık olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Üzgünüm Norman, ben aynı şeyi hissetmiyorum." Tüm sözleri aceleyle söylerken kendimi suçlu hissediyordum.

Beni öyle sertçe bıraktı ki sendeledim ve dengemi sağlamak için taş korkuluğa tutunmak zorunda kaldım. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Zara. Bir erkeği böyle oyalamak."

"Seni oyalamak istememiştim," dedim, yüzüme zoraki bir gülümseme kondurup hafif bir ses tonuyla konuşarak. "İyi vakit geçiriyoruz, değil mi? Genciz. Hiçbir şey bu kadar ciddi olmak zorunda değil."

Norman kafasını salladı ve gözlerindeki hüznün göğsümde keskin bir suçluluk hissi uyandırdı. "Ciddi olduğumuzu sanıyordum. Yüzük için para biriktirmeye başlamıştım."

Sözler düğümlenip boğazımda kaldı.

"Zara, biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni ve Vieve'i geçen haftaki dansa konuşurken duydum. Harry Holt sana aşk mektupları yazıyor, değil mi?"

Harry'yle yaşadığım gizli aşkı sır gibi sakladığım için Betty'ye bile söylememiştim. Ama annem ve kız kardeşim gelen mektupları gördükleri için biliyorlardı. "Evet, bana mektup yazıyor," dedim. "Ben de cevap yazıyorum. Ama onu pek tanımıyorum, sadece arkadaşız."

"Ha!" dedi Norman acı bir şekilde başını sallayarak. "Seni onunla tanıştırmamalıydım. Anlaşılan bir kez istedi mi ona karşı koyabilecek hiçbir kadın yok. Benim olanı elde etmeye karar verdiği ilk sefer değil bu."

Sessiz kaldım. Öfkeli erkeklere dayanamazdım; beni korkuturlardı.

Parmağını omzumun yumuşak kısmına batırdı. "Al, senin olsun. Aslında ikiniz de ne yaparsanız yapın. Tam tencere kapak gi-

bisiniz, ikiyüzlü çift. O seni eğlenceli bir dansa çıkaracak ve dans bittiğinde ne kaybettiğini anlayacaksın. Dünyaları verseler bile bir daha seninle olmam.”

Geveleyerek özür dilemeye çalıştım ama Norman öfkeyle uzaklaştı. O kadar rahatlamıştım ki korkuluğa yaslanıp derin derin nefes aldım. Benden ayrılmakta haklıydı. Bunu aylar önce kendim yapmalıydım. İlk mektuptan sonra. Hayır, daha da önce, Harry ile dans ettikten sonra. O andan itibaren benim için başka bir erkek yoktu, bunu kendime ve Norman’a itiraf etmeliydim.

Birkaç dakika sonra Betty yanıma geldi. “Aman Tanrım, Zara, Norman’a ne yaptın? Arabasıyla hızla uzaklaştı ve sanırım ağlıyordu.”

Bir erkeği ağlatma düşüncesi beni derinden yaraladı. Her şeyi Betty’ye itiraf ettim, o da beni teselli ederek yanlış bir şey yapmadığımı söyledi, ama Norman’ın sözleri zihnimde yankılanıyordu. *Tam tencere kapak gibisiniz, ikiyüzlü çift.* Bunun benim için doğru olduğunu biliyordum ve artık birden fazla kişi bunun Harry için de doğru olduğunu söylemişti. Kendimi neye bulaştırmıştım?

Kew’deki altı kişi yaşadığımız evimiz öyle ferah ve geniş değildi, bu yüzden Genevieve ile ben evin ön tarafındaki en küçük yatak odasını paylaşıyorduk. Hava açık olduğunda, başınızı doğru açıyla eğerseniz, tepelerdeki menekşe tarlalarının ötesinde kalan Yarra Nehri’ni görebiliyordunuz. Küçük kardeşlerim John ile David başka bir odayı paylaşıyordu ve annemle babamsa bahçeye bakan, düzgün kesilmiş çimlerle ve sümbül tarhlarıyla çevrili en büyük odada kalıyordu. Evin ortasında babamın karanlık küçük çalışma odası bulunuyordu; Vieve’le birlikte on iki yaşma kadar burada bir mürebbiyeden aldığımız dersleri hâlâ hatırlıyordum. Ondan

sonra annemle babam beni okula göndermişti ama ben, genç kız arkadaşlarımla ya da düşmanlarımla başa çıkacak becerilere sahip değildim. Benim gibi balık etli, hayaller kurarak perilerin resimlerini çizmekten başka zevki olmayan bir genç kız için okul zordu ve çoğu konuda sınıfta sondan ikinci olmak gibi mükemmel bir rekor kırmayı başarmıştım. Şükürler olsun ki Betty James gibi arkadaşına ve bir kızın isteyebileceği en iyi kız kardeş olan Vieve'e sahiptim.

Vieve'in yanında yatakta diz çökmüş, onun koyu renk saçlarına parmaklarımla bukle şeklini vermeye çalışıyordum ama pek düzgün olmuyordu. Vieve benim saçımı bukle yapıp tokayla tutturduğunda her zaman harika görünürdü; ben ise ona aynı iyiliği nadiren yapabiliyordum. Biz bununla uğraşırken annem kapıyı çaldı ve "Zara, telefonun var," dedi.

Başımı kaldırdım, kalbim hızla atıyordu.

"Harry Holt arıyor," dedi. "Fremantle'dan arıyor."

Her şeyi bırakıp ayağa fırladım. Vieve de zıplayıp sevinçle alkışlarken annemin yüzüne koca bir gülümseme hâkimdi. Harry'nin dönüş yolunda olduğunu biliyordum ama Melbourne'e varana kadar ondan haber almayı beklemiyordum.

Telefonumuz koridordaki ışık olmayan bir dolapta duruyordu. Kimsenin dinlemesini istemediğim için kendimi karanlık dolaba kapatıp nefes nefese, "Alo?" dedim.

"Zara, Avustralya topraklarındayım," dedi Harry. Sesi cızırtılıydı ve uzaktan geliyordu ama yine de *onun sesiydi*. Artık hayalindeki bir karakter değil, somut bir varlıktı. O gerçektir.

"Sesini duyduğuma çok sevindim," dedim.

"Ben de. Sesinin ne kadar tatlı olduğunu unutmuşum. Yonca balı gibi."

Kalbim sevinçle dolup taşı. "Ne zaman eve döneceksin?"

"Cumartesi diyorlar. Ben de cumartesi gecesi benimle çıkmak ister misin diye sormak için aradım."

“Evet!” diye bağırdım ve sadece beş gün sonra onunla birlikte olacağım düşüncesi beni o kadar heyecanlandırdı ki nefes almak için dolabın kapısını açmak zorunda kaldım. “Ne yapalım? Dans mı? Akşam yemeği mi?”

Bir süre sessizlik oldu. “Sadece sen ve ben,” dedi Harry. “Lüks akşam yemekleri için param yok ve kalabalık yerleri sevmiyorum. Sadece sen ve ben, güzel bir yerde.”

Sesinden mahcup olduğu anlaşıyordu, bu yüzden akşam yemeği için memnuniyetle ödeme yapabileceğimi söylemekten vazgeçtim. Hiçbir erkek, bir kızın hesap ödemesini istemezdi, özellikle de ilk buluşmada. “Kulağa harika geliyor,” dedim. “Yeter ki birlikte olalım.”

“Seni görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Harry, sonra araya bir kadın sesi girdi ve operatör, onun şehirlerarası görüşme süresinin dolduğunu söyledi.

“Hoşça kal Harry,” dedim, sesini bir saniye daha duymak için can atıyordum. “Cumartesi görüşürüz.”

“Cumartesi görüşürüz,” diye tekrarladı. “Hoşça kal...” Hat aniden kesildi, ama sanki tam “sevgilim” gibi bir şey söylüyordu. Ya da belki sadece “Zara” demişti, ama bir saniye gözlerimi kapattım ve sesini hayal ettim. *Hoşça kal, sevgilim.*

Ahizeyi yerine yerleştirip koridora çıktığımda annemin mutfakta hamur açtığını gördüm.

“Demek o gerçek?” dedi.

“Evet, gerçek,” diye iç geçirdim ve tüm bedenimi, saç köklerime kadar uzanan sıcak bir heyecan kapladı. Sanki hayatım, gerçek olanı başlamak üzereydi.

Ertesi gün ilk çay molamızda Betty'ye Harry'nin dönüşünden bahsettim ve o da iyi bir arkadaşın yapacağı gibi doğru yerlerde "hımm" diye onayladı. Betty bana bir şey göstermek istediğini söylediği için Swanston Caddesi'nde kararlı adımlarla yürüyorduk. Katedralin kuleleri neredeyse tamamlanmıştı, ancak etrafları hâlâ iskeleyle çevriliydi, sanki hayal kırıklığına uğramış bir sanatçı tarafından çizilip sonra şiddetle karalanmışa benziyorlardı. Harry'yle randevumda ne giyeceğimi anlatırken Betty durdu.

"İşte geldik," dedi.

Katedralin tam karşısında, pencereleri sabunla temizlenmiş boş bir dükkânın önünde duruyorduk.

"Bu ne?" diye sordum.

"Giyim mağazamız," dedi kararlı bir sesle. "İstasyondan bu tarafa yürürken gördüm ve Zara'yla birlikte burayı kiralayabiliriz diye düşündüm. Elbise yapıp satabiliriz." Gülümsedi. "*Pahalı* elbiseler."

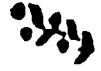
Dükkânın vitrinine baktığımda sabunla temizlenmiş camlar yok olmuş, yerini mankenlerin üzerinde duran muhteşem elbiseler almıştı. Bir heyecan dalgası tüm bedenimi sararken avaz avaz "Evet!" diye bağırmak istiyordum, ama ağzımdan çıkan kelime "Nasıl?" oldu.

"Babam bana iki yüz sterlin borç vereceğini söyledi, senin baban da onaylarsa ilk birkaç aylık kira, kumaş, mobilya için yeterli paramız olur..." Başımı iki yana salladığımı görünce konuşması yarım kaldı. "Olmaz mı?" diye sordu, sesinden üzüldüğü anlaşılıyordu.

"Babamın iki yüz sterlini olsa bile ondan isteyemem," dedim nazikçe.

"İsteyemez misin?"

Ayrıca buranın bir giyim mağazası için iyi bir yer olmadığını, en azından bizim işletmek isteyeceğimiz türden bir yer olmadığını

da söylemek istedim. Katedralin karşısındaki sigorta ofisi ve deri deposu arasında kalan bu yerde... Şık kadınlar ne zaman bize rastlayacaktı ki? Fikir üzerine düşündükçe arabaların ve tramvayların daimi gürültüsünün yaratmak istediğimiz huzurlu ortamı mahvedeceğine karar verdim. Hayır, burası bizim giyim mağazamız için iyi bir yer değildi.

Kolumu Betty'nin beline doladım. "Üzgünüm," dedim. "Ama dükkân konusunda ciddiysen, bundan sonra elimden geldiğince her kuruşu biriktireceğim."

"Ciddiyim," dedi Betty. "Evlenene kadar sekreter olarak çalışmak istemiyorum. Bir şeyler *başarmak* istiyorum, Zara. Tasarımların o kadar güzel ki onları boşa harcamak suç olur."

Ona sıkıca sarıldım. "Dikiş becerinin hakkını yemeyelim şimdi. Eminim defter tutmada da çok başarılı olursun. Tanrı biliyor ya, ben olamam, toplama bile zor yapıyorum."

Betty kıkırdadı. "Evet, ama sen de dükkânı nasıl tasarlayacağını ve ne isim vereceğini bilirsin."

"Ah evet, ne isim vereceğiz?"

"Zara ve Betty'nin Yeri?"

"İki Daktilocu?"

"Güzel Elbiseler?"

"Zara ve Betty, İki Daktilocu, Güzel Elbiseler?"

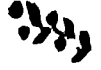
Gittikçe daha uzun ve daha saçma isimler uydurduk, sonunda kahkahalara boğularak birbirimize sarıldık. Kahkahalarımız, içimde uyanan o yakıcı hırs duygusunu düşünmemi kısa bir süreliğine de olsa unutmamı sağlamıştı; artık hayal etmiştim ve bu hayal kafamdan çıkmıyordu. Sekreterlik ofisine, masalarımıza geri dönene kadar gülmeye devam ettik ama benim gibi kızların kaderinin hep orada kalmak olduğunu düşünmekten de kendimi alamıyordum.

Hafta bir türlü geçmek bilmemişti. Ailemi kelimenin tam anlamıyla çileden çıkarmıştım. Erkek kardeşlerim akşamüstleri banyo kapısını yumruklamaktan sıkılmışlardı çünkü kendimi banyoya kilitleyip saatlerce kaşlarımla uğraşıyordum. Bir keresinde Betty bana *Laugh, Clown, Laugh* filmindeki Loretta Young'ı hatırlattığımı söylemişti ve o günden beri kaşlarımı onunkiler gibi şekillendirmeye çalışıyordum. Bununla uğraşmadığım zamanlarda da aynadaki yansımama kederli bir ifadeyle bakıp Harry'nin beni yetersiz bulduğunu hayal ediyordum. Hiçbir şeye odaklanamıyordum, annem akşam yemeğinde tuzu uzatmamı istediğinde hayallere dalmış oluyordum ve her akşam erkenden yatıp saatlerce yatakta uzanırken Harry'yle ilgili ateşli fanteziler kuruyordum.

Ancak bu hayallerin hepsi heyecan verici değildi. Bazen zihnim karanlık bir yola sapıyordu. Öyle anlarda Harry'nin beni reddip Vera ya da başka bir güzel kadınla birlikte olduğunu, onunla evlendiğini, bir şekilde düğüne davet edilip kırık bir kalple arka sıralarda oturduğumu düşünüyordum... Hayal gücüm her zaman bu şekilde kontrolden çıkıyordu.

O gün en büyük korkum, onun hiç gelmemesiydi. Gemisinin limana yanaşıp yanaşmadığını nasıl öğreneceğimi bilmiyordum çünkü geminin adını sormayı akıl etmemiştim. Randevumuz için bir saat belirtmemişti, bu yüzden bir aptal gibi erkenden hazırlanarak topuklu ayakkabılarım ve kırmızı yün elbisemle ön veranda beklemeye koyuldum. Moda yavaş yavaş bizim gibi kıvrımlı kadınlara daha uygun hale geliyordu. Bu elbise ise verev kesimliydi ve bel kısmı benim belime tam oturuyordu. Ne giyeceğime dair milyonlarca kez fikrimi değiştirmiştim. İçimden bir gece elbisesi giymek geliyordu ama Harry, şık bir yere gitmeyeceğimizi açıkça belirtmişti. Bunun yerine bu gündüz elbisesinin bir kolunu

dökülüyormuş gibi görünen payetlerle süslemiştim. Yapay elmas saç tokası ve Vieve'in en sevdiği parlak damla küpelerle de ıslıl ıslıl parlıyordum. Gerçi kız kardeşim bu küpeleri bana gönülsüzce ödünç vermişti.

Sonra dediğim gibi beklemeye koyuldum. Dizlerim birbirine bitişik, ellerim kucağımda otururken gözlerim yola sabitlenmişti. Keşke Harry'den daha fazla ayrıntı isteseydim. Arabası var mıydı? Bildiğime göre yoktu, olsaydı tanıştığımız gece Norman'ın onu almasına gerek kalmazdı. Üniversiteden buraya kadar yürüyecek miydi? Peki gemiden inmiş miydi?

Kalbim hızla atarken, saatler geçip gökyüzünün karardığı hissine kapıldım. Tıpkı Shakespeare'in yazdığı gibi, "bir sessizlik ve metanet anıtı" misali bekledim onun gelmesini, bir yanımda beni görüp bunun korkunç bir hata olduğunu düşünmemesini umuyordu. Hareketsizliğim göğsümün altında kopan korkunç bir duygu fırtınasını gizliyordu.

Aslında annem daha sonra, onun yolda yaklaşan ayak seslerini yaklaşık kırk beş dakika sonra duyduğunu söyleyecekti.

Kolunda bez çantasıyla kararlı adımlarla sokaktan yukarıya doğru yürüdüğünü gördüğümde ayağa fırladım. Sanki gerçek değildi, sanki bir film yıldızı kanlı canlı bana doğru yaklaşıyordu. Şapkasını çıkardı ve adımlarını hızlandırdı, birkaç saniye sonra kollarındaydım.

"İşte buradasın," diye fısıldadı Harry saçlarıma. Onun sıcak göğsüne sokulurken kalbim mutlulukla doldu.

Arkamızda kapının açıldığını duyunca aile evimde olduğumu hatırladım, bu yüzden mahcup bir ifadeyle geri çekilince annemle dokuz yaşındaki kardeşim David'in meraklı bakışlarını gördüm.

Harry öne çıkıp elini uzattı. "Bayan Dickins? Ben Harry," dedi.

Annem gülmemek için kendini zor tutuyordu. Demek Harry cazibesiyle onu da etkilemeyi başarmıştı. Annem elini tutmasına

izin verdi ve ona nazikçe başını salladı. "Harry, senin hakkında çok şey duyduk."

"Ben de," dedi. "Aksanınız ne hoş. İskoçya'nın hangi bölgesindensiniz?"

Annemin kıpkırmızı kesildiğine yemin edebilirdim. "Ah, öyle mi? Teşekkür ederim. Aberdeen'in hemen dışındaki küçük bir köyde doğdum. İçeri gel lütfen. Bay Dickins seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

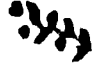
"Elbette," dedi Harry nazikçe.

Annem onun paltosunu alıp önden gitmesi için işaret etti. Gözlerimi ondan alamadığım için eşikte neredeyse takılıp düşüyordum. David, Harry'nin arkasından yüzümdeki ifadeyi taklit edercesine bana aşk dolu gözlerle baktı ve ben de bacağına biraz sertçe tekme attım. Kardeşimin çilli yüzü öfkeyle buruştu.

Babam, oturma odasında hiçbirimizin oturmasına izin verilmeyen (ama kedimiz Domino'nun her zaman hoş karşılandığı) büyük yeşil koltukta bekliyordu. Kitabını kapatıp kenara koydu, ayağa kalkıp Harry'nin elini sıkıca sıktı. Sonra Harry'yle kanepeye oturduk. Harry ipli bez çantasını yere koyunca hafif bir tıkırtı çıktı. Annem ısrarla çay demleyeceğini söylerken David bana rahatsız edici bir ifadeyle sırttıktan sonra ortadan kayboldu.

Babam kızları konusunda fazla korumacıydı ama onun soğuk tavırları bile Harry'nin karşısında çabucak erimişti. Harry hemen, babamın *The Bridge of San Luis Rey*'i okuduğunu fark etti, sonra bu kitap ve genel olarak Amerikan edebiyatı hakkında coşkulu bir tartışma başlattı. Annem çayları getirirken onlar derin sohbete dalmışlardı, ben ise sessizce otuyordum. Benim edebiyat zevkim, kızların çapkın kuzenlerine âşık olduğu skandal hikâyeleri gibi şeylerden ibaretti.

Babam çay faslında Harry'ye derslerinin durumunu sorduktan sonra onu âdeta ölçüp biçmek için mülakat sorularını sıralamaya

başladı. Sanırım annemle babam benim Harry'ye sırlıslıkla aşık olduğumu fark etmişlerdi. Babam her gün Amerika'daki borsa durumuyla ilgili haberleri okuyordu ve borsa çökerse tüm dünyanın mahvolacağından emindi. Harry, Londra'daki dönemini tamamladıktan sonra ertesi yılın sonunda eğitimini bitirecekti.

Babam, Queens College'da tam burslu okuduğunu, üniversiteyi futbol, kriket ve münazara dallarında temsil ettiğini anlatırken Harry'yi hayranlıkla dinliyordu. Ama babam için cevaplanması gereken önemli bir soru vardı.

"Peki hiç çalışıyor musun evlat?" diye sordu. Babam için çalışmak, erdemli bir insan olmanın işaretiydi.

"Pazartesi ve çarşamba günleri," dedi Harry. "Şehirde evrak dağıtımı yapıyorum."

Babam memnuniyetle başını salladı.

"Ücretsiz," diye itiraf etti Harry. "Ama babam Londra'da ve hukuk alanında tanıdığım kimse yok, bu yüzden bir şekilde ağımlı kurmam gerekiyor."

"Bedavaya mı çalışıyorsun?" dedi babam ve sesinden bunu etkileyici mi, yoksa tam tersi mi bulduğunu kestiremiyordum. Ama Harry onu çoktan büyülemişti, bu yüzden etkilendiğini belli ederek "Tam bir girişimci!" dedi.

"Harry siyasete girmek istiyor," dedim, babamın bunu seveceğini biliyordum.

"Öyle mi? Kamu kaynaklarından beslenen birçok adamdan daha iyi iş çıkarırsın," dedi babam.

"Sydney, bu kadar kaba olma," dedi annem. "Kim çay ister?"

O sırada odaya giren David, ellerini şüpheli bir şekilde arkasında saklayarak dik dik Harry'ye bakıyordu.

"Merhaba, delikanlı," dedi Harry dostça bir gülümsemeyle. Tanrım, o gülümsemeyi ne kadar da seviyordum. "Nasılsın?"

"Seni iyice inceleyip Vieve'e nasıl görüldüğünü anlatacağım," diye cevap verdi David. "Çok merak ediyor ama o şu an Jack'le dışarıda."

Harry çenesini kaldırdı, başını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Nasıl? Yeterince gördün mü?"

"Asıl soru, sen gördün mü?" diye sordu David, sonra arkasında sakladığı eskiz defterlerinden birini çıkardı.

Harry'ye ne göstereceğini hemen anladım. Defterin, bana şüpheli bir şekilde benzeyen bir mankene gelinlik çizdiğim sayfasını açmıştı.

"Kız kardeşimin bu kadar iyi bir sanatçı olduğunu biliyor muydun?" dedi David, ama gözleri bende idi, daha önce ona attığım tekme yüzünden öfkeyle bakıyordu.

"Harry'nin benim aptal çizimlerimi görmesine gerek yok," dedim, ayağa kalkıp defterimi elinden almak için uzandım.

Ama çok geçti. Harry eskiz defterimi almış sayfalarını çeviriyordu. Çoğu çizim gelinlikten ibaretti ve hepsinde ben vardım. "Biliyordum," dedi Harry ve David'e gülümsedi. "Bana yazdığı tüm mektupları resimle süslemişti. Çok yetenekli ama gelinliklerden pek anlamam." Eskiz defterini kapattı ve parıldayan bir gülümsemeyle David'e geri verdi. "Ama gösterdiğin için teşekkürler."

"Sizi baş başa bırakalım," dedi annem. "Partiye mi gidiyorsunuz?"

"Öyle sayılır," dedi Harry, gizemli çantasını tekrar eline aldı. Beni ayağa kaldırdı ve boş kolunu uzattı, ben de seve seve kabul ettim. Herkese veda edip saat ondan önce eve döneceğimize söz verdikten sonra ayrıldık.

Akşamüstüydü, hava açık ama soğuktu. Burnum akmaya başladığı için bir an önce bir yere gireceğimizi umuyordum. Yakınlarda küçük bir kafe olduğunu düşünmüştüm (en azından akşam için hayalim böyleydi), ama tam tersi yönde yürüyerek tepeden

aşağıya inmeye başladık. Harry'nin kılıçlık bez çantası tıkırdayıp duruyordu. "Çantada ne var?" diye sordum.

Gülümsedi ve çantayı biraz salladı. "Beğendin mi? Kendim yaptım. İğne ve iplik konusunda senin kadar becerikli değilim ama bir erkeğin kitaplarını koymak için çantaya ihtiyacı vardır."

"İçinde pek de kitap varmış gibi durmuyor."

"Belki de yoktur." Dirseğini biraz daha yanına yaklaştırdı ona doğru çekildim. "Gizemli olduğumda beni seviyor musun?"

"Seni her zaman seviyorum, Harry," dedim, beklediğimden daha nefes nefese ve özlem dolu bir sesle. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin. Ne kadar güzel bir gece. Yıldızlara bak, Zara."

Başımı göğe kaldırdım. Yıldızlar soluk bulutlara benziyordu. Nefesim havada buğulanıyordu. Uzakta bir arabanın giderek azalan sesini duyabiliyordum. "Gerçekten çok güzel bir gece," dedim, "ama konuşarak onu mahvediyorum galiba."

"Sesin yıldız ışığının bir parçası," dedi, belki de beklediğinden daha nefes nefese ve özlem dolu bir sesle.

Mavi çiçekli tarlaya giden toprak yoldan döndük. "Harry?" dedim sorarcasına.

Durdu ve bez çantasını yere koydu, ardından ipi gevşetip bir fener lambasıyla bir kutu kibrit çıkardı. Yere çömelip feneri yaktı ve çantayı tekrar kapatıp bana uzattı.

"Hiç menekşe tarlasında yıldız ışığı altında piknik yaptın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Böyle bir şeyin var olduğunu bile hayal etmemiştim."

Harry feneri önüne tutarak elimi kavradı ve beni nazıkçe çiftliğin girişine doğru çekti. "Hadi, gel."

"İçeri girmemize izin vereceklerini sanmıyorum," dedim. "Genelde üç peni karşılığında buraya girebiliyoruz. Hem zaten sadece pazar günleri açık oluyolar."

"Bana güven," dedi Harry.

Yolda yürümeye devam ettik, yanımızda uzayan glgemiz akşamın ckmeye başladığını gösteriyordu. Ahşap ve tellerden yapılmış olan ct yüksekti. Kapıya vardığımızda gercekten de kilitli olduğunu gördük. stne üstlük direğe *Girilmez* yazan bir tabela asılmıştı.

Harry fener ışığıyla aydınlanan muzip bir gülümsemeyle bana döndü. "Bana güven," dedi tekrar.

"Bunu ne kadar ck söylersen, sana o kadar az güvenirim," diyerek kakhaha attım.

Kapı yaklaşık iki metre yksekligindeydi ve aralarında yaklaşık iki bucuk santimlik boşluk kalacak şekilde yerleştirilen kalaslardan yapılmıştı. Harry bana feneri uzatıp yukarı tırmandı, sonra tepesine oturup aşağı uzandı.

"Harry, oraya tırmanmayacağım."

"Feneri bana ver."

Yukarı uzanıp feneri ona verdim.

"Gel hadi," dedi Harry. "Ck kolay. Rahatlıkla tutunup ayaklarınla destek alabileceğin ck boşluk var."

Etrafıma bakındım, başımın belaya gireceğinden emindim. "zerimde elbise var," dedim. "Benden nasıl bekliyorsun ki?.." Cmlemi tamamlayamadan sustum cnk Harry kapının tepesinde oturmuş, yüzünde cocuksu bir ifadeyle bana gülümserken muhteşem görünüyordu.

"Peki, yle olsun," dedim. Cantanın dirseğimden kaymayacağından emin olduktan sonra, ayağımı dikkatle tahtalar arasındaki boşluğa yerleştirip yukarıya doğru uzandım. Ellerimi sırayla kalaslara koyarak tırmandım, sonra Harry parmaklarımı ellerinin arasına alıp beni yanma cekti. Bacağımı nazikce atmanın bir yolu yoktu ama coraplarımın üst kısmından başka bir şey göstermek için elimden geleni yaptım.

"Burada bekle," dedi Harry, feneri bana tekrar uzatarak. Sonra dikkatle aşağıya inip fenere uzandı ve yere koydu, ardından benim de inmeme yardım etti.

Belimde hissettiğim elleri sıcacıktı.

"Gördün mü? İyiyiz."

"Sonra geri tırmanmamız gerekecek... Tabii yakalanmadan."

"Kimse bizi yakalamayacak," dedi Harry, feneri öne doğru tutuyordu. "Bu taraftan."

Koyu menekşe sıralarının arasından aşağı doğru ilerlerken onları ezmemeye dikkat ediyorduk.

"Menekşelerin kokusunu seviyorum," dedim. "Bir an gökyüzünün solgun mavisini, yağmur kokusunu hissettiriyorlar, sonra da o koku kayboluyor."

"Sanki kokularını saklıyorlarmış gibi, evet," dedi Harry elimi tutarak.

Eldivenlerimi takmıştım, onun elleri ise çıplaktı. Harry'nin soğuktan menekşeler kadar masmavi kesilmemesine şaşıp kaldım. Bu düşüncemi onunla da paylaştığımda bana pek üşümediğini söyledi, sonra bir süre açık havaya, arazilere, bakir doğaya olan sevgisinden bahsetti... Bir zaman sonra uzun, ahşap bir banka vardık. Yaşlılar menekşe çiftliğini ziyaret ederken tepeye çıkan yolda dinlenebilsinler diye yerleştirilmiş olmalıydı. Harry palto-sunu çıkarıp dikkatlice banka serdi ve beni oturmaya davet etti. Fener ayaklarımızın dibinde duruyordu, bez çantasını elimden nazikçe alıp iplerini açtı.

"Güzel Zara'm için," dedi, ardından bir Stanley termosu, iki emaye kupa ve kapağını açtığı bir kek kabı çıkardı. "Sıcak çikolata ve meyveli çörekler. Bu öğleden sonra taze pişirdim."

"Bunları sen mi yaptın?"

"Başka kim yapacak ki?" diyerek bir fincan sıcak çikolata doldurup bana uzattı. "Kusura bakma, çöreklerin yanına reçel geti-

remedim ama içlerinde hurma var. Yeterince tatlıdır diye düşünüyorum.”

Çörekten bir ısırık aldım. “Bu çok lezzetli.” Daha önce yemek yapan bir adamla tanışmamıştım. Babam çörek pişirmektense ölmeyi tercih ederdi. “Ben de hamur işi pişirmeyi severim ama çöreklerin kıvamını bir türlü tutturamıyorum.”

“Sen başka şeylerde iyisin. Mesela gelinlik tasarlamakta.” Harry, fener ışığında yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“Ah, benim baş belası kardeşim. Umarım şey düşünmüyorsundur...” Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemedim ama Harry ne demek istediğimi anlamıştı.

“Senin ne kadar zeki bir kız olduğun haricinde hiçbir şey düşünmedim. Ama konu açılmışken bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum.”

Kalbim hızla atmaya başlarken muhtemelen aptal, çok genç bir yanımla onun tek dizinin üzerine çökeceğini sandı.

Bunun yerine Harry gözlerini benden ayırıp uzaktaki karanlık nehre doğru çevirdi. “Evlenemem, yani uzun bir süre. Bir eş, belki de bir aile geçindirmek istiyorsam yerleşik düzene ihtiyacım var. Beni seven herhangi bir kız...” Sözlerinin bu kısmında durup bana baktı, sonra bakışlarını hızla tekrar uzaklara dikti. “Beni seven herhangi bir kız beklemek zorunda.”

Hava biraz daha mı soğumuştur, yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım, anlayamadım. Her iki durumda da paltoma iyice sarınıp ne kadar mantıklı bir adam olduğuna hakkında bir şeyler geveledim ama zihnim hesap yapmakla meşguldü; eğitimini bitirmesine on sekiz ay, sonra bir yerlerde işe girmesi için... “Yerleşik” derken ne demek istiyordu? Yıllardan mı bahsediyordu?

Peki bu benim için ne anlama geliyordu? Sekreterlik grubunda kaç yıl çalışmam gerekecekti? Gökyüzünün altında kendimi küçücük hissettim. Hem kaybolmuş hem de ıssızdım sanki, ama

ağızımdan çıkan zekice söylenmiş saçmalıklar bunu iyi gizlerken, konuyu hızla gelecekte bugüne çevirebilmiştim. Çörekleri pişirmesi ne kadar sürmüştü? Hâlâ okyanustaymış gibi mi hissediyordu? Üniversitedeki odasına geri dönmek garip miydi? Harry sorularıma neşeyle cevap verirken çöreklerimizi yiyip sıcak çikolatalarımızı içtik. Bu süre zarfında hava, paltomu çıkarıp pullarla süslediğim elbise kolumu gösterebileceğim kadar ısınmamıştı, ama çok da umursamadım. Pullar olsun ya da olmasın Harry'nin benden keyif aldığı belliydi.

“Öyleyse,” dedi sonunda, sohbet dinginleşip yemek bittiğinde. “Şimdi sana önemli bir şey sormam gerekiyor.”

“Sor bakalım,” dedim merakla.

“Seni öpebilir miyim?”

Sırıtmamak için dudağımı ısırdım. “Evet, lütfen!”

Harry sağ eliyle çenemi kavrayıp sol eliyle saçlarıma dokundu ve bir an beni izledi.

“Öpecek misin?”

“Tadım çıkarıyorum,” diye yanıtladı.

“Ah. Peki. Devam et.”

Harry güldü ve hızla bana doğru eğildi, gülümsemeyle genişleyen dudakları benimkileri buldu. Ben de karşılık verdim ve zorlu bir yapbozun son parçasının yerine oturması gibi içimde her şey yerli yerine oturdu. Dilini dudaklarımdan arasından içeri kaydırırken içimde gümüşü bir sıcaklık yükseldi. Daha önce öpülmüştüm. Hem kötü hem de iyi tecrübelerim olmuştu, hatta Norman tarafından dudaklarım morarana kadar tutkuyla öpülmüştüm. Ancak hiç kimse beni Harry gibi öpmemişti, sanki Tanrı biz öpüşelim diye bu uyumlu dudakları yaratmıştı.

Bir asır gibi gelen süre boyunca öpüştük, ara sıra durup konuşup güldük, sonra biraz daha öpüştük. Sonsuza dek böyle devam edebilirdim ama Harry saatin geç olduğunu fark edince eşyaları-

mızı toplayıp tekrar kapıdan tırmanmaya koyulduk. Bu sefer çorabımı yırttım ama umursamayacak kadar mutluydum.

Harry beni evime bıraktığında kapının önünde yanağıma son bir masum öpücük kondurdu. “Yarın akşam ararım.”

“Seni şimdiden özledim.”

Harry bana bakarken gülümsüyordu. “Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Zara?”

“Bilmiyordum.”

“Artık biliyorsun.” Harry gitmek için döndüğünde onu bileğinden yakaladım. Bu hareketimle bez çantasındaki şişe ve bardaklar şangırdadı.

“Ben de seni seviyorum,” dedim. “Delicesine.”

“Ben de öyle,” dedi Harry. “Aşk delilik değilse aşk değildir.”

Bu sözleri bana son söyleyişi olmayacaktı.

Bir süre her şeyin mutlulukla ilerlediğini söylemek isterdim. Belki de mutluydu, belki de sonradan düşününce öyle görünüyordu. Yine de aramızdaki ilişkiyi bir düzene oturtmuştuk. Beni her gece arıyordu –o Queens College’in dışındaki telefonda, ben kordodaki yarı karanlık dolaptan– ve telefona bakmak isteyen diğer öğrenciler tarafından uzaklaştırılınca ya da annem ya da babam bütün gün yüzümü neredeyse hiç görmedikleri için sabırsızlanınca kadar konuşuyorduk. Sonra hafta sonlarını, cumartesi kahvaltısından hemen sonra başlayıp pazar öğle yemeğine kadar birlikte geçiriyorduk, ta ki Harry, çalışmadığı bir sınav veya yapmaya başlamadığı bir ödev yüzünden aniden endişelenene kadar. Her cumartesi gecesi söz verdiğim gibi saat onda eve dönüyordum ama Harry’yle saatlerce, çoğunlukla şafak sökene kadar ön verandada oturuyor, konuştukça konuşuyorduk ve annemle ba-

bamın uyuduğundan emin olunca öpüşmeye başlıyorduk. İlk ayın sonunda Harry hakkında bilmediğim hiçbir şey kalmamıştı. Delice, çılgın bir aşka tutulmuştum.

Kış geride kalmıştı. Muhtemelen arkadaşlarımla yeteri kadar ilgilenemiyordum, Betty hariç. İş yerinde sürekli Harry hakkında gevezelik etmemden bıkmış olmalıydı. Bazen Harry öğle yemeği vakti şehirde dağıtım yapıyorsa uğrayıp beni parka götürüyordu. Orada otururken ikimiz de bir şey yemiyorduk. Ben zayıf kalmaya kararlı olduğum için; o ise üniversitede yemeklerin ücretsiz olması ve gün boyu yemek parası ödemeyi göze alamadığı için. Önemli değildi. Birbirimize, yemekle ilgilenmeyecek kadar âşıktık.

Eylül ayında, bir hafta veya daha uzun süren yağmurdan sonra serin ama açık olan bir pazartesi günü ofise geldi ama her zamanki neşesi yerinde değildi. Kapıyı iterek açarken zar zor gülümsedi ve Bayan Bloomsbury anlamlı bir şekilde saate baktı. On birdi. Öğle yemeği vaktine daha çok vardı. Ona gülümsedim ama karşılığında dudağının kenarı hafifçe seğirdi.

“Merhaba Harry!” diye seslendi Betty, daktilosundan başını belli belirsiz kaldırarak.

Ayağa kalkıp çantama uzandım. “Bugün erken öğle yemeği yememin bir sakıncası var mı?” diye sordum Bayan Bloomsbury’ye. Harry bir şey söylemeyince içimi tuhaf bir korku sarmıştı.

“Bay Garrett’ın mektupları bitti mi?”

“Hayır, ama saat bire kadar bitiririm. Göreceksiniz.” Gerekirse rüzgâr gibi yazabilirdim.

“Öyle olsun,” dedi.

Harry çoktan kapıdan çıkmıştı. Ben de peşinden koştuğumda kapı arkamdan gürültüyle kapandı.

“Bugün erkencisin,” dedim, hissetmediğim bir neşe takınarak.

“Seninle konuşmam gerekiyordu,” dedi Harry sertçe, hâlâ üç adım önümdeydi ve merdivenleri hızla iniyordu.

“Ne hakkında?”

“Burası yeri değil.”

Onu takip ederken aklımdan yüzlerce düşünce geçti; tekrar gitmek zorundaydı, tedavisi olmayan bir hastalığı vardı, derslerinde başarısız olmuştu ve asla evlenemeyecektik... Haber o kadar kötü olmalıydı ki bana bakamıyordu bile. Carlton Bahçeleri’ne doğru yol alırken midem çalkalanıyordu. Sonunda bir saçlı meşenin gölgesinde durup benden yana döndü.

Sonra anladım. Kötü haber vermek için burada değildi. Öfkeliydi. Öfkeden deliye dönmüştü. Hem de bana.

“Harry,” dedim şaşkınlıkla. “Ne oldu?”

“Norman bana her şeyi anlattı.”

Norman’ın ona ne söylemiş olabileceğini düşünmeye çabaladım. Onu ağlattığım (iddiaya göre) o gecedan beri Norman aklıma bile gelmemişti. Ama sonra onunla ilişkiyi bitirmemin epey uzun sürdüğünü hatırladım.

“Norman’la ilişkiyi uzun zaman önce bitirdim,” dedim.

“Bana aşk mektupları yazıyordun ama hâlâ onunla görüşüyordun.”

O zaman derin bir utanç hissettim. Doğruydı. Onu aldatmıştım. “Çok üzgünüm,” dedim nefes nefese. “İlişkimizin nereye gittiğini, ne olacağım bilmiyordum. Çok uzaktaydın...”

Harry yumruğunu sıkıp karın boşluğuna bastırdı. “Beni öldürüyorsun, Zara.”

“Sonrasında hemen bitirdim...”

“Norman bana aşk mektupları yazdığını öğrendiğinde ilişkiyi bitirdin. Öğrenmeseydi belki de şimdi hâlâ onunla görüşüyor olurdun.”

“Hayır, Harry. Hayır.”

Yumruğunu göğüs kafesinin altına daha da bastırdı. “Sanki... yanıyormuş gibi.”

“Özür dilerim. Özür dilerim, sevgilim.” Ona sarılmaya çalıştım ama Harry bana dokunmamak için ellerini kaldırarak geri çekildi.

“Bu acıyı hissetmeni istiyorum,” dedi. “Bu yüzden sana Londra’dayken çok güzel bir kadınla görüştüğümü söyleyeceğim. Gün doğumu yanında sönük kalır. Adı Evie’ydi. İşte. Şimdi nasıl hissettirdiğini biliyorsun.”

Ah, nasıl hissettirdiğini gayet iyi biliyordum. Utanç üstüne utanç yaşıyordum. Hiçbir zaman gün doğumu yanımda sönük kalmayacaktı. Ufak tefek ve balık etliydim, bunu iliklerime kadar işleyen tüm çirkinliğimle hissediyordum. Konuşamıyordum.

“Benim olduğuna inanıyordum,” dedi. “Ama sen de diğerleri gibisin. Hoşça kal.”

Hızla yanımdan geçip giderken dengede durabilmek için ağaca yaslandım. Kusacağımdan emindim ama o gün henüz bir şey yememiştim, bu yüzden hiçbir şey çıkmadı.

Diğerleri gibi... Sadece aptal, çirkin, utanç verici bir kız. Sonunda beni görmüştü. İşte, buraya kadardı.

Eve koştum. Kendimi odama kilitleyip dışarı çıkmadım. Kız kardeşim Vieve’i de, bana ne olduğunu sormayacağına yemin edene kadar içeri almadım. Ertesi günü yatakta geçirdim ama çarşamba günü bir planım vardı.

Öğle tatilimde Harry’nin hukuk bürolarına giderken her zaman kullandığı rotada takılacaktım. O da beni görüp affedecekti.

Bu sayede bir şapka dükkânının vitrinine bakarken arkamdaki yansımada onu gördüm.

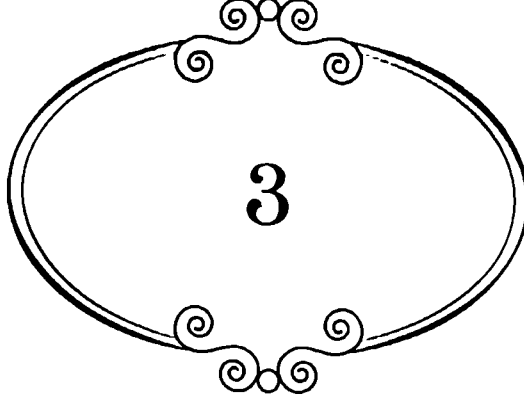
“Zara?” Sesi her zamanki gibi yumuşaktı.

Ona doğru döndüğümde Harry beni kollarına alıp sıkıca göğsüne bastırdı, öyle ki boğulacağımı sandım. Gözyaşları içinde ne

kadar pişman olduğumuzu, ne kadar utandığımızı anlattık ve ölümsüz aşka –delicesine aşka– yemin ettik ve ondan sonra her şey normale döndü.

Bir sonraki tartışmaya kadar.

Ve sonra da hep böyle devam etti. Kırk yıl boyunca.

Birlikte geçirdiğimiz ilk yılın inişler ve çıkışlarla dolu olduğunu söylemek hafif bir ifade gibi kalırdı. İyi anlarımız bulutları yaran, nefesimizi kesecek kadar yükseklerdeki Matterhorn Dağı zirveleri gibiydi. Kötü anlarımız ise çıkışı olmayan karanlık ve rutubetli kuyulara benziyordu. En kötüsü de Harry'nin duygularını kolayca susturabilmesiydi. Genelde berbat bir kavganın sonrasında bana eve gidip masasını toplayıp biraz ders çalışacağını söylerdi. Ben ise kalbimde fırtınalar koparken yatağında hıçkırıklara boğulur, tartışmamızı zihnimde defalarca canlandırır, her kelimeyi ve hareketi çözümlemeye çalışırdım.

Ama onu sevmekten asla vazgeçmemiştim. Aksine yeniden bir araya gelmelerin yoğunluğu birbirimize olan hislerimizi derinleştiriyordu. O güçlü çarpışmanın, bunun son kavgamız olduğuna dair ateşli sözlerin tadını çıkarıyorduk. Öpüşmelerimize ve sevişmelerimize çaresiz bir tutku eşlik ediyordu. Yorucuydu ama bağımlılık yapıyordu.

Dünyanın geri kalanı umurumda değildi. Babamın en kötü kehanetlerinin doğru çıktığını, borsanın çöktüğünü ve her yerde işsiz ve parasız insanların olduğunu biliyordum. Aşevlerini kendi

gözlerimle hiç görmemiştim ama çok aç oldukları için ot yemek veya parklarda buldukları tavşanları öldürmek zorunda kalan ailelerin korkunç hikâyelerini duymuştum. Neyse ki babamın işi zorluklara rağmen sürüyordu ama annem her ihtimale karşı sadece et ve kahveyi değil, sabunu ve diş macununu bile kısmaya başlamıştı. Artıklardan kendi sabunumu yapıp oğlanlar kullanmasın diye çekmeceme saklamaya başlamıştım. Sekreterlik maaşımdan gücüm yettiğince destek oluyor, keyfi sayılabilecek şeylerin çoğundan da uzak duruyordum.

Babamın Hindistan'da yaşayan amcası vefat edip bize az miktarda para bıraktığı için şanslıydık. Genevieve bu fırsatı hemen değerlendirdi ve Harry'nin son sınavlarını verdiği gün, kız kardeşim eve gelip evleneceğini duyurdu. Noel yaklaşırken ve hepimizin keyfi yerindeyken babam nişan partisi düzenlemeyi kabul etti.

Genevieve benden parti için ona bir elbise tasarlamamı rica etmişti. Maddi durumumuz ve babamın düğüne bu kadar çok masraf yapması yüzünden başka bir şey istemiyordu ama çok arzuladığı safir nişan yüzüğünden mahrum kalınca, safir mavisi bir elbisede ısrar etmişti. Nişanlısı Jack bir inci için yeterince para biriktirmişti, ancak birçok kadın ametist ve sitrin taşlarıyla idare ediyordu.

Küçükken yaptığımız gibi omuz omuza, akşam soğğundan korunmak için ayaklarımızı yorganın altına sokmuş bir şekilde yatağında birlikte otururken, onun için çizimler yapmaya başladım. Elbiselerin arkasına, belden oturtmalı kemer kısmına kabarık fiyonklar kondurmaya biraz takıntılıydım. Derin V yaka ve V sırt çizgileri, vurgulu dikiş hatları ve kıvrılmış omuz askıları çiziyordum. Ama Vieve modayı takip eden maceraperest biri de-

ğildi ve fırfırlı kollar, kıvrımlı dikişler, hafif çan şeklinde biten bir etekte ısrarcıydı. Tasarımdan memnun kalınca ölçü almak için onu ayağa kaldırdım.

“Zara?” diye sordu ihtiyatlı bir ses tonuyla. O kollarını iki yana açmış dururken ben de mezurayla omzundan bileğine kadar ölçü alıyordum. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Nedir?”

“Betty’den dikmesini isteyebilir misin? Nankörlük etmek istemem ama...”

Gülmeden edemedim. “Seni suçlayamam. Dikiş dikerken hep hayal kurmakla acele etmek arasında bir yerde oluyorum,” dedim. “Senin için ona sorarım.”

“Birlikte bir elbise mağazası açmaktan bahsediyordun,” dedi Vieve. “Çok iyi fikir. Bunu yaparken gerçekten çok mutlu görünüyorsun.”

“Para meselesi,” dedim. “Zengin değiliz. Babamdan hiçbir şey isteyemem ve bir dükkân, mobilya, kumaş olmadan bir iş kuramam... Ayrıca şu anda elbise alan var mı? Bütün dünya fakirlikten kırılıyor gibi.”

“Herkes fakir değil. Bazıları hâlâ zengin ve elbiselere ihtiyaçları var.”

O sırada belinin ölçüsünü alıyordum.

“Bir fikrim var,” dedi Vieve. “Ama yanlış anlamamı istemiyorum.”

“Kulağa uğursuz geliyor,” dedim, kız kardeşimin bel ölçüsünü alıp bunun bana fiziksel bir acı verdiğini fark ederek. Benden çok daha zayıftı.

“Babam düğünüme çok para harcıyor. Sen de işin için aynı miktarda para istediğini söyle.”

Vieve’e baktım. “Ya evlenmek istersem?”

Soğukkanlı bir ifadeyle bana baktı. “O seninle evlenecek mi?”

“Bir gün.”

“Yerleşik’ hayata geçtiğinde,” dedi.

“Artık eğitimini bitirdi.”

Vieve başka bir şey söylemedi çünkü söylemesine gerek yoktu. Ona her şeyi anlatmıştım. Harry’yle mutlu bir şekilde ev almayı, bebek sahibi olmayı falan hayal ediyorduk ama ne zaman üsteleşsem, “Muhtemelen asla çok para kazanamayacağım. Para benim için önemli değil,” diyordu. Vieve gibi ben de bunun, benimle evlenmeyi planlamadığını söyleme şekli olduğunu biliyordum.

Vieve yanağıma nazikçe dokundu. “Bak, üzgün görünüyorsun. Seni üzmem istemedim. Benim kadar mutlu olmanı istiyorum.” Kollarım iki yana açtı. “Evleniyorum!”

Onu sıkıca kucakladım. “*Mutluyum* Vieve. Benim için endişelenme.”

Betty, Genevieve’in elbisesi için yaptığım tasarımı çok beğenmiş ve dikmeyi kabul etmişti. Betty ile bugüne kadar diktiğimiz en güzel elbiseydi. Betty, baş harflerimizin birbirine dolandığı saten bir etiket bile dikmişti: ZB. Zara ve Betty.

Aile evimizin bir nişan partisi mekânına dönüşmesini görmek tuhaftı. Salon ve mutfaktaki tüm mobilyalar odaların kenarlarına taşınmış, her yer ayna gibi parlayana kadar temizlenmişti. Dışarıdaki verandayı süsleyen lambalar serin ve karanlık akşamı aydınlatıyordu. İçeride gramofon çalıyor ve gençler dans ediyor, büyükler ise mutfakta toplanmış babamın bu özel gün için aldığı viskiyle kahve içiyorlardı.

Harry elbette yanımdaydı ve keyfi yerindeydi çünkü o hafta kendi yerini kiralamıştı. Kiraladığı oda o kadar küçüktü ki yatağının yanında diz çöküp dua edecek yer bile yoktu. Ama pansiyon

temizdi ve benden çok uzakta değildi. Hafta sonu şehirdeki yepyeni ofisi için mobilya almaya gitmeyi planlamıştık. Ofiste kendi işlerini yapmaya başlamayı umuyordu.

Hem babam hem de Jack konuşmalarını yaptıktan sonra müzik azaldı ve yaşlı misafirlerden bazıları ayrılmaya başladı. Ellili yaşlarında bir kadın yanıma gelip elimi tuttu.

“Sen Zara mısın?” diye sordu. “Genevieve’in kız kardeşi?”

“Evet.”

“Ben Jack’in teyzesi Maddie. Yani sanırım kız kardeşinin de teyzesi olacağım...” Gülerek başını salladı. “Bana Maddie teyze diyebilir, sen de diyebilirsin.”

“Çok nazıksınız,” dedim şaşkınlıkla ama bakışlarımı yumuşak gözlerinden ayıramıyordum.

“Genevieve’in giydiği elbiseyi senin diktiğini duydum?”

“Ah, evet. Tasarımı ben yaptım, arkadaşım Betty de yetenekli bir terzidir.”

“Muhteşem bir elbise. Gerçekten muhteşem. Uzun yıllar Sidney’deki Bon Marche’da çalıştım ve onlar için moda alışverişi yaptım. O yıllar geride kaldı ama yetenekli bir tasarımcıyı gördüğümde tanırım. Şu anda da birine bakıyorum.”

Neredeyse otuz iki diş sırttığımдан konuşamıyordum. “Teşekkür ederim!” dedim.

“İyi geceler, Zara.” Bunu söyledikten sonra paltosunu almak için gözden kayboldu.

O sırada Harry gururla bana sarıldı. “İşte buradasın.”

Ona baktım. “Seninle aynı anda kendi işlerimizi kursak çılgınlık olmaz mıydı? Sen hukukta, ben modada.”

“Hiç de çılgınlık olmazdı. İşte buradayız, genciz, hevesliyiz, yaptığımız işte çok iyiyiz.” Kendini küçümsercesine bir ifade takındı. “En azından sen öylesin. Benim nelerde iyi olduğum henüz belli değil.”

Saatler sonra son misafirin ardından temizlik yaptığımız sırada anneme Maddie teyzeyle karşılaşmamı anlattım. Bana kalsa temizliği sabaha bırakırdım ama annem ortalık hâlâ bu kadar dağınıkken yatağa giremeyeceği konusunda ısrar etmişti. Çocuklar çoktan yatmıştı elbette ve Genevieve'den kendi nişan partisinden sonra yerleri silmesini isteyemezdim, bu yüzden iş annemle bana kalmıştı.

"Ne düşünüyorsun, anne?" diye sordum. "Sekreter olmaktan sıkıldım. Sence moda tasarımcısı olabilir miyim?"

Annem bunu yüksek sesle söylediğim için utanmış gibi hafifçe irkildi. "Bizim gibilerin moda tasarımcısı olup olmadığını bilmiyorum tatlım. Kulağa gerçek bir iş gibi gelmiyor."

"Birilerinin elbise dikmesi gerek," diye söylendim, hiddetli ses tonum yüzünden hemen mahcup olmuştum.

Annem durup süpürgesine yaslandı. "Sanırım haklısın, ama elbise diken birini hiç tanımadım. Geçimini bu şekilde sağlayan birine. Bu, işinde iyi olmadığın anlamına gelmiyor, ama aynı zamanda çok iyi bir sekretersin."

"Anne, *berbat* bir sekreterim. Hep hayallere dalıyorum, her zaman geç kalıyorum, stenografım *berbat*."

"Yine de bu işte iyi olmalısın çünkü orada çok uzun zamandır çalışıyorsun ve seni kovmadılar." Ardından annem omzunu silk-ti. "Ne diyeceğimi bilmiyorum, Zara. Ama kendini bir hayale bu kadar kaptırmandan hiç hoşlanmıyorum. Harry sonunda seninle evlenmek isteyecek ve sen de zaten işi bırakacaksın. En kolay yolu seç. Sekreterlik işinde kal."

Çenemi sıktım ve lavaboda bardakları yıkamaya devam ettim.

"Şunu da söylemeden edemeyeceğim hayatım, eğer seninle evlenmeyecekse Harry'yle fazla vakit geçirme. Genevieve ve Jack bu işi yeterince uzattılar... Bir erkek seni seviyorsa karısı yapar."

"Beni seviyor," dedim.

"O zaman endişelenecek bir şey yok. Haklıysan..."

Kendi yolumu çizme isteğim her geçen gün artıyordu. Harry'nin yeni ofisine mobilya taşıdığımızda eski püskü yazı masasını cilalamış, solmuş halıları yıkamıştım. Harry ilk dava dosyasıyla masasının başına oturduğunda içim kıskançlık duygusuyla kaynıyordu. Harry uzun saatler çalışmaya başlamıştı. Ben de boş vakitlerimi elbise çizmekle değerlendiriyordum. Bir zaman sora bu bir takıntıya dönüştü. Eskiz defterlerini bitirdim ve işyerinde çöpe atılmaya hazır eski mektupların veya belgelerin arkalarını kullanmaya başladım. İşim dayanılmaz bir işkence haline gelmişti.

Harry haftada yirmi beş şilinle geçiniyordu ve çoğunlukla Bourke Caddesi'ndeki küçük ve gürültülü bir İtalyan lokantasında buluşuyor, yarım kronla iki üç çeşit yemek alabiliyorduk. Harry ilk büyük çekini aldığı anda cömert davranıp beni Wattle'a çay saatine götürmeyi teklif etti.

Saat üçe doğru mekâna vardık ve masamıza yönlendirilmeden önce palmiye ağaçlarıyla dolu fuayede bekledik. Yakasına gevşekçe bağlanmış bir fiyonk taktığım koyu gri Canton ipeğinden yapılmış elbisemi giymiştim. Aslında bu elbiseyi Betty için tasarlamıştım ama Betty tasarıma bir göz atıp ince bel kısmı nedeniyle bana daha çok yakışacağını söylemişti. Harry sandalyemi çekince yerime oturdum. Başımı kaldırdığımda açık mavi duvara asılı yuvarlak aynadan yansımamı görebiliyordum. Sarı ve kırmızı renkteki gerberalar, tertemiz keten masa örtüsü üzerindeki vazoyu süslüyordu. Mavi beyaz önlüklü bir garson yaklaştı ve Harry'ye menüyü uzattı. Menüyü okurken gözlerim arkamdaki uzun pencereleri yansıtan aynaya kaydı. Sokakta kırmızı şapkalı bir kadının geçtiğini gördüm. Bir şey dikkatimi çekince dönüp baktım.

İşte o zaman dükkânı gördüm ve içime bir his doğdu. Bunu ancak bu kelimelerle anlatabilirdim.

Dükkân boştu, camları sabunlanmıştı. Pervazında KİRALIK tabelası asılıydı. Betty'nin bana gösterdiği yerin aksine burası sık hanımların bolca bulunduğu, dükkânlara ve çay evlerine gidip geldikleri Little Collins Caddesi'ndeydi.

"Ne oldu, Zara?" diye sordu Harry.

Ona doğrudöndüğümde menünün üzerinden bana merakla baktığını gördüm. "Kendine ne söylüyorsan bana da aynısından sipariş et," dedim. "Hemen dönerim."

Sandalyemi geriye itip garsonun yanından hızla geçtim, kalbim küt küt atıyordu. Doğru anın geldiği ve kaderin ağlarını ördüğü hissi kalbimde parlak bir ateş gibi yanıyordu. Caddenin karşısına geçip ellerimi cama koydum. Sabunla puslanmış camdan dükkânın içini görebiliyordum. Ahşap döşemeler. Güzel cam aydınlatma armatürleri. Uzun, ahşap bir tezgâh. Ama başka hiçbir şey yoktu. Hayal gücümle doldurabileceğim kadar boştu.

Elbette, Harry beni içeride beklememişti. Hemen yanımda bitivermişti ve şimdi de eli belimdeydi. "Açıklamak ister misin?" dedi, sesinden gülümsediği anlaşıyordu.

"Burası için içimde bir his var," dedim, gerçi olaylar hakkındaki "hislerimden" pek hoşlanmadığını biliyordum. Harry böyle şeyler için fazla mantıklı biriydi.

Bir şey söyleyecek gibi bir hali vardı, belki alaycı, hatta aşağılayıcı bir şey, ama dilini tuttu. Uzun, koyu kirpiklerini birkaç kez kırıştırdı. Belki yarım dakika geçti ve sonra, "Tamam o zaman. Bu hisle ilgili bir şeyler yapsan iyi olur, Zara. Çünkü tanıdığım en zeki kızsın," dedi.

O akşam çaydan sonra, babam en sevdiği koltukta kitap okuyup piposunu içerken, radyodan yumuşak bir müzik yükseliyor ve

etrafını Havelock Aromatic tütününün kokusu sarıyordu. Bu tütünü onun için dükkândan defalarca almıştım. Çocukların yatak odalarında gürültü yaptıklarını duyabiliyordum. Babamın sinirlenip beni dinlemeyi reddetmemesi için onlardan sessiz olmalarını istedim.

“Baba?” dedim, yanına diz çöküp ellerimi sandalyesinin koluna koyarak.

Babam kitabını kucağına yaslayıp sol elime hafifçe vurdu. “Ne oldu? Suratında daha önce hiç görmediğim bir ifade var.”

Ona gülümsedim. “Nasıl bir ifade?”

“Hımmm... *Açlık* derdim ama yediğin o küçük miktarları düşününce eminim sürekli açsındır.” Başını yana eğerek bana baktı. “Belki de yüreğin aç? Düğün masraflarını karşılayıp karşılayamayacağımı sormaya mı geldin?”

Başımı hızla salladım. “Hayır. Hayır, kesinlikle mesele bu değil. Ama para gerektiriyor.”

Piposundan bir nefes çekti. “Anlat bakalım.”

“Elbise tasarlamayı sevdiğimi biliyorsun. Betty de dikmeyi seviyor. Birkaç kez bir giyim mağazası açmak hakkında konuştuk.”

“Pekâlâ.”

“Vieve’in nişanında, Jack’in teyzesi moda sektörüne girebileceğimi söyledi. Eskiden Bon Marche’in satın alma sorumlusu olarak çalışmış.”

“Ne olduğunu bilmiyorum.”

“Çok, çok ünlü bir giyim mağazası babacığım, zengin kadınların bolca para harcadığı bir yer.”

Başını salladı. Çocuklardan biri, sesinden John olduğu anlaşıyordu, avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Maymun gibi ses çıkarıyordu. Babam bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. O an hızlı olmam gerektiğini fark ettim.

“Nişan partisi veya düğün için kullanabileceğin parayı bana vermeni istiyorum. Kendi işimi kurmak istiyorum. İki yüz sterline ihtiyacım var.”

“Anlıyorum. Peki ya nişanlanmaya veya evlenmeye karar verirsen?”

“Görünüşe göre bunlardan birinin başıma gelme ihtimali yok gibi.”

Babam gözlerinde yumuşak bir ifadeyle elimi okşadı. “Sen iyi bir kızsın, Zara. Mutlu bir evliliği hak ediyorsun.”

“Belki bir gün evlenirim ama şimdilik kendi moda işimi kurmak istiyorum. Bir dükkân buldum. Neyse ki Harry, aptalca bir kira sözleşmesi imzalamamı engelledi.” Çay saatinde birlikte otururken, elinde defteri ve kalemle kurulum maliyetini hesaplamıştı. Oldukça özenli ve titizdi. Beni bir kez bile caydırmaya çalışmamış, bunun yerine içtenlikle mantıklı davranmamı sağlamıştı.

“Harry iyi bir adam,” dedi babam, sandalyesine yaslanarak otururken ilham arıyormuş gibi gözlerini tavana dikmişti. “Doğru olanı yapıp seninle evlenememesi çok yazık.”

“Bir gün o da olacak. Kendi ayakları üzerinde durduğunda. Ama o zamana kadar öyle büyük hayallerim var ki baba. Zihnim fikirlerle dolup taşıyor.”

Piposundan bir nefes daha çekti. Yanan tütünün çıtırtısı havayı doldurdu. “Peki o zaman, Zara. İki yüz sterlini alabilirsin. Bir gün *evlendiğinde* daha fazlasını istemeyeceksin.”

“İstemeyeceğim,” dedim ama içimde bir pişmanlık vardı. Düğünümü hayatım boyunca soyut, son bir yıldır ise somut olarak hayal etmiştim. Ama başarılı bir moda tasarımcısı olduğumda, istersem düğün masraflarımı karşılayabileceğime dair kendime söz verdim. Bu düşünceyle keyfim yerine geldi, kendimi oldukça bağımsız bir genç kadın gibi hissediyordum. Ayağa kalkıp babamın başının saçının döküldüğü kısmı öptüm. “Teşekkür ederim.”

“Umarım ikimiz de pişman olmayız,” dedi neredeyse şaka yolu, ama uyarısını duymuştum.

“Ben de öyle umuyorum!” dedim neşeyle ve fikrini değiştirmeden önce aceleyle dışarı çıktım.

Betty’yi aramak için doğruca telefon dolabına gittim. Annesi yanıt verdiği için Betty’nin telefona gelmesini on dakika kadar bekledim.

“Özür dilerim,” ilk söylediği söz oldu. “Banyodaydım ve annemin beni çağırdığını duymadım.”

“Dükkânımızı buldum,” dedim.

“Ne demek istiyorsun?”

“Dükkânımızı buldum, param var ve bu konuda içimde bir his var, Betty. Ama sensiz yapamam. Hâlâ benimle iş yapmak istiyor musun?” Betty’ye ihtiyacım vardı. Dikişleri düzgün dikemiyor ve faturaları yanlış topluyordum.

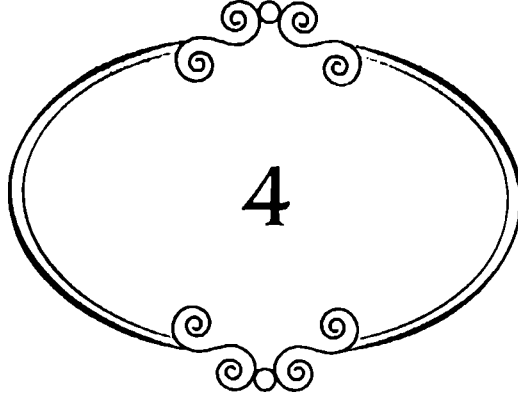
Betty kahkahalara boğulmuştu. “Çılgın kadın!” dedi. “Seni asla ikna edemeyeceğimi sanıyordum.”

“Yani evet mi?”

“Elbette öyle. Artık daktilo grubu yok mu? Artık Irma ve Bayan Bloomsbury yok mu? Ne zaman başlayabiliriz?”

“Yarın,” dedim. “İlk iş Harry’den beni emlak kiralama ofisine götürmesini isteyeceğim.”

Betty, ikimizin giyim mağazası işine girmesiyle ilgili saçma sapan, uydurma bir şarkı söylemeye başladı. Daha önce hiç bu kadar heyecanlı ve mutlu hissettiğimi hatırlamıyordum. Bir moda işi kurma hayalimiz gerçek olacaktı.

4

Betty ve ben, bir işletmeyi yönetmenin zor olacağını bilemeyecek kadar küçüktük. Bir pazartesi sabahı işe giderken boş dükkânın anahtarlarını teslim almış ve sonraki hafta, yalnızca yirmili yaşlarda iki kızın gösterebileceği çılgın bir coşkuyla, dükkânı bir giyim mağazasına dönüştürmüştük. *Bizim* giyim mağazamıza.

Şunu da belirtmeliyim ki tüm bunlar daktilo grubundaki mesaiden sonraki akşamlarda yapılmak zorundaydı. İstifamızı vermiştik ancak Bayan Bloomsbury, yapılacak çok iş olduğu ve iki yeni sekreteri işe almak zaman alacağı için haftayı bitirmemiz konusunda ısrar etmişti. Günler ağır ağır geçiyordu ama akşamlar üretkenlikle ve içimi aydınlatan sevinçle doluydu.

Öncelikle Fitzroy'daki ikinci el mağazasından mobilyaları temin ettik. Bir pound on iki şiline sedir ağacından yapılma yazı masası, yuvarlak bir masa ve üzerine armutlar ile sinekkuşlarının oyulduğu cevizden yapılma yirmi yıllık bir kanep aldık. Kanepenin döşemesinin bir kısmı yıpranmıştı, onu da ustaca yerleştirilmiş kırlentle kapatmak gerekecekti. Annem ve babam bana yatak odalarından bir gardırop vermişti; çocukken korktuğum, yüksek, ürkütücü bir şeydi. Betty'nin ailesi de ona koyu mavi ve altın rengi

büyük, dikdörtgen bir halı vermişti. Tüm bunların toplanıp dükkâna götürülmesi için bir şilin daha ödemek zorunda kalmıştık ve eşyalar çarşamba akşamı ulaştığında Betty yerleri süpürüyordu, ben de penceredeki sabun izlerini siliyordum.

Kapı ardına kadar açıldığında, karşımızda şaşırtıcı derecede zayıf bir adam duruyordu. Yüzünün yarısı dükkândan gelen ışıkla aydınlanırken diğer yarısı karanlıkta kalıyordu. “Bayan Dickins ve James mi?”

“Evet, biziz,” dedi Betty, süpürgesini kaldırarak.

“Mobilyalarınızı getirdim. Eşyaları kamyonndan indirmeme yardım edebilecek biri var mı?”

“Bir şilin ödedik,” dedim. “Yardımcı olması için birini tutamaz mıydınız?”

Adam omzunu silkti. “Sanırım hepsini aldığım yere geri götüreceğim.”

Ben öfkeden burnumdan solumaya başlarken Betty her zamanki gibi sakindi.

“Bilseydik, Harry ve Tom’dan gelip yardım etmelerini isteyebilirdik,” diye sertçe fısıldadım ona.

“Önemli değil. Adam eşyaları getirmiş işte. Onları yerleştirmek için can atıyorum.” Ardından teslimatçıya döndü. “Biz yardım ederiz,” dedi.

“İki kız mı?” diye sordu adam, belli ki bu düşünce onu eğlendirmişti.

Bu ifadesi ateşe körükle gitmekten başka bir şey değildi. “Evet, iki kız,” dedim. “Bize yolu gösterin.”

Yumuşak ellerimize, bakımlı tırnaklarımıza ve muhtemelen omurgamıza rağmen Betty’yle mobilyaları mağazaya taşımaya yardım ettik. Eski gardırop en zoruydu; hem çok ağırdı hem de biçimsizdi, eşikten geçirmeye çalışırken kapıları ardına kadar açılıyordu. Teslimatçı, daha önceki tavrından ödün vermeyerek

odanın farklı yerlerinde mobilyaları denememize yardım etmeyi reddetmişti. Dahası tüm eşyaları girişe yakın bir yere yığıp teşekkür bile etmeden ortadan kayboldu.

“İlk dersimiz,” dedi Betty. “Gördüğün ilk serseriye iş verme. Neyse gel, bana yardım et.”

Gardırobu önce pencerenin yanına yerleştirdik, sonra odanın gerisine götürdük, sonra da kapılarını sökmeye karar verdik ama uygun tornavidamız olmadığı için bu beklediğimizden uzun sürdü. Sonra kanepeyi yerleştirdik, pencerenin altına koymadan önce bir düzine farklı yere taşımak zorunda kaldık ama en sonunda ilk denediğimiz konumda karar kıldık. Artık ikimiz de terden su kesilmiştik (annem hiçbir zaman “terlemek” kelimesini kullanmamıza izin vermezdi, bu yüzden sadece “su kesildik” diye belirtceğim) ve mobilyalardan havalanan toz yüzümüze, ellerimize yapışıyordu. Masa için ideal yeri bulduğumuzu sanmıştık ama perde askısı için yer bırakmamız gerektiğini fark etmiştik, böylece özel bir giyinme alanı ve hafta sonu getireceğimiz Betty’nin dikiş makinesi için yer açmış olduk. Son bir haftadır modelleri hazırlarken hava çok sıcaktı.

Tüm mobilyaları yerli yerine koyup temizleyip cilalamamız saat dokuzu bulmuştu. Betty ve ben kirlenmesini istemediğimiz için kanepelere yerine halının üzerine oturduk. Bu özel gün için sakladığımız MacRobertson çikolata kutusunu açtım.

“Neredeyse gerçek bir salon gibi görünüyor,” dedi Betty.

Etrafıma bakındım. Keşke yapabilseydik dediğim daha çok şey vardı. Yeni duvar kâğıdı. Farklı aydınlatma armatürleri. Ama elimizde olan buydu ve para kazanmaya başlayana kadar idare edecektik. O an küçük bir şüphe içimi kemirdi.

“Ya kimse elbiselerimizi almazsa,” dedim kısık bir sesle.

Betty bir çikolata seçip ağzıma tıktırdı. “Söyleme bile. Uğursuzluk getirirsin.”

"Hiç şüphe etmiyor musun?"

"Zara, seni tanıdığımından beri hayal gücün çok gelişmişti. Kötüye değil, iyiye kullan. Hadi bakalım. Açılış günümüzü hayal et."

Çikolatayı yerken kıkırdadım. "Pekâlâ, o zaman. Gözlerini kapat." Betty dediğimi yapınca konuşmaya devam ettim. "Serin ve güneşli bir cumartesi. Gardıroptan muhteşem renk ve dokularda kumaş parçaları dökülüyor. Sen arkada dikiş makinesini çalıştırıyorsun, ben de masada kalıp kesiyorum. Zengin hanımlar üzerinde çalıştığımız modellere bakıyor. Haklısın Betty, muhteşem olabilir."

Betty gözlerini açtı. "Sıkı çalışma gerektirecek."

"Muhteşem bir sıkı çalışma."

"Mağazaya ne isim vereceğiz, Zara? Hâlâ bir isim bulamadık."

"Belki Z&B? Ya da ZaB?"

"Zab zaten bir kelime," dedi Betty.

"Hayır, değil."

Betty ile kelimeler konusunda tartışmamam gerektiğini bilmiydim. Hayal edebileceğiniz en ateşli Scrabble rakibiydi. "Öyle. Boşboğazlık etmek veya sürekli konuşmak anlamına geliyor. Elbiseslerimizle ilişkilendirilmesini isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Her kelimeye bir Scrabble kelimesi olarak bakacağına eminim," dedim bir çikolata daha alırken. "Asla bir isim bulamayacağız."

Betty gözlerini kıstı. "Aslında..."

"Aslında ne?"

"Geçen akşam Tom'un ailesiyle oyunu oynuyordum ve babası 'magg' kelimesini oynadı. M-A-G-G. Bu gerçek bir kelime değil, sadece fazladan G ile üçlü bir puan almaya çalışıyordu. Ama ben oldukça beğendim, sen ne dersin? Kulağa biraz 'magazin' gibi geliyor."

"Ya da 'muhteşem.'"

"Manyetik! Ama fazladan harfle özelmış hissiyatı veriyor."

O anda dükkânın kapısı açıldı. Biraz mahcup bir ifadeyle etrafa bakındım çünkü kirli ellerle yerde oturup çikolata yemek pek hanımefendilere yakışmıyordu. Gelen Jack'in Maddie teyzesiydi.

Hemen ayağa fırlayıp ellerimi eteğime sildim. İlk düşüncem Genevieve'e kötü bir şey olduğuydu. "Maddie teyze," diye kekeledim.

Betty de ayaktaydı, konuşabilmek için karamel lokmasını hızla çiğniyordu.

"Seni burada bulacağım söylendi," dedi Maddie teyze, dükkâna bakınarak. "Seni aradım Zara, ama Genevieve geç saatlere kadar çalıştığını söyledi. Mağazanda."

"Magg'e hoş geldin," dedim. İsim kulağa gerçekten çok hoş geliyordu. Ardından etrafı işaret ettim. "Dağınıklık için özür dilerim. Mobilyaları taşıyorduk."

Maddie teyzenin kusursuz, kürklü yün takım elbisesine dikkat etmemek imkânsızdı. Takımı beyazdı ve kan ter içinde kalmış bizlerin yanında giyilebilecek en kötü renkti.

"Bu akşamdan önce seninle tanıştığım için şanslısın," dedi. "Yoksa seni serseri sanırdım."

Betty'yle bakıştık. Betty'nin üst dudağında minik bir çikolata lekesi olduğunu fark ettim.

"Sizin için heyecan verici haberlerim var, kızlar," dedi Maddie teyze. "Genevieve beni girişiminizden haberdar etti. Ben de *Ladies' Letter*'daki bir arkadaşım ile konuştum. Hani şu *Argus* gazetesinde çıkan kadın dergisi var ya?"

Evet, biliyorduk. Modayla ilgilenen herkes *Ladies' Letter*'ı biliyordu. Başımı olumlu anlamda salladım.

"Eh," diye devam etti Maddie. "Sizin hakkınızda bir yazı yayımlamayı kabul ettiler."

"Bizim hakkımızda mı?"

"Evet. Yirmi yaşında iki genç kızın kendi giyim mağazasını

açması? Harika bir hikâye olacak. Sizin de fotoğrafınızı çekmek istiyorlar, hem de kendi ellerinizle tasarlayıp diktiğiniz göz alıcı elbiselerin içinde.”

Bütün şüphe ve yorgunluk bedenimden uçup gitmişti. *Ladies' Letter* dergisinde göz alıcı bir fotoğraf! Bu durum hem gururumu okşamış hem de şık hanımların mağazamızdan haberdar olup para harcayacakları umudumu beslemişti.

“Bu harika bir haber,” dedim ve uzanıp Maddie’nin elini tutmaya yeltendim ama o parmaklarını dikkatle çekti.

“Ah, hayır. Banyo yaptıktan sonra bana sarılıp öperek teşekkür edebilirsin, Zara.”

Betty neşeyle gülüyordu. İkimiz de gülüyorduk. Maddie bize fotoğrafının telefon numarasını verdi, sonra ona mağazayı gezdirip tüm planlarımızı anlattık. Mağaza o geceki kadar aydınlık olmamıştı, ruhlarımız alev alevdi.

Tüm süreci hesaba kattığımızda Magg'i açılışa hazırlamamız üç hafta sürmüştü. Bu sürenin büyük kısmı beklemekle geçmişti. Tekstil mağazasındaki hesabımızın onaylanmasını bekledik. Babamın bizim adımıza çek imzalamasını bekledik; ikimiz de reşit olmadığımız ve bankalar Büyük Buhran döneminde çok temkinli davrandıkları için birine ödeme yapmak istiyorsak, *her şeyi* bizim adımıza imzalayacak tam yetkili bir yetiškine ihtiyacımız vardı. Evet, Betty’nin daha fazla model hazırlamasını bekliyordum. Betty mükemmeliyetçiydi; ben değildim. Elbette, her dikişinin ve eteğinin kusursuz olması önemliydi ama bazen ona bağırmak istiyordum: *Daha fazla elbiseye ihtiyacımız var!* Onları hızlıca tasarlayıp kesebilirdim ama Betty sadece nasıl özenle ve sevgiyle dikileceğini biliyordu.

Açılış sabahı Harry amcasından ödünç aldığı sarı Summit'le beni almaya geldi. Koltukta gazete bayiden aldığı *Argus*'un bir kopyası duruyordu.

Gördüğümde çığlık attım. "Baktın mı?" diye sordum, ince *Ladies' Letter* dergisi içinden düşsün diye gazeteyi salladım.

"Bakmadım," dedi sabırla gülümseyerek. Arabayı rölantide çalıştırıp bana doğru eğildi. "Hadi, yazıyı bul."

Heyecanla sayfaları çevirdim ve sonunda buldum: Betty gözlerini yere dikmiş halde ahşap korkuluğun arkasında duruyordu. Boynunda iki cam boncuklu uzun kolye, üzerinde soluk renkli şifon elbise vardı; hafif oturan gövdesi, sivri dikişleri ve uzun, dökümlü parçalarıyla zarif görünüyordu. Yanındaki fotoğrafta ise ben vardım; sırtım kameraya dönük, omzumun üzerinden bakıyordum. Çiçek desenli şifon elbisem, sırtımın büyük bölümünü ortaya çıkarıyor, belden aşağı dökülüp ayakkabılarımın etrafında kavis çizerek uzayan kuyrukla yere iniyordu. Çok güzel görünüyorduk. Ben de çok güzel görünüyordum. Yüzüm alev alev yanıyordu, sanki kendimi tüm dünyaya açmıştım.

"Aman Tanrım, Zara," dedi Harry ve fotoğrafa bakmak için biraz daha yaklaştı. "Bir film yıldızı gibisin."

İltifatını geçiştirmek için edalı bir tavırla gözlerimi devirdim ve Harry'nin gözlerinde daha önce de gördüğüm ama bu kadar yoğun olmayan bir şeyi fark ettim. Ham, gizlenmemiş arzu.

Toy bir kız değildim. Harry ile öpüşmüş, sarılmış ve birbirimizi keşfetmiştik. O tüm erkeklerin yaptığı gibi daha fazlası için çabalamış ve ben de tüm kızların yaptığı gibi onu durdurmuştum. Ama bu farklıydı. Bana hem av hem de tek aşkıymışım gibi bakıyordu ve yüzündeki bu ifade beni fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Bir an için ılık bir cumartesi sabahı olduğunu, annemle babamın yirmi metre ötedeki verandadan arabayı net bir şekilde görebildiğini unuttum. Kalbimin derinliklerindeyse vakit gece yarısıydı ve

yalnızdık. İçimi bir sıcaklık dalgası sardı ve bu ifademe yansımış olmalıydı ki Harry'nin bakışları derinleşti. "Seni öpmemeliyim, çünkü öpsem durmam," dedi.

Ben daha cevap veremedi Harry yeniden vitesle uğraşıp arabayı sokağa sürdü. Gözlerimi kucağımdaki dergiye odakladım, sonra o sıcak an geçti ve Harry bana cam gözlü bir müvekkili olduğunu, adamınsa bununla ilgili şakalar yapıp durduğunu anlatmaya başladı.

Aracı mağazadan iki sokak öteye park ettik. Dergiyi havada sallayarak kapıdan koşarcasına girdim, ama Betty'nin de aynı şekilde onu kaldırdığını görünce birbirimize sarıldık ve heyecandan saçma sapan şeyler söyleyip güldük. Harry ve Tom bizden kaçıp bir kafeye gitmeye karar vermişti. Az kalsın neden hâlâ bize evlenme teklif etmedikleri konusunda kafa patlatabileceklerine dair şaka yapacaktım, ama yapmadım. Çünkü o an hem Betty ile bekâr hem de bir giyim mağazasının yeni sahibi olmak çok hoşuma gidiyordu.

Saat on olduğunda ciddiyetle ön kapıyı açtık ve beklemeye koyulduk. Maddie teyze saat on geçe içeri girdi ve beş şiline ipek şal aldı.

Sonrası uzun sessizlik. Uzun, uzun, dayanılmaz sessizlik.

"Ama biz *Argus*'a çıktık," diye sızlandım Betty'ye, öğle vakti olmuştu ve kimse kapımızda duraksamamıştı bile.

"Şişşt, Zara. Bekle ve gör. Daha ilk günümüz."

Saat üçe doğru iki arkadaşımız daha geldi, onları annem ve Betty'nin annesi takip etti, sonra Maddie teyze bizi kontrol etmeye gelerek işi oturtmanın biraz zaman alabileceğini, tüm arkadaşlarına bizden bahsedeceğini söyledi. Sonra Harry ve Tom geri döndü. İkisinin de içkili olması beni öfkelen-dirmişti. Betty de sinirden dudaklarını birbirine bastırmıştı. Sonra saatler beşi, ardından altıyı gösterdi. İşte, hepsi bu kadardı. Beş şilin kazan-

mıştık (Maddie'ye sattığımız şal), iki sarhoş erkek arkadaşla baş başaydık ve açılış günü bitmişti.

Sanırım bugünü anlatacak en iyi kelime *hayal kırıklığıydı*.

Çok düşünmemeye çalışıyordum ama ben her zaman bataklık-
ğın güneşsiz, karanlık tarafına yenik düşen biri olmuştum. Tom,
Betty'yi tebrik yemeğine götürmüştü ama tabii ki Harry bunu kar-
şılayamayacağı için ben geride kalıp ufak tefek satışlarımızı ka-
pattım, sonra lambaları söndürüp dükkânı kilitledim.

Harry elimi tutup beni arabaya yönlendirdi. "Nasıl geçti?" diye sordu.

"Korkunç. Kimse gelmedi." Beni yemeğe çıkarmasını nasıl da istiyordum. Bugünü güzelleştirmesini, beni sevgiye ve iltifata boğmasını nasıl da diliyordum.

"Kimse mi? İçeri bir kişi bile girmede mi?"

Ailemden, arkadaşlarımdan ve Maddie teyzeden bahsettim. Arabanın kapısını açıp ben bindikten sonra yavaşça kapatırken başını salladı. "Bu kimsenin uğramadığı anlamına gelmiyor," dedi, her zamanki pratik tavrını sergilemişti.

Arabaya binmesini bekledim. "Gerçek müşteri değil ki," diye sızlandım. "Arada fark var."

Harry kolunu direksiyona dayayıp bana döndü. "Zara, işlerin senin için ne kadar iyi olduğunu nadiren kabul ediyorsun."

"Bu da ne demek şimdi?" Gözlerim doldu. Açılışımızın tam bir fiyaskoya dönmesi, beni yemeğe çıkarmaması, moralimin bozuk olduğunu fark etmemesi yetmemiş gibi bir de bana şükretmem için nutuk mu çekiyordu?

"Ayrıcalıklarına o kadar alışmışsın ki onları fark etmiyorsun bile," dedi Harry, hiçbir kötü niyet veya kabalık göstermeden ki bu durumu daha da kötüleştirdi.

"Hangi ayrıcalıklar?"

"Babanın sana giyim mağazası için iki yüz pound verebileceği

türden ayrıcalık. Maddie gibi tüm zengin ve şık arkadaşlarına gelip sizden kıyafet almalarını söyleyecek türden bağlantılar. Zara, bazı insanların aşevlerinde yemek yemek zorunda olduğunun farkındasın, değil mi? Karneyle geçindiklerini? Yemek için fare yakaladıklarını?”

Öfkenin utanca karıştığı o yoğun baskıyla kalbim neredeyse patlayacak gibi hissettim. Tüm içgüdülerim, dinginliğin ve mantığın okunduğu suratını parçalamadan önce ondan uzaklaşmam için bana bağırıyordu. Arabanın kapısını hızla açıp dışarı çıktım.

“Zara, nereye gidiyorsun?”

“Sarhoşsun. Ve kötüsün. Günümü mahvettin.”

Harry omzunu silkti. “Bana kalırsa sen zaten mahvetmişsin. Arabaya bin.”

“Hayır. Eve yürüyeceğim.”

Harry bana yalvarmadı elbette. Sakince arabayı sürdü ve beni öfkeden ağlarken tamamen neşeden yoksun bırakarak öylece gitti.

O olaydan sonra belki bir ya da iki hafta konuşmadık. Harry’yle iniş çıkışlar döngüsüne iç karartıcı bir şekilde alışmıştım. Başka tecrübem olmamıştı, bu yüzden Harry tekrar arayıp beni özlediğini söyleyene kadar kalbimde ağırlıkla dolaştım, sonra kalbim hafifledi ve her şey unutuldu. Aslında hiçbir zaman tam anlamıyla unutulmadı. Evet, affedildi. Ama vücudum tüm bu küçük acılara tutunuyordu, ta ki bazı günler sanki üzerimde hiç deri yokmuş gibi hissedene kadar.

Neyse ki meşguldüm. İlk başta istediğim kadar değildim. Gerçek bir müşterimiz olana kadar tam üç gün geçti, ama sonra günde bir iki kişiyi kolayca çekmeye başladık. Kesinlikle hiç para kazanmıyorduk. Aslında zengin kadınların faturalarını her zaman hızlı

ödemediği ortaya çıktığı için borcumuz vardı ve ne Betty ne de ben onlardan para talep etme konusunda ikna ediciydik. Babalarımız faturalarda bize yardım etti. Bu konuda büyük bir suçluluk ve utanç duyuyordum. Harry'nin söylediği doğrudu. Sandığımız kadar cesur ve zeki değildik. Sadece zengin babalara sahip olduğumuz için şanslıydık.

Ama utanç beni harekete geçiriyordu. Ayrıcalığımdan kurtulamayacağımı ama deli gibi çalışabileceğimi düşünüyordum. Altıncı haftaya geldiğimizde, Melbourne'deki moda camiasının çoğu, Büyük Buhran'ın en derin dönemlerinde mağaza açan iki genç aptalı duymuştu. Merak onları Magg'e çekmişti ve tasarımlarımızla el işlerimiz onları kalmaya ikna etmişti. Hiç durmadım. Hemen her akşam eve götürdüğüm tasarımlar üzerinde çalışıyor, kumaş örneklerini deniyor, yarım kalmış hesapları kapatıyordum (gerçi hesap işleri genelde Betty'nin işiydi çünkü benim matematikle aram çok kötüydü).

Betty de çok çalışıyordu elbette. Singer dikiş makinesinin yumuşak, istikrarlı ritmi ve takırtısı hayatımın arka plan gürültüsü haline gelmişti. Daktilo grubunda birbirimizle sohbet ederek ne kadar zaman geçirdiğimizi hatırlıyordum. Şimdiyse birbirimize neredeyse "pişşt" demeye bile fırsatımız olmuyordu ve sohbetlerimiz kumaşlarla iplikler ya da faturalarla defterler hakkında oluyordu.

Betty adına yorum yapamazdım ama benim hayatımın en mutlu zamanlarıydı. Saatler geçtikçe özgüvenim artıyordu. Bir kadına bakıp saniyeler içinde vücudunda neyin işe yarayıp neyin yaramayacağını, kalın beli veya zapt edilemez göğüsleriyle hayatı boyunca savaşmış olsa bile bir elbise içinde nasıl parlayacağını anlayabiliyordum. Ayrıca kumaşların renk ve dokusuna karşı altıncı bir his geliştirmiştım. Ayda bir Richmond'daki tekstil satıcısını ziyaret ediyordum. Mekânın kokusuna âşık olmuştum; boğucu

ama hafiften çiçeksi bir havası vardı. Ahşap raflar kepenkleri kapalı depoyu uçtan uca çevreliyordu ve üzerlerine renkleri solmasın diye loş aydınlatmaların kullanıldığı kumaş ruloları dizilmişti. Kore'den kırmızı ipekler, İtalya'dan ince çizgili ve kazayağı desenli takım elbiselik kumaşlar, Fransa'dan gece mavisi satenler, Hindistan'dan sarı altın kaşmirler, koridorun yarısını kaplayan kurdele ve dantel makaraları ve elbette, göz alabildiğine muhteşem Avustralya yünü. Yakından incelemek istediklerimi uzun tezgâha götürdüğümde, yaşlı Bayan Fanshawe (sanırım sahibinin bekâr teyzesiydi) benim için parlak bir lamba yakıyordu. Ama seçimlerimi gözlerime, hatta parmaklarıma ne kadar hoş geldiklerine göre yapmazdım. İçgüdülerimle alırdım. Gittikçe daha çok hissetmeye başlamıştım.

Kış bastırduğunda Melbourne'ün en zengin altı ailesine hizmet veriyorduk ve o kadar çok borcumuz vardı ki bir sabah Bayan Fanshawe deponun kapısını bana açmadı. Sırtımı kapıya yaslayıp zayıf güneş ışığında sokağa baktım. Yolun karşısında, yaklaşık yüz metre ötede, başka bir deponun saçakları altında oturan aileyi görebiliyordum; adam, köşeli yüzlü karısı ve yaklaşık yedi yaşındaki çocukları. Bu talihsiz hallerine, özellikle de çocuğun başına gelenlerden dolayı yüreğim sızlıyordu. Çocukların evsiz ve yeterli yiyecek olmadan yaşamaları tamamen yanlıştı. Harry'yle sürekli bundan bahsediyorduk ve ona dahil olduğu siyasi partiyle ilgili yapabileceği bir şey olup olmadığını soruyordum. Sorunlarıma bir perspektif kazandırıldığını söylemek isterdim ama ne yazık ki hâlâ kendime de acıyacak kadar gençtim. Evrak işlerini halletmezsek işler kısa sürede durma noktasına gelecekti ama dürüst olmak gerekirse, tüm bu sayı dizileri bana o kadar sıkıcı geliyordu ki onlara birkaç dakikadan fazla odaklanamıyordum.

Ne yapılması gerektiğini biliyordum, bu yüzden mağazanın yolunu tuttum. Ailenin yanından bilerek geçtim ve onlara aslın-

da verecek durumda olmadığım bir şilin verip bol şans diledim. Anne ve baba yorgun halde başlarını salladılar ama çocuk öyle ışıl ışıl gülümsedi ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. O gülümsemeye umut hâkimdi.

Betty'yle, paranın tam olarak nereye gittiğini bilmemiz konusunda ısrarcı olduğu için bir muhasebeci tutma fikri üzerine konuşmuştuk. Bu yüzden evrak işlerinin bir kısmına da yardımcı olabilecek başka bir terzi tutmaya karar vermiştik. Zor zamanlardan geçtiğimiz için pozisyona on dört genç kadın başvurmuştu. İki aptal gibi aklımızla değil, kalbimizle karar vermiştik. Elsie, on yaşında oğlu olan dul bir kadındı ve paraya çok ihtiyacı vardı. Harika bir terziydi ama neredeyse hiç hesap bilmiyordu. Annesi çocuğa bakarken bizim için çalışmaya geliyor, Betty de hesapları düzenleyip tüm borçlarımızı ödüyordu.

Film yıldızının geldiği gün Betty mağazada bile değildi.

Elsie'nin üçüncü günüydü. Sessizdi ama yoğun ve dikkatli çalışıyordu, sadece kapı açıldığında başını kaldırdı. Ardından hafifçe iç geçirdi.

Bir an kadına baktım, onda bu kadar dikkat çekici olan şeyin ne olduğunu merak ettim. Kocaman gözler, kalp şeklinde bir yüz, yumuşak ve muhteşem bukleler. O kadar güzeldi ki kim olursa olsun onu fark ederdim ama sonra Elsie adını söyledi ve onu daha önce nerede gördüğümü hatırladım.

"Siz Lotus Thompson'sınız," dedi Elsie, sonra başını eğip "Özür dilerim," diye ekledi.

Lotus hafifçe güldü. "Ah, saçmalama. Evet, oyum. Beni tanıdığına sevindim."

Ah, ne çekici bir kadındı. O ışıltı ve parıltı. Biz sıradan kadınlar arasında, özellikle de Melbourne'de, yersiz görünüyordu. Bildiğim kadarıyla Lotus Thompson Hollywood'a taşınmıştı. Muhtemelen en çok tanındığı kovboy filmlerini orada çekmişti.

Ben Harry'yle birlikte sadece bir filmini izlemiştim. Adı *Crimson Canyon*'dı, ama aktristin kurtarılmaya sık sık ihtiyaç duyduğu dışında hikâyeye dair pek bir şey hatırlamıyordum. Bugün kızılâ çalan kahverengi buklelerini koyu gri çan şapka süslüyordu, dudaklarına koyu kırmızı ruj sürmüş ve koyu gri satenden yapılmış balon kollu, verev kesim bir elbise giymişti.

"Magg'e hoş geldiniz," dedim, sesim onunla karşılaştırıldığında zayıf ve çocuksu bir ses tonuyla çıkmıştı. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Ah, birkaç aydır şehirdeyim. Amerika'da başım biraz belada." Kendini küçümseyen bir tavırla yüzünü buruşturdu, ama bu ifadesi bile muhteşemdi. "Ve biri bana, 'Bak, bu kızlara uğrayıp elbiselerinden almalısın,' dedi. Ben de geldim."

"Çok memnun oldum," dedim. "Adım Zara, iş ortağım Betty bugün izinde." Az kalsın "borçların peşinde" diyecektim ama sonra daha profesyonel görünmem gerektiğini fark ettim. "Kendisi bankada," diye tamamladım. Ardından hayranlıkla bakan Elsie'yi işaret ettim. "Bu, terzilerimizden Elsie."

Ama Lotus isimlerimizle pek ilgilenmiyordu. Mağazada yavaşça dolaşp elbiselere göz atmaya başlamıştı. "Vay canına, çok güzel işler çıkarıyorsunuz."

"Öyle olduğunu düşünmek hoşumuza gidiyor."

Kırmızı satenden gece elbisesi giymiş mankenlerimizden birinin önünde durdu. "Sence böyle bir şey bana yakışır mı?"

Yanma gittim. "Bence kesim güzel olur ama omuzlarınızda bu denli yoğun fırfır hoş durmaz. Minyon tiplisiniz, boğuluyormuş gibi görünebilirsiniz. Daha sade bir kol ve biraz detay isterseniz, arkaya kontrast bir fiyonk takabiliriz?"

"Fiyonk mu?"

"Büyük ve bol, hatta kuyruklu bile olabilir."

“Kuyruklu elbiseleri severim,” dedi Lotus, yüzünde gülümsemeyle bana baktı. Kusursuz beyaz dişlerinde kırmızı ruj lekesi olduğunu fark edince çok sevindim.

“Boyunuza göre eteği diz kısmında daraltır, etek ucunda ise genişletirdim.”

“Peki ya renk? Herkes kırmızının kızıl saçlılara göre olmadığını söylüyor.” Abartılı bir şekilde surat astı. “Yeşilin yakıştığını söylüyorlar ama ben hep yeşilin uğursuzluk getirdiğini düşünmüşümdür.”

“Kumaşları teninize göre seçmelisiniz, saçınıza göre değil,” dedim. “Teniniz krem rengi. Size mercan veya şeftali rengi çok hoş olur. Kumaş görmek ister misiniz?”

Bana baktı. Sanki beni değerlendiriyor, benim gibi sıradan bir ölümlüden tavsiye almaya değil değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Kendimi iğneyle sıkıştırılmış bir böcek gibi hissediyordum. Sonra o an geçti, tekrar gülümsedi ve “Çok hoş olur, Zara,” dedi.

O akşam Harry’ye film yıldızı müşterimizden bahsedip durdum. Meğer ben de Elsie kadar yıldız hayranıydım, ama bunun en büyük sebebi *dört* elbise sipariş etmiş, bize hemen nakit ödeme yapmış ve tanıdığı herkese bizden bahsedeceğine söz vermiş olmasıydı. Harry benim adıma mutluydu ama bana nasıl görüldüğü ve bacaklarını görüp görmediğim hakkında sorular sorup durdu çünkü basında, film yapımcılarının onu şaşırtıcı fiziğine göre seçmeyi bırakıp daha ciddi roller vermesi için kendi bacaklarına nitrik asit döktüğüne dair çılgın bir haber çıkmıştı. Ona bacaklarının gayet hoş görüldüğünü söyledim. Öte yandan “şaşırtıcı fiziği” kelimesini birden fazla kez kullanması beni biraz kızdırdı.

Yine de Marcello'da spagettiyle köfte yerken gevezelik etme-
me izin verdi ve bitirdiğimde, Mabel adında bir iş ortağıyla kur-
duğu arkadaşlıktan bahsetti (asla gevezelik etmezdi). İlk başta bir
kadınla arkadaş olma fikri beni ürkütmüştü ama kısa süre sonra
kadının Queen Victoria Hastanesi'nin müdürü olduğunu ve kırklı
yaşlarında olduğunu anladım (gerçi Harry'nin tüm kadınları, tüm
kadınların da Harry'yi sevdiğini söylemeliyim). Anlaşılan roman
da yazmıştı, ama benim sevdiğim türde değildi. Ancak Harry
için Birleşik Avustralya Partisi'yle iş yapması ve onu partideki-
lerle tanıştıracığına söz vermesi önemliydi. İkimiz de yeni etki
ağlarımızla övünürken benimkinin çok daha *ilginç* olduğuna ikna
olmuştum.

Harry, Lotus'un ilk provaya geleceği o öğleden sonra, nadiren
de olsa yaptığı gibi mağazaya geldiğinde haklı olduğum ortaya
çıktı. Betty'yle, bir mankenin üzerindeki elbiseyle ilgileniyorduk.
Kapı açıldığında Betty ağzında iğnelerle duruyordu, ben de ka-
barık fiyongu düzeltmeye çalışıyordum. Elbette, Lotus olduğunu
düşünerek telaşa kapıldık. Betty iğneleri avucuna tükürmeye baş-
lamıştı ama gelen sadece Harry'ydi.

"Burada ne yapıyorsun?" dedim ve sesim muhtemelen düşün-
düğümden biraz daha sert çıktı çünkü burada ne yaptığını *tam*
olarak biliyordum.

Harry şapkasını çıkarıp etrafına bakınırken yanına gidip dir-
seğinden tuttum. "Birkaç saatim boştu, gelip seni öğle yemeğine
götürmeyi düşündüm. Vay canına, burası farklı görünüyor."

O zaman mağazaya onun gözleriyle baktım. Mankenlerin üze-
rindeki elbiseler, kumaş ruloları, dağınık tezgâh. Başladığımız
yerden ilerlemenin ve sıkı çalışmanın belirtileri. O an içim gu-
rurla doldu, sonra Harry, "Seninle gurur duyuyorum, Zara. Neler
yarattığına bak," dedi.

“Biz,” dedim, Harry’ye sert bir bakış atan Betty’yi işaret ederek. “Ama öğle yemeğine gelemem. Bunu sen de biliyorsun. Çok özel bir müşterimiz gelmek üzere.”

Bunu söylediğim sırada kadının caddenin karşısından yaklaştığını gördüm, günün sert güney rüzgârına karşı samur kürküne sarınmıştı. Harry bakışlarımı takip ederek kimin geldiğini görünce kapıyı açmak için öne atıldı.

“Ah. Teşekkür ederim, nazik beyefendi.” Kıkırdadı ve paltosunu çıkarmaya başladı. “Zara, mağazanızda kapı görevlisi olduğunu bilmiyordum.”

“Yok zaten,” dedim, Harry aktrisin paltosunu alırken.

“Harry Holt,” diyerek kendini takdim ederken, kadının elini tutup dudaklarını parmak eklemlerine sürttü. “Gerçek hayatta bir film yıldızıyla tanışmak ne büyük onur.”

Lotus işveli bir ifadeyle ona gülümsedi. Sanırım her zaman böyle davranıyordu çünkü tüm çekiciliğine ve çocuksu sırtısına rağmen Harry’yle hiç ilgilenmediğini görebiliyordum.

Harry fark etmemiş gibiydi. Neredeyse kadının ağzına düşecekti. “Sanırım sevgili Zara’mdan elbise alıyorsunuz.” Harry bunu söylerken kadının elini bıraktı ve kolunu omzuma attı.

“Evet ve gitmen gerekecek, Harry,” dedim.

Betty yanımıza gelmişti. “Etrafta bir beyefendi dolanırken hiçbir kadın elbise provasına girmek istemez,” dedi sertçe.

“Ah, sorun değil,” dedi Lotus, Betty’nin uyarısını umursamamıştı. “Belki bir erkeğin fikrini almak iyi olur. Başlayalım mı?”

Sonraki saat benim için dayanılmazdı çünkü Harry kanepemizde oturmuş, provaları bir defileymiş gibi izliyordu. Lotus soyunma odasını kullanırken çok rahattı, sadece iç çamaşırı ve çoraplarıyla kalırken perdeyi yarıya kadar çekiyor, kollarını omuzlarından aşağı sarkıtarak hiç utanmadan aynaya gidiyor ve giyindikten sonra Harry’nin önünde bir “beyefendinin” fikrini al-

mak için yürüyordu. Harry de her zaman, “Siz rüya gibisiniz. On tane daha almalısınız!” diye cevap veriyordu.

Harry’nin flörtleşmenin karşılıklı olmadığını bilip bilmediğini veya umursayıp umursamadığını bilmiyordum. Lotus onun önünde açıkça bir film yıldızı rolünü oynuyordu, öte yandan biz elbiseyi üstüne göre ayarladığımız sırada pratik sorular soruyor ve sessizliğini koruyordu.

Sonunda tüm ölçüleri almış, Elsie’nin bitirmesi için hazır hale getirmiştik. Lotus kendi kıyafetlerini giyip paltosunu aldı ve elbiselerini teslim etmek için bir tarih ve saat belirledik. Harry’ye küçük bir öpücük gönderip burnunu tavşan gibi kırıştırdıktan sonra gri sokağa geri döndü.

Harry teatral bir tavırla göğsünü kavradı. “Ne kadar da tatlı biri. Hollywood’da yer edinmiş biri için beklenebilecek soğuk ve mesafeli film yıldızı havasında hiç değil.”

O an kendimi çok sıkıcı ve çirkin hissettim, tam ona bağırıp gitmesini söyleyecekken Betty yanına gidip şapkasını uzatarak beni şaşırttı. “Harry Holt, burada hoş karşılanmıyorsun. Burası erkeklere değil, kadınlara göre bir yer. Hiçbir kadın odada bir erkek varken kıyafet değiştirmek istemez.”

Harry şapkasını alırken gücenmiş görünüyordu. “Umurunda olmadığını söyledi.”

“Bunu söylemesi yanlıştı,” diye karşılık verdi Betty. “Senin de kalman yanlıştı. Özür dilerim, Zara. Erkek arkadaşın olduğunu biliyorum ama bu kesinlikle kabul edilemezdi.” Gözlerini tekrar Harry’ye çevirdi. “Sevdiğini iddia ettiğin bu güzel genç kadına son derece saygısızlık etmenden bahsetmiyorum bile.”

Gözlerim yaşardı. O an Betty’yi tüm kalbimle kucaklamak istedim. Elini tutup sıktım.

Harry ellerini iki yana açarak “Hadi ama,” dedi. “O bir film yıldızı. Dünyada benim yaptığımı yapmak istemeyecek tek bir erkek

bile yok. Zara anlar. Hollywood tipi olmadığını biliyor. Ben de istemezdim. Onu olduğu gibi seviyorum.”

“Git artık, Harry,” dedim onu hafifçe iterek. “Betty haklı. Ben senin müvekkillerini etkilemek için ofisinde oyalanmıyorum. Gelmemeliydin.”

Harry mahcup bir ifadeyle omzunu silkti. “Özür dilerim, sevgilim. Akşama görüşürüz.” Eğilip yanağımdan öptü ve gitti.

Kapı kapanırken Betty dönüp bana sarıldı. “Dört elbise, parası peşin,” dedi. “Önemli olan bu.”

“Teşekkür ederim, canım dostum. Kendimi çok kötü hissediyorum. Harry haklı, hiçbir zaman bir Hollywood yıldızı gibi görünemeyeceğim.”

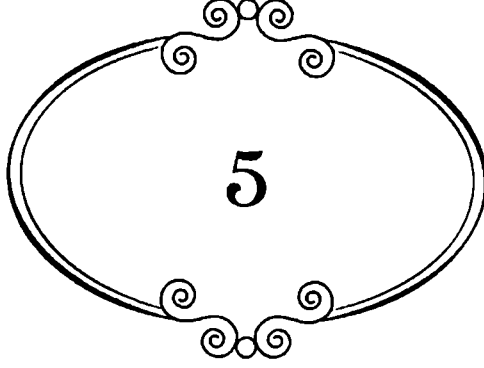
“İyi ki öyle! Ne kadar yorucu olmalı.” Betty geri çekildi. “Elsie’yle biraz dikiş dikmemiz gerekiyor.”

“Ama sadece bir dikiş makinemiz var.”

Betty gülümsedi. “Yeni bir tane alalım mı? Yepyeni bir tane, teyzeminki gibi değil?”

Derin bir iç çektim. Paranın yarısı giderdi. Ama büyük ihtimalle Magg’in Lotus Thompson’ı giydirdiği duyulunca daha fazla iş gelirdi. Betty’yle değişimin eşiğindeydik ve Harry’nin vurduyduymazlığının beni bu durumdan alıkoymasına izin vermek istemedim.

“Tamam. İki dikiş makinesi olan bir mağaza olalım ve kış sonuna kadar ikisinin de tıkr tıkr çalışacağına güvenelim.”

Lotus Thompson herkese bizden bahsetmişti. Cemiyet gazetele-
rinde basılan fotoğrafta elbiselerimizden birini giymiş ve gazete-
cinin Magg'in adıyla adresini yazdığından emin olmuştu. İkinci
dikiş makinesi hemen işe yaramıştı. Yeni, iyi bağlantıları olan
zengin kadınlardan oluşan müşterilerimiz aracılığıyla Lotus'un
kış bitmeden Amerika Birleşik Devletleri'ne döndüğünü duyduk,
ancak işimiz üzerindeki olumlu etkisi devam ediyordu.

Tabii, Harry ile ilişkim üzerindeki etkisi de öyle... Harry onu
çoktan unutmuştu ama ben içinden çıkamadığım bir özgüven ek-
sikliği kuyusuna düşmüştüm. Yaptığımız her kavga beni dehşete
düşürüyordu. Her tutkulu buluşma ve çılgın aşk ilanı, *Peki beni ne
kadar seviyorsun? Beni daha güzel biri için terk eder misin?* diye sorma
isteği uyandırıyordu içimde. Çünkü gözüme, benim dışımdaki
herkes daha güzel geliyordu. Geçimimi kadınları güzelleştirerek
sağlıyordum ama kendime dair kafamdaki görüntü, sabah banyo
aynasında gördüğüm yansıma aitti. Sade. Etli butlu. Niteliksiz.
Harry'den bana iltifat etmesini istediğimde beni geçiştirdi.

"Benim için bir tek sen varsın," dedi. "Yoksa neden geri döne-
yim ki?"

Bu da kendimi hem onursuz hem de güvensiz hissetmeme neden oldu.

İlişkimizin seyrini değiştiren bir durum daha vardı. Arzu. Bazen babasının arabasında öpüşürken ellerini tenimde gezdirdiğinde durmasını istemiyordum. Heyecan dolu bir gecede parmaklarının iç çamaşırımın kenarından içeri girmesine bile izin vermiştim ve daha önce hiç dokunmadığım bir yerime dokunmuştu. Aman Tanrım, sanki içimi bir lav nehri sarmıştı, daha önce bu denli yoğun temas hissetmemiştim. Aniden nefesim kesilmiş ve o da beni incittiğini düşünerek hemen elini çekmişti. Ona gerçeği söylemekten utanmıştım.

“Sonuna kadar gitmek” istediğini biliyordum çünkü bütün erkeklerin bunu istediğini duymuştum; bütün kızların istemediğini de duymuştum. Ama *ben* istiyordum. Dahası bunu onu elde tutmanın bir yolu olarak görmeye başlamıştım. Memnun kalırsa ilgisini kaybetmezdi. Beni çıplak görmesine izin verirsem gözleri başka kızlara kaymazdı. Bunun yanlış olduğunu, evlenene kadar beklemem gerektiğini biliyordum ama mesele acil görünüyordu. Bu yüzden ekim ayının başlarında bir akşam, Seaford Plajı yakınlarında arabada otururken dudakları dudaklarıma değdiğinde, “Sonuna kadar gitmek istiyorum,” deyiverdim.

Harry arkasına yaslandı. İçerisi karanlıktı ama ne demek istediğimi anlamaya çalışırken yaptığı gibi (ki bu sık sık kavga ettiğimizde olurdu) gözlerini kırıştırdığım görebiliyordum. “Zara?”

Bilerek düğmeli bir bluz giymiştim ve düğmelerini çözmeye başladım. Harry elini uzatıp parmaklarımı kavradı.

“Dur,” dedi.

“Durayım mı?” Midem buz kesti. Beni istemiyordu.

Elimi ağzına götürüp parmaklarımı öptü. “Ah, Zara. Benim güzel, güzel Zara’m. Burada değil. Arabada değil. İlk seferin için

yumuşak bir yatağı ve kapısı kilitli sıcak bir odayı hak ediyorsun. Ama... emin misin?"

Emindim. Hayır, emin değildim. Başımı salladım. "İstemiyor musun?.."

"İstiyorum." Ardından Harry bir kahkaha patlattı. "Hem de çok, çok istiyorum ama bekleyebilirim de. Seni sonsuza dek beklerim." Koltuğunda kıpırdandı, şimdi iki eli direksiyondaydı ve konuşmasına makul bir ses tonuyla devam etti. "Yarın gece, hâlâ böyle hissediyorsan odama gel. Pansiyon müdürünün yanından gizlice geçmen gerekecek ama arka kapıyı açacağım. Kapıyı çok fazla gıcırdatmadan açmayı başarırsan seni duymaz." Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Fikrini değiştirirsen, gelme. Benim için sorun olmaz, biliyorsun."

"Sorun olmaz mı? Ama erkekler için her zaman sorun olmuyor mu?"

"Erkekler..." diye kıkırdadı. "*Erkeklerin* kendilerini mutlu etmenin başka yolları da vardır."

Ne kastettiğini bilmiyordum ama başka kadınlarla seks yapmaktan bahsettiği fikrini de düşünmek istemedim. Benim kadar emin olmayan kadınlarla. Parasım ödediği kadınlarla. Bilmiyordum.

"Kesinlikle orada olacağım," dedim.

"Ama sen gelmezsen aldırmam," diye yanıt verdi.

"Kesinlikle geleceğim," dedim.

O cumartesi Magg'deki en yoğun günlerimizden biriydi. Betty o sabah dikiş dikmeyi planlamıştı ama mağazaya çok fazla müşteri geldi, sonra iki erken prova çıktı, sonunda çok zengin ama yaşına

göre fazlasıyla genç görünen bir kadına kumaş gösterebilmek için Elsie'yi dikiş makinesinden kaldırmak zorunda kaldık. Ara sıra aklım akşam neler yaşayacağıma kayınca içimi bir heyecan dalgası sarıyor ve yüzümde gülümseme belirliyordu, sanki kimseyle paylaşmadığım ateşli bir sır saklıyordum içimde.

Provalar vaktini aştığı ve Elsie küçük oğlunun yanına aceleyle eve gitmek zorunda kaldığı için mağazayı geç kapattık. Betty'yle tramvayı beklerken, Harry'yi görmeye gitmek için ters yönde farklı bir tramvaya bineceğimi söyledim.

"Gerçekten mi?" dedi kaşını kaldırarak. "Onun evine mi?"

"Daha önce de gittim."

"Akşam vakti? Karanlık bastıktan sonra hanımların içeri girmesini yasaklamıyorlar mı?"

"Hava daha yeni karardı." Gözlerine bakamıyordum.

Betty yüzümü incelerken bir sigara yaktı. "Zara Dickins," dedi sonunda, yaramaz bir çocukla konuşan bir öğretmenin kullanabileceği ses tonuyla.

"Ah, sessiz ol," dedim gülerek. "Sanki sen ve Tom hiç oynamamışsınız gibi."

"Çok fazla oynadık," dedi Betty, uzun bir duman üfleyerek. "İlk seferde canım yandı ve biz kızlar için pek eğlenceli değil. Fransız mektubu* kullandığından emin ol."

Neden bahsettiğini hiç anlamamıştım ve çocukken Fransızca da öğrendiğim gibi inceltme işaretlerini düşünüyordum ki, "İnsanın... yani... şey olmasını engelliyor işte," diye açıkladı Betty.

"Ne?"

Tramvay sarsılarak bize doğru geldi. Betty muhasebe defterleriyle dolu çantasını omzuna atarak güldü. "Çok erken evlenmeni engelliyor," dedi karnını ovuşturarak. O an ne demek istediğini anladım.

* İngilizcede bu eski deyim, prezervatif anlamında kullanılır. (ç.n.)

Eh, iyi. Bu sayede Harry'yle işi en ileri noktaya götürürken birkaç ay içinde karnımın şişmesini engellemeye dair o zor konuşmayı yapmaktan kurtulmuştum.

"Yüzde yüz güvenli değil," dedi Betty, tramvay dururken ayaklandı. "Harry'nin dikkatli olduğundan emin ol."

"Ah, o dikkatli olacak."

Başını salladı. "İyi şanslar."

Betty tramvaya bindikten hemen sonra benim trenim geldi ve kalbim boğazımda küt küt atarak bindim. Akşam karanlığında sarsılarak ilerlerken geçtiğimiz sokak lambalarının ışığı kucağımda kavuşturduğum ellerime düşüyordu. Harry'nin pansiyonundan iki sokak ötede indim ve caddede hızla yürümeye başladım. Gök-yüzü her an çiseleyecekmiş gibi ağırdı. Ama hava durgundu ve yol boyunca uzanan tüm ağaçlar beni izleyip yargılıyor gibiydi.

"Ah, kesin sesinizi," diye mırıldandım kendi kendime. Yirmi yaşındaydım. Kendi başarılı işletmemin sahibi bir moda tasarımcısıydım. İstedikimi yapabiliirdim. Sonra ağaçlara sinirlenmeye başladığımı fark edince kendime mantıklı olmam gerektiğini söyledim.

Harry'nin evinin önünden geçtikten sonra köşeyi döndüm ve arka kapıya giden bağlantı yolundan geçtim. Uzun tuğla bina, üç aydınlatılmış pencere dışında karanlıktı. Bunlardan biri, Harry'nin ikinci kattaki odasına aitti. O pencereden birçok kez mersin ağacıyla dolu bu bağlantı yoluna bakmıştım. Kapıyı dikkatlice açtım ve gıcırdamaya karşı kendimi hazırlayarak yavaşça araladım. İçeri girdikten sonra kapatıp arka kapıya doğru ilerledim. Parmak uçlarımda olmasa da topuklarım briket yolda tıkırdamasın diye ağırlığımı öne vererek yürüyordum. Harry söz verdiği gibi arka kapıyı açık bırakmıştı ve kapı doğrudan merdivenlere çıkıyordu. Yemek kokusu hâlâ havada asılıydı ama mutfaktan ışık gelmiyordu ve benim gibi kızları, saygın ama henüz kendi ayakları üzerin-

de duramayan Harry gibi adamlar için bu sığınağın uzak tutan müdürden eser yoktu.

Odanın kapısını bulup ittim. Harry yatağında oturmuş kitap okuyordu ve hızla atan kalbim göz önüne alındığında neredeyse komik bir ifadeyle yukarı baktı.

“Ah, işte buradasın. Fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm. Saat neredeyse sekiz.” Kapıyı kapatmamı işaret etti, ben de bu isteğini yerine getirip kapıyı kilitledim. Yatakta yer değiştirdi ve kucağındaki kitapla yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. “Gel de otur.”

Ayakkabılarımı çıkarıp oturduğumda bacaklarımı onunkilerin yanına uzattım. Harry elimi tuttu ve aslında tamamen sakin olmadığının ilk işareti, başparmağıyla elimi tekrar tekrar okşamaya başlamasıydı; öyle ki neredeyse derimi aşındıracak gibiydi.

“Emin misin?” dedi, gözleri gözlerime kilitlenmişti.

“Fazlasıyla.”

Başını salladı. “Bunu binlerce kez hayal etmediğimi söyleyemem.”

Gülümsedim. “Gerçekten mi?”

Harry boşta elini yumruk yapıp kalbine bastırdı. “Zara, kalbim senin adını taşıyan bir fırtınayla çalkalanıyor.”

“Bu iyi bir şey mi? Kulağa hoş gelmiyor. Bir fırtına.”

“Beni heyecanlandırıyorsun,” dedi Harry. “Başka kimse beni heyecanlandırmıyor.”

“Tanıştığın bazı film yıldızları bile mi?” Şakacı bir tavırla söylemeye çalışmıştım ama bunun aptalca ve çocuksu olduğunu biliyordum.

“O güzel bir kadındı ama birçok güzel kadınla tanıştım ve hiçbirini seni kadar heyecanlandırmıyor.”

Bu kadarı yeterdi. Ondan sadece beni güzel bulmasını isteyemezdim, ayrıca bu sözlerle ne demek istediğini anladığımı sanıyordum. Aşkımızda sakin ve rahatlatıcı pek bir şey yoktu; bu iliş-

kiye bu kadar bağlanmamızın nedeni de buydu. Belki de Vieve'e beni delirttiğinden yakınmak yerine, beni "heyecanlandırıldığını" söyleyebilirdim. Bu düşünce neredeyse kıkırdamama neden oldu.

"Öyleyse buraya gel," diyerek beni kollarına aldı. Yanağımla boynumu öperken "Sana karşı çok nazik ve dikkatli olacağım," diye fısıldadı. "Seni koruyacağım ve senin de bundan hoşlanmanı sağlayacağım. Söz veriyorum."

Sıcacık bir dalga bedenimi sararken, tüm şüpheler zihnimden uçup gitti. Dudaklarımı öpüp elleriyle düğmelerimi çözdüğünde, ben de fırtınayı hissettim.

Betty'nin uyarılarına rağmen hoşuma gitmişti. Hayır, çok sevmiştim. Her şeyiyle. Hafifçe tuhaflaşan yakınlığın arzuya dönüşmesi, çekingenliğin ortadan kalkması, tüm fiziksel hisler. Özellikle onunla seviştikten sonra daracık yatağında yan yana uzanmak çok hoşuma gitmişti; uzuvlarımız biraz rahatsız edici şekilde birbirine dolanmış olsa da göğüslerimi onun göğsüne bastırabiliyordum. Harry boştaki eliyle saçlarımı okşarken yüzünde gülümsemeyle gözlerimin içine baktı. Birbirimize en son ne zaman böyle baktığımızı hatırlayamadım. Sevdiğimi derinlemesine hissediyordum.

"Yani seni gerçekten incitmedim mi? Hiç mi?" diye sordu.

"Hem de hiç," diye yanıt verdim. Çok yavaş, çok dikkatli davranmıştı.

"Seni asla incitmek istemiyorum." Elini aşağı indirip omzumda gezindi, sonra parmakları göğsümü sıyrarak bel çukurumda durdu. "Kadınların vücudu çok güzel."

Her zaman güvensizlikle tetikte olduğum için içimi bir huzursuzluk kapladı. Neden "*Vücudun* çok güzel" diyemiyordu? Duymak

istediğim tek şey buydu. Ama bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Aptal değildim. Elbette, bunu daha önce de yapmıştı, sevişmemizdeki profesyonelliği bana bunu söylüyordu ve bu anı kıskançlık saçmalıklarıyla mahvetmek istemiyordum. Bunun yerine yüzümü çenesinin altına sokup sıcak kokusunu içime çektim ve gözlerimi kapattım. Bir süre sonra ikimiz de uykuya daldık ve ben uykuya dalarken bile biraz *kestirebileceğimi* düşünüyordum.

Ama gözlerimi açtığımda, perdenin altından odaya gün ışığı sızıyordu ve kuşların cıvıltılarını duyabiliyordum.

Nefes nefese doğruldum. Harry yanımda kıpırdanıp elini bana doğru uzattı.

“Harry, sabah oldu.” Saatine baktım. Sabahın altısıydı. “Gerçekten sabah olmuş. Ah, kahretsin. Annem akşam dönmediğimi anlamadan önce eve gitmeliyim.” Kıyafetlerime uzandım, gün ışığı altında çıplak olmak beni utandırıyor.

Harry doğrularak oturduğunda örtüler kucağında toplanmıştı. Tanrım, ne hoş görünüyordu. O zamandan beri o görüntü zihnime kazınmış gibiydi. Göğsündeki koyu renk tüyleri, yüzündeki mahmur gülümseme. “Pazar günü tramvay bu kadar erken çalışmaz ve araba bende değil. Koşarak mı gideceksin?”

Yatağa ağır ağır oturdum, mahremiyetimi biraz olsun korumak için bluzumu göğsüme bastırdım. “Peki taksi?”

“Erkek pansiyonunun önünden bekâr genç bir kadını almak mı?” Harry beni kendine çekip kulağımı öpmeye başladı. “Tramvaya binene kadar burada beklesen iyi olur. Mantıklı bir hikâye uydurmana yardım edeceğim. Bu da bize bir şans daha verir...” Eli göğsüme kapandı ve o sıcak dalga yeniden bedenimi sardı.

Böylece tam bir aptal gibi kalakaldım. Harry beni daha önce büyülediyse bile, şimdi büyüünün bozulma ihtimalini tamamen ortadan kaldırmıştı. Tutkulu yaradılışım, onun yatağında tam anlamıyla kendini gösteriyordu. Ömür boyu onun olacaktım.

Ayrıca bu, eve hızlıca dönüp yıkanıp üstümü değiştirdikten sonra saat on gibi kiliseye gizlice girmem ve ailemin oturduğu sondan üçüncü sıraya katılmam anlamına geliyordu. Erkek kardeşlerim farkında değil gibiydi ama annemle babam bana sert bir ifadeyle baktı. Özellikle annem gözlerini hemen çekmemişti. Vieve'in yanına oturduğumda, bana doğru eğilip "Neredeydin?" diye fısıldadı.

Cevap vermedim, gözlerimi indirip vaazı dinlemeye çalıştım. Ama hayalimde, yaşadığım o mahrem buluşmanın her ayrıntısını yeniden canlandırıyordum. Bu ise özellikle de ailemin yanında, kilisede otururken oldukça utanç vericiydi.

Annem sonunda yanıma geldiğinde akşamüstü olmuştu. Bahçede erkek kardeşlerimle oynayarak ya da kızlarından biriyle seks hakkında konuşmaktansa ölmeyi tercih eden babamla oturma odasında kitap okuyarak ondan kaçmayı başarmıştım. Ama saat dört civarında içeri girip çay içmem gerektiğini söyledi ve beni mutfakta tek başına kısıtırınca tüm öfkeli soruları âdeta kusmaya başladı.

"Bütün gece neredeydin? Ne yapıyordun? Sakın cevap vereyim deme, ne yaptığını biliyorum. İtibarımızı hafife mi alıyorsun? Genç bir kadının başını ne kadar derde sokabileceğini biliyor musun?"

Onu susturmak için ellerimi kaldırdım ve Harry'yle uydurduğumuz, özenle provasını yaptığımız yalanı tekrarlardım. "Betty'yle mağazada çok geç saatlere kadar müşterilerimiz vardı. Hesap işlerimiz de birikmişti, bitirmek için evine gittik. Yatak odasındaki kanepede uyuyakalmışım ve uyandığımda eve sağ salim varmak için çok geçti."

"Öyle mi? Demek Betty'nin evinde uyuyakaldın? Bay ve Bayan James'i arasam, orada olduğunu söylerler mi?"

"Evet." Annemin bu yüzden Jamesleri *asla* aramayacağına bahse girmiştim çünkü hayır derlerse utançtan yerin dibine girerdi.

Annem gözlerimin içine baktı. Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ama önemli değildi. Kazanmıştım. Geri adım attı. “Öyleyse bundan sonra daha dikkatli ol.”

“Öyle yapacağım. Çok çalıştık ve...”

“Aman Tanrım, Harry’nin sana evlenme teklif etmesini sağlayacak bir yol bul. Bu geciktirme yeterince uzadı.”

İkimiz de Harry’nin bir düğünü, daha ne kadar geciktirebileceği hakkında en ufak bir fikre sahip değildik.

Pek çok açıdan, işte o yıl olgunlaştım. Gençliğimi ve safça bakış açımı geride bırakmıştım. Artık bir kadındım. Başarılı bir işin sahibiydim. Dergiler stil ve trendler hakkındaki fikirlerimi soruyordu. Moda ve tekstil defilelerine, sayıları giderek artan yüksek sosyete etkinliklerine davet ediliyordum. At yarışlarına gidiyor, cemiyetten isimleri ziyaret ediyor, özel partilere katılıyordum... ve her etkinlikte muhteşem, zengin bir kadının üzerinde Magg elbisesi görüyordum. Harry bana eşlik etmekten keyif alıyordu ve oldukça gösterişli bir çifttik. İyi giyimli, hırslı ve birbirine âşık olduğu belli olan bir çift.

Çok fazla kavga da etmiyorduk. Açıkçası ikimiz de kavga edemeyecek kadar meşguldük ve gizli yakınlaşmalarımız, ilişkimizin güçlü bağı haline gelmişti. Bir öfke patlaması yaşadığımızda –sıklıkla oluyordu çünkü Harry flört etmekten kendini alıkoyamıyor, ben de her daim kıskançlık krizlerine giriyordum– aynı anda hem bu kadar canı hem de bu kadar kalbi kırık hissetmek korkutucuydu. En kötüsü, temmuz ayında Genevieve’in düğün daveti sonrası yaşadığımız büyük kavgaydı. Birkaç iyi niyetli akraba, bize de “artık ne zaman evleneceksiniz?” diye sorunca, bu Harry’nin sinirine dokunmuştu çünkü hâlâ kendini evlilik için fazla dengesiz ve parasız

sayıyordu, hal böyle olunca ben de utançtan yerin dibine girmiştim. Onu beklediğim için aptal gibi göründüğümünden emindim. Şunu itiraf etmeliyim ki kız kardeşimin evlendiğini görmek fazlasıyla can yakıcıydı; aşk, gurur ve kıskançlık tüm güçlerini birleştirmişti.

Ama Harry'yle işleri yoluna koyduğumuzda tatlı ve ateşli bir sevişmeyle barışıldık. Şüphesiz bu aşamada ikimiz de bu acı ayrılıklara ve nefes nefese özür dilemelere bağımlı olmuştuk. Tabii bunun bir faydası olmazdı.

Doğum günümünden dört hafta önce, 1932 sonbaharının ilk esintileri hissedilirken artık tek başıma kullandığım odamda iç çamaşırlarımı yerleştiriyordum. O sırada, Vieve'le ikimizin tabiriyle "kızıl şeytan ziyareti"nin en son ne zaman olduğunu hatırlayamadığımı fark ettim. Uzun saatler çalışıyor, iş, etkinlikler ve Harry'nin evi arasında mekik dokuyordum. Sanırım zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Yatağımın köşesine, etrafa saçılmış eskiz defterleriyle modellerin arasına oturdum ve birkaç hesap yaparak anılarla etkinlikleri ve tarihleri eşleştirdim. İçimi bir korku kapladı. İki ay mı olmuştu? Tanrım, yoksa üç müydü? Tam yanıtı bulamıyordum, günler birbirine karışmıştı. Ama uzun zaman gibi geliyordu.

Elimi karnımın altına koyup bastırdım. Bir tuhaflık var mıydı? Ağrıyor muydu? Şiş miydi? Gebelik belirtileri nelerdi? Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. İlk içgüdüm Vieve veya Betty'yi aramaktı ama kendimden çok utanıyordum. Sadece aptal bir kız başını belaya sokardı.

Birkaç derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım ve çamaşırları katlamaya devam edip bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Belki de yanlış hesaplamıştım. Bir iki gün, en fazla bir hafta beklersem, kırmızı şeytan mutlaka ziyarete gelirdi ve endişelendiğim için kendime gülerdim. Harry ve ben her zaman çok dikkatliydik.

Ancak bu düşünce zihnimi kemirmeye devam ediyordu. Ertesi gün işte dikkatim dağınıktı, içime endişe hâkimdi. Prova sırasında parmağıma iğne batırınca yavruağzı ipek eteği lekeledim. Günler geçti, kırmızı şeytandan hâlâ iz yoktu. Harry'nin tekliflerini savuşturdum ve nedenini söylemedim. Bunu kendim bile bilmiyordum. Sanki iki kez hamile kalabilirmişim gibi. Anneme söylemek zorunda kalacağım kâbusu kafamda tekrar tekrar canlanıyordu. Annem bunu babama anlattığında evimize çökecek o korkunç sessizlik de.

Bizi evlendireceklerdi ve kimse bunun kötü bir şey olduğunu düşünmeyecekti. Kabul ediyorum, içimdeki sinsi bir taraf sonunda evlenebilecek olma fikrinden hoşlanıyordu ama Harry'nin zorla evlendirilmeye karşı çıkacağını bilecek kadar aklım başımdaydı ve mutsuzluğundan sorumlu olmak istemiyordum. Durum imkânsızdı.

Öyle ya da böyle bir hafta daha neşeli ve normalmişim gibi davranmaya çalıştım ama içim korkunç düşüncelerle kaynayıp duruyordu. Harry'ye söylemem, aile doktorumu ziyaret etmem ve çocuk bekleyip beklemediğimi öğrenmem gerektiği apaçık ortadaydı. Çarşamba gecesini Harry'yi aradım ve ertesi akşam işten sonra gelmesini istedim. Planım onunla yürüyüş yapıp durumu anlatmak, sonra annemle konuşurken onun bana destek olmasını sağlamaktı.

Perşembe sabahı, kuşlar şakımaya başlamadan önce, hava henüz karanlıkken korkunç bir ağrıyla uyandım. Sanki biri kasıklarımın altına mızrak saplamış da bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Yataktan kalktım ve sendeleye sendeleye banyoya gidip ışığı açtım. Geceliğimi kaldırdığımda uyluklarımda kan içinde olduğunu gördüm. Klozete oturduğumda koca koca kan pıhtıları suya düştü. Bir süre öylece otururken kalbim güm güm atıyordu. Rahatlama, korku, acı, üzüntü. Kramplar daha önce hiç hissetmediğim tür-

dendi, bu yüzden bunun uzun zamandır beklediğim regl dönemi olmadığının farkındaydım; bir bebek düşürüyordum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra kalkıp küvete girdim ve çömelip kendimi temizlemeye çalıştım. Geceliğimi de ovaladım, sonra banyo dolabının arkasında saklı duran kutudan iki ped çıkardım. Pedleri üst üste koydum ve çamaşır sepetinden önceki gün katladığım külotumu alıp üzerine iğneledim. O sırada kapı hafifçe tıklatılınca irkildim.

“Kim o?” diye sordum, çocuklardan biri olmamasını umuyordum.

“Benim, annen. Uzun zamandır oradasın.”

Islak geceliğimi toparlayıp vücuduma bastırdım, kapıya gidip hafifçe araladım. “Önemli bir şey yok. Şey... reglim çok ağır geçiyor.”

Annem kapıyı açtı ve ıslak geceliğimdeki soluk pembe lekeleri inceledi. “Şanslısın ki uykum hafif,” dedi, sabahlığını çıkarıp bana uzattı. “Al sen bunu, elindekini de bana ver, lekeyi çıkarayım. Ne kadar ağır?”

Bir kramp girince irkildim. “İnanılmaz derecede.”

Geceliği annemin sabahlığıyla değiştirip iyice sarındım.

“Hadi, sen yatağa dön. Ben sana sıcak su torbası getireyim.”

Şafağın ilk ışıkları gökyüzündeki karanlığın bir kısmını dağıtmış olsa da minnetle odama döndüm ve yatağımın yanındaki lambayı yaktım. Çarşafarımda birkaç kan lekesi vardı ama onları çıkarmakla uğraşmak istemedim. Tek isteğim, o acımasız kramp- lar içimi paramparça ederken karnımı korurcasına kıvrılıp yatmaktı. Annem havluya sarılı sıcak su torbasıyla içeri girdi, ben de torbayı karnıma bastırdım.

Annem yatağıma oturup saçlarımı düzeltti. “İyi misin, tatlım?”

“Sadece regl,” dedim, vücudum acıyla kıvrılırken bile sakın bir ses tonuyla konuşabilmişim.

Annem konuşacak gibi oldu ama sonra vazgeçti. Vieve'le ikimiz, kırmızı şeytanın ziyaretlerini her zaman sorunsuz bir şekilde idare eder, çocuklardan birinin öğrenmesi fikrinden utanırdık. Annem bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ama sanırım bana sormaktan, benim ona söylemekten korktuğum kadar korkuyordu.

"Pekâlâ," dedi kalçamı okşayarak. "Nasıl olduğuna bir bak, yarın hâlâ kendini iyi hissetmiyor olursan Doktor Miles'a gidebilirsin. Acı çekmektense doktora görünmeni tercih ederim. Şimdi sana çayla kızarmış ekmek yapayım mı? Neredeyse kahvaltı vakti geldi."

Başımı salladım. Sadece acının dinmesini bekleyerek öylece yatmak istiyordum.

"Çocukları evden çıkardıktan sonra seni kontrol ederim," dedi ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Saat sekizde işe gidemeyeceğim belli olmuştu, bu yüzden annem Betty'yi aradı ve böylece Magg'deki işime ilk kez gidemedim. Annemin verdiği güçlü ağrı kesicilerle huzursuz bir uyku çektim, sadece kandan sıırsıklam olan pedleri değiştirmek ve onları bahçenin arkasındaki yakma fırınına götürmek için kalktım. Harry'nin geleceği aklımdan tamamen çıkmıştı, ta ki saat altıdan kısa bir süre sonra ön kapının çalındığını duyana kadar.

Ağrı kesicilerden sersemlemiş halde yatağımda doğruldum ve annemin kapıyı açışını dinledim. Sesler geliyordu –Harry'nin gür sesi, annemin hafif sesi– ama ne dediklerini duyamıyordum. Yanılıyor muydum, yoksa annem ona... kızgın mıydı, sanki onu azarlıyordu? Birkaç dakika sonra Harry'nin ayak seslerinin uzaklaştığım duyunca yorganı üzerimden atıp ayağa kalkmaya çalıştım, sonra başım dönünce yatak başlığından destek aldım. Kapıyı hızla açtım ve içeri giren annemin önünü kestim.

"Harry miydi?"

"Seni görmek için iyileşmeni bekleyebilir," dedi sertçe. "Yatağa dön."

Kanamam üç gün boyunca sancılı ve şiddetli bir şekilde devam etti, dördüncü günse sıradan bir regl gibiydi ve acı yavaş yavaş azalıyordu. Annemi işe dönmeme izin vermesi için ikna etmek zorunda kalmıştım ama benimle gelip gün boyunca bana yardım etmekte ısrar etmişti ki buna çok ihtiyacımız vardı. Kumaşları kesti, elbiseleri dikmeye yardım etti. Birikmiş provaları yavaş yavaş tamamlayıp Elsie'ye birkaç işi yetiştirmesi için zaman verdik. Gün sonunda yorgunluktan her yerim ağrıyordu. Saat beşten hemen sonra kapıda Harry'nin yüzünü görünce şaşırdım.

"Son iki gündür seni sorup durdu," dedi Betty.

Annem omzumu sıktı. "Eve gidip yatmalısın, tatlım. Git ve ona gelecek hafta gelmesini söyle. Yoksa ben mi yapayım?"

Kâbus başladığından beri Harry'yi görmemiştım, bu yüzden annemin tavsiyesini duymazdan gelip onunla gecenin karanlığına kaçmak istiyordum. Ama annemin onaylamamasının ağırlığını hissedebiliyordum, ayrıca yorgunluktan ayakta durmakta zorlanıyordum.

"Gidip onunla konuşacağım," dedim kararlı ama nazık bir tavırla annemin elini çekerek. "Bana beş dakika ver."

Kapıya gittim, soğuk sokağa çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Harry bana sıkıca sarıldı. "Senin için çok endişelendim."

Kollarının arasında âdeta eridim. Sarılmak çok iyi gelmişti. "Endişelenmene gerek yoktu."

"Annen hasta olduğunu, ciddi olabileceğini ve benim hatam olduğunu söyledi. Ne demek istedi? Sana zarar vermedim, değil mi?"

Şüphelerim vardı ama artık annemin rahatsızlığımın ne olduğunu tahmin ettiğinden emindim. Harry'ye açıklamaya niyetlendim ama yapamadım. Yapamadım işte. Çünkü bebeğimizi kaybettğim için üzgün olduğum kadar sorunumun ortadan kalkmasına

da seviniyordum. Bu üzüntüyü duysaydı, canı yanardı. Üzerinde baskı hissederd; benimle evlenme baskısı, ev alma ve çocuk sahibi olma baskısı. Harry bunların hiçbirine hazırlıklı değildi.

“Annemin neyi kastettiğinden emin değilim,” diye yalan söyledim. “Sadece hastaydım. Belki beni akşam yemeği için alelade bir restorana götürdüğünü düşünmüştür.”

“Sandığından çok daha fazla sinirliydi,” dedi Harry. “İskoç öfkesi ortaya çıkmıştı.”

Geri çekilip umursamaz bir tavırla konuşmaya başladım. “Annelerin ne kadar korumacı olduklarını bilirsin. Mesela birazdan çıkıp eve gitmemi isteyecek. Hâlâ pek iyi değilim ve bugün bütün gün çalıştım.”

“Solgun görünüyorsun, sevgilim,” diyerek alnıma bir öpücük kondurdu Harry. “İyileştiğinde beni ara, seni yemeğe çıkarayım. Seni zehirlemeyecek bir yere.” Gülümsedi, gözlerinin kenarları yine kırışmıştı.

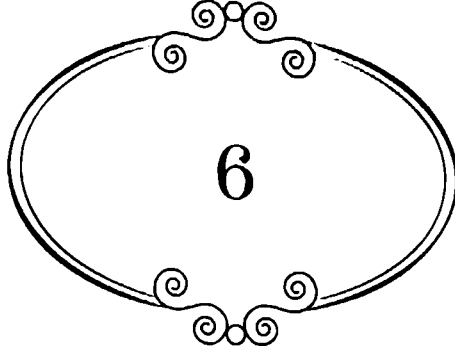
Sokakta Harry’nin gidişini izlerken arkamdaki kapının açıldığını duydum.

“Eve mi gidiyoruz?” dedi annem.

Bir yorgunluk dalgası vücudumu sarıp sarmaladı ama bu sadece hastalığımdan kaynaklanmıyordu. Harry’yi, hayatımın o kısmının başlamasını beklemenin yorgunluğuydu bu. Gözlerimi mağazada gezdirip kendimi neşelendirmeye çalıştım. “Biraz daha kalacağım,” dedim.

“Çok yorgun görünüyorsun.”

“Burada mutluyum,” dedim ve işe geri döndüm.

Kendimi toparlamış ve hayatıma kaldığım yerden devam etmiş-tim. Dışarıdan bakıldığında büyük ihtimalle gayet iyi görünüyor olmalıydım. Hatta belki de hırslı ve son derece başarılı. Gerçeği açıklamak zordu ama... sanki dışımla içim arasında koca bir uçurum açılmıştı. Evet, iyi giyimli, gülümseyen, hanımların öğle yemeklerinde iş dünyasındaki başarı hikâyelerini anlatan, Harry'nin güçlü hukuk ve siyaset arkadaşlarıyla sohbet edebilen, hangi tekstil ürünlerini almak istediğini ve bunlar için ne kadar ödeyeceğini kesin bir inançla bilen bir kadındım. Öte yandan üzgün, kaygılı, bunu asla belli etmese de her zaman hisseden küçük bir kızdım. Kimi zaman güçlü ve kendinden emin tavırlarla yoluma devam ediyor ama sonra dışarıdan kendime bakınca dehşete kapılıyordum. *Bu kadın ne yapıyor? Dökemediği gözyaşları ve anlatamadığı korkularıyla savaşıırken bunu nasıl yapıyor?* Bir süre delirmenin böyle bir şey olup olmadığını düşündüm; sanki dışarıya gösterdiğim yüzümle içimde sakladığım benlik arasındaki boşluk büyüyor, karanlık ve tehlikeli düşüncelerle dolup taşıyordu, ta ki gözümün gördüğü tek şey onlar olana kadar.

Kimseye söylememiştim. Ne Betty, ne Vieve, ne Harry ne de düşük konusunda bir daha asla imada bulunmayan anneme. Bir şey söylemeye en çok yaklaştığım anda Harry'ye, "Hiç iki kişiymiş gibi hissediyor musun?" diye sormuştum. Bana öyle kafa karışıklığıyla bakmıştı ki konuşmanın daha ileri gidemeyeceğini anlamıştım. Harry her zaman tüm bedeni ve ruhuyla tutarlı biri olmuştu.

Kendimi işime vermeye çalıştım. Bunu daha önce yapan insanlar duymuştum. Harry'nin hissetmek istemediği şeylerden kaçınmak için bunu sürekli yaptığını biliyordum. Ama benim için bu, çok çalışmak, yorulmak ve üzüntümle kaygımın derinleşmesi anlamına geliyordu. Birkaç ay sonra bu duygular artık düşükle ilişkili değildi. Her şeye karşı böyle hissediyordum. Güneşin pencerenin dışındaki yaprakların arasından süzülüşüne. Uzaktan gelen tramvay düdüğüne. Bir sabah konduğu çitten bana bakan peri kuşuna... Göz göze geldiğimiz o an bedenimin ve hızlı atan kalbimin, onunki kadar narin ve hafif olduğunu hissederdim. Bir yalnızlık duygusu üzerime çökerdi, beni savunmasız ve çıplak hissettirirdi.

Yakınlarım bende bir farklılık olduğunu nadiren anlıyordu. Betty bir keresinde bana "ciddi" demişti. Harry "huysuz" kelimesini kullanmıştı. Erkek kardeşlerim bezgin bir tavırla bana "eğlenmeli olmadığımı" söylemişti. Neler yaşadığımı kelimelere dökemediğim için ben de devam ediyordum. Eskiden hep konuşkan ve enerjik biriydim, bazen insanları bile bıktıracak kadar. O yüzden yine o eski alışkanlıklarına güvenip durumu idare etmeye çalışıyordum. Ama uzun zamandır iyi değildim.

Bu arada Magg büyümeye devam ediyordu. Yeni bir terzi işe almıştık ve onu, Elsie'yi ve genç bir asistanı binanın iki kat üstündeki atölyeye yerleştirmiştik. Betty hâlâ defterlerle, ben de tasarımlarla ilgileniyordum ama ikimiz de bu işi gece geç saatlerde veya pazar günleri yapıyorduk. Sabah yedide mağazaya varır,

günün provaları için modellerle elbiseleri ayırıp asar veya mankenleri giydirir, sonra dokuzda kapıları açar ve kendimizi günün telaşesine kaptırırdık. Atölyeye giden merdivenleri defalarca kez inip çıktığımdan baldırlarım kaslanmıştı; elbette bundan nefret ediyordum çünkü hâlâ zayıf ve ince olmayı özlüyordum. Son provalar bitince akşam yedide kapıları kapatıyor, ceviz kanepede birkaç dakika sessizce oturuyor, sonra birbirimize iyi geceler dileyip eve gidip yemek yiyor ve çalışmaya devam ediyorduk. Birlikte yoğun stres altında geçirdiğimiz uzun saatler göz önüne alındığında, daha fazla kavga etmememize sürekli şaşıryordum, ama belki de bunun sebebi hiçbir konuda tartışmaya giremeyecek kadar yorgun olmamızdı. Betty'yle, birbirimize günaydın ve iyi geceler dilemek dışında gerçekten sadece iş hakkında konuşuyorduk. Birlikte daktilo işinde çalıştığımız zamandan çok farklıydı.

O yılın aralık ayında Betty'yle, müşterilerimizden biri olan Gabby Powers adında yerel bir sosyetik tarafından verilen partiye davet edilmiştik. Babası, dört oğlu ve üzerine titrediği bir kızı olan zengin bir sanayiciydi. Gabby yıllar içinde bizden bir düzine elbise satın almış ve bizi her zaman sosyete partilerinin davetli listesine eklemişti. Bu parti ise gelmiş geçmiş en büyük parti olacaktı. Bir Noel ve doğum günü partisiydi çünkü Gabby'nin doğum günü Noel arifesine denk geliyordu.

Aralık ayında Melbourne genellikle hâlâ ılımandı, ancak o akşam Avustralya'nın tam merkezinden esen kuru ve sıcak rüzgâr şehri etkisi altına aldığı için dayanılmaz derecede sıcaktı. Akşam için sıfır kollu, açık pembe krep elbise giymiştim. Derin V yakası ve bel kısmında da aynı şekilde V formu olan bir parçaydı. Sağ bileğime de birkaç bilezik takmıştım. Boğucu sıcağa katlanabileceğim kadar havadar bir elbiseydi ama smokini ve siyah kravatıyla zavallı Harry, yaz çiçekleri ve Noel süsleriyle süslenmiş büyük yu-

varlak masada yer kartlarımızı bulduğumuzda bayılacak gibi görünüyordu. Powers Malikânesi'nin balo salonu devasaydı ama sıcak havadan dolayı atmosfer boğucuydu. Tüm pencere ve kapılar açık olsa da en ufak esintinin bile esamesi okunmuyordu. Bir grup *If I Should Lose You** parçasını çalıyordu. Kimse dans etmiyordu.

“Çok sıcak değil mi?” diye sordum Harry'ye.

“Öyle ama şikâyetçi değilim. Bu oda tanışmam gereken insanlarla dolu,” dedi bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirerek. “Ya da daha iyi tanımam gerekenlerle.” Harry, hem müvekkil tabanını genişletmek hem de siyasi hedeflerini ilerletmek için nüfuzlu insanlardan oluşan bir ağ kurmakla meşguldü. Gözlerini bana çevirdi. “Çok güzel görünüyorsun, Zara.”

Gülümsemekten kendimi alamadım. “Sen de çok yakışıklısın.”

Harry eğilip yanağımı öptü ve tam kulağıma bir şey fısıldayacakken geri çekilip “Şu Duncan Haversham mı?” diye sordu.

Etrafıma bakındım ama Harry çoktan yerinden kalkmış, biriyle tanışmaya gidiyordu.

Şampanya kadehimi alıp içkimi yudumladım. Şarap ve benzeri içkilere hâlâ dikkatle yaklaşıyordum çünkü beni sersemletiyor ve ertesi gün baş ağrısı yapıyordu ama bu sosyete etkinliklerinde insanın içki içmesi âdetten gibiydi. Şampanyama buz eklemeye ve çok yavaş içmeye alışmıştım. Gözlerim, sırtı bana dönük duran ve kapının yanındaki iki yaşlı beyefendiyle ilgilenen Harry'yi takip etti. Balo salonu Yunan tanrıçalarından oluşan duvar süslemelerindeki vurguları ve gölgeleri ortaya çıkaran avizelerle aydınlatılmıştı. Kadehimdeki şampanyayı hafifçe döndürürken müziğin, sohbetin ve kahkahaların üzerime çökmesine izin verdim. Tom Ramsay'yi görünce Betty'nin yakınlarda olması gerektiğini anla-

* Ralph Rainger (müzik) ve Leo Robin (söz) tarafından 1936 yılında yazılmış bir caz standardıdır. İlk olarak film müziği olarak ortaya çıkmış, sonrasında birçok caz sanatçısı tarafından yorumlanmıştır. (ç.n.)

dım. Onu bulmak için ayağa kalktım ama aniden arkamdan gelip beni korkuttu.

Döndüm ve ellerini tutarak güldüm. “Ah, seni şapşal kız. Korkudan kalp krizi geçireceğimi sandım. Amacın ne senin? Magg’i tek başına yönetmek mi?”

Betty’nin gözlerinde ciddi bir ifade belirdi. “Ah,” dedi.

“Şaka yapıyorum.”

“Otur,” dedi ve o sürekli korkunun ürpertisi beni sardı.

Dediğini yapıp oturduğumda Betty de sandalyesini bana doğru çekti ve ellerini dizlerime koydu. Hemen fark ettim. Bir elmas yüzük.

“Tom teklif mi etti?” dedim ve elbette ilk düşüncem hâlâ teklif almayan zavallı kendim içindi. “Tebrikler. Bu müthiş bir haber. İkiniz adına çok mutluyum.” Şampanya kadehini kaldırmak için uzandım ama elimi durdurdu.

“Teşekkür ederim, Zara. Ama tabiri caizse, işin bir de acı tarafı var.”

“Devam et.”

“Tom’un ailesi... şey, onlar şey düşünüyor...”

“Ne?”

“Kadınların evlendikten sonra çalışmaması gerektiğini. Tom aldırmadığını söyledi ama annesi... oldukça inatçı bir kadın. Hiç şüphe yok. Magg’den ayrılmak zorundayım.”

“Ne? Hayır!”

“Magg zaten sensin. Tasarımların. Hepsi senin. Kanepeyi, dikey makinelerini ve...”

“Bu doğru olmaz. Mağazayı birlikte açtık, birlikte inşa ettik. Sana ödeme yapmam gerekir.”

“Hayır, hayır. Tom’un ailesinin çok parası var. Seninkine ihtiyacım olmayacak.” Ramsaylerin bir ayakkabı boyası fabrikası vardı. “Magg’i tek başına işleteceksin.”

Magg'i tek başıma işletmek mi? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Betty ve ben zaten dört kişinin işini yapıyorduk. Hayır, vazgeçmem gerekecekti.

Öte yandan vazgeçmek istemiyordum. Vücudumdaki her hücre bu düşünceye direniyordu. Bir yudum şampanya içtim. Buzlar çok hızlı eridiği için su gibiydi.

"Özür dilerim, hayatım. Seni zor durumda bıraktım, değil mi?" dedi Betty kolumu ovuşturarak.

"Devam etmek istemiyor musun? Emin misin? Şu kaynanaya karşı gelemes misin?"

Ama Betty çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Tom'u istiyorsam, Magg'de devam edemem. Tom'la evlenmeyi her şeyden çok istiyorum. Hem bak, mucizeler asla bitmez.. Sonunda evlenme teklif etti. Demek senin için de umut var. Tom'dan Harry'yle konuşmasını isteyeyim mi?"

"Aman Tanrım, hayır. Baskıya gelemiyor. Sonunda kavga ederiz." Zorla gülümsedim. "Senin adına gerçekten çok mutluyum, hayatım. Keşke bu atacağın yeni adım aynı zamanda böylesine harika bir şeyin sonu olmasaydı. Ne kadar daha benimlesin?"

"Bir ay? Anne Ramsay benim bu işten uzak kalmamı istiyor. Ama Zara, gelinliğimi sen yaparsın, değil mi?"

Kendim için hayal ettiğim tüm o gelinlik tasarımlarını düşününce içim sızladı. "Elbette. Çok isterim."

Harry ağır adımlarla yanıma geldi. Dikkatimi ona verdim. "Tahmin et, ne oldu Harry? Betty ve Tom evleniyor."

Betty parmaklarını Harry'nin yüzüne doğru oynattı.

"Gözlerim kamaştı," dedi Harry sırtarak.

"Çok şanslı bir kıyım," dedi. "Ama o Bordeaux şarabından çok fazla içmeden önce gidip müstakbel kocamı bulsam iyi olur. İzninizle."

Betty'nin gidişini izledikten sonra Harry'ye, "Toplantın nasıl geçti?" diye sordum.

"Haversham'la değildi. Ama az önce iki çok tatlı İskoç beyefendiyle on beş dakika sohbet ettim. Biri kilise tarihi uzmanı, diğeri sinek oltacılığı uzmanı. Çok etkileyiciydi."

Şaka mı yapıyordu, anlayamadım. Doğrusunu söylemek gerekirse Harry çoğu insanı büyüleyici bulurdu. Hem hızlı hem de meraklı bir zihni vardı ve başkalarının coşkusu onu da etkilerdi.

"Mutfaktan bahçeye çıkıldığını ve oranın çok daha serin olduğunu söylediler," diye devam etti Harry konuşmasına. "Küçük bir yürüyüşe çıkalım mı? Burası çok boğucu."

Ayağa kalkıp kolunu tuttum. "Evet, lütfen. Çünkü acilen tavsiyene ihtiyacım var."

Garsonların balo salonuna girip çıktığı tarafa doğru yürüdük, oradan geniş mutfak ve buhar dolu bulaşık odasını geçerek açık arka kapıdan dışarı çıktık. Kapı, huş ağaçlarıyla çevrili bir bahçeye açılıyordu. Dışarı da en az içerisi kadar kalabalıktı. Hava serin olmaktan uzaktı ve çok daha fazla sigara dumanı vardı. Harry beni daha karanlık ama daha sessiz olan çitlere doğru götürdü. Ceketinin eteğini çekip çite oturdu. Kalçamı çite yasladım ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

"Neymiş bu acil tavsiye olayı?" dedi Harry. "Sor bakalım."

"Betty, Magg'den ayrılıyor." Bunu yüksek sesle söylemek durumu gerçek kılmıştı. Ağır bir hüznün dalgası beni sarınca birdenbire ağlamaya başladım. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Harry beni nazikçe kendine doğru çekince kokusu burnuma çalındı. Sabun tozu ve Brylcreem krem. "Ağlama," diye yatıştırdı beni. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Her şeyin aynı kalmasını istiyorum," diyerek burnumu çektim. Harry bir mendil çıkardı ve ağladığım için biraz aptal hissetsem de minnetle aldım. "Özür dilerim. Biraz bunaldım."

“Ne yapmak istiyorsun?” diye tekrar sordu Harry. “Elbise tasarlamaya devam etmek istiyor musun?”

“Evet. Yapabilirsem hayatım boyunca.”

“O zaman cevap basit. Betty’nin hakkını öde ve mağazayı işlet. Kârı paylaşmak zorunda kalmayacaksın, böylece birine yardım etmesi için para ödeyebileceksin.”

“Betty ona ödeme yapmak zorunda olmadığımı söyledi.”

“O saçmalıkları dinlemeyeceksin. Ona hiçbir borcun kalmazsa işler çok daha iyi gider.” Ardından Harry ellerini belime koydu. “Yarın öğleden sonra oturup bir belge hazırlamaya ne dersin? Mal varlığını listeleyip değer biçeriz ve ona nasıl ödeme yapacağımızı planlarız. Sonra iyi bir muhasebeci tutarsın ve yakışıklı erkek arkadaşınla ünlü moda tasarımcısı olmaya devam edersin.”

Kıkırdadım. “Bana yardım edersen çok sevinirim.”

“Sen benim kızsın, Zara. Her zaman öyle kalacaksın.”

Karanlıkta ona dikkatle baktım. Arkamızdan orkestranın hafif sesini duyabiliyordum. “Çok çalışman gerekecek, Harry.”

“Çalışmak ruha iyi gelir, sevgilim,” dedi Harry ve başıyla evi işaret etti. “Partiye dönelim mi?”

Akşamın ilerleyen saatlerinde fırtına koptu. Yağmur şiddetini artırıp havayı serinletirken, hepimiz içeride içkilerimizi yudumlayıp kahkahalar atıyor, dansın keyfini çıkarıyorduk. Harry, arkadaşlığımızın selameti için ödeme yapmam gerektiği konusunda Betty’yi ikna etmişti. Hem o güzel sohbetin verdiği keyifle hem de fırtınanın heyecanı ile öylesine coşmuştum ki Magg’i tek başıma işletmenin başıma gelebilecek en harika şey olduğuna gerçekten inanmıştım.

Şubat ayında, Betty'nin gidişinden iki hafta sonra, başımın fena halde dertte olduğunu fark ettim. Sorunun bir kısmı sadece kişiliğimden kaynaklanıyordu. Elbiseler hayal etmeyi, mankenler üzerinde denemeyi, renkler ve dokularla oynamayı seviyordum. Ama iş detaylı çalışmaya gelince, Betty'ye fazlasıyla güvendiğim ortadaydı. Pensler, dikişler ve iliklerin nerede ve nasıl duracağı üzerine daha önce pek düşünmemiştim. Betty'nin bana yaptığı sert hatırlatmaların ve terzilere verdiği dikkatli talimatların Magg elbiselerini ne kadar kaliteli hale getirdiğini de fark etmemiştim. Sonra bir de muhasebeci işi vardı; Henry Fitzhenry adında ufak tefek, kel adam. Ondan hemen korkmuştum çünkü faturaları sıralama sistemime her baktığında (yani hepsinin bir çekmecedeki üst üste yığıldığı haline) ya da ne kadar geciktiğimizi fark ettiğinde cıkcıklayıp dururdu. Kapıdan girdiğini her gördüğümde titrer, bana ne söylerse söylesin, anlamasam bile aptalca başımı sallardım. Çoğu zaman alacaklılarla borçlular arasındaki farkı hatırlayamazdım, Betty onlara hep "borcumuz olan insanlar" ve "bize borçlu insanlar" derdi. Betty'nin muhasebe defterleri için cıkcıklayıp kendi muhasebe defterini çok düzgün, küçük bir el yazısıyla yazdığını gördükten sonra, parayla ilgili neler olup bittiğine dair sahip olduğum tüm anlayışı da böylece yitirdim.

Ama parayla ilgilenemeyecek kadar meşguldüm. Tek yaptığım, haftada yedi gün sabahtan akşama kadar çalışmaktı. Annem kiliseye gitmeyi bıraktığımda dehşete düşmüştü ama vakit yoktu. Bazı haftalar Harry'yi yalnızca bir kez görebiliyordum. İşten sonra gelip ceviz ağacından yapılmış kanepede oturuyor, ben de kalıpları mankenlere iğneler ya da ertesi günün programını anlamaya çalışıyordum. Tutku dolu akşamları yeniden deneyimlemek için pansiyonuna gizlice girmediğime üzüldüyse bile belli etmiyordu. Aksine benimle gurur duyuyor ve beni çalışırken izlemekten hoşlanıyor gibiydi. Bir daha boş zamanım olacak mı diye hayıflan-

dığımda, beni öpüyor ve “Her şeyin yakında rayına oturacağına eminim,” diyordu.

Ama öyle olmamış ve ruhum bir kez daha solmaya başlamıştı. Her sabah gün doğmadan sanki biri soğuk parmağıyla dürtmüş gibi aniden uyanırdım. Kalbim hızla atarken mideme oturan ağır korku hissiyle yatakta uzun süre öylece kalırdım. Müşteriler gelmeye başlamadan önceki ilk birkaç saat en kötüsüydü. Kurmalı bir bebek gibi çalışırken kendimi dışarıdan izliyormuşum hissi, günün ilk hanımefendisi mağazamın kapısından içeri süzülene kadar beni terk etmezdi. Sonra gülümser, havadan sudan sohbet eder veya hiçbir sorun yokmuş gibi iltifatlar yağdırırdım. Kasvetli ruh halim de dağılırdı. Gün boyu sohbet ve hareketlilik girdabına kapılıp giderdim. Talimatlar verir, elbiselerimi üst kattaki atölyeye gönderip geri alır ve her işe yetişmeye çalışırdım. Dışarıdan bakıldığında yetenekli, dışa dönük genç iş kadını rolünü mükemmel bir şekilde oynuyordum.

Hayatımın bu kâbus gibi döneminde yemek yemeyi nasıl bıraktığımı hatırlamıyordum ama mağazadaki uzun oval aynada kendimi gördüğüm ve belimin ne kadar inceldiğini fark ettiğim günü hatırlıyordum. Elbette, bundan çok memnundum ve yemek yiyemeyecek kadar meşgul olmanın kötü bir şey olmadığına karar vermiştim.

Şanslıydım ki ilk kez bayıldığımda evdeydim.

Akşamın geç saatlerinde yemek masasında çizimler yaparken babam piposunu tütürüp radyo dinliyordu. Odama gidip kalemtırış almak için ayağa kalktığımda etrafımdaki dünya dönüp solmaya başlamıştı. Ne olduğunu anlamadan kendimi halının üzerinde yataarken bulmuştum. Başım zonkluyordu ve babam üzerime eğilmişti.

“Violet!” diye sesleniyordu. “Violet, çabuk gel. Zara iyi değil.”

Sonra annem geldi ve ben doğrulmaya çalışırken beni yeniden yere yatırdı. “Ne oldu?” diye sordu.

“Düştüm,” dedim.

“Bayıldın,” diye düzeltti babam. “Seni gördüm. Ayağa kalktın, gözlerin kaydı ve bayıldın. Neyin var senin?”

Annem buklelerimi alnımdan çekti ve serin elini tenime bastırdı. “Ateşi yok ama çok solgun ve nemli. Zara, en son ne zaman yemek yedin? Bu ay çay saatinde bile eve zar zor geldin.”

Sersem gibiydim ve düşünmek canımı yakıyordu. “Hatırlamıyorum,” diye itiraf ettim.

“Onu kaldır, Sydney. Ama yavaş ol. Ben de ona suyla yiyecek bir şeyler getireyim. Kızı kanepeye yatır.”

Annem aceleyle mutfağın yolunu tutarken babam kolunu sırtıma doladı ve ayağa kalkmam için bana yardım etti. Kulaklarım hafifçe çınılıyordu. Kendimi kanepeye bırakıp ayaklarımı uzattım. Babam başımda durup bana baktı. “Çok çalışıyorsun. Çok çalışmadıkça kimse yemek yemeyi unutmaz.”

“Unutmuyorum. Sadece zamanım yok.” Zayıf olmayı seviyordum. Bileklerime baktım ve hoş bir şekilde şişkinliklerin olmadığını gördüm.

Annem, tereyağlı ve reçelli kalın bir ekmek dilimiyle geri döndü. “Al, bunu ye bakalım. Çay da demleniyor.”

Ekmeği alıp yemeye başladım. Muhteşemdi.

“Senin durumun iyi değil, Zara,” dedi annem. “Mağazayı tek başına işletmenin baskısı seni hasta edecek.”

“Hasta falan olmayacağım,” dedim, ama o anda kendimi çok kötü hissediyordum.

“Hayır, olmayacaksın çünkü buna izin vermeyeceğim,” diye bildirdi annem. “Yarıncan itibaren sana her gün öğle yemeği getireceğim ve yemeni sağlayacağım.”

“Anne, mağazada çok meşgulüm.”

"Hayır lafını duymak istemiyorum."

Annem sözünü tuttu. Her gün saat on ikide, içinde genellikle peynirli çörek ve dilimlenmiş meyve olan sefer taşıyla geldi. Çalışırken bir yandan da yemek yiyebileceğiniz şekilde akıllıca hazırlanmıştı. Annemin bu konuda itiraz kabul etmediğini anladığım için öğlenleri yarım saatliğine ajandamı temizlemeye başlamıştım ve dürüst olmak gerekirse birkaç gün sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Annem de ziyaretleri yardım etmek için bir bahane olarak kullanıyordu. İşlerimi benim için atölyeye taşımaktan, ortalığı toplamaktan veya postalarımı açıp çekleri Bay Fitzhenry için deftere geçirmekten mutluluk duyuyordu. Yardımının karşılığı olarak ödeme yapmak istemiştım ama kabul etmemişti; genellikle saat iki civarında boş sefer taşıma da yanına alarak mağazadan ayrılıyordu.

Ama annemin varlığı kâbusu hafifletmiyordu. Yorgunluktan bitkin haldeydim, kendimi hep geride kalmış hissediyor, sürekli iş yetiştirmeye çalışıyordum ve iş akışımı düzenleyip düzeltmek için gereken yetiye sahip değildim. Gün geçtikçe bana olan güven azalmıştı. Birkaç küçük müşterimi kaybetmişim, ama önemli olanları kaybetmemeye dikkat ediyordum. Herkesi memnun etmek için çok uğraşıyordum ama içimi saran o soğuk korkuyu gizlemek gittikçe zorlaşıyordu. Gülümsemek zorlaşıyordu. Sohbet etmek zorlaşıyordu. Devam etmek imkânsızlaşıyordu.

Bir haziran günü annem yine öğle yemeğini bırakmaya gelmişti. Kafamı bir türlü işten kaldıramıyordum. İki hanımefendiyi aynı anda giydirmekle uğraşırken, üçüncüsü az önce sokaktan gelip göz atmıştı. Annem ceviz ağacından yapılma kanepede oturmuş sefer taşına almamı bekliyordu. Bir saat geçti. İki. Tüm müşterilerle ilgilendim ama iki kişi daha gelince annem daha fazla dayanamayıp ayağa kalkarak "Yeter!" dedi.

Donup kaldım. İki müşteri de öyle kalakalmıştı.

“Çıkın!” dedi onlara. “Bir saat sonra gelin.”

“Ee, ben gelemem,” dedi bir hanımefendi, ama annemin İskoç öfkesi kabarmıştı.

“Yorgun olduğunu görmüyor musunuz? Onu rahat bırakın. Hadi, dışarı. Hadi.”

Hanımlar sokağa çıktıklarında annem arkalarından kapıyı kilitledi.

“Anne, belki de para ödeyecek müşterilerdi.”

“Çeklerin geldiğini gördüm. Geçinmek için yeterince paran var.”

“Benim itibarım, anne.” Ama annemin yanına yavaşça oturup sefer tasına uzandım. Tatlı, dolgun bir armut ve jambonlu ekmek.

Annem birkaç dakika yemek yememi izledikten sonra, “Buna bir son vermen gerektiğini biliyorsun,” dedi.

Bana söyleyebileceği en zor ve en doğru şey buydu. O an ağlamaya başladım.

“Ah, işte,” dedi kolunu omzuma atarak.

“Bu işi çok seviyorum, anne. Daha fazla terzi tutabilirim ama başka bir ben tutamam. Desenler ve kalıplar Magg’in. Elsie yapamaz. Sen yapamazsın. Kimse yapamaz.”

Annem bir süre sessiz kaldı. Sonra kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibi “Magg’e o kadar kapılmışsın ki hayattan kopmuşsun,” dedi. “Hayat işten ibaret değil. Bu hayatta aşk ve aile de var. Sen ve Harry yakında evleneceksiniz, sonra bakman gereken bebekler olacak ve bunların hepsi geride kalacak. Küçük ve yassı, çok uzaktan gördüğün bir şey gibi.”

İlk başta sözlerine karşı çıkmak istedim. Herkes eş ve anne olabilirdi ama elbette, ben bu iki rolü de başaramamıştım, bu yüzden belki de benden başka herkes başarabilirdi.

“Magg’in seni mutlu ettiğini biliyorum,” dedi annem, “ama Betty gittiğinden beri seni üzüyor.”

“Çok büyük bir karar,” dedim ama rahatlamayı çoktan hissediyordum. Uyandığımda günümü dolduracak hiçbir şeyim olmadığını hayal ettim ve içimi tembel bir dinginlik kapladı.

“Neden Jack’in Maddie teyzesiyle konuşmuyorsun?” dedi annem. “O sana çok destek oldu. Vieve de ona memnuniyetle yazar veya senin için onu arayabilir.”

Başımı salladım. “İyi fikir.”

“Karar vermek için acele etme. Tabii ki Harry ile konuş. Bir planı olup olmadığına bak... Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Anne, ona bu tür planları sormam,” dedim ağzım ekmek ve jambonla doluyken.

“Belki de sormalısın. Zara, onunla evlendiğinde ortaya hiçbir şey koymayacağını düşünme sakın. İster müşteri ister babanın iş bağlantıları olsun, tanıdığın insanlarla tanışmaktan çok mutlu olur. Seni elinden geçirirsa çok şey kaybetmiş demektir.”

“Bir yere kaçıp gitmeyeceğim. Onu seviyorum. Hem de delicesine.”

“Bu delilik ikiniz için de geçerli. Birbirinizi delirtiyor gibisiniz. Aşk biraz daha sakın olmalı tatlım. Baban ve benim için öyle.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Annemin babama birkaç kez sert davrandığım duymuştum ama Harry ve benim gibi kavga etmedikleri konusunda haklıydı.

Bitkinlik tüm bedenimi ele geçirmişti. “Belki mağazayı erkenden kapatıp eve gidip yatakta biraz okuma yaparım,” dedim.

“Bak, şimdi mantıklı konuşuyorsun. Kütüphaneden yeni bir Georgette Heyer kitabı aldım ama önce sen okuyacaksın,” dedi annem, saçlarını alnımdan çekerken. “Karar vermek için acele etme. Ama içindeki sesi iyi dinle. Seni buraya kadar çok güzel getirdi.”

Ertesi cumartesi günü öğleden sonra üçte mağazayı pek de gönüllü olmayan Elsie'ye bıraktım ve caddenin karşısındaki Wattle'da Maddie teyzeyle buluştum.

Masada yanına oturduğumda "Siparişimi çoktan verdim," dedi.

"Ah, bu harika," diye cevapladım, çantamı pencere kenarına koyarken.

"Telefonda fazla vaktin olmadığını söylemiştin. Umarım çay ve Victoria marmelatlı keki seviyorsundur."

"Victoria marmelatlı keke bayılırım," diyerek heyecanla başımı salladım. "Benimle konuşmak için zaman ayırmana minnettarım."

"Asıl benim sana teşekkür etmem gerekir, değil mi? İlk tanıştığımızdan beri... üç yıl mı geçti?"

"Neredeyse dört," dedim.

"O zamandan beri modada adını benden daha iyi duyurur oldun hayatım. Adını sürekli anıyorum." Yüzünde açan gülümsemeyle yanaklarında derin çizgiler oluştu. "Oldukça büyük bir başarı. Bunda payımın olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Öyle. Teşvikin benim için çok kıymetli. Ve bilgeliğin." Elinde bir çay tepsisiyle gelen garson, aramıza porselen demlikle iki beyaz mavi fincan koyduktan sonra her birimize birer dilim Victoria marmelatlı kekten servis etti. Kız fazlasıyla dalgındı ve porselen demlikten bir damla çay beyaz masa örtüsüne damladı.

"Özür dilerim," dedi.

"Sorun değil," dedi Maddie teyze. "Çok yoğunsunuz."

Garson kız arkasına göz atıp yüzünü buruşturdu. "Bugün seksen beş adet çay servisi yaptık. Salatalıklarımız bitti."

"Tam bir felaket!" dedi Maddie. "Çay için endişelenme. Sen iyi bir kızsın."

Garson kız çekingen bir gülümsemeyle teşekkür edip hızla uzaklaştı.

"Gördün mü?" dedim. "Herkesin içindeki en iyi yanı ortaya çıkarıyorsun. Ve bugün senin tavsiyene ihtiyacım var."

"Hadi, sen anlat. Çayı ben doldururum."

Derin bir nefes aldım. "Betty gittiğinden beri işi kendim yürütüyorum."

"Personelin var mı?"

"Evet, ama... her şey bana bağlı. İyi olduğum şey elbise tasarlamak, prova yaparken insanlarla sohbet etmek. Ama gerisi çok zor. Kendimi oldukça bunalmış hissediyorum ve ben..." Bir anda sesim titredi, neredeyse ağlayacaktım. Utanarak durdum.

Maddie demliği masaya bırakıp elimi tuttu. Her bir parmağında altın yüzük vardı. "Elbette, hissedersin hayatım. Magg çok başarılı bir işletme ve sen çok gençsin. Bunalmış hissetmen çok doğal. Betty seninleyken muhtemelen çılgınca eğleniyordunuz. İkinizi birlikte gördüm, suç ortakları gibiydiniz. Ama şimdi, belki de artık eğlenceli gelmiyordur?"

"Tam olarak öyle," dedim.

"Bu ciddi bir iş. Buradan büyüyebilir, doğru insanları işe alabilir, daha fazla mağaza açabilirsin... Bu düşünce sana nasıl hissettiriyor?"

"Korkutucu."

"Dediğim gibi çok gençsin."

Kekimden bir çatal alıp ağzıma attım.

"Kapatmayı mı düşünüyorsun? Çünkü işini anında satın alacak birini tanıyorum."

"Öyle mi?" Satmayı hiç düşünmemiştim. Satılacak ne vardı ki? Dikiş makineleri ve dükkân mankenleri mi?

"Bir arkadaşımın arkadaşı olan İtalyan bir beyefendi. Seni tanıdığımı duyunca çok etkilenmiş. Sidney'de bir mağazası var ve muhtemelen Magg için iyi para öder."

“Anladığımdan emin değilim. Yani Magg’in sadece ismi için mi?”

“Hayır, Sidney’deki mağazasıyla aynı ismi kullanır. İşinin parasını öder demek istedim, hayatım. Müşteri portföyün, demirbaşların ve makinelerin, elinde kalan tüm stoklar. Ama en çok da müşteri portföyü. Sektördeki birçok kişinin kışkırdığı bir şey.”

İş konusundaki eksikliğim yüzünden utanmıştım. “Birinin para ödeyeceğini düşünmemiştim. Yani, ben mağazayı kapatırım ve müşteriler de başka yere gider diye düşünmüştüm.”

“Sen ve Betty mağazayı büyütmek için harika bir iş çıkardınız. Bu çok kıymetli.” Maddie çayından bir yudum aldı. “Onunla konuşmamı ister misin? Sadece bir görüşürsün? Satmak zorunda değilsin. Tam olarak yaptığını yapmaya devam edebilirsin ama en azından değerlendirebileceğin birkaç seçeneğin olur. Kendini daha az kapana kısılmış hissetmeni sağlayabilir.”

“Ben... evet. Evet, onunla konuşmak istiyorum. Ona telefon numaramı verir misin?”

“Hiç şüphen olmasın, hayatım. Arayıp aramayacağına dair bir söz vermiyorum. Adı Alessandro ve oldukça yakışıklı, tabii ki benim için çok genç. Ama senin için değil.”

Kıkırdadım. “Bir erkek arkadaşım olduğunu biliyorsun, Maddie teyze.”

“Öyle mi?”

“Harry. Onunla tanıştın... Bayan Carlinghurst’ün partisindeydin, hatırladın mı?”

“Ah, Harry’yi çok iyi tanıyorum,” dedi, dudaklarını alay edencesine bükerek. “Sanırım Harry hakkında senden daha fazla şey biliyorum.”

Şaşkınlığım yeni filizlenen bir korkuya karışmıştı. “Anladığımdan emin değilim.”

“Harry senin erkek arkadaşın, öyle mi?”

"Sey, evet."

"Öyleyse neden bir hafta önce onu Fitzroy Bahçeleri'nde kızıl saçlı bir kızla derin bir sohbete dalmış halde gördüm?"

Kulaklarım çınlamaya başladı ve o çok tanıdık, kendimden uzak olma hissi beni sarıp sarmaladı. Nedense gülümsüyor, neşeli bir ton takınıyordum. "Harry'nin birçok müşterisi ve bağlantısı var. Kendini tanıtmaya çalışıyor. Siyasete girmek istiyor, biliyor musun? Belki de Birleşik Avustralya Partisi'nden bir arkadaşıdır."

Maddie sandalyesine yaslanıp çayını yudumladı. "Evet, belki de öyleydi. Seni korkutmak istemedim, hayatım. Ama dikkatli ol. Nazik bir kalbin var, sana nazik davranan bir adamla birlikte olmayı hak ediyorsun."

"Seni temin ederim, Harry bana gerçekten çok iyi davranıyor." Çatalımla biraz daha kek aldım ama iştahım kaçmıştı.

"Çayını iç," dedi Maddie nazıkçe. "Günün geri kalanı için gücünü topla. Yorgun, zayıf ve solgun görünüyorsun. Bu hiç iyi değil." Masanın üzerinden tekrar uzanıp bileğimi okşadı. "Bir bak bakalım, Alessandro ne diyecek, sonra istersen tekrar konuşabiliriz. Moda sektörü veya erkekler hakkında tavsiye istersen her zaman buradayım."

Neşeli bir tavır takınıp konuyu değiştirdim ama şüphe tohumları çoktan ekilmişti.

"Burada." Annem ön merdivenleri çıkarken, elindeki zarfı sallayarak kapıyı açtı.

Zarfı hemen elinden kaptım. "Ne zaman geldi? Neden mağazaya getirmedi?" Her gece eve getirdiğim büyük, askılı çantamı omzumdan indirdikten sonra annem paltomu aldı ve kapıyı arkamdan kapattı.

“Mektubu okurken doğru düzgün odaklanmamı istedim. Alman gereken büyük bir karar var. Hadi, hadi. Akşam yemeğini yedik ama seninkini fırından çıkarmadım.”

Annem beni yemek odasına götürdü, ben de masaya geçip zarfı elimde evirip çevirdim. Gönderen adresi, Magg'i satın almak isteyen adam Alessandro Olivetti'ye aitti. Üç hafta boyunca uzun mağaza ziyaretleri yapmış, Bay Fitzhenry'yle defterleri incelemiş ve atölyenin ölçümlerini yapmıştı. Kırklı yaşlarının sonlarında yakışıklı bir adamdı ve Harry, onun bana ilgisinden dolayı gururumu okşayan bir kıskançlık duymuştu.

Bay Olivetti'yi en son bir hafta önce gördüğümde, “yakında” yazılı bir teklifte bulunacağını söylemişti. O zamandan beri her gün diken üstündeydim. Annem de öyleydi, çalışmayı bırakıp yemek yemem fikrine çok kapılmıştı.

“Açmadan önce beni bekle,” diye seslendi annem mutfaktan.

Orada oturup zarfa baktım. Cevap içindeydi. Teklif çok düşüğe satamazdım. Toyluğumdan ve kadın oluşumdan faydalanmasına izin vermezdim. Magg'e çok fazla zaman harcamıştım. Harry bana evet diyebilmem için ne kadar olması gerektiğini sormuştu ve ben de bilmediğimi söylemiştim ama içten içe rakamı sekiz yüz sterlin olarak belirlemiştim. Bu, işletmenin değerine dair tahminimdi, ayrıca babama borcumu ödemeye ve ne yapacağıma karar verene kadar beni idare etmeye yetecek bir meblağdı.

Öte yandan Harry evlenmeye ikna olursa, küçük bir ev için depozitoya da yeterdi. Hem neden olmayacaktı ki? Tereddüdü para sorunlarıyla ilgiliyse ve sorunlar ortadan kalkmışsa...

Hayal gücüm o yola fazla dalmadan önce annem omzumda belirdi. Dirseğimin dibine bir kâse güveç koydu ve “Hadi o zaman. Aç şunu,” dedi.

Ellerimin titremesini bastırıp zarfı açıp mektubu çıkardım ve nefes nefese kaldım.

Annemin de nefesi kesildi.

Gözlerimi kelimelere odaklamaya çalıştım ama gördüğüm tek şey rakamdı. 1500 sterlin.

1500 sterlin.

Mektubu masaya koyup ellerimi yanaklarıma bastırdım. “Bir ev satın alabilirim,” dedim.

Annem heyecandan tiz bir sesle konuşuyordu. “*Ne istersen yapabilirsin.*” Oturma odasına doğru döndü. “Sydney!” diye seslendi. “Sydney, hemen buraya gel.”

Sanki koltuğuma yapışıp kalmıştım ve etrafımdaki her şey –annemin heyecanlı sesi, babamın gururla omzumu sıkması, kardeşlerimin bu yaygaranın ne olduğunu öğrenmek için gelmesi– çok uzakta oluyor gibiydi. Zihnimde küçük bir evdeydim, akşam yemeği için sebzeleri doğruyordum. Harry az önce kapıdan girmiş ve şapkasını çıkarmıştı. Öpüşmüştük. Eli, yuvarlak ve olgunlaşmış karnımı okşuyordu. Pansiyon müdürüne yakalanmadan gizlice içeri girmeler, ikimiz de çok meşgul olduğumuz için haftada bir iki kez görüşmeler, Fitzroy Bahçeleri’nde kızıl saçlı kadınlarla derin sohbetler geride kalmıştı. Her şey tam burada, Bay Olivetti’nin bu inanılmaz teklifindeydi.

Her şey bu anda değişebilir.

David ona araba alıp alamayacağımı soruyordu ve beni sertçe sarstı. “Zara, seninle konuşuyorum.”

Hayallerimden sıyrılıp gerçek dünyaya geri döndüm. “Hayır, sana araba almayacağım. İlk yapacağım şey babama borcumu ödemek olacak.”

“Ev alacaksan, o parayı almıyorum. Her kuruşunu kulları ve dikkatli harca,” dedi babam.

Annem bana bakarken yüzünde güller açıyordu. “Seninle gurur duyuyoruz, hayatım.”

Sandalyeden hışımla kalktım. “Harry’ye gidip söylemeliyim.”

“Saçmalama, arayıp söyle. Yemekten sonra,” dedi babam. “Bütün gün çalıştın.”

Ama annem babama karşı çıkarak “Onunla yüz yüze konuşması gerek,” dedi.

Bu paranın Harry’yle ilişkim için ne anlama geldiğini anlıyordu. Evlenmemizin önündeki inatçı engelin artık kalktığını biliyordu ve o düğünü benim kadar istiyordu.

“O zaman seni arabayla götürüyüm,” dedi babam gönülsüzce. “Ama otuz dakikan var, ben de dışarıda bekliyor olacağım.”

Babamın bu önerisiyle içim rahatladı. Bitkin ve aşırı heyecanlıydım, soğuk karanlıkta tramvayı beklemek istemiyordum. Mektubu kaptım.

“Evet. Evet, hadi gidelim.”

Babam aracı pansiyonun arka kapısına park ettiği için mahcup olmuştu çünkü o an buraya aylardır bu şekilde geldiğimi anlamıştı. Sert bir ifadeyle sekiz buçukta dönmemi, yoksa ön kapıyı çalıp müdürü uyaraacağını söyledi. Ona böyle bir aşağılanmaya katlanmak zorunda kalmayacağına dair söz verdim.

Arka kapıdan geçip Harry’nin odasına giden merdivenleri çıktıktan sonra kapısını usulca iki kez tıklattım.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Yüzüne gülümseme hâkimdi. “Benim kızım geldi,” dedi. “Ne hoş bir sürpriz.”

“Haberlerim var,” dedim.

“Öyle olduğuna eminim. Gözlerin parlıyor ve yanakların kızarmış.” Beni içeri buyur edip kapıyı arkamdan kapattı. “Sanırım şu İtalyan sana bir teklifte bulundu?”

Konuşmak yerine mektubu ona uzattım. Kendine has bir tavırla, kaşını bile kaldırmadı ve baştan sona okudu. Yasal bir tek-

lifti ve Harry şüphesiz detaylarla ilgileniyordu. Beklerken küçük odasına göz gezdirdim. Tertemizdi, pöti kareli battaniyesinin serili olduğu yatak düzenli ve pürüzsüzdü, sokağa bakan pencerenin altındaki ahşap masada düzenli yığınlar halinde kâğıtlar vardı. Odadaki tek ışık, üzerinde çalıştığı dava dosyalarını aydınlatan masa lambasından geliyordu.

Mektubu okumayı bitirdiğinde gözleri benimkilerle buluştu. “Peki, bu mağazayı satman için yeterli bir miktar mı?”

“Düşündüğümün neredeyse iki katı.”

Kollarımdan tutup beni kendine doğru çekti. “Benim zeki, zeki Zara’m.”

Bir an bana sarılmasına izin verdikten sonra geri çekildim. “Harry, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Yirmi üç yaşında zengin olduğun anlamına mı geliyor?”

Başımı salladım. “Evet, bir ev alabilirim. Evlenebiliriz. Sen işe gidebilirsin, ben de tasarımlarımla meşgul olurum ama sadece ara sıra... Mağaza yok, uzun saatler çalışmak yok... Bir aile kurabiliriz ve...” Yüzündeki gülümsemenin solduğunu fark edince vücudum buz kesti. “Harry? Hayır. Söyleme.”

“Henüz evlenmek doğru değil.”

“Ama artık paramız var. Sen hep derdin ki...”

“Ben hep *kendi* ayaklarım üzerinde durduğumda olacağını söyledim. Sana bakacak kadar param olduğunda. Tam tersi değil. Ben bir erkeğim. Benim de onurum var, Zara.”

“Ama... ama bu saçmalık, Harry. Bu tamamen saçmalık. İyi para kazanıyorsun.”

“Bazı haftalar. Bazı haftalar hiç kazanmıyorum.”

“Bütçe yapabiliriz. Acil durumlar için bankada yüz sterlin bırakabiliriz. Görmüyor musun? Kendimize ait bir evimiz olacak.” Odayı işaret ettim. “Gerçekten benimle bir evde olmaktansa burada kalmayı tercih edeceğini söyleyemezsin.”

“Zara, seninle bir evde olmayı her şeyden çok istiyorum,” dedi.
“Ama bu şekilde değil.”

Şaşkınlığım, üzüntüm aniden öfkeye dönüştü. “Benimle evlenmeye hiç niyetin yok, değil mi?”

“Zara, bunun doğru olmadığını biliyorsun. Benim kızım olduğunu ve her zaman öyle olacağını biliyorsun.”

“Öyle miyim gerçekten? Fitzroy Bahçeleri’nde birlikte dolaırken görüldüğün kızıl saçlı kim o zaman?”

“Kızıl saçlı mı? Ne?” Harry öfkeyle kaşlarını çattı. “Neden bahsediyorsun?”

“Biliyorsun, arkadaşlarım var. Seni başka kızlarla görmüşler.” Bu elbette bir abartıydı ama bir kere fitil ateşlendi mi söndürmek imkânsızdı. “Onlar da buraya, senin bu iğrenç küçük odana mı geliyorlar? Onları da fahişeler gibi gizlice mi sokuyorsun?”

“Neden benimle böyle konuşuyorsun?” dedi Harry. “Birçok bağlantım olduğunu biliyorsun ve yatağa atacağımdan korktuğun biri tarafından teklif gelse bile bir dava dosyasını reddedecek durum yok. O parayla ne yapman gerektiğini biliyor musun, Zara? Büyümek için harcamalısın. Zamanının yarısını huysuz bir çocuk gibi geçiriyorsun. Yurtdışına çıkıp dünyayı görmeli ve o dar, ayrıcalıklı küçük balonunun ötesinde neler olup bittiğini anlamalısın.”

“O dar, ayrıcalıklı küçük balonumun sana çok faydası dokundu ama değil mi?” diye karşılık verdim. “Benim, işim, ailem sayesinde kaç yeni müşteri, kaç yeni siyasi arkadaşın oldu? Bir de utanmadan bana evlenme teklif etme saygısını bile göstermiyorsun? Seni bekleyerek milletin alay konusu oldum. Daha önce haysiyetinden bahsetmiştin ama benimki umurunda bile değil.”

Ellerini kaldırdı; Harry’nin bana bir tartışmayı bitirdiğini söylemek için en sevdiği hareketti bu. Genelde öfkemin zirvesine ulaştığım anda devreye girerdi. Ellerine vurdum, ama parmaklarım sızladı.

“Evet, tartışma bitti,” dedim. “Her şey bitti. Her şey. Belki yurtdışına giderim. Senden olabildiğince uzağa.”

Harry arkasına dönüp masasına yöneldi ve oturup okuma gözlüğünü aldı. Sanki orada yokmuşum gibi işine geri döndü.

Ben de arkamı dönüp odadan çıktım ve bu sefer tüm kalbimle onu affetmemeye kararlıydım. Onu affetmenin bir anlamı yoktu. Benimle asla evlenmeyecekti.

Annem olanları yüzümden anlamış ve yatağıma bir fincan çay getirip omzunda ağlamama izin vermişti. Ertesi sabah uyandığımda gözlerim şişmişti ve yataktan kalkıp işe gitmek neredeyse imkânsızdı. Ama başardım. Bay Fitzhenry’ye, Bay Olivetti’ye teklifini kabul ettiğimi bildiren bir mektup yazmasını söyledim ve işi devretmeye hazırlandım.

İçime tuhaf bir dinginlik çökmüştü çünkü sonunda bitmişti. Harry elbette beni aramaya devam ediyordu ama ailemin her bir ferdine onunla konuşmayacağımı söylemelerini tembihlemiştim. Babam bunu yapmak zorunda kalma fikrinden o kadar utanmıştı ki telefona bakmayı tamamen bırakmıştı.

Harry cuma günü saat altıda mağazaya geldi, yüzünde her zamanki mahcup gülümsemeyle kapı eşiğinde bekliyordu. Kalbimdeki tüm duyguları yok saydım. *Bitti, bitti, bitti.*

“Seni yemeğe götürebilir miyim?” diye sordu Harry.

“Bitti,” dedim.

“Hayır, bitmedi. Asla bitmez,” diye karşı çıktı.

Ona doğru yürümeye başladığımda bana kollarını açtı ama ona sokulmak yerine omzundan tutup kapıya doğru çevirdim. “Bir daha buraya gelme,” dedim.

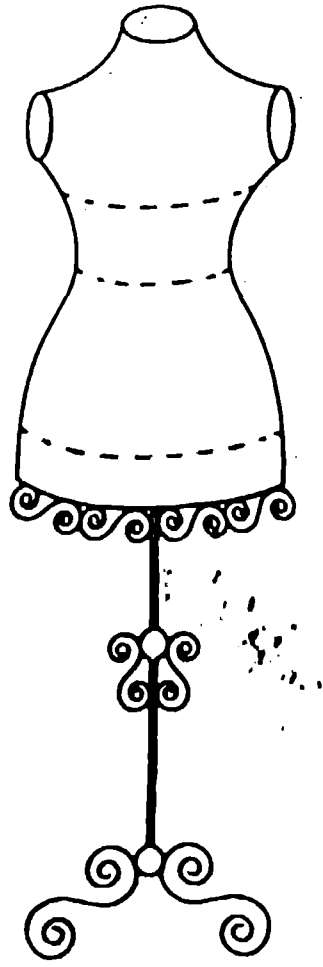
Harry elimden kurtulup kolumu kavradı. "Zara, ne yapıyorsun? Kes şunu."

"Kestim zaten. Her şeyi bitirdim. Bitti, Harry."

"Ciddi olamazsın," dedi gülümseyerek, beni bırakıp avuçlarını iki yana açtı. "Ama düşünmen için sana biraz zaman vereceğim."

Sonra ıslık çalarak sokaktan aşağı yürüdü. *Islık çalıyordu*. Onu hem seviyor hem de ondan nefret ediyordum. Aynı şehirde yaşadığımız ve aynı çevrelerde dolaştığımız sürece bu hep böyle olacaktı. Sözlerindeki gerçeklik payını hissetmeye başlamıştım. *Yurtdışına git, dünyayı gör*. Mektubu okuduğumda içimde oluşan her şeyin değişmek üzere olduğu hissini hatırladım. Belki de öyleydi, ama hayal ettiğimden farklı bir şekilde. Mağazanın kapısını kapatıp kilitledim, gözlerimi yumdum ve Harry'ye olan hislerimden kaçmak için ne kadar ileri gitmem gerektiğini düşündüm.

İKİNCİ KISIM

ARA BÖLÜM

YOLDA, 1967

Akşam geç saatte yola çıktıklarında, adam berbat bir yolcu olmasına rağmen arabayı kadın kullanıyordu. Adam dur işaretlerinde irkiliyor, kadın dik bir yokuşta vites değiştirdiği zaman da homurdanıp duruyordu. Kadın böyle anlarda gülüp geçiyordu; bu küçük dramatik anları daha önce milyonlarca kez yaşamışlardı. “Tangirtılar” diyordu onlara ve bunlar genellikle kısa sürüyordu. Ama arabayı kadın kullanmak zorundaydı çünkü her an, özellikle de Yarımada’dan ayrılıp Melbourne’ün daha yoğun nüfuslu banliyölerinden geçerken, adamın görünmemek için eğilmesi gerekebiliyordu. Gece yarısından önce, bordo renkli Pontiac arabalarıyla şehirden epey uzaklaşmışlardı. Farlar önlerinde uzanan dümdüz yolu, yol kenarındaki ağaçları ve rüzgârda dalgalanan uzun otları aydınlatıyordu. Arada bir farların ışığında bir keselinin ormana doğru kaçışını görmek mümkündü. Kadın esnemeye başladığında adam bir süre de olsa aracı kullanmayı teklif etti. Adamın araba kullanmasına izin verirse, bir şekilde kendisinden kaçacağı gibi gülünç ama korkunç bir şüpheye kapılmıştı. Planlarını bozabilir ya da onu engelleyebilirdi.

“Ben kullanırım,” dedi kadın. “O kadar yorgun değilim. Öğleden sonra epey uyudum.”

Adam uzanıp elini onun dizine koydu. “Biliyorum. Seni bir saat izledim. Çok huzurlu görünüyordun.”

Huzurlu. Kadın önceki günün dehşetinden sonra böyle hissetmeyi beklemiyordu. Canberra’dan aceleyle yapılan yolculuk. Başının üzerinden geçen helikopterlerin amansız gürültüsü. Ayaklarının altındaki yerin çekildiği hissi.

“Sen yanımdayken her zaman rahat uyurum,” diye yanıt verdi kadın, ama bu tam olarak doğru değildi. Birçok gece adam uyurken yatağında dönüp durduğu anlar olmuştu; adam verdiği acının farkında değilken, kadın karanlıkta ona öfkeyle bakmaktan kendini alamamıştı. Sonrasında tüm evliliklerin böyle anları olduğunu düşünürdü.

Bir süre sessizliklerini korumuşlar, sadece altlarındaki yolun sesi duyulur olmuştu. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu adam bir zaman sonra.

“Seni mutlu olduğunu bildiğim bir yere götürmek istiyorum. Bu çılgınlık mı?”

“Hayır, harika bir fikir.”

“Bu yüzden seni Nubba’daki büyükannen ve büyükbabanın evine götürmeyi düşündüm.”

“Yıllardır o evi görmedim. Artık orada kimse yaşamıyor.”

“Mükemmel, değil mi? Şehirden oldukça uzakta, bu yüzden komşular tarafından rahatsız edilmemiz pek olası değil.”

“Rahatsız edilmek mi? ‘Tanınmak’ diyecektin sanırım?”

“Doğru. Demek istediğim buydu.”

“Öyleyse neden kuzeybatıya gidiyoruz? Kuzeydoğuya gitmeliydik.”

“Bu yol daha sessiz görünüyordu.”

“Yolculuk uzayacak.”

“Ben sadece... kimsenin bizi görmesini istemiyorum.”

“Haklısın.” Adam koltuğuna yaslanıp gözlerini kapattı.

“Yapma,” dedi kadın. “Uyanık kalmam gerek.”

Adam başını ona çevirdi. “Hadi, durup yarım saat uyuyalım. Sen arka koltuğa geç ve uzan, ben de burada uyurum.”

Kadın başını salladı. “Tamam, gecenin bir yarısı yola çıkmak aptalca bir fikirdi. Sabaha kadar beklemeliydik.” Sinyal verip yolun kenarından küçük bir çukurdan aşağı, uzun otların arasına aracı park etti. “Ön koltukta iyi olduğuna emin misin?”

“Evet, tabii. Hadi. Biraz dinlen. Saatlerdir araba kullanıyorsun.”

Kadın arka tarafa geçip kabarık koltuğa uzandı, ardından ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını oynattı. “Yorgunum.” Esniyordu ama gözlerini kapatmaya korkuyordu. “Beni terk etmeyeceksin, değil mi?”

“Ne? Hayır.”

“Uyanıp da... burada olmadığını görmek istemiyorum.”

“Burada olacağım. Huzurla uyuyabilirsin.”

“Teşekkür ederim, Harry,” diye iç geçirdi ve gözlerini kapattı.

Ertesi sabah saat sekiz civarında, ünlü Ned Kelly çetesinin neredeyse yüz yıl önce baskın düzenlediği kasaba olan Jerilderie'ye doğru yola çıktılar. Zara'nın sağ dizi ağrıyor ve kramp giriyordu; daha önce hiç bu kadar uzun süre araba kullanmamıştı ve yaşlandıkça dizleri sertleşiyordu. Sağ tarafta sıradan bir motele denk geldiklerinde Zara işaret etti.

“Durabilir miyiz? Biraz uyuyup gece geç vakit tekrar yola koyulabiliriz.”

“Gececi mi olacağız sevgilim?”

“Gerekliyorsa,” diye yanıt verdi Zara ama bunun mantıklı olmadığını anlamıştı. Arabayı çoktan yavaşlatmıştı, başka araç ya da gözler var mı diye etrafa bakındı. Kasaba küçük ve sessizdi. “Eğil ve saklan. Odaları var mı bakayım.”

Harry karısının dediğini yaptı. Zara arabayı kilitleyip yolun karşısına geçerken topuğu yol ile banket arasındaki çatlağa takıldı ama kendisini hemen toparladı, sadece sertleşmiş dizinde bir çekilme hissetti. Ağır aksak ilerleyen Zara, küflü otel resepsiyonunun kapısını açıp zili çaldı.

Tam o sırada gri elbiseli, tombul bir kadın ayaklarını sürüyerek geldi ve ona meraklı gözlerle baktı.

“Nasıl yardımcı olabilirim? Yolunuzu mu kaybettiniz?”

Kayıp. Evet, çoktan kayboldum.

“Acaba bu gece için boş odanız var mı?”

Kadın duvardaki saate baktı. “Giriş genellikle öğlen vakti yapılır.”

“İki gecelik ücret öderim. Uzun zamandır araç kullanıyorum. Kendimi biraz fazla zorlamışım.”

Kadın omzunu silkti. “İki gecelik ücret ödeyebilirsiniz.”

Zara çantasına uzanıp birkaç banknot çıkardı ve karşılığında anahtarı aldı. Arabaya dönüp motoru çalıştırdı. “Şimdi çok dikkatli ol,” dedi Harry’ye.

“Hadi ama böyle saklanmaya devam edersem belimi sakatlayacağım.”

Zara motel odalarının kapısının hemen dışındaki park yerine sürdü. Kimsenin görmediğinden emin olarak gizlice içeri koştular.

“Ah, yatak,” dedi Harry, iç çekerek kapitone yatak örtüsüne yerleşirken.

Zara onun kadar hızlı rahatlayamamıştı. Zihni uğulduyordu. Şimdi ne olacaktı? Sonrasında neler olacağını bilmiyordu.

Harry onun ne düşündüğünü anlamıştı. “Burada birlikte olmamız yeterli,” dedi.

“Burada birlikte olmamız yeterli,” diye tekrarladı Zara, sanki tekrarlamak bunu gerçek kılacaktı. Tıpkı bir büyü gibi. Neden büyülere inanmıyordu ki?

“Bugün burada dinlenip yine geç saatlere kadar yol alacağız. Tıpkı dün olduğu gibi,” dedi Harry, ardından yanındaki yatağa hafifçe vurdu.

Zara artık önceki günü zar zor hatırlıyordu. Yorgundu, kafası karıştı ve... açtı. Tıpkı kendisi gibi Harry de acıkmış olmalıydı.

“Gidip bize biraz yiyecek alayım,” dedi. “Daha sonra dinlenirim.”

“Nasıl istersen. Bu senin yolculuğun, Zara.”

“Hiçbir yere gitme.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

Harry bunu söyleyip duruyordu ama Zara’nın kalbi buna pek inanmıyordu.

Market açıldı ve içerisi bir hazine sandığı gibiydi. Tezgâhta kavanozlarda şekerlemeler, arka duvarda kamçılar ve eyerler, ortalarda ise üst üste dizilmiş devasa tahıl çuvalları vardı. Zara gıcırdayan tahta zeminde raflar arasında dolaştı ama ne alacağına bir türlü karar veremedi. Hayatında ilk kez iştahı yoktu. Ama Harry’nin kaçıp gitmesi ihtimaline karşı onu uzun süre yalnız bırakamazdı, bu yüzden bir somun dilimlenmiş ekmek ve bir kavanoz reçel alıp kasaya götürdü. Kasanın altındaki rafta önceki günün gazetelerini gördü. Kocaman harflerle bir başlık atılmıştı. **HOLT DENİZDE KAYBOLDU, ÖLDÜĞÜ DÜŞÜNÜLÜYOR.**

Zara’nın sırtından soğuk terler boşanıyordu.

İstedikleri kadar öldüğünü varsayabilirlerdi. Zara öyle olmadığını biliyordu. Harry onu karanlık motel odalarında bekliyordu ve hayattaydı, onunlaydı, onu seviyordu ve her şey yolundaydı. Her şey yolundaydı.

Ödeme yaparken başını eğdi ve güneş gözlüğünü taktı ama kasanın arkasındaki adam onunla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Zara para üstünü sayarken başlığı görmemek için gazeteyi çevirdi.

“Harry,” dedi Zara, uzun bir uyku çektikten sonra reçelli ekmeklerini yiyerek yatakta uzanıyorlardı. “Birlikte yaşadıklarımız arasında en güzel, en unutulmaz anın hangisiydi?”

“Çok fazla var,” dedi Harry. “Beni seçim yapmaya zorlama. Çok heyecan verici şeyler yaptık.”

“Sıradan şeyleri kastettim, heyecan verici olanları değil. Biliyor musun, burada yatakta senin yanında reçelli ekmek yerken çok mutluyum. Bu benim için Kraliçe Elizabeth’in taç giyme törenine katılmaktan daha güzel.”

“Sıradan şeyler mi? O zaman hepsi, Zara. Neden içlerinden seçim yapmamı istiyorsun ki? Zaman ve aşk böyle işlemez. Sen yanımdayken mutluyum.”

Zara yanağını onun omzuna yaslayıp göğsündeki tüyleri okşarken parmaklarının reçelden yapış yapış olduğunu çok geç fark etti. “Ah, özür dilerim,” dedi. Reçel için, güvence istemek için, her şey için.

“Özür dilemene gerek yok.”

Gece yolculuklarına devam edip şafak sökmeden eski çiftlik evine vardılar. Harry torpido gözünden el fenerini alıp verandaya çıkan basamakları tırmandı. Zara içeri nasıl gireceklerini düşünmemişti ama Harry çoktan parmak uçlarında yükselmiş, veranda çatısının altındaki ahşap kirişlerden birine uzanıyordu. Orada bir anahtar vardı.

“Büyükannem hep buraya bir tane saklardı,” dedi Harry ve görmesi için avucunu açtı.

Tamam, o zaman, diye geçirdi içinden Zara.

Harry kapıyı açtığı anda onları yoğun küflü hava karşıladı.

“Ne kadar zamandır bu evde kimse yaşamıyor?” diye sordu Zara.

Harry yanıt vermedi. Belki o da bilmiyordu. Lambayı yakmayı denedi ama elektrik yoktu. “Zamanda geriye gidiyoruz.” Gülererek el fenerinin ışığını odada gezdirdi. Mobilyalar tozla kaplıydı ve yerde fare pislikleri vardı. “Evim, güzel evim,” dedi.

“Şimdilik,” diye onayladı Zara.

İlk birkaç gün rahattı. Evi temizleyip sildiler, mobilyaların tozunu aldılar ve dolaptaki çarşafları yıkayıp gün ışığında arka verandaya astılar. Akşam olduğunda verandada oturup dalgalanan toprağın renk değiştirmesini izlediler. Bazen alacakaranlığın tam kıyısında ısıltılar gördüler. Belki de perilerdi. Zara onları her zaman sevmişti ve şimdi gerçek gibi görünüyorlardı. Sanki her şey gerçekmiş gibi.

Ama Zara ilk haftanın sonunda zamanlarını nasıl geçireceklerini düşünmekte zorlanmaya başladı. Özellikle hayatını erkenden kalkarak, kahvaltıdan önce iki saat çalışarak, ardından akşam ye-

meğine kadar sürekli dosya ve evrak işleriyle uğraşarak geçirmiş biri olan Harry, kesinlikle zorlanıyor olmalıydı.

“Sıkılma,” dedi Zara ona.

Harry de onaylarcasına başını salladı. “Pekâlâ.”

“Sanırım burada uzun süre kalacağız.”

“Parmaklıkları boyayıp evi tamir ederek, bahçeyi düzenleyerek kendimi oyalayabilirim. Ama ihtiyacım olan her şeyi almak için şehre gitmen gerekecek.”

“Bu işe yarar.”

Zara her alışverişe gittiğinde farklı bir yeri ziyaret ediyordu. Bu bölge küçük kasabalardan oluşuyordu ve dikkat çekmek istemiyordu. Bazen ta Yass’a kadar gidiyordu ve burada tanınmanın bazı açılardan daha kolay olduğunu fark ediyordu. Büyük kasabalardaki insanlar yabancıları hemen fark etmiyordu. Göz önünde saklanabiliyorlardı.

Artık Harry’yi bırakmaktan o kadar korkmuyordu. Aylar geçip giderken Harry hâlâ onunla birlikteydi. Günler tamamen tahmin edilebilir bir ritimle akıyordu. Sürpriz yoktu. Zara çoğunlukla bu hallerinden memnundu.

Ama sonra çocukları aklına düştü çünkü elbette onu özleyecek olmalıydı. Harry kimsenin bilmeyeceğini söylemişti, ama onlarla iletişime geçmemek kesinlikle zalimlik olurdu.

Wallendbeen’deki postanenin dışında telefon kulübesi vardı ve şehre bir sonraki gidişinde, yuvaya bozuk para atıp gelini Caroline’ın numarasını çevirdi. Caroline son birkaç yıldır Zara’yla birlikte çalıştığı için ezbere bildiği tek numara buydu.

“Alo?”

“Benim.”

Kısa sessizliğin ardından bir duygu seli sardı. “Hepimiz senin için çok endişelendik. Çocuklar çılgına döndü.”

“Ben her şeyi... düşünmek istedim.”

“Herkes seni arıyor.”

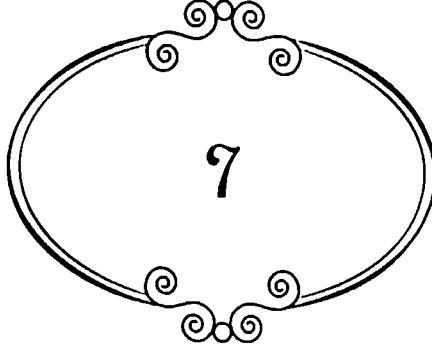
“Beni mi? Harry’yi mi demek istiyorsun?”

Caroline’ın sesinden şaşkınlığı seziliyordu. “Neden onu ararsınlar ki? Öldüğünü biliyorlar. Ama sen arabayı alıp ertesi gün ortadan kayboldun.”

Onu arıyorlardı. Elbette arıyorlardı. Caroline’a iyi olduğunu ve kendini daha iyi hissettiğinde eve döneceğini söyledikten sonra telefonu kapatıp kendini azarladı.

Bu hiç iyi olmamıştı. Beyaz sakallı yaşlı bir adam postaneden çıkıp ona meraklı gözlerle bakınca Zara adamın kendisini tanıdığından endişelendi. Adam basına haber verirse, ona soru sormaya gelecekler ve Harry’yi bulacaklardı. Saklandığı yerden çıkması gerekiyordu ama Harry’yi bir şekilde saklamalıydı.

Onu herkesin görebileceği bir yerde ama kimsenin fark etmeyeceği şekilde saklaması gerekiyordu.

NEW YORK, 1934

Grand Central İstasyonu'nun giriş salonu kalabalıktan geçilmiyordu. Güneş ışınları, yukarıdaki devasa kemerli pencerelerden içeri vuruyordu. Bir an mekânın büyüklüğü ve gürültüsü karşısında hayrete düştüm. Buhar dolu, kömür kokusunun yayıldığı ve insanların birbirine çarpa çarpa yürürken bir yandan gevezelik ettiği kalabalık bir katedrali andırıyordu. Diğer yandan San Francisco'dan buraya yaptığım yolculuğun bitmesine seviniyordum. Ne kadar uzun, utanç verici, açlık çektiğim bir yolculuktu...

Öte yandan burası New York'tu ve hangi yöne gideceğimi bilmiyordum. Bavullarım yüzünden kollarım ağrıyordu ama bahşış vermek zorunda kalmamak için onları bir hamala vermeye cesaret edememiştim. Üzerimde tek kuruş bile yoktu.

Neyse ki Betty'nin düğününde bir davetli, istasyona bağlı olduğu için ayrılmadan önce Biltmore Oteli'nde rezervasyon yapmamı söylemişti. Mağazanın satışının tamamlandığı ertesi gün, Avustralya'dan o uzun mesafeli aramayı yapmak için operatörle iletişime geçtiğim zaman sanki bir ömür önceydi. Nereye gitmek istediğimi kestirememiştim, tek istediğim "uzaklara" gitmekti.

Bavullarımı küre şeklindeki saatin altındaki danışma masasına sürükledim ve Biltmore'a hangi yoldan gidileceğini sordum. Bankonun arkasındaki aksi adam, kocaman bıyıklarının altından bağırarak yolu tarif etti. Bunun üzerine ben de uzaktaki asansöre doğru yürüdüm. İstasyon kapıları kapandı ve tekrar açıldığında Biltmore'un lobisindeydim.

Bavullarımı uzun bir saksı bitkisinin yanına koydum ve derin bir nefes aldıktan sonra utangaç bir ifadeyle resepsiyona yürüdüm. Seyrek kıvılcı saçlı, uzun boylu bir adam bana gülümseyerek baktı. Üniformasına bayılmıştım; beyaz manşetleri ve saten işlemeli yeleğiyle muhteşem görünüyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?"

"Ben Zara Dickins... Rezervasyonum var ama..."

Görevli rezervasyon defterinin büyük ve temiz sayfalarını karıştırdı. "Evet, Bayan Dickins. New York'a hoş geldiniz."

"Özür dilerim," dedim. "Ama hiç param yok ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Görevli başım hafifçe yana eğdi; tahminimce beş gündür tren yolculuğundan dolayı perişan halde görünen, yayvan bir aksanla konuşan bu genç kadının Biltmore'un ne tür bir yer olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu.

"Farkında değildim... San Francisco'dan yeni geldim, bütün param oradaki bir bankadaydı ve trene binmeden önce çekmeyi unuttum."

Giyim ve ayakkabı mağazalarının cazibesine kapılarak şaşkın şaşkın istasyona doğru yürüyordum. İstasyondan hareket edeli on beş dakika olmuştu ki birden aklıma geldi. Cebimde sadece beş dolarım vardı. Sandığımın aksine yolculuktaki hiçbir yemek bilete dahil değildi. Vagondaki iki genç kadının cömertliğine bel bağlamıştım ve açlıktan bir atın arka bacağına bile yiyebilecek halde olsam da aç değilmişim gibi davranmıştım.

“Ah,” dedi görevli. “İsterseniz otelin telefonunu kullanıp New York’taki hesabınıza havale etmelerini sağlayabilirsiniz.”

“Ama anladığınız üzere şu anda size ödeme yapacak durumda değilim ve çok açım, ayrıca...” Ağlamamak için cümlemi yarıda kestim.

Görevli bana nazikçe gülümsedi. “Otelden ayrılanaya kadar hiçbir şey için ödeme yapmak zorunda değilsiniz ve tüm yemek masrafını odanıza yazdırabilirsiniz. Şansımız yaver giderse bankanın paranızı size göndermesi sadece birkaç gün sürer ve notlarıma baktığımda iki hafta kalacağınızı görüyorum.” Göz kırptı. “Size güveniyorum Bayan Dickins.”

O an içim rahatladı. Görevli doldurmam için birkaç kâğıt verdi, sonra da bankanın yerel şubesini aramam için otel telefonunu uzattı ve on dakika içinde her şey halloldu.

Bavulumu almak için döndüğümde bir görevlinin çantayı arabaya yüklediğini gördüm. “Hayır, hayır!” dedim. “Ben götüreceğim.”

“Hanımefendi, ısrar ediyoruz,” dedi asansöre doğru önüme geçerek.

Topuklarım taş zeminde tıkırdayarak onu takip ederken ona bahşiş veremeyeceğim için canım sıkıldı. Dokuzuncu katta görevli beni duvar kâğıdı kaplı bir koridordan odama götürdü ve küçük metal diske bağlı anahtarla kapımı açtı. Hamal bavullarımı içeri koydu, sonra umutla bana baktı.

Elini tutup sertçe sıktım. “Çok güzel. Teşekkür ederim.” Sonra bahşiş vermediğim için bana kızıp kızmadığını görmeyeyim diye hızla arkamı döndüm. Kapının arkasından kapandığını duydum.

Derin bir iç çekerek yatağa yığıldım ve ayakkabılarımı çıkardım. Oda kahverengi kadifemsi bir halıyla kaphydı ve yatak örtüsüyle döşemeler koyu altın rengindeydi. Maun gardırop ve çekmecenin kulpları parlak pirinçtendi. Odaya limonla karıştırıl-

mış çiçek yağı gibi tatlı bir koku hâkimdi. Tavan çiçek şeklinde pervazlarla süslenmişti ve ortasından avize sarkıyordu. Kalın, kızıl perdeler uzun pencerelerin yanında, altın iplerle sabitlenmişti. Gözlerimi kapatmadan önce tüm bunları birkaç saniye inceledim.

Trenin altımda hareket ettiğini hâlâ hissedebiliyordum.

“Her şey yolunda,” dedim kendi kendime. “Her şey yolunda, artık dinlenebilirsin.”

Bu tamamen doğru değildi. İki hafta içinde aylardır yaptığım gibi tekrar yola koyulacaktım. Sonunda Betty’nin düğününe katılacak kadar bir süre Melbourne’de kalmıştım. Düğüne Harry’yle sadece arkadaşı olarak katılmayı kabul etmiştim çünkü Tom’la yakın arkadaşlardı. Tabii bu pek işe yaramamış ve yine büyük bir tartışma yaşanmıştı. Ardından ertesi gün sabahın erken saatlerinde (pencereme vurarak ve beni korkutarak) beni ziyarete gelmişti. Harry, ne olursa olsun her zaman onun kızı olacağıma dair söz vermemi istemişti. Elbette, ona hiçbir şey için söz vermedim. Onunla işimin bittiğini düşünmesini istiyordum; ilişkimizde ilk kez sanki onun üzerinde bir gücüm varmış gibi hissediyordum. Elbette, onunla işim gerçekten bitmemişi. Onu hâlâ her gün öz-lüyordum. San Francisco’dan parasız ayrılmama asla izin vermezdi. *Zara, odaklan. Bankaya gidiyorsun. Ayakkabılara bakmayı bırak, derdi.*

Gözlerimi açtım, kırık kalbimin tanıdık sancısını bir kenara ittim ve yataktan kalkıp pencereden dışarıya baktım. Aşağıdaki cadde kalabalıktı. Dükkânları görebiliyordum. New York’ta alış-veriş yapmayı dört gözle bekliyordum ama param gelene kadar otelin dışında bir fincan çay bile içemezdim. New York’a vardığımda kendimi bu kadar yenilmiş ve kaybolmuş hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.

Birisi kapıyı sertçe çaldı. Şaşkınlıkla açmaya gittim.

Alt kattaki resepsiyonist elinde bir zarfla orada duruyordu. İlk düşüncem bankanın paramı çoktan havale etmiş olmasıydı ama sonra el yazısını tanıdım.

“Özür dilerim Bayan Dickins, giriş yaptığınızda bunu size vermeliydim. Neredeyse iki haftadır burada duruyordu.”

Harry’nin mektubunu elinden alıp teşekkür ettim, resepsiyonist de neşeli bir gülümsemeyle ayrıldı.

Pencereye gidip koltuğu çektim ve ayaklarımı pervaza koyup oturdum. Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Harry’yi görmeyeli aylar olmuştu ve bu bana yazdığı ilk mektuptu. Zarfı yavaşça açıp içinden mektubunu çıkardım.

Sevgili Zara, New York’a vardığında seni bekleyen bir şeyin olmasını istedim çünkü ilk defa tek başına olacağını biliyordum.

Sadece hangi oteli ayırttığımı değil, yolculuğumun ilk ayağında bana refakat eden, annemin yaşlı bir arkadaşı olan Bayan Gough’un San Francisco’da kaldığını da hatırlamıştı. Onu ne çok özlemiştim. Bu tam Harry’ye göre bir hareketti; önemli detayları hatırlamak, mektup göndermek ve tam zamanında kişinin eline ulaşmasını sağlamak. Hem çekici hem de planlı biriydi.

Mektup bir aşk mektubu değildi. Benim hakkımda ne hissediyorsa onlara hiç değinmemişti. Çoğunlukla tanıdığımız insanlardan, yaptığı işlerden bahsetmişti. Ailemin yaşadığı banliyöde seçimlere katılmaya hazırlanıyordu ama başarı şansı görünüşe göre çok azdı. Yine de bu konuda iyi niyetli görünüyordu. Sözlerinden olumlu ve neşeli olduğu anlaşılıyordu. Mektubunu *Her zaman seninim, Harry* diye bitirmeseydi beni hiç özlemediğini düşünürdüm.

İnsanlar birbirine ait olabilir miydi? Harry ve benim birbirimize ait olduğumuz hissinden bir türlü kurtulamıyordum, her ne kadar beni mutlu edemeyeceğini kanıtlamış olsa da... Ayaklarımı pervazdan çekmeden öne eğilip pencereden aşağıdaki trafiğe

baktım. Arkamdaki masada üzerinde otelin adı yazılı bir deste mektup kâğıdı görmüştüm. Otelin dolma kalemini alıp Harry'ye bir cevap yazmayı hayal ettim. Ona gördüğüm yerleri, denizde atlattığımız fırtınayı ve benim dışımda kamaramdaki herkesin nasıl kustuğunu (*Sen her zaman güçlü bir kızdın, diye düşünürdü*), gemide edindiğim arkadaşlıkları ve gemiden ayrılmanın ne kadar zor olduğunu anlatırdım. Ayrıca Honolulu'daki sokak pazarlarını ve arabaların o dik yollarda nasıl durabildiğine aklımın ermediği San Francisco'nun dik yokuşlardan bahsederdim. Ve elbette, New York'a giden trene şapşal bir unutkanlıkla beş parasız binişimi (*Hayal âleminde yine, diye düşünür ve gülümserdi*). Ama ne kalktım ne de mektubu yazdım. Alacakaranlık odaya çökene kadar pencerenin yanında kaldım.

Belki de Harry her zaman benim olacaktı ama bana asla iyi gelmeyecekti.

Param gelene kadar zamanımı vitrinlere bakarak geçirmeyi düşünmüştüm ama ertesi sabah şiddetli yağmur sesiyle uyandım. Perdeleri açsam da oda pek aydınlanmamıştı. Gün boyu otelde kalmam gerektiğini anlamıştım. Üstümü giyinip alt kattaki Palm Court adlı çay salonuna indim, hafif bir kahvaltı sipariş edebilirdim. Saat sekizdi ve salon şimdiden çok kalabalıktı, ama odanın tam ortasında boş bir masa bulup garsona çayla reçelli kızarmış ekmek (en sevdiğim kahvaltıydı) siparişimi verdim ve son misafirin masaya bıraktığı gazeteyi okuyormuşum gibi yaptım.

Nedenini bilmiyordum ama gözlerin üzerimde olduğu hissi- ne kapıldım. Bu hissin nereden geldiğinden hiç emin olamadım. Harry, sıradan bir insandan daha utangaç olduğumu söylerdi ama bu hissi yaşadığımda nadiren yanılırdım, bu yüzden başımı kaldı-

rıp bakışlarımı odada gezdirdim. Gerçekten de gümüş sakallı ve küçük yuvarlak gözlüklü bir beyefendi bana bakıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarını hızla başka bir yana çevirdi, ben de öyle yaptım. Yüksek tavanda bir pencere vardı ve tam tepemde kocaman bir avize asılıydı. Düşerse paramparça olacağım kesindi. Bir kez daha gizlice baktığımda beyefendi gitmişti. Kahvaltım geldi ve birkaç saat boyunca bu konuyu aklımdan çıkardım.

İçeride yapılacak çok şey vardı. Tren istasyonunun içinde bir sanat galerisi bulunuyordu. Burada şaşırtıcı çeşitlilikte tablolar, duvar halıları ve heykeller sergileniyordu. Otelin çatısında bir bahçe vardı ama hava, orada uzun süre vakit geçirmek için biraz fazla rüzgârlıydı, ayrıca o öğleden sonra saat iki buçuk civarında tamamen tek başına kaldığım devasa ahşap kaplamalı bir kütüphane de bulunuyordu. Kütüphane, eski kâğıt ve ahşap cilası kokuyor, koyu renkler gün ışığını âdeta emiyordu. Maalesef kitaplar okumayı tercih ettiğim türden değildi, ama yine de *Gurur ve Önyargı*'nın deri ciltli baskısını alıp pencere kenarındaki bir koltuğa kıvrıldım. Bir ara ayakkabılarımı çıkarıp sırtımı koltuğun koluna yasladım, dizlerimi de diğer koluna atıp ayaklarımı sarkıttım. Yani yalnız olmadığımı fark ettiğimde pek de hanımefendiye yaraşır şekilde oturmuyordum.

Bir sandalyenin gıcirtısı, odanın ortasındaki uzun masaya birinin oturduğunu haber veriyordu. Kitaplığın yanından eğilip baktığımda, çay salonundaki uzun sakallı beyefendi olduğunu gördüm. Adam oturup masanın üzerindeki büyük fotoğraf kitabını açtı ve lambayı yaktı. Sonra kendi kendine mırıldanarak sayfaları çevirmeye başladı.

Pencerenin yanındaki köşeme sindim ve hikâyeye odaklanmaya çalıştım ama bir zaman sonra adam mırıldanmayı bırakıp homurdanarak yorum yapmaya başladı. Belli ki yalnız olduğunu düşünüyordu ve utanç verici bir şey söyleyip yapmasından, sonra

burada olduğumu fark etmesinden korktum. Bu yüzden oturduğum koltukta gürültülü bir şekilde toparlanıp kitabımı bilerek yere düşürdüm.

Adamın mırıldanması hemen durdu ve kitaplığın sonunda belirip bana bakana kadar sustuğunu sandım.

“Ah,” dedi. “Yalnız olduğumu sanıyordum.” Belirgin bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

“Burası çok sessiz,” dedim.

Birkaç saniye bekledi... Bu bekleyiş biraz fazla uzun ve rahatsız ediciydi. Güneş sakalındaki kızıl parıltının son kırıntılarını yakalıyordu. Boğazımı temizledim.

“Bu sabah sizi Palm Court’ta gördüm,” dedi. “Sanırım sizi tanıyorum.”

“Eminim tanıımıyorsunuzdur.”

“Avustralyalı mısınız? Aksanınızdan anlıyorum. Nerede tanıştığınızı düşünüyüm.”

Bunun, beni yemeğe davet etmesi için garip bir hile olmadığını umarak bekledim. Yaşı benden iki kat büyüktü.

Hatırlayınca parmaklarını şıklattı. “Melbourne’de bir giyim mağazanız vardı. Yaklaşık iki yıl önce arkadaşlarımızla kaldığımızda karımı oraya götürmüştüm. Size para ödediğimi hatırlıyorum.” Kıkırdadı. “Hesabı üç kez yanlış hesaplamıştınız. Neredeyse beş sterlin eksik alıyordunuz.”

Rahatladım. “Bu tam benlik bir hareket. Ama korkarım sizi hatırlamıyorum... Belki bana eşinizin adını söylerseniz?”

“Aileen,” dedi yaşlı adam, ismi söylerken yüzüne bir gölge düşmüştü. “O... şey... öldü. Çok yakın zamanda.” Ellerini iki yana açtı. “Amerika’ya bu yüzden geldim. Londra’daki evimiz çok...”

“Çok üzüldüm,” dedim, onun gözle görülür kederiyle ne yapacağımı bilemeyerek.

“Boş,” diye tamamladı cümlesini. “Ama sonra buraya geldiğimde boşluğu da yanımda getirdiğimi fark ettim.”

“Sevdiğiniz birini kaybetmek çok zor olmalı.”

“Öyle canım,” dedi yaşlı adam, yüzünde bir tebessümle. “Ama sizin gibi zeki bir genç hanımı kedere boğmayalım. Her neyse, yakında Londra’ya döneceğim. Otellerde kalacak param bitiyor! Akşam yemeği için bir planınız var mı? Lord Gallagher’ın kızının doğum günü için burada kalan bir grup Londralı var. Çocuklarım da dahil olmak üzere grupta epey genç bulunuyor. Gelip onlarla tanışmak ister misiniz?”

Bir parti. Avustralya’dan ayrıldığımdan beri partiye gitmemiştim. Bayan Gough partilerle hiç ilgilenmezdi. Onun akşam eğlencesi olarak saydığı şeyler iskambil oyunları ve nakış işlemekti. Dahası, bir sonraki durağım Londra’ydı, şimdiden arkadaşlarım ve bağlantılarım olması işe yarardı.

“Çok isterim,” dedim, samimi olduğumu göstermek için ellerimi havaya savururken bu sefer kitabı gerçekten düşürüyordum. “Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim.”

“Cascade Balo Salonu’nun asma katında. Yediden sonra gelirsiniz?”

“Geleceğim.”

“Bu arada bırakayım da kitabınızı okuyun. Ben de benimkinin başına geçeyim.”

Merakıma yenik düştüm. “Bu arada ne okuyorsunuz da öfkeyle mırıldanıp duruyorsunuz?”

“Eski gazeteler,” diye yanıt verdi. “Gelin de size göstereyim.”

Onu masaya kadar takip ettim. Deri ciltli defterde bir yıllık gibi görünen sararmış gazete kupürleri vardı.

“İşte,” dedi bir manşeti işaret ederek. “Çelik Baronu Kuyruğunu Kısıtırarak İngiltere’ye Döndü.’ Böyle bir kabalığı hayal edebiliyor musunuz?”

Neden bahsettiğini anlamadığım için yazının ilk birkaç satırını hızla okudum. New Jersey’de iş kuran ancak çok kısa sürede iflas eden ve yüzden fazla kişinin işini kaybetmesine neden olan zengin bir çelik fabrikası sahibiyile ilgiliydi.

“Kuyruğunu kıstırmışmış. Hiç de öyle olmadı. Amerikalılar onun devam etmesini imkânsız hale getirince, babam işini başı dik bir şekilde bıraktı. Mevzuatlara takılıp kalmıştı.”

Bu açıklamadan haberin babasıyla ilgili olduğunu anladım ve beyefendiye adını sormadığımı fark ettim. “Babanız çelik işinde miydi?”

“Öyleydi canım. Artık her şey benim.”

“Kendimizi tanıtmadık,” dedim. “Ben Zara Dickins.”

“Porter Pepperwell,” diye cevap verdi yaşlı adam ve adını duyar duymaz, berbat bir müşteri olan karısını hatırladım. Bu yüzden hesabını yanlış yapmışım; Betty’ye kaba davranmış, bitmek bilmeyen provalar talep etmişti ve genel olarak memnun edilmesi imkânsız bir kadındı. Borcunu hesaplamaya geldiğimde ondan korkmaya başlamışım. Yakın zamanda eşini kaybeden Bay Pepperwell’e bunlardan hiç bahsetmedim.

“Sizi kitabınızdan daha fazla mahrum bırakmayacağım. Israr ediyorum.” Ardından pencerenin altındaki koltuğumu işaret etti. “Bu akşam görüşürüz.”

Kitabıma geri döndüm ama aklımı bir türlü veremiyordum. Kafam bir elbise, ruj ve eldiven seçmekle meşguldü. Bir zaman sonra Bay Pepperwell’in kütüphaneden ayrıldığını duyunca ben de çıktım. Bankanın bana not gönderip göndermediğini sormak için resepsiyonda üzgün bir ifadeyle durdum ama hiçbir şey yoktu. Ben de odama dönüp tüm kıyafetlerimi yatağa serdim ve aylardır ilk kez gideceğim parti için hazırlanmaya başladım.

O akşam Cascade Balo Salonu'na tek başıma adım atmak epey cesaret istiyordu çünkü orada Bay Pepperwell dışında kimseyi tanımıyordum ama o da ortalarda yoktu. Balo salonu son derece gösterişliydi; etrafını uzun yemek masalarının çevrelediği kare şeklinde bir ahşap dans pisti vardı. Tavandan, devasa dövme demirden yapılmış lambalar sarkıyordu. Dans pistinin üzerinde ise yaşlı beyefendilerin puro içip viski yudumladığı ve aşağıdaki gençleri izlediği bir balkon bulunuyordu. Gözlerim etrafı tararken elbiselerin modelleriyle renklerini inceliyordum. Karşımdaki manzaradan etkilenmiş olsam da bu beni ürkütmedi. Gümüş mavi renkte Magg tasarımı bir elbise giymiştim; ince organze kumaş katmanı olan işlemeli krep bir modeldi, kolları bol ve dökümlüydü, ayrıca hoş bir kuyruğu da vardı. Koyu renk saçlarımı kulaklarıma kadar düzgünce taramış, ardından bukleler halinde toplayıp tokayla tutturmuştum. Bu işlemin bitmesi sonsuza kadar sürmüştü. Bay Pepperwell'i henüz görmemiştim, bu yüzden puro içenlerin arasında olup olmadığını görmek için merdivenleri tırmanıp balkona çıktım. Nitekim onu bir köşede, biri koyu kızl saçlı, diğeri sarışın yirmili yaşlarında iki adamla derin bir sohbet halinde buldum.

"Ah, Bayan Dickins," dedi ayağa fırlayarak. Genç adamlar da aynısını yaptı. "Sizi oğullarım Peter ve Percy'yle tanıştırmaktan mutluluk duyarım."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Porter, Peter ve Percy Pepperwell. Bir çocuk kitabının adı gibiydi. Bunun yerine eldivenli elimi genç adamların sırayla nazikçe tutması için uzattım. Sarışın Peter benimle tanışmaya pek istekli görünmüyordu, Percy ise elimi bırakmadan önce biraz fazla oyalanmıştı.

"Hadi gençler," dedi Bay Pepperwell. "Zara'yı aşağı götürün ve onu arkadaşlarınızla tanıştırın."

Percy bana kolunu uzattı, ben de nezaketen kolunu tuttum. Balo salonuna inerken bana New York'u sevip sevmediğime dair birkaç basit soru sordu, sonra benim yaşlılarımla dolu masaya geçtiğimizde beni bıraktı. Dört kız ve iki erkek daha vardı, hepsi çok misafirperver ve eğlenceli görünüyordu. Peter'in nişanlısı olan Annabel, bana özellikle sıcak ve samimi davranıyordu. Hiçbiri balonun onuruna düzenlendiği doğum günü kızını tanııyordu ama Annabel onu bana gösterip kulağıma, "Ne giymiş o öyle?" diyerek kıkırdadı, ben de kendimi tutamayıp güldüm.

"Kimsenin onu düzgün giydirmemiş olması onun suçu değil," dedim içtenlikle. Genç kadın uzun boylu, biraz hantal bir görünüme sahipti, omuzları oldukça erkeksiydi ve üzerinde fazlasıyla fırfır olan bir elbise vardı.

Annabel diğer kızlara dönüp yorumumu tekrarladı ama sanki onu küçümsemek için söylemişim gibi bir hava yarattı. Hepsi güldü, buna pek aldırmadım ama kendimi kötü hissettim. Her zaman modaya uymayan bir vücutla mücadele eden biri olarak, başkalarını yargılamamayı kendime görev edinmiştim. Sohbet başka yere kaydı ve sırayla tüm erkeklerle dans ettim. Percy bana açıkça sempati duyuyordu ki bu biraz utanç vericiydi çünkü hiç de ilgimi çeken bir erkek değildi ama yine de gülümsedim ve devam ettim.

Akşam yemeği servis edildiğinde müzik kesildi ve Peter, Percy ve Annabel'le birlikte otururken bana kendimle ilgili sorular sordular. Onlara moda tasarımcısı olduğumu söylediğimde Annabel'in yüzü aydınlandı. Bunu diğer kızlara da söyleyince giydirdiğim ünlüler hakkında soru yağmuruna tutuldum. Lotus Thompson'la övünmeye çalıştım ama tek bilmek istedikleri, bacaklarını asitle yaktığına dair hikâyelerin doğru olup olmadığıydı.

Onu giydirirken sıradışı bir manzarayla karşılaşmadığımı itiraf ettiğimde hemen ilgilerini kaybettiler.

Percy sandalyesini benimkinin yanına yaklaştırmıştı. Gür, kestane rengi saçlarına ağır kokulu briyantın boca etmişti. Koku midemi bulandırıyordu.

“Bence bu kadar yaratıcı olman harika,” dedi ışıldayan gözlerle. “Ben de üretken biriyim, biliyor musun? Şiir yazıyorum.”

Nedense zihnimde Şair Percy Pepperwell gibi bir isim canlandı ve kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Ne yazık ki Percy gülümsememi görmüş ve bunu bir cesaretlendirme olarak algılamıştı.

“Eğer Londra’ya gelersen sana birkaç tane okumak isterim. Tüm defterlerim aile kütüphanesinde.”

“Çok hoş bir teklif.”

“Londra’ya gelmeyi düşünüyor musun?” diye araya girdi Annabel. “Sana etrafı gezdirmek harika olurdu.”

“Aslında yaklaşık iki hafta içinde İngiltere’ye giden bir gemiye bineceğim.”

“Ah,” dedi Annabel. “Hangi gün? Ayın yirmi beşi mi? Cunard’la mı?”

“Yirmi ikisi,” dedim. “Ve evet. Southampton’a giden Cunard Line gemisi.”

“Ama yirmi beşinde gelsen ne harika olur. Biz de o zaman Londra’ya döneceğiz ve gemide birlikte çok iyi vakit geçiririz. Tek başına gidiyorsun, değil mi?”

“Evet,” diye cevapladım ve dürüst olmak gerekirse Amerika’daki korkunç tren yolculuğumdan beri bundan korkuyordum. Yanımda birileri varken kendimi daha iyi hissediyordum. “Ama ben çoktan rezervasyon yaptırdım, bu yüzden...”

"Biletini değiştirmene yardım edebilirim," dedi Percy hevesle. "Babamın Cunard'da mutlaka tanıdığı biri vardır. Denememi ister misin? O zaman etrafta koşuşturmana veya endişelenmene gerek kalmaz."

"Bırak denesin, Zara," dedi Annabel. "Dördümüz birlikte harika vakit geçirirdik. Ayrıca bu ikisinin yanında tek kız olarak kalmak istemiyorum." Beni güldüren abartılı bir surat ifadesi takındı.

Peter'a bana cesaret verip vermeyeceğini görmek için baktım ama hâlâ benimle hiç ilgilenmiyordu. Tekliflerini kafamda evirip çevirdim. Otel birkaç gün daha kalmama ikna edebilirsem ve bu süre zarfında param da gelirse, daha sonra seyahat edememem için hiçbir sebep yoktu. Düğünden sonra Londra'ya taşınan Betty ve Tom'la kalmayı planlıyordum, böylece onlara kolayca telgraf çekip tarihleri değiştirebilirdim. O zaman neden bunu kabul etmeyecektim ki? Peter, Percy ve Annabel iyi insanlara benziyorlardı, onlarla seyahat edecek olan Bay Pepperwell de öyleydi. Bayan Gough'la seyahat etmekten kesinlikle daha heyecan verici olurdu.

Yine de tereddüt ediyordum. Tam olarak ne olduğunu anlayamasam da onların benim tarzım insanlar olmadığını hissediyordum. Annabel başkalarıyla dalga geçmekten çok hoşlanıyordu; Percy o kadar dikkatliydi ki neredeyse saldırgandı; Peter ise benim hakkımda kötü düşündüğünü saklama gereği duymuyordu.

Ama seyahatte yalnız olmayacaktım. Gemide akşam yemekleri ve partiler. Süslenip püslenme fırsatı. Birlikte kahkaha atılacak insanlar. Sadece bir haftaydı... Belki de fazla temkinliydim.

"Pekâlâ, tamam," dedim. "Teşekkür ederim, Percy. Geminizde bana yer olup olmadığını öğrenebilirsen, sizinle birlikte Atlantik'i geçmeyi çok isterim."

"Yaşasın," dedi Annabel şampanyasını dudaklarına götürürken. "Pişman olmayacaksın."

Ertesi sabah gözlerimi şampanya kokusuyla açtığımda ve dans pistindeyken Percy'nin boynumu öpmeye çalıştığını hatırladığımda pişman oldum. Beni öpmemesi için onu sertçe uyarmıştım ama kolay kolay pes edecek türden biri gibi değildi. O öğleden sonra uğrayıp Cunard'daki insanlarla nasıl anlaştığını anlatacağına söz vermişti bile. Boş bir birinci sınıf kamara bulamasın da planlandığım gibi ayın yirmi ikisinde yola çıkayım diye dua edip duruyordum.

Kahvaltıdan sonra bankadan bir haber gelip gelmediğini görmek için resepsiyona uğradım.

Bana yardım eden beyefendi yüzünde parlak bir gülümsemeyle, "Ah, Bayan Dickins," dedi. "Güzel haberlerim var! Yonkers'daki Liberty Union Bank'e giderseniz, paranızı sizin için ayarlayabilecekler."

"Çok rahatladım. Kolay bir yerde mi? Yürüyüş için harika bir sabah."

Gözlerinde şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Ah, yürüyerek gidemezsiniz. Yaklaşık yirmi kilometre. Size bir taksi çağırırım."

"Taksiyi karşılayacak param yok," dedim. "Tabii, dışarıda beklemeyi kabul etmezse..."

Resepsiyonist etrafına bakındı. Hoş giyimli başka bir görevli de bir misafiri rezervasyon defterine kaydetmekle meşguldü ve lobi bunun dışında boştu. Benimle ilgilenen görevli sesini alçalttı. "Size kasadan borç verebilirim, öğleden sonra geri ödediğiniz sürece bir sıkıntı çıkmayacaktır."

İç çektim. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Nezaketinizi hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum."

Görevli çekmeceyi açıp anahtarla gümüş bir kutu çıkardı. "Bu-

raya geldiğinizde fazlasıyla üzgün ve kaybolmuş görünüyordunuz,” dedi. “Evinizden çok uzaktasınız.”

Bana iki dolarlık banknot uzatıp bir senet imzalattı. Kısa süre sonra parlak sarı bir taksinin arkasında, New York sokaklarında hızla yol alıyordum. Manzarayı içime çekip her şeyi hafızama kazımaya çalıştım. Harry’ye yazabileceğim mektubu hayal ettim, sonra kendime ona yazmayacağımı hatırlattım. Bunun yerine param olduğunda tüm güzel butikler ve büyük mağazalarda alışveriş yapmanın ne kadar harika olacağını düşünmeye odaklandım. Melbourne’ü oldukça büyük ve gelişmiş bir şehir sanıyordum ama New York’la kıyaslanamazdı. Önümden ardı ardına dükkânlar geçiyordu, metro girişlerinin üzerindeki tabelalar, bazen yavaşlayıp iki üç ışık değişiminde beklemek zorunda kaldığımız kadar yoğun trafik, daha önce hiç görmediğim kadar yüksek binalar ve kaldırımlarda bekleyen veya yolun karşısına geçmeye çalışan insan kalabalığı. Tüm bunları taksinin sessizliğinde deneyimlemiştim ama bir an önce taksiden inmek istiyordum.

Yirmi dakika sonra şoföre ücreti ödedim, para üstünü aldım ve Liberty Union Bankası’na yöneldim. Küçük ve küflü bir binaydı. Derisinde yırtık olan bir koltukta oturup birileri benim için doğru kişiyi bulana kadar bekledim.

Bir süre sonra zayıf, yaşlı bir adam ve genç, sarışın bir kadın yanıma gelip karşıma oturdular.

“İşte geldik,” dedi adam, bana sarı bir zarf uzatarak. “Yirmi beş sentlik işlem ücreti aldık ama gerisi zarfın içinde. Sadece bir kimlik görmemiz gerekiyor. Pasaportunuz yeterli.”

O an kalbim duracak sandım. Pasaportum oteldeydi. “Ben... ah...” Çantamı açtım ve kim olduğumu kanıtlayacak bir şey bulmayı umarak aramaya başladım. Otele dönüş için yeterli param yoktu ve onlardan daha fazla borç alamazdım.

Genç kadın kıkırdamaya başladı. “Sanırım kendisi Zara Dickins,” dedi. “Çantasının iç kısmında yazıyor.”

Avustralya’dan ayrılmadan önce annem tüm bavullarımla çantama etiketler dikmişti ve bunu son derece utanç verici bulmuştum. Sarışın kadın şimdi etiketlerden birini işaret ediyordu.

“Pasaportunu gerçekten görmeliyiz,” diye homurdandı yaşlı adam.

Sarışın kadın yüzünde gülümsemeyle bana baktı. “Güvenilir görünüyor.”

“Yemin ederim, gerçekten çok güvenilir biriyimdir. Sadece biraz unutkanım.”

Yaşlı beyefendi omuzlarını silkti. “Öyleyse Bayan Dickins, gidebilirsiniz ve yolculuğunuzda bol şans.”

Neredeyse sevinç çığlıkları atacaktım. Parayı hemen çantamın derinliklerine saklayıp kilidini kapattım ve taksiye binmek için dışarı çıktım. Kısa sürede bir İtalyan şoför beni aldığı anda, arka koltuğa keyifle oturdum.

“Nereye hanımefendi?” diye sordu.

“Bloomingdale’s,” dedim kararlı bir sesle.

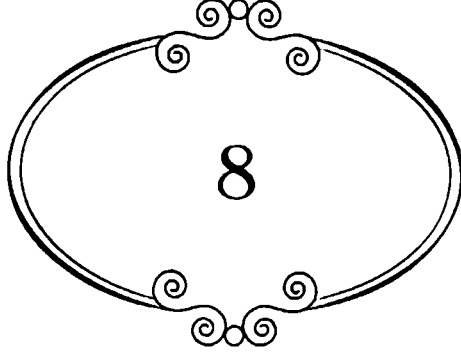
New York’taki ilk haftamın sonunda, yeni bir bavul almak ile eve birkaç kıyafet göndermek arasında bir seçim yapmak zorundaydım, bu yüzden ikincisini yaptım ve anneme Londra’ya birlikte seyahat edeceğim harika yeni arkadaşlar edindiğimi söyleyen bir not da bıraktım. Annabel de dahil olmak üzere Pepperwell ailesiyle her akşam yemek yiyordum ve Annabel çoğu gün benimle alışverişe geliyordu. Birlikte iyi vakit geçiriyorduk. Her şeyi “iğrenç!” ya da “mükemmel!” diye ilan etmesine ve her vitrin yansımasına

sarı buklelerini savurmasına alışmıştım. Percy hâlâ ısrarcıydı, bu da can sıkıcıydı çünkü dans konusunda hiç yetenekli değildi ve ben de onunla dans pistinde çok zaman geçiriyordum. En azından Pepperwell'lerle ve onların zengin New Yorklu arkadaşlarıyla dışarı çıktığımda yeni, muhteşem elbiselerimi giymek için daha çok fırsat buluyordum. Gerçi bu insanlar aksanım yüzünden beni çekici ama bir o kadar da tuhaf buluyorlardı.

Her gece otel odama döndüğümde ayakkabılarımı danstan şişmiş ayaklarımdan çıkarıp bir daha iş hayatına atılırsam diye tanıştığım insanların adını günlüğüme yazıyordum. Bazı geceler Macy's'deki bir Magg mağazasını, hatta Garment District'teki* küçük bir Magg mağazasını, benim gibi büyük fikirleri ve yaratıcı ruhları olan diğer kadınların arasında hayal ederek uykuya dalıyordum.

Ashnda böyle hayallerin gerçekleşeceğinden şüpheliydim. Tüm bu stresten kurtulduğum için daha mutlu olsam da Magg'i çok özlemiştim. Önümde uzun bir hayat vardı ama tutunacak bir yer bulamadığım uçsuz bucaksız, belirsiz bir alan gibi görünüyordu.

* New York'un Manhattan bölgesinde, moda ve hazır giyim endüstrisinin yoğun olarak bulunduğu 34-42. caddeler arasındaki alan. Tasarımcı atölyeleri, kumaş tedarikçileri ve showroom'lar burada yer alır. (ç.n.)

İngiltere'ye gitmek üzere RMS *Cameronia* gemisine bindiğim gün, güneş ısıtsa da hava soğuktu, bu yüzden üzerimde bir gün önce Manhattan'ın merkezini son kez gezerken aldığım yeni kürklü palto vardı. Rıhtımda kimseyi tanımasam da gemi ayrılırken kalabalığa hevesle el salladım, ardından güvertede durup arkamdaki Özgürlük Heykeli'nin giderek küçülmesini hüznle izledim, sonra da kamaramı bulmaya gittim.

Cameronia'daki hayat, Amerika yolculuğumdan çok farklıydı. Öncelikle yol boyunca küçük adacıklardan renkli, eğlenceli süs eşyaları almak için bile mola vermedik. Durmadan ilerliyorduk. Ayrıca hava da mükemmel olduğu için gemideki tüm gençler günlerini güvertede oyun oynayarak, sigara içerek ve şakalaşarak geçiriyordu. Bir gün güvertede yapılan yarışta tenekeden yapılmış bir gemi kazanmıştım. Bu, nedense Annabel'in bana içerlemesine ve yolculuğun geri kalanında Pepperwell grubundan beni dışlamasına neden olmuştu. O zaman rahatlamıştım. Akşam yemeklerinde bana eşlik eden birçok genç ve enerjik arkadaşım vardı, ayrıca her akşam danslara katılıyordum.

Annabel'den kurtulduktan sonra Alexander adında hoş bir adamla tanışmıştım ve Londra yolculuğumun geri kalanında bana eşlik etmişti. Güvertede yaptığımız ilk akşam yürüyüşümüzde kadınlarla ilgilenmediğini, ancak ailesinin ona evlenilebilir kadınları dayatmasını engellemek için öyle görünmesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Ayrıca Pepperwelllerden de uzak durmak istiyordum, bu yüzden gemide aşk yaşıyormuş gibi davranıp Southampton'da yollarımızı ayırdık. Alexander, Guildford Caddesi'nde oturan Betty'ye gidebilmem için yolu tarif etti ve ben de bir dizi trenle yola koyuldum. Denizin hayalet dalgalarını hâlâ ayaklarımın altında hissedebiliyordum.

Çok geçmeden kaybolmuştum ve ellerim bavulları taşımaktan yara bere içinde kalmıştı. Bir taksi çevirsem mi diye düşünürken karşı yönden gelen bir grup adam sanki ben orada yokmuşum gibi bana çarptı ve bavullarımdan biri yere düştü. Onlar yürümeye devam ediyordu ama bavulumun kilidi kırıldığı için kitaplarım, kıyafetlerim –hatta iç çamaşırlarım bile!– sokağa saçılmıştı.

Ağlamaya başladım. Akşamüstü olmak üzereydi ve güneş batıyordu. Karaya çıkmak, kuyruklarda beklemek ve sınırdan geçmek çok uzun sürmüştü. Tek istediğim, bir fincan çay ve sevgili dostum Betty'yle hoş sohbet edip dinlenmekti. Ama şimdi Londra'da sokağın ortasında bir kaldırımda sürünerek eşyalarımı topluyordum.

Üzerime bir gölge düştü ve derin bir ses nazikçe, "Yardım edebilir miyim?" dedi.

Başımı kaldırdım ve yirmili yaşlarının sonlarında, belirgin çenesi ve gür koyu renk saçları olan bir adamın bana gülümseyerek baktığını gördüm.

"Böyle iyiyim," dedim.

"Ağlıyorsunuz." Çömeldi ve eşyalarımı toplamaya başladı, akıllıca davranıp kıyafetlerime dokunmadı. "Bakın, bir elin nesi var, iki elin sesi var."

Bavulu yerleştirip kapattık ama kopçası kopmuştu, bu yüzden adam ayakkabı bağcığını çıkarıp benim için üzerine bağladı. Utançtan gözlerine zar zor bakabiliyordum. Rahatsız olduğumu anlamış gibiydi ve her iki elimde birer bavulla tekrar doğrulana kadar bana soru sormadı.

“Çok teşekkür ederim,” dedim. “Size borçlandım, Bay?..”

“Albay Fell,” dedi. “Ya siz?”

“Zara Dickins.” Gülümsemeyi başardım. “Bir arkadaşşıma gelmiştim. Russell Meydanı yakınlarındaki Guildford Caddesi’nde oturuyor ama kayboldum.”

Albay başını salladı. “Evet, öyle görünüyor. Neredeyse yarım saatlik bir yürüyüş ve kırık bir bavulla bunu tavsiye etmem. Sizi Piccadilly Meydanı’na götürüp metroya bindireyim. Dört durak sonra ineceksiniz. Böyle iyi misiniz?”

Başımı salladım. Beni Betty’nin kapısına kadar götürmek konusunda ısrar etmemesine rahatlamıştım. Ama aynı zamanda daha önce hiç metroya binmemiştim ve bunun kafa karıştırıcı olabileceğini anlamıştım.

Albay Fell beni platforma kadar götürdü ve tren geldiğinde bavullarımla birlikte trene binmeme yardım etti.

“Teşekkür ederim, Albay Fell,” dedim ve onu bir daha göremeyeceğim için içimde bir pişmanlık hissettim.

“Rica ederim, Bayan Dickins.” Sonra tekrar platforma çıktı ve gitti.

Birkaç saat sonra Guildford Caddesi’ndeki Betty ve Tom’un sıcacık dairelerinin oturma odasında otururken tüm bunları çok daha mutlu ve rahat bir ruh haliyle anlatıyordum. Ayakkabılarımı çıkarmıştım, elimde dumanı üstünde bir fincan tatlı, demli çay

vardı ve Betty ile Tom tüm hikâyeyi o kadar eğlenceli bulmuşlardı ki suçluluk duygusu tamamen yok olup gitmişti.

“Hadi canım, Zara,” dedi Betty. “İç çamaşırların sokağa mı saçıldı? Londra’ya amma giriş yaptın öyle!”

Tom ayağa kalkıp gerindi. “Çaydan önce bakmam gereken birkaç evrak var. Kızlar, ben sizi yalnız bıraksam olur mu?”

“Kesinlikle olur,” dedi Betty, ona gülümseyerek. Tom, Betty’nin alnını öptü ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Pencereden dışarı baktığımda akşamın çöktüğünü görebiliyordum.

“Evlilik nasıl?” diye sordum.

“Harika,” dedi.

Dördümüzün –Betty, Tom ve Harry’yle benim– birlikte ne kadar çok zaman geçirdiğini düşünerek kalbimdeki sancıya rağmen gülümsedim. İki çift. Şimdi bir çift ve bir bekâr. “Senin adına çok mutluyum.”

“Başka bir şey daha var,” dedi.

“Ne?”

“Buraya gel.”

Meraklanmış bir halde çay fincanımı önümdeki masaya koyup ona yaklaştım. Betty bluzunun eteğini kaldırdı ve normalde düz olan karnının biraz şişkin olduğunu fark ettim.

“Hayır!” dedim, sevinçle dizlerimin üzerine çökerek. “Gerçekten mi?” Elimini uzatıp karnına koydum.

“Henüz tekmelemiyor. En azından ben böyle düşünüyorum. Bazen baloncukların patlaması gibi bir hisse kapılıyorum ama bunun bebek mi, yoksa sadece gaz mı olduğunu bilmiyorum.” Güldü. “İnanabiliyor musun? Anne olacağım.”

O şömine ışığında geçen sahne bana ağır gelmişti. Betty evliydi, rahat bir dairede yaşıyordu ve bebek bekliyordu. Birdenbire ve şiddetle tüm bunlara sahip olmak istedim.

Betty saçlarıma dokundu. “Üzgün görünüyorsun.”

Ayağa kalkıp kanepeye geri döndüm. “Hiç de değil, senin adına çok sevindim. İsim seçtiniz mi?”

“Zara, seni çok iyi tanıyorum. Bana gerçeği söyle.”

Kanepede bacaklarımı altıma alarak iç geçirdim. “Galiba biraz kıskandım ama seni daha az seveceğim türden değil.”

Betty güldü. “Bunu söylemene gerek yok. Ne kadar iyi kalpli olduğunu biliyorum. Ama sorun bebek mi, yoksa başka bir şey mi var?”

“Hepsi,” dedim. “Bize bir ev alacak kadar param vardı. Ama Harry tam kaypağın teki çıktı ve onu bırakmak zorunda kaldım. Ona tutunmaya çalışmaktan bıktım artık.”

“Şimdi sen burada, karşımda kırık bir kalple duruyorsun ama o da aynı duygularla evine döndü.”

Alaycı bir tavırla kahkaha attım. “Sanmıyorum. Şimdiye kadar başka birini bulmuştur.”

“Tom’a mektup yazıyor. Kalbi kırık, inan bana. Tom’a seni nasıl kaçırdığını anlatıp duruyor.”

Bu düşünceyle deli gibi atmaya başlayan kalbimi dizginlemeye çalıştım. “Beni elde tutması kolay olurdu,” dedim.

“Zara,” dedi Betty, kalkıp yanıma oturdu ve kolunu omuzlarıma doladı. “Bunun en iyisi olduğunu biliyorsun. O adam seni mutlu edemedi. Eh, tamam, mutlu ettiği anlar oldu ama ya seni öfkeden delirtiyor ya da kedere boğuyordu.”

“Bu pek ‘en iyisi’ gibi gelmiyor. Ama evet, biliyorum. Birbirimiz için iyi değildik.”

Bir süre oturup ateşin sesini dinledik. Sonra Betty, “O genç albayın telefon numarasını istemen gerekirdi,” dedi.

“Ay, çok ayıp,” dedim gülererek. “Ama oldukça yakışıklıydı.”

“Harry’den başka birine âşık olabileceğini hayal edebiliyor musun?”

Başımı salladım. “Henüz değil. Sanki... ah, biliyorum, bu söylediğim Harry’nin hep şikâyet ettiği o hayalperest saçmalıklardan biri gibi geliyor.”

“Devam et, söyle bakalım. Seni yargılamayacağım.”

“Sanki aynı yapbozun iki parçası gibiyiz. Onunla birlikteyken her şeyin sonunda yerine oturduğunu hissediyorum. Ve ileride o ya da ben başka biriyle olsak bile bir daha asla o duyguyu yaşayamayacağız. Bu şey...” Ellerimi kavuşturup parmaklarımı birbirine geçirdim. “Birbirimize öyle uyuyoruz ki bir arada olmamız gerekiyormuş gibi.”

“Kimin kararıyla?”

“Tanrı. Güçlü olanlar. Benden açıklama isteme çünkü o zaman her şey saçma gelir. Ama *hissettiğim* şey saçma gelmiyor, doğru geliyor. Yani sadece onu özlemiyorum, içimde bir şey eksik.”

Betty bana sarıldı. “Kafamızdaki hikâyeler seçimlerimizi etkiliyor mu diye her zaman dikkat etmeliyiz.”

“Yargılamayacağını söylemiştin,” diyerek güldüm ve bacağına sertçe vurdum.

“Yargılamıyorum. Eğer hayalperest olmasaydın, Magg de olmazdı. Ama bir noktada hesapların tutmasını öğrenmemiz gerekiyordu.” Etrafına baktı. “Bana mı öyle geliyor, yoksa burası fazla mı sıcak?”

“Sıcak,” dedim.

“Şömineyi yakacak kadar soğuk değil ama oturma odamı göstermek istedim.”

Betty pencereye gidip pencere pervazını kaldırdı, ben de ona eşlik ettim. Yağmur çiselemeye başlamıştı ve hava nemli toprakla kömür kokuyordu. Bir otobüs, lastikleri ıslak yolda tıslayarak hızla geçti.

“Tom’la evliliğin bir rüya gibi mi yoksa sadece hesap kitap mı yapıyorsun?” diye sordum sonunda.

Kırgınlık yaratmak istemediğim için hemen pişman oldum ama Betty doğrudan cevap verdi. “Sanırım daha çok hesap kitap yapmak gibi,” dedi. “Çünkü bir noktada yetişkin oluyoruz ve yetişkinlere özgü şeyler yapmalıyız.”

“Evet,” dedim. “Sanırım öyle yapmalıyız.” Dalgalandıran bulutların arasından Londra silüetine baktım ve Harry’yle aramızdaki mesafeyi hesaplamamaya çalıştım.

Betty’yle geçirdiğim haftalar, egzotik yerlere yaptığım bu yolculuk boyunca yaşadığım en güzel zamanlardı. Bana evimin ve sevdiğlerimin değerini fark ettirmişti. Londra’daki son günlerimde giderek evimi daha çok özlemeye başlamıştım. Tom’un pipo tütününü kokusu bana babamı hatırlatıyordu, Betty’nin pencerelerinin dışındaki bitmek bilmeyen trafik, sessiz Melbourne sokağını özlememe neden oluyordu, küçük İngiliz serçelerinin ve kızılgerdanların cıvıltıları Avustralya saksığının uhrevi şakımalarıyla kıyaslanamazdı.

Londra’yı heyecan verici ama yorucu buluyordum. Betty beni en sevdiği butiklere ve mağazalara götürüyordu ama artık kadın kıyafetlerinden çok bebek kıyafetleri almaya ilgi duyuyordu. Tom bir cumartesi günü İngiltere’nin Londra’dan ibaret olmadığını söyledi ve arkadaşının arabasını ödünç alıp bizi bisküvi kutularının üzerindeki resimlere benzeyen, koyu yeşil kırsal alana götürdü. Karşılaştığım manzaranın gerçek olduğuna inanamadım.

Tom durmaksızın ve uzun saatler boyunca çalışıyordu, bu yüzden onu neredeyse hiç göremiyorduk. Betty’nin bana yalnız gelen hayatım inceleme fırsatı bulmuştum. Elbette, arkadaşları da vardı ve onlarla birkaç kez öğle yemeği yiyip çay içmiştik ama çoğu ellili yaşlarında, eski kafalı ve görgü kurallarına takıntılı ka-

dınlardı. Betty çok iyi yetiştirilmiş biriydi ve bu tür durumlarda nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu (ben genellikle kendimi garip ve güvensiz hissederdim), ama Avustralya aksanı olması bile ona üstünlük taslamaları için yeterli bir sebepti.

Tom çok meşgul olduğu için onlarla kaldığım süre boyunca sadece bir partiye katılabildik. Betty'yle Magg elbiseleri giymiştik, akşam boyunca salonu birlikte işletmenin ne kadar harika olduğunu konuştuk, ancak onun beni işin altında ezilmeye terk ettiğini konuşmadık.

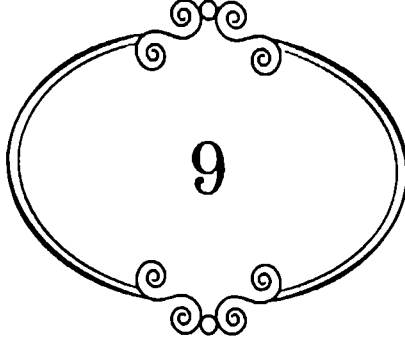
“Bir gün,” dedi, meyve kokteyli yudumlarken “bunu tekrar yapacağız.”

Aynı fikirdeydim ama o artık başka bir ülkede yaşıyor ve bebek bekliyordu, bunun hayatımıza nasıl uyacağını anlayamıyordum.

Elbette, moda çizimleri yapmayı hiç bırakmamıştım. Seyahatim bana çılgın şeyler tasarlamak için ilham vermişti. Bunlar yapımı imkânsız ya da giymesi saçma olan elbiselerdi. Ama bundan zevk alıyordum. Kimse bana bu kıyafetleri gerçekten dikmem için baskı yapmıyordu, o halde hula eteğinden esinlenerek bir elbise tasarlamama da engel yoktu. Önemli olan yaratıcılığımı ve hayal gücümü kaybetmemekti çünkü bir daha geri gelmeyebilirdi.

Sonunda Betty ile Tom'dan ayrılma ve trenle Edinburgh'a geçip annemin ailesiyle buluşma vakti gelmişti. Orada bir ay kalmayı planlıyordum. Param bitmek üzereydi. İskoçya'dan eve dönecektim ve ne olacaksa olacaktı. Bunun neler getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Düzenleme
Ny.ozlem

Son gemi yolculuğumdaki kamaram karanlık ve kasvetliydi. Yuvarlak bir pencere, küçücük aynası olan bir şifonyer ve yatağa, dizlerimin boşluğa sığmayacağı kadar yakın, çökmüş bir berjerden ibaretti. Paisley Limanı'ndan uzaklaşana kadar karada o kadar uzun süre kalmıştım ki tekrar “deniz bacaklarımı” kazanmam gerekiyordu. Deniz tutmadığı için şanslıydım ama okyanusun huzursuz hareketi beni fazlasıyla yoruyordu ve gemideki ilk iki günümü yatağımda uyuyarak, yemek çağrısını duymazdan gelecek ve Daisy teyzemin yolculuk için pişirdiği bir kutu kurabiyeyi yiyerek geçirdim. Üçüncü gün öğleden sonra birden kendimi huzursuz hissettim, bu yüzden giyinip güvertede uzun bir yürüyüşe çıktım. Benimle yaşıt bir grup kadınla tanıştım, hepsi Avustralyalıydı ve benim gibi eve dönüyorlardı. O akşam için onlarla birlikte yemek yiyeceğime dair söz verdim.

O akşam gri ipek krep bir takım elbise giydim, rujumla aynı tonda kırmızı, şifon şal taktım ve buklelerime kristal çiçekli toka ilıştirdim. Geniş yemek odası halılarla kaplıydı ve tavandan avizeler sarkıyordu. Ortalarına hoş çiçek aranjmanları yerleştirilmiş onlarca yuvarlak masa salona zarif bir düzen içinde dizilmişti. Aydınlık ve ferah olan salon, insanların sohbetleriyle cınlıyordu.

Garsonlar masaların arasında çevik adımlarla dolaşıp yüzlerinde hoş gülümsemeleriyle ana yemekten önce şarap ve ekmek getiriyorlardı. Yeni arkadaşlarımla yüzlerini görmek için odayı tardım. İçlerinden biri, Stella adında uzun bacaklı, çilli bir kızdı, ayağa kalkmış bana el sallıyordu. Masaların, yolcuların ve garsonların arasından ilerlemeye başladım. Kızlar bana da yer ayırmışlardı.

O gece keyfim yerindeydi. Yeni arkadaşlar edinmiştim, güzel yemekler yemiştım ve eve dönüyordum. Biraz fazla şampanya içmiştim, kahkahalarım belki biraz fazla gür çıkmıştı ama ne fark ederdi ki? O an mutlulukla sarhoş olmuş diğer kızlar da benim gibiydi.

Ana yemekten sonra, tatlıdan hemen önce net bir İngiliz aksanlı birinin arkamda, “Bayan Dickins?” dediğini duydum.

Sesten yana döndüğümde, bir garson ya da başka bir personel bekliyordum. Sonra nefesim kesildi. “Albay Fell?”

Bana gülümseyip elini sandalyemin arkasına koydu ve benimle yüz yüze gelmek için çömeldi. Üstünde üniforması vardı –koyu mavi, altın düğmeler, nakışlar ve apoletler– ve çok çarpıcı görünüyordu.

“İçeri girdiğinizde sizi gördüğümü sandım, bu yüzden gerçekten siz misiniz diye anlamak için bir saattir sizi uzaktan izliyorum. Ne şaşırtıcı bir tesadüf değil mi? Southampton’da gemiye bindiğimizde sizi görmemiştım.”

“Glasgow’da bindim. Avustralya’ya mı gidiyorsunuz?”

Albay başını iki yana salladı. “Hindistan. Bombay’de ineceğim, sonra Pune’de uzun bir tren yolculuğu yapacağım. Siz eve dönüyorsunuz, değil mi?”

“Evet. Melbourne’e.” Koyu saçlarını, koyu gözlerini, neşeli gülümsemesini âdeta içime çektim.

“O gün bana yardım ettiğiniz için yeterince teşekkür edemedim.”

“Ah, gayet ettiniz,” dedi gülümseyerek. “Ne kadar minnettar olduğunuzdan hiç şüphem yoktu.”

“Eşyaları sokağa saçılmış, zarafetten uzak bir Avustralyalı gibi görünerek kendimi aptal yerine koydum.”

“Yok artık. Siz tam bir nezaket timsaliydiniz.” Sonra kızardı ve bu, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Garson eğilip tatlımı masaya koyduğu sırada Albay Fell ayağa kalkarak “Sizi yalnız bırakayım,” dedi.

Albayın hemen gitmesini istemiyordum. “Belki daha sonra dans edebiliriz?”

“Çok isterim.”

“Beni balo salonunda bulursunuz.”

Başını salladı. “Kesinlikle bulacağım. Teşekkürler, Bayan Dickins.”

“Ah, bana Zara de lütfen, ben de sana?..”

“James. Anlaştık,” dedi, omzuma hafifçe dokunarak. “Anlaştık, Zara.”

Onun salondaki diğer üniformalı adamların oturduğu masaya gidişini izledim. Masaya oturur oturmaz hepsi sırtına vurup onu kahkahalarla karşıladı.

Kendi masamdaysa kızlar bana milyonlarca soru sordu ve ben de onlara nasıl tanıştığımızı anlattım. Hepsi hem şaşırmış hem de çok sevinmişti. “Tıpkı romanlardaki gibi. Belki de kader sizi bir araya getirdi,” dedi Stella.

“Evet,” dedi Sidneyli kıvrıkcık saçlı, sarışın Iris. “Bu bir roman olsaydı, sonunda onunla evlenirdin.”

“Hiç sanmıyorum,” dedim ve omzumun üzerinden James’e tekrar baktım, o da bana bakıyordu. Gülümsedim ve yeni arkadaşlarıma döndüm. “Bombay’de gemiden inecekmiş. Melbourne’den oldukça uzak.”

“Aşk bir yolunu bulur,” dedi Stella. “Göreceksin.”

Gülüp şakalaşmaya devam ettik ve James'le evleneceğim konusundaki saçma sapan konuşmaları beni çok eğlendirdi, ama böyle bir şeyin olacağına bir an bile inanmadım. Öte yandan gemide romantik bir kaçamak yaşamaya tamamen hazırdım ve James'in de öyle olmasını umuyordum.

Balo salonu küçüktü ve dans pisti kalabalıktı. Orkestra, James'le benim dans ettiğimiz yerin hemen yanındaydı, bu yüzden birbirimizin sesini zar zor duyabiliyorduk. Ama fokstrot ve rumba'dan sonra vals çalmaya başladılar. James beni kendine doğru çekti. Üniformasının sertliğinin altında vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Saçın çok güzel kokuyor," dedi.

İç çekip ona yaslandım, ama saç tokam biraz eğri duruyor olmalıydı (biraz fazla şampanya içmiştim) çünkü James "Ah!" diye bağırdı. Aniden geri çekildiğimdeyse daha yüksek sesle "Ah!" dedi. O an saç tokamın keskin kenarının burun deliğine takıldığını fark ettim. Şimdi önümde durmuş parmak uçlarıyla burnundaki kanı silmeye çalışıyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım.

James cebinden mendilini çıkarıp burnuna bastırdı. "Saçında ölümcül bir silah olduğunu bana söyleyebilirdin," dedi gülerek.

"Çok özür dilerim," dedim, ama sonra kıkırdamaya başladım. Romantik bir anda James'i yaraladıktan sonra kıkırdamamalıydım, ama bunu bastırmaya çalışmak beni daha çok güldürdü. James ifademi gördü ve o da kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar çok güldüm ki nefesim kesildi. Yanımıza gelen iki arkadaşı ne olduğunu sordu, ama ikimiz de o kadar çok gülüyorduk ki onun sol burun deliğini saç tokasıyla deldiğimi açıklayamadık.

O anda ona tamamen âşık olmuştum.

Arkadaşlarından biri, sakinleşmek için dışarı çıkıp biraz temiz hava almamızı önerdi ve bunu yüzünde anlamlı bir ifadeyle

diğer arkadaşlarına göz kırparak yaptı. James elimi tuttu ve ben de onun peşinden kalabalık, gürültülü balo salonunu ardımda bırakıp basamakları tırmandım ve demir eşikten geçerek güverteye çıktım.

Denizden esen serin, tuzlu rüzgâr, kızarmış yüzümü anında serinletti. Yıldızlar bulutların ardına saklanmıştı ve yaklaşan yağmurun belirgin soğuk nemi havada asılı duruyordu. Arkamızda müzik zayıf bir şekilde duyuluyordu ve geminin gövdesinden akan suyun sesi kulağıma çalınıyordu. Güvertede yalnız değildik. Birkaç çift orada burada küpeştelere yaslanmış duruyordu ve orta yaşlı üç adam kokulu puro içiyordu. Etrafa fenerler asılmıştı, ben de James'i bir fenerin altına yönlendirdim ve mendilini çekip burnuna baktım.

"Çok kötü görünmüyor," dedim. "Kanama durmuş."

"Burnumu mu inceliyorsun?"

Kıkırdadım. "Evet, inceliyorum."

"Bu akşam umduğum romantik sahne pek de böyle değildi."

Kanlı mendili geri verdim ve o da mendili cebine koydu.

"Ne umuyordun?" diye sordum, cilveli bir şekilde göz kırparak.

Elimi tuttu. "Burada temiz havada oturup birbirimizi daha iyi tanımaya ne dersin?"

Oyma ahşap banklardan oluşan bir sıra güverteyi çevreliyordu ama çoğu ışık altındaydı. James beni en sondaki, daha تنها banka götürdü ve oraya oturduk.

"Sen başla," dedim.

James'in yirmi dokuz yaşında, Warwickshireli ve dört yıldır İngiliz Hindistan Ordusu'nda süvari subayı olduğunu öğrendim. Sanırım onun düzgün aksanı ve savaşta at sürdüğü gerçeği (varsayım olarak – henüz hiçbir savaşta yer almamıştı) beni oldukça heyecanlandırdı. Ama onda hoşuma giden bir şey daha vardı. Çok masumdu. Samimi, içten ve... bir şekilde iyi biriydi. Elbette onu,

hızlı ve kötü espriler yapına fırsatını asla kaçırmayan ya da başkalarıyla duyulmayacak şekilde alay etmeyi seven Harry'yle karşılaşıyordum. Harry kötü biri değildi çünkü nazik olabilirdi ve dünyada iyilik yapmak isterdi, ama kesinlikle saygısız ve muzırdı.

James'te en çok sevdiğim şey, bana tamamen âşık gibi görünmesiydi. Güvertede oturduğumuz süre boyunca bana iltifatlar yağdırdı. Yüzüm çok güzeldi, tıpkı bir oyuncak bebek gibi. Gülüşüme bayılmıştı. Ona göre hayat doluydu. Bana her seferinde ısıldadığımı söyledikçe gerçekten ısıldadığımı hissediyordum, karanlığı ben aydınlatıyormuşum gibi.

Sonra yağmur başladı. Önce hafifçe çiselese de birdenbire şiddetini artırdı. Güvertede aceleyle yürüdük, o beni kendi uzun boyuna yaslayıp korumaya çalıştı ama birkaç saniye içinde ikimiz de sıırıslıklam olduk.

Merdivenlerin başında durduğumuzda üzerimizden sular damlıyordu ama hâlâ gülüyorduk.

"Gidip kurulanayım," dedim, ıslak buklelerimden utanarak.

James bunu fark etmiş olacak ki yanağıma dokundu. "Bu ıslak halinle bile güzelsin."

"Yarın beni bul," dedim.

"Elbette bulacağım, Zara."

İyi geceler öpücüğü ummuştum ama James, izin almadan öpücük istemeye ya da bana kendi başına öpücük kondurmaya cüret edemeyecek kadar düzgün biriydi. Bunu dert etmedim ama o gece yatarken beni öptüğünü hayal ettim.

Kahvaltıda James'i görmemiştim ama büyük ihtimalle bunun nedeni, kasvetli sabahın çoğunu karanlık küçük odamda uyuyarak geçirmemdi ve tüm askerlerin erkenden kalktığını varsaymamdı.

Öğle yemeğinden önce kızlarla oyun odasında takılıp iskambil oynadık ve en çok kibriti ben kazandım. Önceki geceden beri yağmur yağıyordu ve kimse güvertede değildi, bu yüzden içerisi sıcak ve boğucuydu. Sonra bir duyuru yapıldı ve özel bir sürpriz olarak öğle yemeğinden sonra film izleyeceğimiz söylendi. Yemek salonunda kızlarla oturdum, James ise asker arkadaşlarının yanındaydı ama oturduğumuz yerden birbirimize gülümseyip el salladık. Öğle yemeği biter bitmez buluştuk ve birlikte oyun odasına geçtik. Orada ön tarafta bir projektörle ekran kurulmuştu.

Ancak bu gerçek bir film değildi. Gemide Profesör Delaware adında bir beyefendi vardı ve vaat edilen film, aslında onun Doğu Afrika gezisi sırasında kendi İsviçre film kamerasıyla çekilmişti. Beyefendi ön tarafta durdu ve ekranda titrek görüntüler belirirken izlediğimiz şeyi anlattı. Ön sıralarda oturanlar, nezaketlerinden dolayı sıkışıp kaldıklarını fark edince istiflerini bozmadılar. Ancak ilk on dakika geçtikten sonra kenarda oturanlar, filmdeki aslanlar kadar huzursuzlanmaya başlamıştı.

James'e doğru eğilip kulağına, "Bu çok sıkıcı. Kaçalım mı?" diye fısıldadım.

James yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Kaçabilir miyiz?"

Etrafıma baktım ve kıkırdamalarını bastırmaya çalışan iki genç kadının yan kapıdan sıvıştığını gördüm. "Tabii ki. Hadi." Elini tuttum ve koltuğumda eğildim, doğrudan ayağa kalkmamak için ağırlığımı ayaklarıma verdim. Sıranın geri kalanını yürümek zorundaydık ama başımızı önde tutmuş, hızlı hareket etmiştik. Merdivenleri hızlıca çıkıp eşikte durduk. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

"Bu kısmı düşünemedim," dedim.

"Umarım kimse bizim kaba davrandığımızı düşünmemiştir," dedi James omzunun üzerinden bakarak.

“Eminim düşünmezler. Belki Profesör Delaware düşünür ama biz ayrılırken fili izlediğinden neredeyse eminim.”

Elimi sıktı. “Bir yer biliyorum ama oraya giderken ıslanabiliriz.”

“Tamam.”

Güverte boyunca, neredeyse pruvaya kadar sırtlarımızı duvara vererek yavaş yavaş ilerledik. James, demirden yapılmış dar bir spiral merdiveni işaret etti, sonra yağmurdan kurtulup aşağı inmeye başladık. Saçlarım ve ayakkabılarım ıslaktı ama yağmurun çoğundan kaçınabilmiştim. Merdivenler antreye çıkıyordu, antrenin ötesinde ise subay kamaralarına giden bir koridor uzanıyordu. Her iki tarafta da merdivenler vardı ve biz soldaki merdivenlerden aşağı inerek eski mobilyalarla dolu demir bir güverteye vardık. Burası karanlıktı ve küf kokuyordu. Tek bir lombozdan gelen az miktarda ışık, ters çevrilmiş masalarla sandalyeleri aydınlatıyordu. Yağmur geminin yan tarafına çarpıyordu ve nedense bu içimi rahatlatıyordu. James masalardan birini aşağı indirip düzgünce yerleştirdi, sonra oturmam için bana yardım etti. Kendisi de yanıma oturdu, ardından istiflenmiş sandalyelerin arkasındaki duvara yaslandık, böylece kimse bizi göremezdi.

“Bu yeri nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Southampton’da gemiye bindiğimizde adamlarımız tüm bu mobilyaları buraya taşıdı. Bunlar yemek salonundaki yedek mobilyalar. Gemide bizim alaydan yüz kişi olması gerekiyordu ama sadece kırk kişi geldi.”

“Tanrım, yemek salonu yüz kişiyle dolup taşardı.”

“Evet, belki de o kalabalıkta seni fark edemezdim. Böyle düşününce çok üzücü bir hikâye.”

Gülümseyerek ona baktım. “Arkadaşlarım tekrar karşılaşmamızın kaderimizde olduğunu düşünüyorlar.”

“Sence haklılar mı?”

“Bir şeyin ‘kaderimizde’ olduğunu varsaymanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedim, aklıma Harry gelmişti.

James arkaya yaslanıp başını duvara dayadı. “Yine de hayal etmek güzel, değil mi? Tanrı’nın, kaderin ya da her neyse, bizim yollarımızın tekrar kesişmesini istediğini hayal etmek. Londra’da karşılaştığımız gün, seninle daha fazla vakit geçirmek istediğimi söylemek niyetindeydim ama sen çok yorgun ve üzgündün.”

“Arkadaşım Betty’ye seni anlattım. Senden sürekli parlak zırhlı şövalyem olarak bahsettim.”

“İçimden bir ses, senin öyle kolayca kurtarılmayı bekleyen ‘zavallı genç kız’ tipinde olmadığını söylüyor.”

“Ah, benim başım hep belaya girer,” diyerek kahkaha attım. “Ama genellikle hayal âleminde olduğum ve önemli bilgileri kaçırdığım için. Ölümcül bir şey değil.”

James bana gülümseyerek, “Bence sen çok hoş birisin,” dedi.

Uzun bir süre birbirimize baktık.

“Beni öpmelisin,” dedim.

“Emin misin?”

“Öyle olması gerekiyor.”

James bana doğru eğildiğinde yanağımda sıcak nefesini hissettim. Sonra dudakları dudaklarıma değdi. O an gözlerimi kapatıp ona sokuldum. İri elleriyle saçlarımı kavrarken öpücükler arasında ne kadar güzel olduğumu fısıldayıp durdu.

O andan itibaren gemide ayrılmaz bir ikili olduk. Alayındaki diğer askerler, akşam yemeğinde “kızların yanına oturması” için onu teşvik etti ama biz de el ele tutuşup birbirimizden başka kimseyi görmüyorduk. Belli ki pek eğlenceli çift değildik çünkü yeni arkadaşlarım kısa sürede beni oyunlara veya yürüyüşlere davet etmeyi bırakmıştı. Fırsat bulduğum her anı James’le geçiriyordum.

Ve her gün Hindistan’a biraz daha yaklaşıyorduk.

Duygularım konusunda kafamın karışık olduğunu söylemek, durumu hafife almak olurdu. Kendime bunun gemide yaşanan basit bir gönül macerası olduğunu ve o gittiği anda öpücükleriyle dokunuşlarını unutacağımı söylüyordum. Ama diğer zamanlarda onun hayatımdan sonsuza dek çıkacağı düşüncesiyle kederleniyordum. Onda hayatımda eksik olduğunu hissettiğim çok samimi ve sade bir şey vardı. Gün ışığı ve sabun gibi kokuyordu, bir çocuk gibi gülümsüyordu ve beni tüm duyularımı harekete geçiren ustaca bir ölçülülükle öpüyordu. Onu düşünerek uyanıyor ve onu düşünerek uykuya dalıyordum. Birbirimizden çok hoşlanıyorduk, ama ikimiz de bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmaya cesaret edemiyorduk.

Bombay'e üç günlük yolumuz kalmıştı ve ona âşık olduğumdan emindim. Bir akşam ben yemek için hazırlanırken James kamaramda belirdi. Kapıyı çaldı, ben de kapıyı açıp onu içeri aldım ve hemen kapıyı kapattım. Garsonlar, erkeklerin kadınların kamalarının yakınında olmasını hoş karşılamıyorlardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, bornozumu sıkıca sardım. "Giyinik değilim."

James gülümsedi. "Bornozlu halinle de çok güzelsin, Zara. Düzgün yetiştirildiğim için şanslısın."

Bu sözlerini savuşturarak konuya girdim. "Acil bir şey olmalı. Her şey yolunda mı?"

"Sanırım." Ancak James yerinde duramıyor, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. "Komutanımla konuştum."

"Koca bıyıklı kısa boylu adam mı?"

"Evet, tuğgeneral. Pune'de karısı ve çocuklarıyla birlikte yaşadığı ikinci bir evi var ve benim de birkaç hafta orada kalmam gerekiyor. Karısına bizden bahsetmiş ve... şey, o seni de davet etmiş."

"Hindistan'a mı?"

James gülümseyerek başını salladı. "Hindistan'a."

Hindistan'a gideceğimi hiç düşünmemiştim. Açıkçası biraz korkuyordum çünkü farklı bir dil konuşuyorlardı ve nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. Ama muhtemelen tuğgeneralin karısı İngiliz'di.

Bu, James'le daha fazla zaman geçirebileceğim anlamına geliyordu.

Annem ve babam beni öldürürdü. Yeni arkadaşlarım bunu heyecan verici bulurlardı ama yine de skandal olarak görürlerdi.

"Bir dakikadır konuşmuyorsun," dedi James gergin bir ifadeyle.

"Sadece şaşırdım, hepsi bu," dedim. "Bu kadar egzotik bir yere gitmeyi düşünmemiştim. Ya beğenmezsem?"

James omzunu silkti. "O zaman eve dönersin. Ama Zara..." Yaklaşıp ellerimi tuttu. "Bunun bitmesine hazır değilim. Sanırım sana âşık oluyorum, ama bu geminin dışında, karada birbirimizi tanımamız gerekiyor."

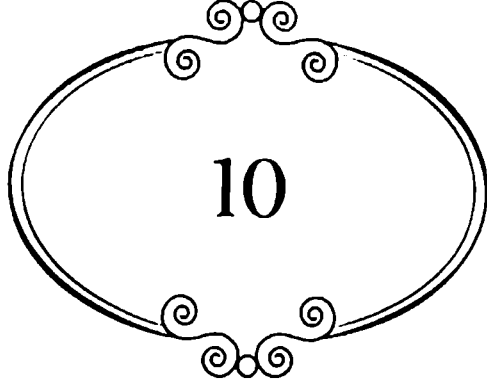
"Evet," dedim ve içimi düşüyormuşum gibi bir his sardı, ama bu nahoş bir his değildi. Heyecan vericiydi. "Evet, seninle geleceğim."

Ertesi sabah aileme telgraf çekip durumu birkaç kelimeyle anlattım –böylece çok para harcamamış oldum– ve Pune'de kalacağım adresi verdim. Akşamüstü bana tek satırlık bir cevap telgrafi gönderdiler.

HEMEN EVE GEL.

Uzun süre baktım, sonra kâğıdı buruşturup kamaramın köşesindeki çöp kutusuna attım.

Gemiden indiğim andan itibaren Hindistan’a bayılmıştım. Güneş ıslıl ıslıl parlıyordu ve hava sıcacıktı. Etrafı saran baş döndürücü bir koku vardı; biraz bataklığı, biraz da baharatları andırıyordu ve doya doya içime çekmekten kendimi alamıyordum. James, tuğ-general ve ben, ikinci sınıf biletle Pune’ye giden elektrikli trene bindik. Ben büyülenmiş halde camdan dışarıya, geniş tarlalara ve büyük gökyüzüne bakarken James elimi tutuyordu. Üç küçük çocuğuyla bir kadın bizimle birlikte aynı vagonda seyahat ediyordu. Gözlerimi onun güzel sarı’sine* dikmemek için çabalamam gerekti. Fuşya, altın ve mavi renkliydi. Kıyafetinin altından sandaletleri görünüyordu. Saçları gür ve uzundu. Bana gülümseyerek bakıp Hintçe bir şey söylediğinde, tugay komutanı bunu benim için tercüme etti. “O da senin elbiseni beğendiğini söyledi.”

Kahkaha atıp utangaç bir ifadeyle bakışlarımı kaçırdım. Gördüğüm herkese bakmamaya dikkat etmeliydim.

Pune istasyonu tuğladan yapılma uzun, modern bir binaydı. Beyaz giysili ve siyah yelekli, türbanlı bir adam bavullarımızı aldı

* Hint kadınlarının geleneksel giysisidir; genellikle ipek veya pamuk kumaştan yapılan, vücuda zarif biçimde dolanan uzun bir kumaş parçasıdır. Renkli desenlerle süslenir ve bluz ile eteğin üzerine giyilir. (ç.n.)

ve bir el arabasıyla kaldırıma taşıdı. Adamın peşinden giderken üç tekerlekli arabası olan bir satıcının yanından geçtik. Kasası fındık, bisküvi ve şekerlemelerle doluydu. İstasyon hem Hintliler hem de İngilizlerle dolup taşıyordu. Bu birbirine geçmiş giyim tarzı hemen dikkatimi çekmişti. Bazı Hintli kadınlar oldukça Batılı görünüyordu, bazı İngiliz kadınlar ise ipek eşarplar ve altın kolyeler takıyordu. Şoför bizi aldığı anda kafamda elbise tasarımları yapmaya başlamıştım ve bisikletliler, at arabaları ve sokak satıcılarını hızla geçerken de zihnim işlemeye devam ediyordu. Ana caddelerden uzaklaştık ve evlerin arasında ormanlık alanların bulunduğu, daha az bakımlı yollara çıktık. James ve tuğgeneral iş hakkında sohbet ediyorlardı, ama onları hayal meyal duyuyordum. Dikkatimi etrafa verdiğim için hayal gücüm yoğun bir makine gibi çalışıyordu. Sonunda çimlerle kaplı yamaç boyunca ilerleyerek, uzun sütunlu verandasıyla göz kamaştıran büyük taş bir evin önünde durduk. Şoför tüm bavulları taşımakta ısrar etti, ancak çantalarımın biri kolunun altında tehlikeli bir şekilde duruyordu. James ve tuğgeneralini takip ederek taş merdivenleri çıktım. Yakasız gömlekler ve bol pantolonlar giymiş bir hizmetçi ordusu üzerimize atılıp bavulları taşıdı ve şoför ise arabaya geri döndü. Sütunlu koridoru süsleyen bir kemerin altında gece mavisi sari giymiş, ancak film yıldızları gibi sarı bukleleri olan uzun boylu, ince yapılı bir kadın duruyordu.

“Hoş geldiniz!” diyerek öne çıktı ve bana sarıldı. Elleri soğuktu, benimse merdivenleri çıkmaktan nefesim kesilmişti, ayrıca kan ter içindeydim. Onun soluk zarafetinin yanında kendimi oldukça dağınık hissettim.

“Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum,” dedim, o geri çekilip tuğgeneralin yanağına bir öpücük kondururken.

“Bu benim eşim Penelope,” dedi tuğgeneral.

“Sizin hakkınızda çok şey duydum,” dedi, keskin bir İngiliz aksanıyla. “Bana Penny diyebilirsin. Sadece Gordon ve annem bana Penelope der.”

Tuğgenerale Gordon denmesini garipsemiştim. Ben onu sadece “tuğgeneral” olarak tanıyordum, bu ona çok daha yakışıyordu. Tuğgeneral, Penny’den on santim kadar kısa, altın rengi gür bıyığı olan, minyon bir adamdı.

“Girin, girin,” dedi Penny. “Çantaları hizmetçilere bırak, Zara. Onlar odana götürürler. Surabhi bize çay yapıyor.”

Penny koluma girerek beni devasa giriş salonundan geçirip oturma odasına götürdü. Odanın bir duvarı boyunca uzanan katlanır kapılar açılmıştı, böylece uzaklardaki bir kasaba ve tepeler görülebiliyordu. Yüksek tavanda yavaşça dönen vantilatörler, süslü seramik saksılardaki palmyelerin yapraklarını hışırdatıyordu. Bir duvarda özenle çerçevelenmiş devasa bir ayna asılıydı. Seyahatten dolayı toza ve tere bulanmış halimi yansıtıyordu. Penny sedir koltuğu gösterince kendimi parlak renkli minderlerin arasına bıraktım. Erkekler dışarı çıkıp tuğgeneralin aldığı yeni motosiklet hakkında sohbet ederken Penny de yanıma oturdu. Kısa süre sonra kırklı yaşlarında, mavi kareli sarı giymiş tombul bir kadın bize çayla kurabiyeler getirdi.

“Teşekkürler, Surabhi,” dedi Penny. “Çocukları uyandırır mısın lütfen? Zara’nın onlarla tanışmasını istiyorum.”

“Elbette, Bayan Fitzherbert,” dedi kadın.

Hizmetçi odadan çıkarken Penny bana, “Surabhi olmasa ne yapardım bilmiyorum,” dedi. “Eğer Hindistan’da yaşamaya karar verirsen, çalışanlarına her zaman ailedenmiş gibi davranmayı unutma. İyi bir hizmetçi, altı sıradan hizmetçiye bedeldir. Çay ister misin?”

“Evet, lütfen. Hindistan’da yaşar mıyım bilmiyorum.”

“Ah, öyle mi?” dedi Penny gülümseyerek. “Gordon aksini düşünüyor. Telefonda senin ve James’in çok yakın olduğunuzu söyledi. James senin doğru kişi olabileceğini düşünüyor.”

“Onu sadece birkaç haftadır tanıyorum.”

“Ne kadar zamana ihtiyacın var?” diye sordu ve hafifçe gülerek bana bir fincan çay uzattı. “Süt?”

Ne kadar zamana ihtiyacım vardı? Harry yedi yıl sonra bile benimle evlenmemişti. “Evet, lütfen ama şeker istemem.”

“Ah, burada olduğun için çok mutluyum, Zara. Bir kadının dostluğuna çok ihtiyacım vardı. Gordon senin moda tasarımcısı olduğunu söyledi! Elbiseler, ayakkabılar ve rujlar hakkında konuşmak için can atıyorum. Burası çok sıcak olduğu için çoğu gün sari giyiyorum, ama sana bir bak, yünlü seyahat kıyafeti giymişsin. Ah, kalbim.”

“Umarım bana sari giymeyi öğretirsin,” dedim, “çünkü bu yünlü seyahat kıyafeti pek pratik bir seçim değildi.”

“Elbette, öğretirim. Şuraya bak, bebeklerim geldi!”

Surabhi elini tuttuğu uyku mahmuru sarı bukleli bir çocuk, kucağındaysa Hint ipeğine sarılmış, yuvarlak kafalı, sevimli bir bebekle içeri girdi. Görür görmez çocuklara içim gitmişti. Küçük çocuk bir sandalyeye oturup ayaklarına baktı.

“Raggie daha yeni uyandı,” dedi Surabhi. “Normalde bu kadar sessiz değildir.”

“Ah, çok doğru,” dedi Penny, bebeği alıp doğrudan bana uzattı. “Bu benim küçük kızım Isabel. Ne kadar tatlı, değil mi? Surabhi, acıkmış olabilir mi?”

“Acıkınca ağlar,” dedi Surabhi, eğilip bebeğin başını okşayarak. Çocukları çok sevdiği belliydi.

Daha önce sadece bir kez başka bir bebeği kucağıma almıştım. O da kıpır kıpır, yerinde durmayan bir bebektir, ağlamaya başladı-

ğı anda hemen annesine vermiştim. Ama bu çocuk, Isabel, sakın mavi gözleriyle bana bakıyor ve dişsiz ağzıyla bana gülümsüyordu.

"Aman Tanrım," dedim. "Onu şimdiden çok sevdim."

"Çok *uslu* bir bebektir," dedi Penny. "Hiç sorun çıkarmıyor. Reggie gibi değil. Bebekken nasılsa şimdi de bir baş belası."

Reggie bunu kanıtlamak için karşısına çıkan fırsatı değerlendirmek istercesine yere atlayıp kedi gibi miyavlayarak emeklemeye başladı. Çay masasına çarptığında neredeyse fincanlarla tabakları deviriyordu, sonra acı içinde uludu.

"Reggie, bir şeyin yok. Saçmalama," dedi Penny.

Surabhi çocuğu yakaladığı gibi sandalyeye geri koydu ve ona bir kek uzattı. Çocuk da keki alıp kırıntıları dökerek yemeye başladı.

Tam anlamıyla büyülenmişim. Çocuklardan değil, Penny'nin sürdürdüğü hayattan. Egzotik bir yerde büyük bir ev, sevgi dolu bir koca, güzel çocuklar, her konuda yardımcı olan hizmetçiler... Ve Penny haklıysa, James benim "hayatının aşkı" olduğumu düşünüyorsa, bunu ya da ona çok yakın bir hayatı elde edebilirdim.

Belki James sadece gemide yaşadığım bir gönül macerası değildi, belki o da benim "hayatımın aşkı"ydı.

Akşam yemeğinin ve James, Penny ve tuğgeneralle (ki kendisi şaşırtıcı derecede rekabetçi çıktı) bir kâğıt oyunu oynadığımız akşamın ardından, James dışarıdaki misafirhaneye gönderilirken, ben bavullarımın beni beklediği büyük bir yatak odasına yönlendirildim. Uzun pencereler geniş panjurlarla çevriliydi ve açık pencerelerden içeri gece esintisi giriyordu. Penceresiz, temiz bir banyo misafir odasına açılıyordu. Seyahat kıyafetimi memnuni-

yetle çıkardım ve duşun altına girerek yol yorgunluğunu atmaya çalıştım. Geceliğimi giydim, lambayı kapattım ve karanlıkta yolumu bulup cibinlikli yatağa girdim.

Yatalı birkaç dakika olmuştu ve tam düşüncelerle dolu zihnim kendini uykuya bırakıyordu ki “Pişt” diye ses duydum.

Yatakta doğrulup gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Açık panjurların dışında, çimlerin üzerinde James duruyordu. Biraz uğraşla cibinliklerin arasından sıyrılıp ışığı açtım.

“James?”

“Misafirhanede olmam gerektiğini biliyorum,” diye fısıldadı. “Ama seni görmem gerekiyordu.”

Yataktan kalkıp üzerime sabahlığımı aldım. Elini tutup onu pencere pervazından odaya çektim ve kollarımı ona doladım. Bir süre öpüştükten sonra James geri çekildi. “Sadece sen ve ben, oturup konuşmak için bir fırsat bekliyordum.”

Karşı duvardaki şezlongu işaret ettim ve orada oturup daha fazla öpüştük, pek konuşmadık. Gece havasının yoğunluğu, bulunduğumuz yerin egzotik atmosferi, onun üniforma giymesi ve benimse ince bir gecelikle sabahlık içinde olmam... Bütün bunlar beni tutkulu ve cesur hissettiriyordu. James, birlikte olduğumuz süre boyunca her zaman bir beyefendi gibi davranmıştı, elleri asla başka yerlere kaymamıştı, ama bu sefer sırtıma bastırduğu elini tutup göğsüme götürdüm. Parmakları bir an orada kaldı ve içim arzuyla yanıp tutuştu. Sonra parmaklarını çekti.

“Lütfen,” dedim.

“Hayır, Zara,” diye fısıldadı kulağıma. “Henüz değil.”

Garip bir keder beni sardı. “Affedersin,” dedim, neden söylediğimi bilmeden. Utanmıştım.

James oturduğu yerde doğrulup ellerimi tuttu ve o koyu, içten gözleriyle bana baktı. “Bir daha asla üzülmemen için sana çok açık konuşmam gerekiyor.”

Onun bakışları altında kıvrandım.

“Seninle geçirdiğim bu özel anları seviyorum,” dedi. “Seni geceliğinle ve sabahlığınla görmek, mahremiyetine şahit olmak hoşuma gidiyor. Bu çok heyecan verici ve büyük bir ayrıcalık. Ama geceliğinin altındaki gizli sen... çift olarak yaşayabileceğimiz gizli anlar? Bunlar evlenene kadar beklemeli. Sadece birbirimize ‘Evet, ölene kadar sen benimsin’ diyebilecek kadar güvendiğimizde, kendimizle ilgili tüm sırları açığa çıkarabiliriz.”

Yanaklarım kızardı ve Harry’le yaşadığım o gizli anları ona asla söylemeyeceğime yemin ettim. Ama bunu neden yapmıştım? Neden Harry “Evet, ölene kadar sen benimsin” diyene dek beklememişim?

Başımı salladım. “Haklısın James.”

O eğilip beni tekrar öptü, ama ben hem mahcup olmuşum hem de kafam karışmıştı. Geri çekildiğinde “Gerçekten uyumam lazım,” dedim. “Penny sabah beni pazarlara götüreceğini söyledi.”

“Elbette, sevgilim. Ama son bir soru daha.”

“Sor bakalım.”

“Hindistan’ı sevdin mi?”

“Hem de çok.”

“O zaman burada yaşamaktan rahatsız olmazsın, değil mi?”

Gözlerine bakamadım. Zaten evlilik hakkında açıkça konuşmuştu, Penny de bu konuyu açmıştı ve korkarım ki bana evlenme teklif edecekti.

“Doğru koşullar altında,” dedim.

“Güzel,” dedi. Hepsi bu kadardı. Pencerede ona veda öpücüğü verdim ve yatağıma döndüm, hem hayal kırıklığına uğramış hem de evlenme teklif etmediği için rahatlamıştım.

Pune'de zaman yavaş ve keyifli akıyordu. Sıcak hava, güzel ev, iyi arkadaşlar... Penny'yle kaynaşmıştık ve küçük Reggie bana Zara teyze demeye başlamıştı ki bunu her söylediğinde içimin yağları eriyordu. Penny'nin dadısı, hizmetçisi ve arkadaşı olan Surabhi'ye inanılmaz derecede bağlanmıştım. Üçümüz ve çocuklar zamanımızı pazarlarda geçiriyorduk. Eve döndüğümde oylanmak için harika Hint ipeği kumaşlar satın alıyor, kasabadaki çay salonlarında birlikte çay içiyor ya da öğleden sonra geç saatlerde Reggie'nin ördekleri ve keçileri görebilmesi için evlerinin altındaki göle yürüyüşe çıkıyorduk. Dışarıdan döndüğümüzde Penny'nin Surabhi'ye emirler vermesine biraz şaşırıyordum, gerçi bunu her zaman kibar ve nazik bir dille yapıyordu ama Hindistan'da hayatın böyle olduğunu düşünerek sorgulamıyordum.

Uzun sıcak öğleden sonraları yatağımda vantilatörün altında uzanıp çizim yapıyordum. Tasarladığım her şeye Hint tarzıyla renkleri yansımıştı. Tasarım yapabileceğim bir mağazamın olmasını çok özlüyordum. James çoğu gün çalışıyordu, ama onu her akşam hem salonda hem de daha sonra yatak odamda görüyordum. Bazen öpüşerek vakit geçiriyorduk, bazen de başını kucağıma koyuyor ve ben onun saçlarını okşarken bana bakarak dünyayla ilgili tüm görüşlerini anlatıyordu. Harry kadar entelektüel değildi, ama samimiydi ve işleri doğru şekilde yapmaya kararlıydı.

Onu sevip sevmediğime gelince... Bazı günler onu ateşli bir tutkuyla seviyordum. Bazı günler ise hâlâ Harry'yi özlüyordum. Bunun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlatamam, geceleri yatakta uzanırken saatlerce bunu düşünmeye çalışıyordum, sanki duygularımı mantıklı bir şekilde konuşarak değiştirebilecekmişim gibi. Artık Harry'yi sevmek istemiyordum. James'i sevmek istiyordum.

Ziyaretimin ikinci haftasında annemden bir telgraf geldi ve evde bana ihtiyaç olduğunu söyledi. Onu yine görmezden gel-

meye hazırdım, ama James telgrafı gördü ve ailemin dönüşümü ertelememden onu sorumlu tutacağı düşüncesine oldukça sinirlendi. Ailemin onu sevmesini çok istiyordu ya da en azından, henüz tanışmamış olsalar bile, ondan özellikle hoşlanmamalarını istemiyordu. Ben de eşyalarımı tekrar topladım, eve dönüş bileti aldım ve Penny, Surabhi ve küçük çocuklara gözyaşları içinde veda ettim.

James'le arabayla tren istasyonuna giderken yol boyunca sessizdik. Ondan ayrılmanın acısını hissedebiliyordum. Muhtemelen o da aynı şeyi hissediyordu.

Arabayı durdurduk ve James şoföre bavullarımı hamala götürmesini söyledi. Bir süre arka koltukta oturmaya devam ettik. James elimi tuttu ve haftalardır söylemesini beklediğim şeyi söyledi. "Seninle evlenmek istiyorum."

Başımı salladım. "Biliyorum," dedim. "Seni dokuz haftadır tanıyorum. Biraz uzaklaşıp hâlâ aynı şeyi hissedip hissetmediğimi görmek istiyorum."

Yüzünü buruşturdu ve anında evet demediğim için acı çektiğini fark ettim.

"Bunu yapabilirim," dedi. "Sana mektup yazacağım ve... Seni bırakmayacağım."

Onu öpücüklere boğdum, sonra onu itip arabadan indim.

"Seni seviyorum," diye seslendi arkamdan.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim. Sonra platforma doğru yürüdüm.

Trenlerden bıkmıştım. Gemilerden bıkmıştım. Kamaramda uyanıp hangi gemide olduğumu, yolculuğumun hangi aşamasında bulunduğumu unutuyordum. Seyahat etmekten, artık yıpranmış

bavullarımla yaşamaktan bıkmıştım. Eve dönmeye gerçekten hazırdım.

Hindistan'dan Avustralya'ya olan yolculuğun büyük bir kısmını kamaramda geçirdim. Bu sefer arkadaş edinmeye ya da oyunlara katılmaya çalışmadım. Kalbim kırıktı ve James'i çok özliyordum. Ama aynı zamanda endişeliydim. Betty, Harry'nin beni özlediğinden emindi. Bu, onun hayatıma geri döneceği anlamına mı geliyordu? Bundan sonra ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Bu yüzden bu konuyu düşünmekten kaçındım ve bütün gün yatağım da uzanarak sonsuz sayıda elbise ve takım elbise tasarımı çizdim. Kâğıdım bittiğinde geminin mektup kâğıdına çizmeye başladım. Hava kötüleşti ve benim dışımdaki her şey, yaratıcılık baloncuğumun ötesindeki dünyada devam etti, oysa ben şimdiye kadarki en iyi işlerimden bazılarını tam da o balonun içinde yapmıştım.

Sonunda Melbourne'deki Princes Pier'e yanaştığımızda sanki bir rüyadan uyanmış gibiydim. Kendime sürekli *Evimdeyim, evimdeyim* diyerek bu hissi sindirmeye çalışıyordum. Aylardır uzaktaydım ve pek çok yeni şey görüp yaşamıştım. Ayrıldığım zamanki kadın değildim artık. Elimde bavullarımla kalabalığı takip ederek istasyona doğru ilerledim. O sırada birinin bana seslendiğini duydum.

"Zara!" Harry'ydi. Kalabalığın üzerinden görebilmek için demir direğe çıkmış ve şans eseri beni görmüştü.

Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu ve kendime verdiğim sözün işe yaramadığını anladım. Geri dönüp ona doğru yürümeye başladım. Bavullarımı yere bıraktım, o da direktten atladı ve beni kucakladı. "Seni özledim."

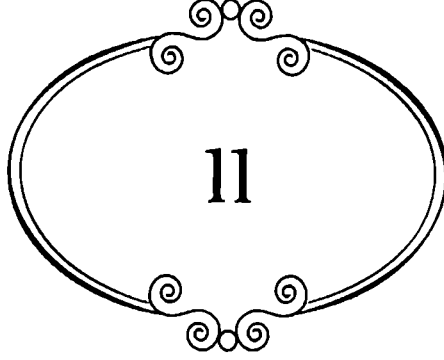
Başımı omzuna yaslayıp onun tanıdık kokusunu içime çektim. "Tanrım," dedim.

"Beni gördüğüne pek sevinmemiş gibisin," dedi, sesi göğsünde yankılanıyordu.

“Çok kötü bir şekilde ayrılmıştık. Her şeyin bittiğini sanıyordum.”

“Biz hep kavga ederiz. Önemli değil.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ona sıkıca sarılırken şimdi ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Harry uzun zamandır ayrı kalmamışız gibi hayatımıza kaldığımız yerden devam etmek istiyordu. Eve döndüğüm gece bir partiye katılma planı yapmıştı ama bunu reddettim ve seyahatimden sonra dinlenmek ve bana çok kızgın olan ailemle barışmak için bir hafta kadar zaman vermesi gerektiğini söyledim. Özellikle annem için bir süvari subayıyla Hindistan’a kaçmam tam bir skandaldı. Bana evlenme teklif ettiğini söylediğimde biraz yumuşadı.

“Peki ya Harry?” diye sordu.

Evet, Harry ne olacaktı?

Her fırsatta soluğu Genevieve’in evinde alıyordum çünkü yeni bir bebek dünyaya getirmişti ve ona hemen âşık olmuştum. Surabhi’den bebek bakımı hakkında bir iki şey öğrenmiştim, küçük April’a söylediğim güzel Hintçe ninni de dahil. Melodiyi tutturamasam da onu sakinleştiriyor gibiydi. Son haftalarda bu kadar çok bebek ve küçük çocukla birlikte olmak anne olma isteğimi perçinlemişti. İki talibim arasında karar vermeye çalışırken bu ayrıntı da aklımı kurcalamıyor değildi.

Annem, kalbimin çektiği acıyı bilen tek kişiydi. Her akşam mutfakta ona katılır, çay hazırlamasına yardım ederdim çünkü

mutfak, erkeklerin asla ayak basmaya cesaret edemediği tek yerdi ve ona duygularımı dökerdim. Tam bir ikilem içindeydim. İkisini de seviyordum ama ikisi hakkında da şüphelerim vardı.

Annem bir akşam tüm bu olanlardan sıkılarak “Belki de ikisiyle de evlenmemelisin!” diye bağırdı.

Ama bu bir seçenek değildi. Yirmili yaşların ortalarındaydım ve evde kalmış kız yaftasına maruz kalmak istemiyordum. Bir koca, bir ev ve bebekler istiyordum.

O ilk haftanın sonunda Harry, birlikte akşam yemeğine çıkmak için yalvardı. Eylül ayında seçimleri büyük bir yenilgiyle kaybetmişti, ama kampanyasına para bağışlayan bazı iş adamlarına teşekkür etmesi gerekiyordu.

“Sıkıcı olacak,” diye telefonda beni uyardı, “ama senin orada olmana ihtiyacım var. Lütfen?”

Kabul ettim. Harry’nin bana ihtiyacı olması fikri her zaman hoşuma gitmişti.

Akşam yemeği, Harry’yle daha önce birçok kez katıldığımız Windsor Hotel’in Büyük Yemek Salonu’nda düzenleniyordu. Otel Spring Caddesi’ndeki Parlamento Binası’nın karşısında bulunuyordu. Melbourne’ün en iyi otellerinden biriydi ve yemek salonunun gösterişli halılarıyla pirinç avizeleri çok hoşuma gidiyordu. Harry, akşamın sıkıcı geçeceği konusunda haklıydı, ama ben başka şeyler düşünürken gülümsemeyi ve başımı sallamayı çok iyi öğrenmiştim. Bu sefer eski hayatıma, eski alışkanlıklarıma kolayca geri dönerken kendimi dışarıdan izliyordum. Sanki seyahatim hiç olmamış gibi (New York’tan getirdiğim elbiselerimden birini giymiş olmama rağmen). Sanki James hiç olmamış gibi. Kendimi dışarıdan izliyormuşum hissi beni terk etmemişti. Derinlere gömülü bir acıydı. Eski şekilde davranmaya devam etmek istemiyordum ve evimi özlediğimi unutmuştum. Artık bu uysal kukladan, masada oturup seçmenlerin ne istediği hakkında durmadan konuşan ama

hemen yanındaki kadına bunu hiç sormayan yaşlı adamlara gülümseyen halimden daha fazlası olduğumu biliyordum.

Bir şekilde akşam yemeğini ve tatlıyı atlattım, sonra Harry erkeklerle puro içmeye giderken diğer eşlerle masada kaldım. Bir tarafımda sık gri bukleleri ve tilki kürküyle altmışlı yaşlarında bir kadın oturuyordu, diğer tarafımda ise kırk yaşlarında bir kadın vardı ve o kadar zayıftı ki fistolu manşetlerinden incecik bileklerini görebiliyordum. Birbirlerini tanıyorlardı ve beni dışlamadan ama beni de dahil etmeden birbirleriyle konuşuyorlardı.

Zihnimi boşaltıp bir kez daha Pune’de o uzun, sıcak gecelerden birinde James’le birlikte olduğumu hayal ettim. Beni görmeye gelmiş ve kucağımda uykuya dalmıştı. Uyuyan yüzünü izlemiş ve birinin uyumasını izlemenin ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu hayretle düşünmüştüm.

“Aklından neler geçiyor?” dedi genç kadın.

Hayal âleminden sıyrıldım. “Anlamadım?”

“Gülümsüyordun. Belli ki hoş bir düşünceye dalmıştın. Söylesene, genç Harry hakkında mıydı? Sana fena halde âşık görünüyor.”

Harry’yle birlikteyken James’i, James ile birlikteyken Harry’yi düşünmeye mahkûm mu olmuştum? Onun sorusuna cevap vermek yerine soru sormayı tercih ettim.

“Erkeklerin hep birlikte dışarı çıkıp bizi burada yalnız bırakmasından rahatsız olmuyor musun?”

Genç kadın soruyu anlamamış gibi gözlerini kırıştırdı, ama yaşlı kadın kesin bir tavırla başını salladı. “Buna alışırsın canım. Bir politikacının eşi olmak, bağımsız bir bağımlı olmayı öğrenmek demektir. Onun gittiği her yere onunla giden uslu bir kadın olmalısın ama o yokken de kendi başının çaresine bakabilmelisin.”

“Çocukların olduğunda işler kolaylaşır,” dedi genç kadın. “O zaman kendi küçük dünyan olur.” Önümde kavuşturduğum elle-

rime baktı. “Ama henüz nişanlanmadınız, değil mi? Yani yakın zamanda düğün yok mu?”

İnsanların bana Harry’yle ne zaman evleneceğimizi sormasından çok sıkılmıştım. Daha fazla oturamazdım, bu yüzden sandalyemi geri itip çantamı aldım ve “İzninizle,” dedim. Neredeyse çıkmak üzereydim ki Harry elinde otel anahtarıyla birden geri döndü.

“Nereye gidiyorsun?” dedi ve yüzünde daha önce görmediğim bir ifade belirdi. Korkunun şaşkınlığa karıştığı bir ifadeydi. Daha önce bu tür etkinliklerden çıkmaya hiç çalışmamıştım.

“Yorgunum,” dedim.

“Otelin en pahalı süitini görmek istemeyecek kadar mı yorgunsun?”

“O anahtarı nereden buldun?”

“Lord Hansom bu gece orada kalıyor. Gidip bakabileceğimizi söyledi. Hadi gel.”

Merakımı cezbetmişti. Harry elimi tutunca gülümsedim. “Tamam o zaman, ama sonra eve gidiyorum. O hanımefendilerin yanında daha fazla oturmak istemiyorum.”

“Öyle bir şey olmayacak. Sana kapına kadar eşlik edeceğim.” Beni, hafif bir zil sesiyle kata gelen asansöre doğru sürükledi.

“Üçüncü kat, lütfen,” dedi asansör görevlisine, o da itaatkâr bir şekilde başını salladı.

Kapı kapandığında Harry beni duvara itip öptü. Döndüğüm-den beri yapmadığı kadar büyük bir tutkuyla. Asansör görevlisinin bizi görüp görmediğini umursamadan kollarında eriyordum. Kapı tekrar açıldığında, Harry beni dışarı çekti ve ben de onun heyecanına kapılarak peşinden koştum. Süitin kapısını açtığında karşımda kalın kırmızı halılarla kaplı, parlayan cilalı ahşapların, göz alıcı avizelerin ve derin deri koltukların bulunduğu kocaman, görkemli bir daire duruyordu.

“Aman Tanrım,” dedim ve pencereye gidip Parlamento Binası’nın manzarasını seyrettim. Bahçeler lambalarla aydınlatılmıştı ve yağmur çiselerken ışık saçıyordu.

“Buraya gel Zara,” dedi Harry ve ben dönüp sesinin geldiği yere, başka bir odaya doğru yürüdüm. Odanın ortasında dört direkli bir yatak vardı ve Harry yana dönük şekilde uzanıyordu. Eli brokar yatak örtüsünde geziniyordu.

Bir an tereddüt ettim.

“Buraya gel dedim,” diye tekrarladı nazik bir ses tonuyla.

Yatağın kenarına oturdum, ayaklarım hâlâ yerdeydi. Harry şakacı bir tavırla bana sarılıp beni sırtüstü yatağa yatırdı ve ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Bedenim ona her zamanki gibi tepki veriyordu; içimdeki kıvılcımı her zaman alevlendirebilen o etki yine oradaydı. Elleri bedenimde dolaşmaya başladı, uyluklarımdan geçerek elbisemin eteğine kadar indi. Sonra eteğimi yavaşça yukarı doğru sıyırmaya başladı.

Derin bir nefes aldım. “Dur,” dedim.

Harry durup bir dirseğinin üzerinde yükseldi. “Zara?”

Oturup eteğimi aşağı indirdim. “Hayır, Harry,” dedim. “Bunu yapmayacağım.”

“Neden? Bunu yüzlerce kez yaptık.”

“O eskidendi. Ne olduğunu unuttun mu? Senden ayrıldım.”

“Eh, onu da yüzlerce kez yaptık.” Elbisemin üzerinden uyluklarımı okşadı. “Seni özledim.”

“Kafam fazlasıyla karışık, Harry. Ne istediğimi anlayana kadar, bu... özel anlar beklemeli.” James’in sözleri gelmişti aklıma. “Sadece birbirimize ‘evet, ölene kadar sen benimsin’ diyebilecek kadar güvendiğimizde böyle şeyler yapmalıyız.”

Harry yavaşça başını salladı, sonra “Başka biriyle mi tanıştın?” diye sordu.

Saklamanın anlamı yoktu. “Evet. İngiliz Hint Ordusu’ndan bir süvari subayı. Adı James ve bana âşık olduğunu düşünüyor.”

Harry gülümsedi, ama yüzüne yine o korkunun şaşkınlığa karıştığı ifade hâkimdi. “Ben de sana âşık olduğumu sanıyorum, Zara, hem de bu Hintli adamdan çok daha uzun zamandır.”

“O İngiliz. Stratford-upon-Avon’dan. Sandhurst’ta eğitim görmüş.”

“Anlıyorum,” dedi alaycı bir tonla. “Oldukça iyi birine benziyor. O sana âşık olduğunu söylediğine göre sen de ona âşık mısın diye merak ettim.”

Onun alaycı öfkesi benim için dayanılmazdı. Ayağa kalktım. “Bu gece seninle bu saçmalığı oynamak istemiyorum. Çok yorgunum ve çok... huzursuzum. Anlayışlı davran ve beni eve götür.”

Harry’nin yüzündeki ifade yumuşamıştı. Ayağa kalkıp elimi tuttu. “Elbette, hayatım. Bu anahtarı Lord Hansom’a geri vereyim. Belki bu gece tramvay yerine taksiye bineriz. Ödemesini ben yapacağım.”

Harry anahtarı geri verirken ben fuayede bekledim. Bir yanım Harry’ye James’ten bahsetmiş olmamın ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu, ama James’e Harry’den hiç bahsetmemiştim.

Bir karar vermem gerektiğini biliyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Duygularım fırtınaya yakalanan bir gemi gibi çılgınca dalgalanıyordu ve onları anlayamadığım için görmezden gelmeyi tercih etmiştim. Gidecek bir işim yoktu, bu yüzden günümü odamda çizim yaparak geçiriyordum. Geceleri partilere, akşam yemeklerine ve danslara geri dönmüştüm ve eski Zara gibi davranıyordum ama içimde çok farklı hissediyordum. Bir şeyler sonsuza kadar değişecek gibiydi.

James'ten gelen ilk mektupla kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Düzgün el yazısıyla yazdığı sayfalarca mektupta, ayrıldığımdan beri yaptığı her şeyi ayrıntısıyla anlatmıştı. Sadece son paragraf bana olan duygularına ayrılmıştı.

Zara, seninle tanışmak başıma gelen en harika şeydi. Işıl ışıl gözlerini ve muzır gülüşünü ne çok özledim, bir bilsen. Derin düşüncelere daldığında yüzüne yansıyan o rüya gibi ifadeyi özledim. Buraya gelip karım olmanı her şeyden çok istiyorum. Karar vermek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ama seni sonsuza kadar bekleyeceğim.
Sonsuz sevgilerimle, James

Mektubu katlayıp kalbime bastırdığımda içimde yeniden denizin dalgaları kabarmıştı sanki.

James bana haftada bir mektup yazıyordu, ama bazen postacı mektupları birkaç gün arayla ya da hepsini birden teslim ediyordu. Her mektup beni hem heyecanlandırıyor hem de suçluluk duygusuna boğuyordu, çünkü akşamların çoğunu Harry'yle geçiriyordum. Annem hem gelen mektupları hem de beni almaya gelen Harry'yi görüyordu. Hiçbir şey söylemese de beni yargıladığını biliyordum. Hatta bunu Genevieve'e söylemişti ve o da fırsatını bulduğunda beni bu konuda azarladı.

Küçük April kucağında mızıldandığı sırada güneşin ısıttığı oturma odasında oturuyorduk. Tamamen başka bir şeyden bahsediyorduk ki Vieve birden, "Bu süvari subayı hakkında ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Boğazım suçluluk duygusuyla düğümlendi.

“Annem, onun sana mektup yazdığını ve senin de onun mektuplarına yanıt verdiğini söylüyor. O adamın sana âşık olduğunu biliyorum. Onu bu acıdan kurtaracak mısın?”

“Ona karar vermek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim.”

“Eski erkek arkadaşına da döneceğini söyledin mi?”

“Şey, hayır...”

“Bu adil mi? Harry’yle o parti benim şu parti senin gezerken o adamı Hindistan’da aşk acısıyla bırakmak adil mi?”

Yanıt vermedim. April huzursuz bir şekilde ciyaklayıp duruyordu. Vieve onu sallamaya devam etti.

“Sence ne yapmalıyım?” diye sordum.

Vieve iç geçirip ayağa kalktı ve April’i bir o yana bir bu yana sallamaya başladı. “Bilmiyorum Zara,” dedi sonunda. “Yorgunum, huysuzum ve bu hayatı...” Elini April’in tüylü başından çekip etrafı işaret etti. “...idare etmesi gerçekten zor.”

“Bunun üstesinden geliyor gibisin.”

“Gibiyim işte,” diye tekrarladı. “Her şey görünüşte öyle ama özde değil. Jack’le evlenmeyi çok istiyordum ve bunun gerçekleşen bir rüya olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi günlerimi ona hizmetçi, bu küçük varlığa köle olarak geçiriyorum.” Elini tekrar April’in başına koydu. “İkisini de çok seviyorum ama aşkın bu kadar tuzak kuracağını hiç düşünmemiştim. Bu yüzden tavsiyem şu olurdu: İkiisiyle de evlenme. Bekâr kal.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Ciddiyim Zara. Birini seçmelisin. Harry’le yıllardır birlikteydiniz, neden şimdi fikrini değiştiriyorsun?”

“Çünkü Harry evlenmek istediğine dair hiçbir söylemde bulunmuyor.”

April ayaklanıp hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Genevieve de izin isteyip küçük kızı emzirmek için odasına götürdü. Gün

ışınlarıyla aydınlanan odada yalnız kalmıştım. Pencerenin dışındaki çalı çit bakımsızdı, bazı dallar tuhaf açılarla yukarıya doğru uzanmıştı. Dağınık sürgünlerden birine kelebek konmuştu ve kanatlarını usul usul hareket ettiriyordu. Arka odadan gelen April'in ağlama sesi giderek azaldı, sonunda tamamen sustu. Ben- se bakışlarımı o kelebeğe kilitleyip derin bir sessizliğe sığındım. Evet, kaba tabirle kız kurusu olmak istemiyordum. Genevieve her ne kadar yeni doğan bebeğiyle hayatı zor bulsa da onun sahip olduklarını deneyimlemek istiyordum. Ve bazen neden hâlâ bunu başaramadığımı, bende neyin eksik olduğunu sorguluyordum.

Belki de bir yanımda Harry'nin mektupları bulmasını istemişti.

Babam bana bir suluboya seti almıştı. Çizimlerimde genellikle renkli kalemler kullanırdım ama suluboyaların birbirine karışmasını severdim ve nisan ayı için periler hakkında bir çocuk hikâyesi hazırlayıp bolca resimlemiştim. Bir cuma günü Harry öğle yemeğine geldiğinde evde tektim, yaptıklarımı göstermek için onu yatak odama davet ettim. Ama mektuplar hemen yanımda, kitaplığın üstünde duruyordu, bu yüzden resimlerime hayranlıkla baktıktan sonra mektuplardan bir tanesini kaptı.

Harry evirip çevirip arkasına baktı. "Hindistan, ha?"

"Geri ver, Harry."

"Bu adamı hâlâ oyaladığını bilmiyordum. Burada epey mektup var." Zarfın kapağını kaldırdı.

"Harry, yapma." Mektuba uzandım ama Harry benden çok daha uzundu ve el yazısıyla yazılmış sayfaları çıkarırken mektubu erişemeyeceğim bir yere kaldırmıştı. İçim öfkeyle dolup taşıyordu. "Bu özel."

Benden uzaklaşıp sayfalara göz attı. “Her günün her dakikasında ne yaptığını anlatıyor mu sana? Atıyla dolaşıp yerlilere zulmetmeye vakit bulması ne kadar da şaşırtıcı.”

“Harry!”

“Vay, vay, bu da ne böyle? ‘Karar vermek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ama seni sonsuza dek bekleyeceğim.’ Ne iyi adammış be. Tekmeyi yemiş köpek yavrusundan farkı yok. Haysiyeti nerede? Zara, madem öyle, o adam bekleyedursun çünkü sen benim kızımsın, onun değil.”

Mektubu elinden kaptığım gibi zarfa geri koydum. Öfkeden konuşamıyordum. Harry beni yıllarca bekletmişti... Benim de tekme yemiş köpek yavrusu olduğumu mu düşünüyordu? Haysiyetime mi şaşıyordu? Onun gözünden nasıl görüldüğümü hayal ettim; ona umutlu gözlerle bakan zavallı bir köpek yavrusu.

“Ah, seni üzdüm,” dedi ve beni kollarına çekmeye çalıştı. “Hintlisine hakaret ettim.”

“Harry, yapma. Gerçekten senin gibi zeki biri insanların hisleri konusunda nasıl bu kadar duyarsız olabilir?”

Ellerimi tutup dudaklarına götürdü ve öptü. “Sen benim kızımsın, Zara. Onun değil,” diye tekrarladı.

“Neden Harry?” diye sordum. “Beni neden seviyorsun?” Zaten durumum acınasıydı, o halde doğrudan bir iltifat, onun beni gördüğüne dair bir onay istesem de olurdu.

“Çünkü sen benim kızımsın. Bunu hep biliyordum, sen de öyle,” dedi usulca. Başımın tepesini öptü. “Hep aynı cevabı alacaksın, Zara. Ölene kadar.”

“Öyleyse neden evli değiliz?”

“Nedenini biliyorsun. Sana defalarca söyledim.”

“Para.”

“Ve bu geçici. Yükseliyorum, sevgilim. Zirveye yaklaşmama az kaldı, sonra evleneceğiz, küçük bir evimiz, birkaç bebeğimiz ola-

cak...” O kalbimi eriten gülümsemesi ve uzun kirpikleriyle bana baktı. “Bunu yapmak için senin deyiminle ‘özel anlarımıza’ geri dönmemiz gerekecek.”

Duygularıma rağmen içim sıcacık olmuştu. Her zamanki gibi Harry’ye hem deli divaneydim hem de öfkeliydim.

Annem genelde hafta sonları çiçek tarhlarındaki otları ayıklamak için bahçeye çıkardı. Cumartesi öğleden sonra onu ön bahçede gölgelik bir yerde, başını yüksükotlarının arasına eğmiş, otları temizlerken buldum. Hava ılıktı, yazın son demlerini yaşıyorduk.

“Anne?”

“Hımm?”

Yanına gittiğimde huzursuzdum. Bütün hafta somurttuğumu fark etmesini ve onunla konuşmam gerektiğini anlamış olmasını umuyordum. “Ot yolarken sana yardım etmemi ister misin?”

Doğrulup bana baktı. “Daha önce hiç yardım teklif etmedin, bu yüzden benden başka bir şey istediğini düşünüyorum.”

Yanındaki çimenlere çöktüm. “Evet,” dedim, kendimi berbat hissediyordum. “Kafam çok karışık.”

“Ne oldu? Seyahatinden döndüğünden beri kafan karışık. Sanırım çok fazla boş vaktin var. Günlerini düşünerek ve bir şey yapmadan geçiriyorsun.”

“*Yapmak* istiyorum. Genevieve, Betty ya da tuğgeneralin karısı gibi bir hayat istiyorum. Burada hiçbir şey yapmadan yaşamak için artık fazla büyüğüm. Resmen evde kalacağım.”

Annem bahçe eldivenlerini çıkarıp elimi tuttu. “Hayır, kalmayacaksın. Ashnda bir değil iki talibin var. Sadece seçim yapman gerekiyor.”

“Nasıl seçeceğim? İkisini de seviyorum.”

Annem başını iki yana salladı. “Kendine yanlış soruyu soruyorsun. Mesele hangisini en çok sevdiğin değil, hangisinin seni en çok sevdiği. Seni mutlu edecek olan o. Bunu söylemekten nefret ediyorum Zara, çünkü Harry’ye bayıldığımızı biliyorsun ama seni mutlu ettiği kadar da üzüyor.”

“Beni üzmüyor, beni çileden çıkarıyor.”

“Öfke üzüntüden kaynaklanıyor çünkü kalbin onun sana karşı nazik olmadığını biliyor. Hem sen yarı İskoç’sun,” diye ekledi sırtarak. “Biz öfkeli insanlarız.”

Güldüm. “Öfke benim hamurumda var.”

“Bu sadece hayatta olduğunu kanıtlıyor. Ruhun ıslıl ıslıl parlıyor, tatlım. İkisinden birine harika bir eş olacaksın. Ama bunu en çok takdir edecek olanı seç.”

O an kararımı verdim. Küçük bir gerçek parçası yerine oturdu ve fazlasıyla tatmin ediciydi.

“Teşekkür ederim, anne,” dedim, ardından yanağını öpüp ayağa fırladım.

Çantamı kaptım ve James’e telgraf çekip ailemle tanışması için Melbourne’e davet etmek üzere doğruca postaneye gittim.

Gerçek şu ki Harry’ye söylemek için uygun zamanı bulamamıştım. James birkaç saat içinde bana telgrafla yanıt gönderip Avustralya’ya gelebilmek için özel izin talep ettiğini ve bu iznin kabul edildiğini bildirmişti. Üç hafta içinde yanımda olacaktı. Ne tesadüf ki bu üç haftalık süre, Harry’nin karmaşık bir davayla uğraştığı zamana denk gelmişti. Bu yüzden her gün geç saatlere kadar çalışıyor, yorgunluktan sadece ara sıra telefon edebiliyordu.

Telefonu her kapattığımda annem bana, “Ona söyledin mi?” diye soruyordu.

Ama ona ne diyecektim ki? Aslında James'in teklifine evet dememiştim ama şüphesiz davetim onun umutlarını yükseltmişti. "Soğuk terler dökme" deyimini daha önce de duymuştum ve artık anlıyordum. Ne zaman James'le evlendiğimi düşünsem sırtımdan soğuk soğuk ter boşanır, kendimi yüksekte aşağı bırakacakmışım gibi hissederdim. Bu yüzden anneme hep "henüz değil" dedim ve bu cevabım James'in geleceği öğleden sonraya kadar üç hafta boyunca aynı kaldı.

Princes Pier'e giden trene binmemden yarım saat önce evde elim ayağım birbirine dolaşmıştı. Doğru kıyafetlerle ayakkabıları seçmeye çalışıyor, buklelerimi düzeltiyor ve hangi ruju süreceğime karar vermekle uğraşıyordum. Annem etrafımda pervane gibi dönerken James ailemle, özellikle de evlenme teklifini bekleyecek kadar gelenekçi olan babamla tanışmadan önce ona evet demem gerektiğini söylüyordu. Tam o sırada çalan kapı zilini hayal meyal duymuştum ama sonra David yatak odamın kapısını çaldı ve Harry'nin beni görmeye geldiğini söyledi.

Kalp atışlarım hızlandı. Annemle göz göze geldik.

"Onu davet ettin mi?" diye sordu.

"Delirdin mi? Hem de bugün? Elbette etmedim."

"Bunu söylediğim için üzgünüm Zara, ama tamamen dürüst davranmazsan böyle olur."

"Henüz ona anlatacak bir şey yok, anne."

"Öyleyse git ve onu bir şekilde oyala. Trenini kaçırmama izin veremeyiz."

Çıplak ayaklarla aceleyle oturma odasına koştuğumda Harry, sandalyenin arkasına yaslanmış babamla sohbet ediyordu.

"Ah, işte buradasın, Zara," dedi Harry. "Bir dakikan var mı?"

"Sadece bir dakika," dedim.

Harry etrafına bakındı. "Baş başa konuşabilir miyiz?"

“Verandaya çık.” Ön kapıdan çıkarsa gitmesinin daha kolay olacağını düşündüm.

“Harika,” dedi ve beni takip etti.

Bahçedeki uzun gölgeler akşamüstü esintisiyle titreşiyordu. Ayaklarım birden buz kesti. Harry hasır koltuğu oturup benim de yanına gelmemi işaret etti.

“Gergin görünüyorsun,” dedi Harry.

“Gerçekten sadece bir dakikam var.”

“Otur.”

Hasır koltuğun kenarına tünedim. “Ne oldu, Harry?”

“Son iki haftadır beni kendinden uzak tuttuğunu düşünüyorum.”

“Saçmalama. Çok meşguldün. İşine engel olmak istemedim.”

“Ah, Zara. Korkunç bir yalancısın. Her neyse, şehirde enişten Jack’le karşılaştım ve bana her şeyi anlattı.”

Gözlerimin önünde şimşek çaktı âdeta. Suçluluk duygusuyla konuşamaz olmuştum.

“Ama bunu senden duymak isterim. Neler oluyor?”

“James ailemle tanışmaya geliyor,” diyebildim.

“Ve onunla evlenecek misin?”

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe.

“Hımm,” diye homurdandı, bakışlarını bahçeye çevirdi. Sonra iç çekti ve cebinden aldığı bir şeyi avucunun içinde tuttu. “Gözlerini kapat ve elini aç.”

“Ne?” Doğru düzgün düşünemedim.

“Hadi,” dedi. “Söz veriyorum, beğeneceksin.”

Gözlerimi kapatıp elimi uzattım ve avucuma küçük, sert bir şeyin bastırıldığını hissettim. Ne olduğunu anlamak için bakma-
ma gerek yoktu. O an mideme kramp girdi.

“Harry,” diye fısıldadım.

“Tek dizimin üzerine çökmemi istemezsin, değil mi? Ben senin eski kafalı biri olduğunu düşünmüyorum.”

Altın yüzüğün yan kısımları burma desenliydi ve ortasında kare kesim bir pırlanta vardı. “Bunu ne zaman aldın?”

“Bir süredir para biriktiriyordum. Ama şunu unutma, bu yüzüğü alırsan Princes Pier’e gidip o Hintli herifle buluşamazsın.”

Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Bir kâbusun içinde hapsolmuştum.

Harry arkasına yaslanıp kolunu koltuğa attı. Kendinden çok emindi. Hatta biraz kendini beğenmiş bir tavra bürünmüştü. “Zara, hasta görünüyorsun. Evlenme teklifimin böyle karşılanacağım hayal etmemiştim.”

O an tüm bedenimi öfke sardı. Ayağa kalkıp yüzüğü geri verdim. “Ben de böyle olacağını hayal etmemiştim,” dedim. “Öncelikle, bunun birkaç yıl önce olacağını hayal etmiştim. Beni sevdiğin için olacağını hayal etmiştim, beni kaybetmekten korktuğun için değil.”

“Seni seviyorum.”

“Ama benimle evlenmek istemiyorsun, gerçekten değil. Niyetin James’le evlenmemi engellemek. Buna aşk denmez, sen sadece bir it gibi bölgeni korumak için işiyorsun.”

Yüzünden telaşlandığı anlaşılıyordu. Böyle bir dili nadiren kullanırdım ve yıllarca beni sinirlendirmesine rağmen onunla hiç bu kadar sert konuşmamıştım.

“Seninle evlenmek istiyorum,” diye itiraz etti Harry. “Bu lanet yüzüğe bir servet harcadım. Alt tarafı bir evet diyeceksin.”

“Söylediklerini kulağın duyuyor mu? Bana böyle mi karım ol diyeceksin? Ne düşünmemi bekliyardun ki? Beni yedi yılı aşkın süredir oyalıyardun, Harry. Bu zaman diliminde bana samimiyetle ve aşkla teklif etmiş olsaydın ben sana evet derdim. Ama şimdi benden bu yanıtı alamayacaksın. Artık çok geç.”

Gözleri buğulanmıştı. Ayağa kalkıp yüzüğü cebine tıktırdı. “Sen tam bir çocuksun. Denizaşırı ülkelere gitmenin seni olgunlaştıracağını sanmıştım.”

“Sakin beni aşağılamaya kalkma, seni kendini beğenmiş herif,” dedim. “Benden üstün falan değilsin.”

“Ama senin kadar hayalperest bir aptal da değilim,” diye karşılık verdi. “Git de süvari subayınla mutsuz hizmetçilerin cirit attığı o masal diyardı köşkünde yaşa bakalım. Pişman olacaksın.”

“Sen de pişman olacaksın,” dedim buz gibi bir sesle. “Aşkımı kendi ellerinle ittin.”

Harry bir şey söyleyecek gibi olduysa da sustu. Bir kez başını salladıktan sonra hızla uzaklaştı. Kendimi hasır koltuğa usulca bırakıp başımı ellerimin arasına aldım. Ağlayacağımı düşündüm ama gözyaşım akmadı. Midem bulanıyordu ve kendimi berbat hissediyordum.

Bir an sonra annem yanıma gelip kolunu bana doladı. “Doğru olanı yaptın,” dedi. “Zorla yapılan bir evlilik mutsuzluğu beraberinde getirir.”

Başımı kaldırıp derin bir nefes aldım. “O adamla işim bitti.”

Başını salladı. “Senin için daha sakın ve huzurlu bir evlilik istiyorum, canım kızım.”

O yumuşak bakışları ve çocuksu içtenliğiyle James’i düşündüm. Onun yanında huzuru ve sükûneti bulabileceğimi biliyordum. “Ayakkabılarımı giysem iyi olur,” dedim. “Treni kaçırmak istemiyorum.”

Gemi iskeleye çoktan yanaşmış ve yolcularını indirmişti. Çoğu ya daha erken trene binmiş ya da sevdikleri tarafından karşılanmıştı. Yaklaşık bir düzine yolcu, banklarda ve merdivenlerde hâlâ bekliyordu. James hemen dikkatimi çekmişti. Üstünde üniformasıyla sırtı bana dönüktü ve gözleri limandaydı. Kalbim sıkıştı ve dizlerimin bağı gevşedi. Bir an durup onu izledim.

Sonra arkasına döndü ve beni görünce gülümsedi. Bu gülümsemeyle Harry'yle olan ilişkimin tüm çalkantılı havası dağıldı. James'le her şeyin yolunda gideceğine, dingin bir denizde yol alacağıma inanıyordum. Ben de gülümseyip ona doğru koştum.

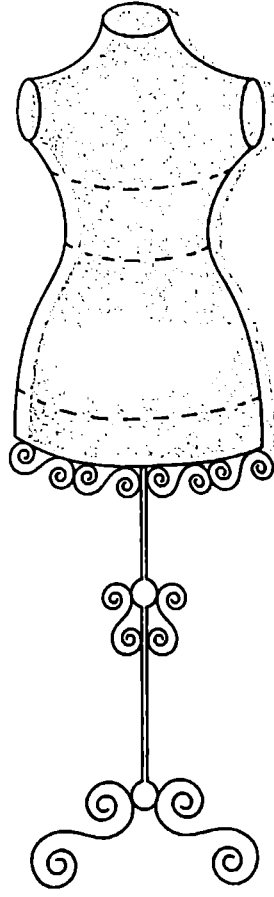
Beni kucaklayıp öptü. Onun sıcaklığına sokuldum. Sonra James geri çekilip konuşmaya başladı. "Zara, ben..."

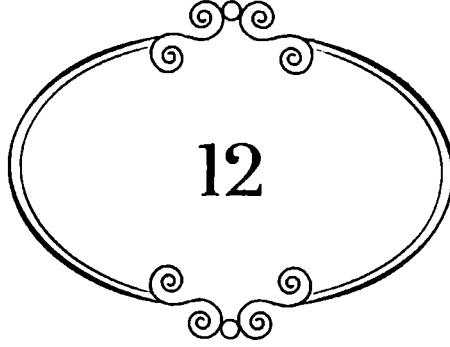
Ama parmağımı dudaklarına götürüp onu susturdum ve tek bir kelime söyledim. "Evet."

Gözleri parladı.

Bir ay içinde evlendim ve Hindistan'a doğru yola çıktım.

ÜÇÜNCÜ KISIM

JUBBULPORE, 1935

Evlendikten sonra yaşayacağım evi ilk kez akşamın geç saatlerinde, farların ışığı altında gördüm. Kışlanın önünden geçip subayların yaşadığı bölgeye çoktan girmiştik. Bahçelerle ayrılmış iki katlı bungalovlar sıralamıştı. Bizimki sondan ikinciydi. Diğer evler gibi beyaza boyalı taştan yapılmıştı ve kırma çatısının altında, sütunlarını çiçekli sarmaşıkların sardığı bir verandası vardı. Araba evin tam önünde durdu ve şoför bavullarımızı alırken James kapımı açtı.

Elini tutup dışarı çıktım. Yakasız gömlekli iki hizmetçi, iki yandan koşup yardıma geldi. O sırada bungalovun içi birer birer ışıklarla doldu.

“Ne düşünüyorsun?” dedi James.

Az önce beni saran o coşkulu kader hissini ifade edecek kelime bulamıyordum. Bunun yerine ona gülümsedim ve “Sıcağa alışsam burada çok mutlu olacağımı düşünüyorum,” dedim.

James kolunu belime doladı. Aramızdaki yakınlık henüz yeniydi, böylesine küçük bir temas bile kalp atışlarımı hızlandıırıyordu. Artık onunla birlikte olmak için sabırsızlanıyordum.

Hizmetçiler etrafımıza pervane olup bize yemek ve çay ikram ettiler. Hepsinin adını sordum ama aklımda kalmadı, bu yüzden not alıp ezberlemeye karar verdim.

James hizmetçileri yolladı. “Bu akşam idare ederiz. Geç oldu. Yarın sabah yedide kahvaltıda görüşürüz.”

Teker teker çekildiler. James’le koridorun ortasında baş başa kalmıştık. Kollarımı boynuna doladım ve öpmek için onu kendime çektim. Derin, ateşli ve tutkulu bir şekilde karşılık verdi, sonra vücudumu ona doğru hareket ettirdiğimde geri çekildi.

“Önce sana yeni evini göstereyim. Sonra doğruca yatağa.”

“Pekâlâ.”

Bungalov oldukça sade döşenmişti. Veranda bir tür misafir karşılama alanı olarak kullanılıyordu. Ön kapının ardından her iki tarafta odaların bulunduğu bir koridor vardı. İlk iki oda yemek odası ve oturma odasıydı, sonraki ikisi ise hem kütüphane hem oturma odası olarak kullanılan salon ve çalışma odasıydı. Arka kapıya vardığımızda James kapıyı açtı. Burası dışarıya, sıcak havayı taşıyan açık bir geçide çıkıyordu. Bu geçitten geçip küçük ek binaya doğru ilerledik.

“İşte mutfak da burada, ama kullanmana gerek yok,” dedi James, kapıyı açıp ışığı yakarken.

Küçük odanın ortasında bir atın durduğunu görünce aniden irkildim. Yerde samanlar seriliydi ve buzluğun yanında at gübresi küçük bir dağ oluşturmuştu. “Aman Tanrım!” dedim.

“Çok üzgünüm,” dedi James, arka kapıyı açıp atı dışarı çıkardı. Dizginsiz ve eysersiz, güzel, altın rengi bir yaratıktı. “Sabah temizlemek için birileri gelecek.”

“Mutfakta neden bir at vardı?”

“Dediğim gibi mutfaklarımızı pek kullanmayız. Hizmetçiler yemek işini yemekhanede hallediyor. Hava çok sıcak olduğunda bazı atlar içeride daha rahat ediyor. Pilot da onlardan biri.”

“Pilot mu?”

“O benim atım. İngiltere’den geleli sadece birkaç ay oldu.” Yüzünde gurur ve sevgi dolu bir gülümseme belirdi. “Onu arkadaşlarımdan biri gibi düşün.”

“Arkadaşlarından birinin mutfakta tuvaletini yapmasına izin vermene dayanabilir miyim bilmiyorum,” diye takıldım.

James mutfak kapısını kapattı ve bungalova dönüp ikinci kata çıkan merdivenlere doğru ilerledik. Bu kısımda ikisi de karanlıkta kalan iki yatak odası vardı. James ilkinin işaret etti. “Bizimki,” dedi, sonra diğerini gösterdi. “Bu da çocuk odası.”

Karnımda kelebekler uçtu. “Ah, çocuk odası. Neyse, en iyisi işe koyulalım.”

Beni kucağına aldı, bunu daha önce de yapmıştı ama o kadar uzun boylu ve güçlü olmasına rağmen sırtını incitmesinden korktum, sonra da beni kollarında taşıyarak yatak odasının eşiğinden geçti. Soluk ay ışığı, açık panjurların arasından odayı aydınlatıyordu. James cebinliği aralayıp beni yumuşak, serin çarşafların üzerine yatırdı. Lambayı yakmasını istedim ama hayır dedi. Hem yeni yatak odamı görmeyi hem de onu ve onun da beni görmesini istiyordum. Gemideki düğün gecemizde de ışığı yakmayı reddetmişti. Her zaman hayır diyecekmiş gibi görünüyordu, bu yüzden sormaktan vazgeçtim.

Giysilerimiz ve ayakkabılarımız hâlâ yatağın ucunda dağınık halde duruyordu, ılık gece havasında çıplak ve birbirimize sarılmış bir şekilde uykuya daldık.

Sıcak ve aydınlık havayla erkenden uyandım ama James çoktan kalkmıştı. Bitişikteki banyodan sesini duyabiliyordum, tıraş olurken kendi kendine mırıldanıyordu. Bungalovumuzda elektrik ol-

duğunu ama su tesisatının olmadığını söylemişti. Bunun yerine hizmetçiler tuvaletimize fiçılarla su taşıyıp bir ibrik koyuyor ve tuvalet penceresinin altındaki düzgünce oyulmuş ahşap tuvaletin içine sığan porselen kâseyi alıyorlardı. Geceliğim, James'in getirip yatağın ayakucuna bıraktığı bavulumdaydı, bu yüzden şimdilik önceki günkü kombinezonu giyip banyoda yanına gittim. Kollarımı beline doladım. Pantolon ve beyaz bir atlet giymişti. "Günaydın yakışıklı."

"Günaydın sevgili karıcığım. Yarım saate kahvaltıya ineceğiz. Yemek odasında buluşuruz. Gidip Pilot'a bakmam gerek."

James sabun kalıntısını silkeleyip jiletini lavaboda duruladı. Yüzüne dokundum. "Çok yumuşak," dedim. "Pilot'a sevgilerimi ilet."

Merdivenlerden inen ayak seslerini dinledim, sonra ellerimi yıkayıp güne hazırlandım. Kolsuz ipek bir gömlek giydim ve biraz da kırmızı ruj sürdüm.

Daha en alt basamağa varmadan ter içinde kalmıştım sanki. Nem çok fazlaydı. Yemek odasından gelen tabaklarla çatal bıçakların yerleştirilme sesini takip ettim ve eşikten içeriye göz attım.

"Gelin, gelin," dedi ağır aksanlı bir adam. Ufak tefekti ve ceviz gibi buruş buruştu ama saçları hâlâ siyah ve parlaktı. Tüm erkek hizmetçilerde gördüğüm yakasız gömlek ve bol pantolonlardan giyiyordu ama kıyafetleri diğerlerinin soluk gri ve kahverengi tonlarının aksine koyu, sert bir maviydi. "Şöyle oturun," dedi, masanın bir ucundaki sandalyeyi işaret ederek. Henüz gelmemiş olan James için başka bir sandalye daha vardı. Masanın diğer ucunda, birkaç adım ötedeydi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim, Bayan Fell. Ben Bay Parakh, bu evin kâhyasıyım. Bunlar da Daljeet ve Girish..." Bir tanesi taş çatlasın on beş yaşında görünen iki genç adamı işaret etti. Uzun boylu, sıska bir çocuktü.

“Evet, sanırım dün gece sizinle tanışmıştım,” dedim ve hemen isimlerini aklımın bir köşesine not ettim. Fazlasıyla genç görünen Daljeet’ti. Hüzünlü gözleri ve geniş burun delikleri olan Girish’ti. İkisi de bana itaatkâr bir şekilde başlarını salladılar.

“Ah, işte evinizin hizmetçisi Urvashi,” diye devam etti Bay Parakh, benim yaşlarımda ufak tefek bir kadın elinde çay tepsi- siyle odaya giriyordu.

“Memnun oldum, Bayan Fell,” dedi tepsiyi masaya bırakırken. “Hoş geldiniz. Çay ister misiniz?”

“Ah, evet. Teşekkür ederim.”

“Memnuniyetle,” dedi tekrar. Akıcı aksanı hoşuma gitmişti. Beyaz, kısa kollu gömleğinin üzerine yumuşak, gri sarı giymişti. Hepsi yalınayaktı. Ben de ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarının altındaki serin taş zemini hissetmek için can atıyordum.

Çayımı içtim ve James’i bekledim. Gün ışığında her şey farklı görünüyordu. Parlak güneş panjurlardan içeri doluyor, kirpikle- rimde gökkuşağı oluşturuyordu. Başımın üzerinde dönen vantila- tör, ağır havayı karıştırıyor ve odanın köşesindeki uzun palmi- yenin yapraklarını hafifçe oynatıyordu. Koridordaki hareketlilik, kocamın yakınlarda olduğunu gösteriyordu. Kısa süre sonra ya- nağımı öpüp güzel görüldüğüm hakkında yorum yaptıktan sonra yerine oturdu. Hizmetçiler çaylarımızı tazelerken birkaç dakika sohbet ettik. O sırada Urvashi, İngiliz usulü sıcak kahvaltı getirdi. Pastırma, sosis, yumurta. Sabahları iştahı pek olmayan benim gibi biri için çok fazlaydı. James bana günlük planlarını anlatırken ben de tabağımın kenarındakileri tırtıklıyordum. Çalışacağını biliyor- dum ama vardığımız anda tekrar işine döneceğini tahmin etme- miştim.

“Ama endişelenme, seni tamamen yalnız bırakmak gibi bir ni- yetim yok,” dedi sonunda. “Hiç ata bindin mi?”

“Bir kere. Pek iyi değildim.”

"Sana ata binmeyi öğreteceğim. Yarın sabahtan itibaren. Bir saat erken kalkacağız, hem hava serin olur. Ne dersin?"

"Bence bu çok heyecan verici," dedim.

Birkaç dakikadır kahvaltıma dokunmamıştım, bu yüzden Urvashi yanıma gelip nazikçe, "Bayan Fell, yemeğinizi bitirdiniz mi?" diye sordu.

"Evet, Urvashi," dedim tabağı alabilmesi için arkama yaslanarak. Tam o sırada çarpıştık ve sahanda yumurta kucağımda bitiverdi.

"Ah, çok üzgünüm. Çok üzgünüm," dedi.

"Sorun yok. Senin suçun değil, canım," diye cevap verdim, yumurtayı alıp tabağa koyarken.

Bay Parakh yaklaşıp onu kendi dillerinde azarladı. Kız başını öne eğip sanki daha önce böyle bir azar işitmiş gibi kendini hazırladı.

"Bay Parakh, buna gerek yok," dedim. "Benim hatamdı."

Kâhya yalandan bir gülümsemeyle bana bakarak "Urvashi sakardır," dedi. "Daha önce uyarılmıştı."

Urvashi başı önde odadan koşturarak çıkarken Bay Parakh da hemen peşindeydi. Olanlar beni dehşete düşürmüştü ama James neredeyse fark etmemişti. Ekmeğine tereyağı sürmekle meşguldü.

"Bu Bay Parakh çok hırçın biri. Bütün hizmetçilerle böyle mi konuşuyor?"

"Bilmiyorum. Yeterince Hintçe anlamıyorum," dedi James, ardından çay fincanına uzandı. "Bugün için planın ne?"

"Penny burada mı?"

"Hâlâ Pune'de. Vaktinin çoğunu orada geçiriyor. Eminim burada olduğunu duyunca çocuklarla gelecektir." James çocuksu bir ifadeyle bana sırtıttı. "Gelip geçit törenini izlemelisin. Her sabah yapılıyor ama bence hoşuna gider. Birkaç hanımefendi de orada olacak."

“Önce elbisemi değiştirmeliyim,” dedim, ipek kumaşın üzerindeki yağ lekesine bakarak.

James ekmeğini bitirip çayının son yudumunu içtikten sonra Girish’e masayı toplamasını işaret etti. “Geçit töreni dokuzda,” dedi ayağa kalkarken. “Şimdi gitmem gerek ama sen üstünü değiştir, sonra bahçede biraz dolaş. Saat dokuza doğru kapıya gel, seni alana götürecek biri gelecektir.”

Eğilip yanağımı tekrar öptü, sonra kulağıma fısıldadı. “Gelini mi takdim etmek için sabırsızlanıyorum. Yanakların mutluluktan pembeleşmiş.”

Yanaklarım sıcaktan kızarmış olsa da bir şapşal gibi mutlu olduğum doğrudu. Hemen kelebek kollu, çiçek desenli, kuşaklı pamuklu bir elbise giydim ve güneşten korunmak için şapkaıyla eldiven aldım.

Ön verandamız taştan yapılmıştı ve asmalardaki çiçeklerin yoğun, tatlı kokusu sizi hemen sarıyordu. Gölgede kocaman yuvarlak sırtlı iki hasır sandalye duruyordu. Merdivenlere çıktığım anda güneşin kavurucu sıcaklığı sırtıma vurdu. Toprak yoldan aşağı yürürken ufak tefek detaylar haricinde neredeyse birbirinin aynısı olan bungalovların önünden geçtim. Farklı tipte kornişler, korkuluklar ve pervazlar. Farklı mobilyalar. Saksı bitkileri ve asmalar. Dördüncü evi de geçmek üzereydim ki kapıdan bir kadının çıktığını gördüm ve kendimi tanıtmak için bekledim.

“Merhaba,” dedi, kısık, hafif genizden gelen ama berbat bir İngiliz aksanıyla. “Sen buralarda yenisin.”

“Zara Fell,” dedim, eldivenli elimi uzatarak.

Önce elime, sonra şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Sadece erkekler tokalaşır, hayatım. Ben Larissa Honeybird, Binbaşı Honeybird’ün karısıyım.” Kollarımın üst kısmını kavradı ve sırayla iki yanağımdan öptü. “İşte oldu. Biz birbirimizi böyle selamlarız. Geçit törenine geliyor musun?”

“Evet, geliyorum,” dedim. “Lojmana şöyle bir göz atacaktım.”

“Ben seni götürüyüm. Gel.” Hızla uzaklaştı. Benimle aynı boydaydı ama omuzları dikti ve enerji doluydu. Açık kahverengi saçları başının etrafında uzun bir örgüyle toplanmıştı. Oldukça eski modaydı. Beni bungalovlar arasındaki çimenlikten geçirip hizmetçi odalarına doğru götürürken ona yetişmek için adımlarımı hızlandırmam gerekti. Bir yandan da kuyuyu, fiskiye, ahşap ve sazdan yapılma çardağın altındaki devasa yemek pişirme çukuru ve “asla tek başıma gitmemem” gereken ormanlık alana giden yolu gösterdi. Buradan tüm bungalovların bahçelerini görebiliyordum, bazılarında kemerler ve güzel çiçek tarhları vardı. Bizimkinde yoktu, bunu yaptırmak için hemen aklımın bir köşesine not ettim. Ancak James, Pilot’u bahçede gezdirirse pek iyi bir fikir olmazdı. Larissa bana ahırları gösterirken James’in bana ata binmeyi öğreteceğinden bahsettim.

“Ah, ne kadar da harika,” dedi. “Frank’ten yüz kere rica ettim, her seferinde çok meşgul olduğunu söyledi. Hatta binicilik kıyafetim bile var, bugün eve dönerken sana vereyim çünkü benim ihtiyacım yok ama belli ki sana lazım olacak.”

Reddetmek üzereyken ata binmek için hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Yüksek belli, fitilli pantolonum vardı ama oturduğumda belimi tam sarmıyordu. Bu yüzden kabul ettim ya da en azından reddetmedim çünkü Larissa artık başka bir konuya geçmişti. Alay arazisinin kapısını açıp, kemerli verandaları ve kare çatıları olan, kireç badanalı, tek katlı taş binalardan oluşan kışlayı işaret etti. Tepeden aşağı inerken, arazide toplanan atları ve askerleri görebiliyordum. Hava gerçekten kavurucuydu. Su içmek için yanıp tutuşuyordum.

“Oof, acele etsek iyi olur, başladılar,” dedi.

Tepeden aşağı inerken gölgeden yürümeye çalıştım ama neredeyse her yer güneş altıydı. Göğüslerimin altı terle nemlenmişti.

Ertesi günden itibaren kombinezon giymeyi bırakacaktım. Elimde olsa, her yerime yapıştıkları için hiç kıyafet giymezdim. Elbiseyi giydiğimde kendimi ferah hissetmiştim ama şimdi yüzüm gözüm kızarmış, kan ter içinde kalmıştım.

Sonunda alay boruları çalınıp geçit töreni başlarken, taş bir binanın arkasında gölgeye dizilmiştik. Larissa biraz aşağıda iki kadına el salladı, onlar da ona el sallayıp bana selam verdiler. Şaşırtıcı derecede sıcak bir karşılamaydı. Pilot'un sırtında, kloş etekli binicilik ceketi ve altın sarısı mavi türbanıyla James'i görebiliyordum. Uzun bir mızrak taşıyordu. Her şey parlıyor ve ışıldıyordu. Cilalanmış mızraklar, dizginlerin şingırdayan metal parçaları, hatta atlar bile parlıyordu. Büyülenmiştim.

Larissa hafifçe dirseğiyle beni dürterek "Bak, bu Peštu*,” diye fısıldadı.

"Ne?"

"Kim?" dedi muzip bir sırıtişla. "Gördün mü?"

Süvarilerden sonraki ilk piyade hattı o kadar etkileyici giyinmemişti ama soluk mavi üniformalarıyla yine de şık ve zarif görünüyorlardı. Bu adamların çoğu süvariler gibi beyazdı ama Larissa'nın nefes nefese bana işaret ettiği adam, bu zamana kadar gördüğüm en göz alıcı kişiydi. Uzun boylu ve kusursuz bir fiziğe sahipti; kehribar rengi teni, omuzlarına dökülen siyah saçları ve insanı derinden etkileyen mavi gözleriyle dikkat çekiyordu. Güçlü burnu ve kalın kaşlarıyla neredeyse yırtıcı kuşa benziyordu.

Larissa kolunu koluma dolayıp iç çekti. "Birçoğumuz her sabah sadece onu görmek için aşağı ineriz."

"Adı ne?"

"Bilmiyorum. Ona sadece Peštu diyoruz çünkü çocuklar ona böyle sesleniyor. Sanırım nereli olduğuyla ilgili olabilir." Omzunu

* Afganistan'ın güneydoğusu ile Pakistan'ın kuzeydoğusunda yaşayan İranlı bir ulus. Konuştukları dil, İran dillerinden Peştucadır. (ç.n.)

silkti, sonra diğer iki kadına baktı, biri bayılıyormuş gibi yaptı. Larissa kahkaha attı. “Bu Franny. Çok komiktir. Diğer de Cleo. Sonra seni onlarla tanıştıtırırım. Beş çayını hep birlikte içeriz, sen-ce de iyi olmaz mı?”

“Bunu çok isterim,” dedim.

Subay lojmanındaki “beş çayı” dedikleri şey, Larissa’nın yemek masası etrafında oturup çay fincanlarından cin kokteyli içmek, sigara tütürmek ve Scrabble oynamaktan ibaretti. Kendimi beklenmedik bir sis içinde harflerime bakarken bulmuştum. Cleo kokteylleri çok sert yapmıştı.

“Hadi Zara, sıra sende,” dedi Franny yapmacık bir sabırsızlıkla.

“Biliyorum, biliyorum,” dedim. “Biri beni sarhoş etti.”

Cleo hafifçe kıkırdadı. Yuvarlak yüzü, bukle bukle saçları ve kocaman, hamile karnıyla her yönüyle yumuşak hatlı bir kadındı. Cleo dendi mi akla yumuşaklık ve sakinlik geliyordu. Franny ise gü-r kahkahasıyla sivri burunlu, ince ve uzun boyluydu.

Bir süre Scrabble tahtasını inceledim, sonra ilham geldi ve bir kelimenin altındaki M harfinin yanına A ve iki G harfimi yazdım.

“Magg? Magg nedir?”

“O benim giyim mağazamın adıydı,” dedim. “Bir Scrabble kelimesinden ilham almıştık. Ama şimdi... *gerçek* bir kelime olup olmadığından emin değilim.”

“Bir giyim mağazan mı vardı?” diye soludu Larissa. “Kendi işin mi?”

“Evet,” dedim başımı sallayarak. “Moda tasarımcısıydım.”

Birkaçı iç geçirmişti. Hepimiz biraz sarhoştuk.

“Neden bıraktın?” diye bağırdı Franny, elini masaya vurarak. “Neden buradasın?”

“Avustralya muhtemelen buradan daha kötüdür,” dedi Larissa.

“Avustralya mükemmel derecede güzel,” diye araya girdi Cleo.

“Oraya iki kez gittim.”

“Evet, Avustralya... Burası da mükemmel derecede güzel,” dedim.

“Öf, koloniler,” dedi Larissa, dumanını uzun uzun üflerken. Duvarda asılı duran çerçeveli bir Londra Köprüsü resmini işaret etti. “Asya’nın en güzel manzarası *bu* ve beni aksine ikna edemezsin. Zara, bu bir kelime değilse kullanamazsın.”

“Tek G ile dergiyi kabul ederim,” dedi Cleo.

“Kendi ayakları üzerinde duran, elbiseler tasarlayan başarılı bir iş kadını olarak mükemmel bir hayat sürerken, tüm bunları aşk için nasıl bir kenara bıraktığını dinlemek istiyorum,” dedi Franny.

“Hayır, hayır, aşk için vazgeçmedim.” İşte tam o anda, haftalardır ilk kez, Harry aklıma geldi. Resmen ruhumda acıyla ürperdi. Onu kaybetmiştim.

“Öyleyse neden vazgeçtin?”

“Çok zordu. Çok gençtim. Hadi Scrabble oynayalım.”

İkinci G’yi çıkardım ve artık sıra bende değildi. Kimse bana o güzel günler hakkında soru sormuyordu ama içimde acının izi kalmış gibiydi. Benim sorunum neydi? Daha bu sabah son derece mutluydum. Mutlu bir evliliğim vardı. Yeni bir evde, yeni arkadaşlarım vardı. Sonra Harry’nin aklıma gelmesiyle her şey mahvolmuştu. Onu düşünmek bile beni deli ediyordu. O ilişkiden çok daha iyi durumdaydım.

İçimi çekip gözlerimi kapattım.

“İyi misin Zara? Cleo, ona ne yaptığına bak. Cini fazla kaçırmamalıydık. Daha ilk günü.”

“Hayır, hayır,” dedim gözlerimi açarak. “Hâlâ uzun yolculuğun etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. Müsaadenizi istesem?”

“Tabii ki, hayatım. Bunu unutma.” Larissa, sandalyesinde asılı duran ve hiç kullanmadığı binicilik kıyafetini koyduğu keten çantaya parmaklarıyla vurdu.

“Teşekkür ederim, Larissa. Beni bu kadar hoş karşıladığınız için hepinize teşekkür ederim.”

Hepsi ayaklandı ve tıpkı Larissa’nın o sabah yaptığı gibi parfüm ve sigara dumanı bulutları arasında beni öptü. James dönmeden önce yüzümü yıkayıp ayılmak için eve doğru yol aldım.

Ertesi sabah yanağımda hissettiğim sıcacık nefesle uyandım. Gözlerimi araladım ve tepemdeki cibinliği gördüm, o sırada James kulağımı nazikçe öpüyordu.

“Günaydın,” dedim uyku mahmuru bir sesle.

“Çok tatlısın,” dedi James.

Uzanıp öpmek için onu kendime çektim. “Beni neden uyardın? Eşinin yanında olmasını gerektiren bir durum mu var?” diye sordum işveli bir edayla.

Usulca gülümsemesine rağmen geri çekildi. “Sabah serin. Do-laşma zamanı.”

James ayaklanıp yalınayak banyoya doğru giderken, ben de yataktaki doğruyudum.

“Ata binmekten bahsediyorsun sanırım?” dedim kalçalarına hayranlıkla bakarak.

“Söylesene Zara, bütün Avustralyalı kızlar bu kadar muzip mi?”

Güldüm ve bacaklarımı yataktan sarkıtıp binicilik kıyafetini almak için keten çantaya doğru yürüdüm. Pantolon biraz dar olsa da üzerime gayet iyi oturuyordu ama gömleğin düğmelerini zar zor ilikleyebildim.

James yeniden yanıma geldi. “Aman Tanrım,” dedi. “Memelelerini görebiliyorum.”

Gömleğime baktım. Haklıydı. Gömleğimin yakası sutyenimin içini rahatça gösterecek kadar açıktı.

James parmaklarını gömleğimin içine sokup sutyenimin altına kaydırды. “Belki ata daha sonra bineriz.”

Yatağa geri döndük, sonunda aydınlıkta sevişme hayalim gerçekleşmişti ama James sevişmemiz boyunca gözlerini kapalı tuttu.

Bir zaman sonra at binmek için dışarı çıktık. James beni Freya adında sevimli, nazik bir midilliye bindirdi ve yavaşça lojmanın etrafından dolaşıp Larissa’nın beni uyardığı ormandaki patikaya girdik. James’e bunu sorduğumda omzunu silkip hiç sorun yaşamadığını söyledi. Ama çok uzağa gidemezdik çünkü sabahın bir kısmını çoktan tüketmiştik ve kahvaltı yakında servis edilecekti.

“Geçit törenine geç kalmamam lazım,” dedi. “Yine gelecek misin?”

“Sanırım geleceğim. Hem yeni arkadaşlarımın ne planları olduğunu da öğrenirim.” Aniden aklıma bir fikir geldi. “James, Peştun ne demek?”

Kaşlarını hafifçe çatarak bana baktı. “Bunu nereden duydun?”

“Larissa alayından birini işaret etti. Ona ‘Peştun’ diyordu ama nedenini bilmiyordu.”

“Peştunlar, Hindistan’a yerleşmiş Afganistanlılar. İyi asker olurlar. Bizde sadece bir tane var.”

Adını söylemesini bekledim ama söylemedi. Belki de bilmiyordu.

“Larissa neden onu sana gösteriyordu?” diye sordu James.

Hızla gözlerimi kırıştırdım. “Bir sebebi yok. Uzun saçlarından dolayı onu ilginç bulmuş.”

“Kadınların ilgisini çekebilecek türden biri değil. Askerlerin hiçbirisi çekmemeli. Larissa aptalın teki olabilir. Dikkatli ol, sevgilim.”

Beni hafiften azarlamış mıydı, yoksa bana mı öyle gelmişti?

Yanaklarımı ateş bastı. Kendimi yakışıklı bir delikanlıya göz süzen aptal bir genç kız gibi hissettim. Öte yandan durumun bununla alakası yoktu. Evet, adam gerçekten deyim yerindeyse şahe-serdi ama *onu* istemiyordum. Ona âşık falan olmayacaktım. Yeni evliydim ve kocamı deliler gibi seviyordum. James'e tüm bunları söylemek istedim ama bana, lojmana geri dönebilmek için atımı nasıl yönlendireceğimi anlatmaya başlamıştı.

Lojmana dönerken keyfim yerindeydi, sadece ata binmeyi öğrenmeye değil, aynı zamanda iyi binmeye de kararlıyım. Bununla ilgili gevezelik ederken James sabırla bana gülümsedi, sonra, “James, hayatım, binicilik kıyafetlerine ihtiyacım olacak,” dedim ve yakası açık gömleğimi işaret ettim.

“Bay Parakh’a senin için bir araba ayarlamasını ve şehre inmeniz gerektiğini söyle. Neye ihtiyacın varsa al, sevgilim.”

Kahvaltıdan sonra şehre gitmek için giyindiğimde, Bay Parakh mutfakta genç Daljeet’i kahvaltı bulaşıklarını yıkaması için acele ettiriyordu. Kendisiyse masada oturmuş çay içiyordu.

“Merhaba Bay Parakh,” dedim hoş bir gülümsemeyle.

Aynı sıcak karşılamayı alamadım. Adam bana oturduğu masadan sert bir ifadeyle bakarken koyu gözlerini yüzüme dikmişti.

“Albay Fell, şehre gitmek için bir araba isteyebileceğimi söyledi,” diye devam ettim, ama onu rahatsız ediyormuşum gibi huzursuz oldum.

“Ne zaman?” diye çıkıştı.

“Mümkün olan en kısa sürede.”

Derin bir iç çekerek masadan kalktı. “Ön tarafta beklerseniz birini gönderirim.”

“Önce çayınızı bitirin,” dedim. “Size rahatsızlık vermek istememiştim.”

O sırada Daljeet’in elindeki tabak kayıp gürültüyle lavaboya düştü. Bay Parakh ona Hintçe çıkıştı.

“Ne çok gürültü var,” diye mırıldandı Bay Parakh bana. Yarı dolu çay fincanını lavabonun kenarına itti. “Lütfen ön tarafta bekleyin, hanımefendi.”

“Tabii, teşekkür ederim.” Hâlâ umutla gülümsüyordum.

Koridordan doğruca ön verandaya yürüyüp yüksek arkalıklı hasır sandalyelerden birine oturup arabamı beklemeye başladım. Bay Parakh’la karşılaşmam çok tuhaf geçtiği için kalbimin her zamankinden daha hızlı attığını fark etmiştim. Daha önce hiç hizmetçim olmamıştı, bu yüzden onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Larissa’ya onlarla nasıl konuşacağımı sormaya karar verdim. Birkaç dakika sonra bir araba yanaştı ve Bay Parakh arka kapıyı açmak için yanımdan geçti.

“Hanımefendi, bundan sonra araba için lütfen bir saat öncesinden haber verin,” dedi gülümsemeden.

“Ah. Özür dilerim. Bilmiyordum. Teşekkür ederim.”

Hiçbir şey söylemedi, sadece binmemi bekledi ve kapıyı arkamdan kapattı. Şoföre bir şeyler bağırdı ve sonra yola koyulduk.

Şoför beni şehrin ana caddesinin sonunda bıraktı ve bozuk bir İngilizceyle iki saat sonra beni aynı yerden alacağını söyledi. Sonra serbesttim. Nehir kıyısındaki tapınağın sivri kubbelerine, Bara Mandir’e doğru bakarken içim hafiflemişti. Yol boyunca uzanan binaların çoğu taştan yapılmıştı, geniş kemerleri ve serin verandaları vardı ve bu verandaların önüne pazar tezgâhları kurulmuştu. Dallar ve ince kumaşlardan yapılan tezgâhların çoğu derme çatmaydı. Ama her türlü şeyi satıyorlardı; çanak çömlek, oyma ahşaplar, kesilmiş kazlar, tatlılar, fıçıda çay. Sarıklı polisler yüksek atlarıyla etrafı kolaçan ediyordu. Sıcaktan bunalan ve sadece bel-

den aşağısı giyinik olan yerel erkekler. Bileklerinde şingirdayan bileziklerle koşan çocuklar. Canlı renkli sari'lerle şallara bürünmüş kadınlar. Buna bayılmışım. Kendimi onun yabancı, yoğun renklerine bürünürken hayal ettim. Sari'ler ve parlak boyalı kumaşlar satan bir tezgâha rastladım ve James'in bana verdiği bozuk paralarla bir kucak dolusu sari aldım.

Bir kemerin altından ve çay evinin içinden geçip diğer taraftan başka bir alışveriş caddesine çıktım. Burası yüksek ahşap binalarda İngiliz dükkânlarının bulunduğu bir caddeydi ve yol boyunca ağaçlar dikilmişti, bu yüzden daha gölgeli bu alana sessiz bir hava hâkimdi. James bana burada istediğim her şeyi alabileceğimi ve faturayı postalamaları için adını vermem gerektiğini söylemişti. İlk dükkândan üzerinde parlak sarı ayçiçekleri olan güzel bir porselen çay takımı aldım. Ayçiçekleri beni her zaman neşelendirirdi. Tezgâhın arkasındaki uzun boylu, orta yaşlı, kursuz İngilizce konuşan beyefendi, pazardan aldığım bir kucak dolusu eşyayla birlikte bunları paketleyip lojmana teslim etmeyi teklif etti. Çarşıda gezinmeye devam ederek yastıklar, lambalar, binicilik botları, eldivenler ve kolonyal bir şapka aldım ve faturasının kocama kesilmesini istedim; hepsi o öğleden sonra teslim edilecekti. Sonunda parlak pembe sari giymiş tombul bir kadının işlettiği, aynı zamanda İngiliz kumaşları ve modelleri de satan bir giyim mağazası buldum. Gömlekler için beyaz pamuklu kumaş, pantolonlar için koyu gri keten kumaş aldım ve artık eve gitmeye hazırdım. Şoförü sadece on dakika bekletmişim.

O öğleden sonra verandada oturup çay içtim. Bir zaman sonra siparişlerim de gelmişti. Eskiz defterime fırırlı binicilik gömleği tasarlarken yoğunlaştırılmış sütle gül tadında enfes tatlılar yiyor ve Urvashi'nin ısrarla getirdiği bitmek bilmeyen çay serilerini içiyordum. Yürürken üzerime dökerim diye korkuyordum. James eve geldiğinde yeni kırlentler yerleştirilmiş, lambalar takılmıştı.

Etrafı inceledikten sonra evini nasıl yuvaya dönüştürdüğümle ilgili keyifle yorum yaptı.

“Mutlu musun, sevgilim?” dedi, beni kollarına alıp başımın tepesini öperek.

“Çok mutluyum,” diye cevapladım ve bir süre öyleydi.

Haftada birkaç sabah geçit törenini izleyip hafta sonları polo maçlarına gittikten sonra, ilk kez erkek kıyafetlerine ilgi duymaya başladım. Hem askeri kıyafetlerden hem de yerel kıyafetlerden ilham alarak eskiz defterimin birkaç sayfasını tasarımlarla dolduruyordum. Uzun gömlekler, bant yakalı gömlekler, volanlı etekli paltolar, örgü biyeli binici pantolonları, rengârenk yelekler. Bazılarım James’e biraz benzeyen, uzun boylu ve uzun bacaklı, paltoyu da iyi taşıyabilen bir figüre çizmiştim. Bazılarını Harry’ye benzeyen bir figüre göre yapmıştım ve onu siyasi toplantılarından birinde ipek yelek giyerken hayal edip kendi kendime gülmüştüm. Bazılarını muhteşem, uzun saçlı Peştun’u düşünerek yapmıştım, onun egzotik görünümü İngiliz smokiniyle müthiş bir tezat oluşturmuştu. Bunların hepsi sadece uydurma şeylerdi; arkadaşlarla Scrabble ya da iskambil oynamadığımızda uzun öğleden sonralarımı geçiştirmek için bir yoldu. Vantilatörün altındaki kanepeye yüzüstü uzanıyor ve avucum terleyip kalemin kömürünü bulaştırana kadar çiziyordum.

İki hafta sonra James ata binme derslerine olan ilgisini kaybetti. Onu erkenden uyandırmaya çalıştığımda, işten yorgun geldiğini bahane ettiğinde öyle olduğunu varsaymıştım. Özellikle kendi

ellerimle diktiğim binicilik kıyafetlerimle gurur duyduğum için hayal kırıklığına uğramıştım. Kumaşları kesip iğnelemiştim, Urvashi de benim için öyle ince ve düzgün dikişlerle dikmişti ki dikiş makinesinden çıkmış gibiydi. Muhtemelen bıkkın bir sesle tekrar ata binip binmeyeceğimizi sorduğumda, James kendi başına gayet iyi olacağımı ya da hanımlardan birini yanımda götürebileceğimi mırıldandı. Ne Larissa ne de Franny buna sıcak baktı ve Cleo ona ata binmeyi öğretirsem *ilgilenebileceğini* söyledi, ama ben bunu yapabileceğimden emin değildim.

Birkaç sabah kaderimi kabullenmeye çalıştım ama sonra cesaretimi toplayıp kendim gitmeye karar verdim. Parlak yeşil ormanın nemli ve keskin sabah kokusunu özlemiştim. Kahvaltıdan sonra James işe giderken binicilik kıyafetlerimi giyip kolonyal şapkamı taktım ve ahırlara doğru yürüdüm. Seyis, Freya'yı eyerlememe yardım etti, sonra onu dışarıya çıkardım.

Bu sırada akşamki polo maçlarından tanıdığım bir beyefendi atını ahıra doğru götürüyordu. Gülümseyip başımla selam verdiğimde "Günaydın. Albay Fell'in karısı, değil mi?" dedi.

"Evet," dedim. "Sizi James'le polo oynarken görmüştüm. Doktor Namboothiri? Değil mi?"

"Çok iyi. İngilizlerin kolaylıkla hatırlayabileceği bir isim değil."

"Ben Avustralyalıyım."

"Anlıyorum," dedi sırtarak. Kırklı yaşlarının sonlarında, uzun boylu ve şakaklarında gri saçları olan biriydi. Tam bir İngiliz beyefendisi gibi giyinmişti ve hafif ritmik, melodik aksanı saymazsak gerçek bir İngiliz gibi konuşuyordu. "Geziye mi çıkıyorsunuz?"

"Evet, ormanın kokusunu özlüyorum," dedim patikayı işaret ederek.

"Ah, orman." Kıkırdadı. "Sanırım vahşi doğa demek istediniz."

Geniş yeşil çalılara, sarmaşıkların ağırlığıyla eğilmiş palmye

ağaçlarına, karanlık oyuklara baktım. “Sanırım öyle. Balta girmemiş ormanların geçilmez olduğunu düşünmüşümdür.”

“Bazı yerlerde öyle ama burada değil. Yine de bir kadının tek başına gitmesini tavsiye edeceğim bir yer değil. Arkadaş ister misiniz?”

“Evet!” dedim fazla hevesle. “Yalnız, henüz iyi bir binici değilim. Yavaş olabilirim ve muhtemelen biraz sakarlık yapabilirim.”

“Bu yüzden yanınızda deneyimli birinin olması daha da önemli. Hadi, atınıza binmenize yardım edeyim.”

Birkaç dakika içinde pek de zarif olmayan bir biçimde eyeri-me binmeme yardım edip koşum takımlarımın sağlam olup olmadığını kontrol ettikten sonra yola koyulduk. Güneş şimdiden ortalığı kavuruyordu ama ağaçların gölgesine girdiğimizde sıcak o kadar da dayanılmaz değildi. “Demek doktorsunuz. Lojmandaki göreviniz bu mu?”

“Hayır, ben o tür bir doktor değilim.”

“Nasıl yani?”

“Cambridge’den, Peterhouse College’dan tarih doktoram var.” Güldü. “Ben sıradan bir doktor değilim. Bu arada bu bir şaka.”

Gülümsedim. “Öyleyse buradaki göreviniz nedir?”

“İdari işler. Burayı ben yönetiyorum,” diyerek bana parmağını salladı. “Tüm alışveriş faturalarınızı ben ödüyorum.”

“Aman Tanrım, bu çok utanç verici. Savurgan biri olduğumu düşünmüyorsunuzdur umarım.”

“Tam tersi. Tuğgeneralin karısı buradayken onun parasını da ödüyorum. Parayı su gibi harcıyor.”

“Bunu bana kesinlikle söylememeliydiniz,” diye cevapladım, Penny’nin yazlık evindeki o hoş dağınıklığı düşünerek.

“Artık çok geç,” diye yanıt verdi. “Size güveniyorum.”

Doktor Namboothiri samimi ve espriliydi. Her şeyi fazla ciddiye almıyor gibiydi ve ciddi İngiliz James’le çok vakit geçirdikten

sonra bu hoşuma gitmişti. Ayrıca ata nasıl binileceğini anlatmakta da çok iyiydi. Freya'nın dizgininde herhangi bir gerginlik hissedip kafasının karışacağını fark etmemiştim. Onunla nasıl sakince iletişim kuracağımı anlattı ve on dakika içinde eyerde kendimi daha rahat hissettim. Ayrıca James'in aksine patikada tek başıma gitmenin ne açıdan tehlikeli olabileceğini de anlatmaya da istekliydi.

"Öncelikle vahşi hayvanlar var," diye açıkladı. "Gürültülü ve kötü kokulu olduğumuz için bizden uzak durma eğilimindeler. Fakat bir yılanla karşılaşabilirsiniz ve çoğu tehlikelidir. Isıran böcekler. Hiçbir şeye dokunmamaya özen göstermelisiniz. Ama asıl sorun dilenciler. Bu ormanlık patikalarda dolaşıyorlar ve onlara hiçbir şey vermezseniz sinirleniyorlar."

"Aman Tanrım. Ama birine denk gelsem ona bozuk para veririm."

"Sonra ertesi gün yirmi kişinin sizi beklediğini görürsünüz."

"Yani bir dilenciye asla para vermemeli miyim?" Bu doğru gelmiyordu.

Doktor iç çekti. "Dilenciliği bitirmenin yolu daha iyi bir hükümete, daha iyi bir sisteme sahip olmaktır."

Alçakta duran bir asmanın altından eğilerek geçtik. Üzerinde iki santimden uzun bir karınca gördüğüme yemin edebilirdim.

"Korkarım buradaki siyasi sistem hakkında pek bir şey anlamıyorum. Mesela, hizmetçilerimizin neden çoğunun Hintli olduğunu ve neden..." O an sustum, bu soruyu kaba görünmeden sormamın bir yolu olmadığını fark etmiştim.

"Neden bir alayın idaresinden sorumluyum?" diye sordu esprili bir tavırla ama bir kaşını kaldırmıştı.

"Şey, demek istediğim..."

"Ben Brahman sınıfına mensubum, Bayan Fell. En yüksek kasttanım. Hizmetkârlarınız muhtemelen Sudralardır, yani işçi sınıfı. İşte bu yüzden ben bir alay bütçesinden sorumluyum, onlar

ise sizin tuvalet kovanızı boşaltıyorlar, sadece doğuştan gelen bir tesadüf yüzünden. İngilizlerin de küçük bir yardımıyla ki onların da sınıf takıntılı olduklarını söylemeliyim. Eminim fark etmişsinizdir.” Keskin gözlemleri, bana dünyanın aksayan yönlerini anlatırken Harry’nin takındığı o yarım, alaycı gülümsemeyi hatırlatmıştı, sanki beni de aynı karamsar bakış açısını paylaşmaya çağırıyordu.

“Ah, evet. Sanırım öyle. Ama belli ki Hindistan hakkında öğreneceğim çok şey var.”

“Size öğretmekten büyük mutluluk duyarım. Kahvaltıdan sonra genelde kısa bir gezintiye çıkarım. Bana katılır mısınız?”

“Tabii.”

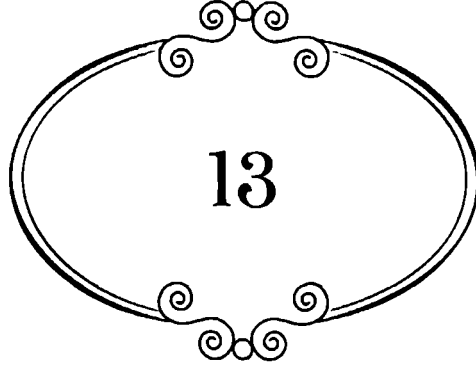
Böylece kısa sürede etrafım insanlarla dolup taştı. James’le kahvaltı, Doktor Namboothiri’yle atla gezinti, diğer eşlerle geçit törenine katılma ve ardından sık sık alışverişe gitmek için arabaya doluşma. Öğle vakti Urvashi bana sakın bir öğle yemeği hazırladığında tüm bu koşturmaya ara veriyordum. Verandada oturup okuyor, eve mektup yazıyor veya gördüklerimi çiziyordum. Sonra Larissa’da oyun oynayarak beş çayı içiyor, ardından hep birlikte akşamüstü polo maçına gidiyorduk. James beni gördüğüne her zaman çok seviniyordu; Pilot’un tepesinden bana tokmağını sallayıp sevimli bir tavırla hava atıyordu. Balayı günlerinin sıcak büyüünün hâlâ etkisindeyken her gece sevişiyorduk. Gerçekten çok mutluydum.

Muson yağmurlarının ilk iri damlaları düşmeye başladığında, tuğgeneralin bir gün önce gelen eşi Penny’yle verandada oturmuş çay içiyorduk. Penny, neredeyse bir haftadır boğucu ve gri olan gökyüzüne baktı ve “Eh, o zaman buraya kadar,” dedi.

“Ne oldu?”

“Ekim ayına kadar yağmur yağacak. Tam zamanında gelmişim. Yazlık evin etrafındaki bazı yollar muson mevsiminde geçilmez oluyor.” Çay fincanını dudaklarına götürdü. “Geldiğime sevindim.”

“Ben de,” dedim, elini sıkmak için uzandım ve bakışlarımı yağın yağmura çevirdim.

Atımı ve Doktor Namboothiri'yle sabah gezintilerimi özlemiştim. Günlerce yağmur yağmıştı, ta ki on gün geçene, ben evden dışarı adım atmayana kadar. On birinci gün bulutlar dağılmış ve güneş yine yakıcı, bunaltıcı şekilde kendini göstermişti. Freya'yı kontrol etmek için çamurlara bata çıka ağır adımlarla ahıra indim.

Doktor Namboothiri de gelmiş atını eyerliyordu.

"Bayan Fell," dedi başıyla selam vererek. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

"Ata mı bineceksiniz?"

"Yağmurdan sonra orman canlanıyor." Seyise baktı ve Freya'yı eyerlemesini işaret etti. "Gelin, size göstereyim."

"Çok çamur değil mi?"

"Ağaçların arasında yaklaşık iki yüz metre ötede güzel bir sır var. Kaçırmak istemezsiniz."

Seyise başımı salladım ve Doktor Namboothiri'ye, "Üstümü değiştirmem için bana beş dakika verin," dedim.

Arkama çamur sıçrata sıçrata çimlerden eve koştum. On dakika sonra, bluzumu çekiştirerek Freya'ya binip yola koyuldum.

Dışarıda olmanın verdiği özgürlük hissi baş döndürücüydü. Çok konuşup çok gülmüştüm ama Doktor Namboothiri aldırış etmiyor gibiydi. Muson mevsiminin sonuna kadar at binebileceğimiz çok fazla gün olmayacağı konusunda beni uyarmıştı ama fırsat bulduğunda bunu yapabileceğimizi söyledi. Ormana doğru her zamanki geniş patikadan ilerlerken konuşup duruyordum. Yağmur damlalarıyla ağırlaşmış ağaçlar öyle sarkmıştı ki bazı dallar neredeyse kırılacak gibiydi. Eğrelti otları ve sarmaşıklarla kaplı olduğunu hatırladığım bir açıklığa girdiğimizde artık nilüfer çiçekleriyle bezeli, parıldayan bir göle dönüştüğünü gördüm. Koyu uçlu yaprakları ve parlak sarı pistilleri olan soluk pembe bir çiçektir. Şaşkınlığın sevince karıştığı bir ifadeyle ciyakladım.

“Biraz toplayabilir miyim?” diye sordum Doktor Namboothiri’ye.

“Yerinizde olsam toplayamazdım,” dedi. “Sivri dikenleri var. Ayrıca inmezdim. Binici çizmelerinizi giydiğinizizi biliyorum ama sülükler burada çok ısrarcı. Devam edelim mi?”

“Hayır. Bir dakika kalayım. Çok güzeller.”

“Pekâlâ.”

Doktor Namboothiri, ben çiçeklere bakarken sabırla beni bekledi. Simetrileri ve renkleri o kadar muhteşemdi ki onları hafızama kazımak istedim. Açık pembe bir elbisenin koyu pembe bir eteğe, parlak altın biyelere ve yumuşak lale benzeri katmanlara dönüştüğünü hayal ettim... Sonunda gözlerim doydu ve yola devam ettik, ama nilüferler benimle kaldı.

O öğleden sonra yağmur tekrar başladı ve devam etti. Böylesini daha önce hiç görmemiştim. Yağmur taneleri iri ve sertti, yere çarptığında küçük çamur patlamaları oluşturunuyordu. Saçaklardan dökülüp merdivenlerden nehir gibi akarken yoğunluğu şaşırtıcıydı. Hindistan’daki her şeye hayran olduğum gibi buna da hayran kalmıştım. James’e yağmur mevsimi projesi olarak oturma oda-

sının bir boş beyaz duvarlarına çiçek resmi çizip çizemeyeceğimi sordum. Kabul etti, sonra soluk pembe nilüferler çizdiğimi görünce şaşkına döndü.

“Bu ne?” diye sordu, girişte botlarındaki çamuru temizlemişti ve ıslak çoraplarıyla ayakta duruyordu.

“Bunlar nilüfer. Onları görmüşsündür.”

“Lanet olsun, Hint çiçekleri. Gül çizeceğini sanıyordum.”

Güneşin sürekli bulutla kapanması nedeniyle hava biraz rahatlamıştı, ancak yağmur mevsimi memleketteki kadar serin değildi. Hava yapış yapıştı, isterseniz içebilirdiniz sanki. Kıyafetlerim yıkandıktan sonra tam anlamıyla kurumuyordu. Kurusalar bile giydiğim anda terden yapış yapış oluyordu. Eve mektup yazmak için daktilo almıştım çünkü telgraf kâğıtlarının elimde dağılmasından bıkmıştım. James her gece eve sıırılsıklam, çamur içinde ve kötü bir ruh haliyle geliyordu. Hırsını asla benden çıkarmazdı ama yine de o etraftayken diken üstündeydim. Bu sert havada görevlerine devam etmek zorunda kalmasına çok üzülüyordum. Penny de dahil olmak üzere eşler her öğleden sonra oyun oynamak için buluşuyordu ama sabahlar geçmek bilmiyordu. Ben de vaktimin büyük bir kısmını evde geçiriyordum. Yağmur haftada birden fazla şehre gitmeyi eziyete dönüştürüyordu.

Yağmur mevsiminin başlamasından yaklaşık iki ay sonra, Penny’nin gramofonunda eski bir Savoy Orpheans plağı dinlerken küçük ödüller karşılığında poker oynuyorduk. Cleo muhteşem bir kek pişirmişti; limonluydu ve cinle tatlandırılmıştı. İkinci dilimi yememek için dirensem de dayanamamıştım. Larissa’nın Franny’ye bu sabah geçit törenini izlemeye gideceğini söylediğini duydum. Yağmur çoğu gün olduğu gibi birkaç saatliğine dinmiş ve geriye hepimizi boğarcasına nemli hava kalmıştı.

“Bir aydan uzun süredir geçit törenine gitmedim,” dedim suçlulukla.

“Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ aynı,” dedi Larissa. “Yalnızca Peştun gitti.”

“Gitti mi?” diye sordu Franny, yapmacık bir tavırla surat asarak. “Zavallı kalbim onu özleyecek.”

“Bunu bilmen gerekirdi, Zara,” diye devam etti Larissa. “Reggie’ye sordum ve yer değişikliğini ayarlayanın James olduğunu söyledi.”

“James bana böyle şeylerden bahsetmez,” dedim ama sesim boş ve çok uzaklardan geliyordu. James, Peştun’u sorduğum için çok kızmıştı ve o asker şimdi gitmişti. Benim hatam mıydı?

Elbette, bunu James’e sormadım. Benimle ilgisi yoksa, kendimi bu kadar önemli gördüğüm için benimle alay ederdi. Bunca zaman sonra ilk kez James’in kıskanç biri olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. İlişkimizi tekrar düşündüğümde, küçük ayrıntılarıyla görebiliyordum. Başka bir erkekle çok uzun süre konuştuğumda çenesinin kasılması, erkeklerle çok uzun süre vakit geçirdiğimizdeki huzursuzluk hissi, hanımlarla buluştuğumuz beş çaylarında her zaman etrafta koca olup olmadığını sorması. Tüm bunları gurur verici bulmuştum; James’in bitmek bilmeyen iltifatlarına ve bana olan aşk ilanlarına eşlik ediyorlardı. Doktor Namboothiri’yle bu kadar çok zaman geçirmeme neden tahammül ettiğini merak ediyordum, ama sonra ona hiç söylemediğimi fark ettim. Elbette, bazı sabahlar ata bindiğimi ve Doktor Namboothiri’yle şu veya bu konuşmayı yaptığımı söylemiştim, ama bundan tam anlamıyla bahsetmemiştim. Tam da içten içe bundan hoşlanmayacağını bildiğim için. Bir ihmalkârlık günahı. Ama bu saçmaydı. Ben evliydim, doktor da evliydi ancak karısı iki ergen oğluyla Bombay’deydi. Ondan çok daha küçüktüm ve birbirimize ilk adlarımızla hitap etmiyorduk. Ashnda adını bile bilmiyordum. Doktor Namboothiri’yle bir dahaki sefere vakit geçirdiğimde James’le bu konuyu açıkça konuşacağıma yemin ettim.

Eylül başında, bunaltıcı bir günde, Londra'da doğum yapmaya hazırlanan Cleo için özel beş çayı düzenledim. Anlaşılan İngiliz kadınların hiçbiri Hindistan'da doğum yapmamıştı. Nedenini sorduğumda, Hintli ebelerle güvenmediklerini söylediler, ama sonra Cleo çocuğunun Hintli değil, İngiliz olmasını istediğini söyledi.

"Ya sen, Zara?" diye sordu Franny. "Bebek doğurmak için Londra'ya gider miydin?"

"Ben... hiç düşünmedim. Bütün ailem Melbourne'de, belki oraya giderdim." Tabii hamile kalırsam.

"Deniyorsunuz, değil mi?" diye sordu Penny bir sigara yakarak. Yüzüm alev alev yanıyordu. "Evet, tabii ki."

"Bazı bedenler yavaştır," dedi Larissa, beni savunurcasına.

Sorun bedenimde değildi, biliyordum. Korunmama rağmen Harry'den hamile kalabilmiştim. Ama bunların hiçbirini söylemedim, elbette.

"Bazı bedenler bunu hiç yapamaz," dedi Franny üzgün bir ses tonuyla. Larissa baş başa olduğumuz bir an bana Franny'nin on yıldır evli olduğunu ve hiç çocuğu olmadığını söylemişti.

Penny kadının omzunu sıvazlayarak "Çocuklarımı istediğin zaman ödünç alabilirsin," dedi. "Seni seviyorlar."

Asi, küçük Bay Parakh çay için masayı hazırlamaya salona girdiğinde, bebekler ve Cleo'nun erkek ya da kız ismi seçip seçmediği hakkında sohbet ediyorduk. Larissa, hamileliği boyunca portakala aşerdiğini ve turunçgillerin her zaman erkek anlamına geldiği için Cleo'nun bir erkek çocuğu olacağını kesin olarak bildiğini söyledi. Tam o sırada Urvashi odaya daldı ve Bay Parakh'a telaşla Hintçe bir şeyler söyledi. Bay Parakh başım çevirip aceleyle uzaklaştı.

"Ne?.." Ayağa kalktım.

"Ah, bırak onları Zara," dedi Penny bir deste kart açarak. "Kâh-yan halleder."

"Bir bakayım," dedim ve Bay Parakh'ı mutfığa doğru takip ettim.

En genç hizmetçimiz olan Daljeet yerde yatıyordu. Bay Parakh yanına diz çökmüştü.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Orada öylece duruyordu, sonra birden düşüverdi," dedi Urvashi. "Onu uyandıramadım."

"Yaşıyor mu?"

"Evet, evet," dedi Bay Parakh, açık avuçlarıyla Daljeet'in yanaklarına pek de nazik olmayan bir tavırla vurarak. "Hadi, aptal çocuk. Kalk."

"Ah, ona karşı nazik olun, Bay Parakh," dedim. "İyi değil."

Daljeet'in gözleri titreşerek açılınca içim rahatladı. En azından ölmemişti.

"Kalk evlat," dedi Bay Parakh, başı dönmesine rağmen Daljeet'i oturtmaya çalışıyordu.

Kan beynime sıçramıştı. "Çekilin önümden, Bay Parakh," dedim, Daljeet'in yanına diz çökerek. "Urvashi, bana bir bardak su ver."

Mutfağın girişinde bir grup subay eşinin durduğunu fark ettim. Daljeet'in oturmasına yardım edip bardağı dudaklarına götürdüm. İçti ama hâlâ tam kendine gelmemişti ve solgundu.

"Bay Parakh, bir araba çağırın. Onu hastaneye götürüyorsunuz."

"Bayan Fell, gerek yok. O sadece tembelin teki."

"Bay Parakh," diye üsteledim öfkeli bir sesle. "Bir araba çağırın dedim."

Huysuz adam tek kelime etmeden hızla uzaklaştı. Kolumu Daljeet'in beline doladım. Acı verecek kadar zayıftı, üşüyordu ve kalbi hızla çarpıyor gibiydi.

“Nesi var?” diye sordu Larissa.

“Düşmüş.”

“Bunu gerçekten de kâhyanın halletmesine izin vermelisin,” dedi Cleo. “Fazla karışmana gerek yok.”

“Kâhyaya bu konuda güvenmiyorum. Bu genç adam hasta ve ciddi bir durumu var mı diye bir doktorun onu muayene etmesini istiyorum.”

Birkaç dakika içinde Bay Parakh geri döndü ve Daljeet’le arabaya binmesine yardım ettim. Çiseleyen yağmurun altında sürücü tarafındaki cama doğru eğilip Bay Parakh’a sert bir ifadeyle baktım.

“Doğru hastaneye. Bir doktorun onu muayene ettiğinden emin ol. Anladın mı?” Bir hizmetçiye ilk kez bu ses tonuyla emir veriyordum. Bay Parakh açıkça sinirlenmişti ama doğrudan verilen emri görmezden gelmemesi gerektiğini biliyordu.

“Elbette, Bayan Fell,” dedi. “Eminim doktor da onun tembel bir çocuk olup olmadığını anlayabilir.”

Daljeet arkada, zayıf ve mahcup bir şekilde oturuyordu. Ona gülümseyerek baktım. “Doktora karşı dürüst ol,” dedim. “Ne kadar küçük olursa olsun ne gibi şikâyetlerin olduğunu, ne kadar zamandır buna maruz kaldığını ona anlat. Hasta olmanı istemiyorum.”

“Evet, efendim.”

Korunaklı verandaya koşup araçla uzaklaşmalarını izledim. Penny beni bekliyordu, yanına gittiğimde kolunu belime doladı.

“Çok naziksin,” dedi gülümseyerek.

“Çok genç,” diye cevapladım. “O da tıpkı senin ya da benim gibi insan.”

“Biliyorum. Burada yaşarken hepimiz duyarsızlaşıyoruz. Sanki görünmez makine gibiler. Hâlâ onların da insan olduğunu görebilmeni seviyorum. Ne kadar güzel bir ruhun var, Zara.”

“Bay Parakh’a güvenmiyorum,” dedim. “Belki bir saat kadar sonra onların peşinden hastaneye giderim.”

“Gerekeni yap,” dedi Penny. “Ama önce içeri gel de birkaç el oyun oynayalım. Kokteyl ve sigara sana iyi gelir.”

Bay Parakh eve döndüğünde ayrıntıları öğrenmek için ona baskı yaptım.

“Nesi var?” diye sordum.

Bay Parakh omzunu silkerek “Muhtemelen bir şeyi yok,” dedi.

Ona inanmamıştım. Hastaneye vardığımda saat henüz dört olmamıştı. Tren istasyonunun yakınında, loş koridorları olan keskin amonyak kokusunun hâkim olduğu küçük bir tuğla binaydı.

İlkel bir düzende tasarlanan koğuş, dar karyolalarla doluydu ve hemşireler yatakların arasında telaşla koşuşturuyordu. Her yerden metal sesi yükseliyordu. Kireçle boyanan duvarlar tertemizdi ama dolap kulpları kirden geçilmiyordu. Tavandaki ışıkların kimisi titreşerek yanıyor kimisi sönük duruyordu. Etrafa bakınırken Daljeet’in sondaki karyolada yattığını gördüm. Yanına gidip yatağının yanında durdum. Bana korkuyla baktı.

“Daljeet? Nasılsın?”

“Çok iyiyim, hanımefendi,” dedi.

“Daljeet, hastanedesin. ‘Çok iyi’ olmadığımı biliyorum. Doktor ne diyor?”

“Doktor bu genç adamın yetersiz beslendiğini söylüyor,” dedi arkamdan bir ses.

Arkamı döndüğümde karşımda beyaz önlüğünün altından belli olan koca göbeğiyle uzun boylu bir adam duruyordu. Aksanı Doktor Namboothiri’ninki gibi Hint esintisi taşıyordu, müzik gibi ve canlıydı.

Elimi uzattım. “Ben Bayan Fell, Daljeet’in işvereniyim.”

Elimi tutmadan önce bir an bakakaldı, tokalaşmayı ilk teklif eden ben olduğum için rahatsızlığı yüzünden okunuyordu.

“Ben Doktor Tiwari,” dedi ve elimi bıraktı. “Genç Daljeet çok uzun zamandır doğru düzgün yemek yemiyor.”

“Öyle mi, Daljeet? Ama bütün hizmetçilerin yemeklerini biz karşılamıyor muyuz?” Hizmetçilerin nasıl beslendiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark edince utandım. Akşamları hepsinin yemek ocağında yemek yediklerini düşünüyordum.

Daljeet gönülsüzce başını salladı. “Öyle, hanımefendi. Ama çoğunu ailem için eve götürüyordum.”

“Ailen mi?”

Doktor Tiwari tekrar araya girdi. “Genç Daljeet evde on beş kişi olduğunu söylüyor.”

“On beş mi?” Dehşete düşmüş bir ifadeyle Daljeet’e döndüm. “On beş kişiyi mi kastediyorsun? Hepsine sen mi bakıyorsun?”

“Elimden geldiğince, evet. Erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim, kuzenlerim ve amcam. Kimisi çalışıyor. Hepimiz eve ne getirebiliyorsak getiriyoruz.”

“Anlıyorum. Öyleyse Albay Fell ve ben sana zam yapmak zorunda kalacağız.”

Daljeet yutkundu, sıska yüzünde kocaman duran gözlerinden kararsızlık okunuyordu.

Doktor Tiwari ona, “Durumu Bayan Fell’e açıklasan iyi olur,” dedi.

“Bana daha fazla para verirsiniz aileme gitmez,” dedi.

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Kâhya çocuğun maaşından pay alıyormuş,” diye açıkladı Doktor Tiwari.

“Ama neden?” Yatağın yanındaki hasır sandalyeye oturup Daljeet’in elini tuttum. Ona dokunduğum için şaşırmıştı.

Daljeet cevap veremedi Doktor Tiwari, “Bayan Fell, Daljeet’in durumu hizmetçiler arasında oldukça yaygın, ancak bu durum özellikle adaletsiz,” dedi.

Daljeet dudaklarını ıslatıp tereddütle konuşmaya başladı. Bay Parakh tarafından işe alınan tüm hizmetçilerin ücretlerinin bir kısmını, bazen yarısını bile ona ödediklerini açıkladı. Zam veya bahşiş yoluyla elde ettikleri fazladan parayı ise tamamen kendisi alıyordu. Şikâyet etmeye kalkarlarsa da Bay Parakh onları James’e bizden çaldıklarını söylemekle tehdit ediyordu, böylece bir daha asla çalışamayacaklarını garantiliyordu.

Hizmetçiler benim gelişimi beklerken Daljeet, yerleşeceğimiz bungalovun dekorasyon kısmıyla ilgilenmişti. Vazolar, minderler gibi parçalarla. Kazara dekoratif bir saksı kırmıştı ve o zamandan beri Bay Parakh, kırılan saksının parasını ödemek için maaşının yüzde altmışını alıyordu, ancak Daljeet adamın parayı kendine sakladığından emindi. Delikanlı bana olanları anlattıkça içimdeki öfke de büyüyordu. Her türlü haksızlıktan nefret ederdim ama bu belki de duyduğum en kötüsüydü.

“Daljeet,” dedim, delikanlı anlatacaklarını bitirmişti. “Bu durumu düzelteceğim.”

“Lütfen hanımefendi, lütfen bu anlattıklarımı Bay Parakh’a söylemeyin. Bunun yalan olduğunu söyler, ben de işimden olurum.”

“Kesinlikle işini *kaybetmeyeceksin*. Bundan emin olacağım. Bana güvenebilirsiniz. Doktor, ne kadar süre hastanede kalması gerekiyor?”

“Bir haftadan fazla değil,” dedi Doktor Tiwari. “Ona biraz gıda takviyesi verip güzelce dinlenmesini sağlayacağız.”

“Ama ailemin maaşıma ihtiyacı var,” diye çıkıştı Daljeet. “Burada bir hafta kalamam.”

“Ben ailene direkt parayı göndereceğim,” dedim. “Tek ihtiyacım olan adres.”

Daljeet gönülsüzce evinin adresini verdi. Onu koruyacağıma dair tekrar güvence vererek hastaneden ayrılıp eve koştum. Yağmurda merdivenleri hızla çıktım, sonra evinde içinde dolanarak Bay Parakh’a seslendim.

Bungalovla mutfak arasındaki geçide vardığımda Urvashi korkuyla yukarı baktı. Üç ayaklı tahta bir taburede oturmuş, kan ter içinde patates soyuyordu.

“Bay Parakh’ı gördün mü?” diye sordum.

“Şehirde,” diye yanıt verdi. “Her şey yolunda mı hanımefendi?”

Yanına çömeldim. Uzun siyah saçlarını başının arkasında topuz yapmıştı ama kurtulan bir tutam saçı yanağına yapışmıştı. “Urvashi, Bay Parakh paranızı alıyor mu?”

Urvashi şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Fazlasıyla gergindi.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

“O... komisyon alıyormuş, öyle diyor. Başka bir iş bulamayınca beni işe aldı. Ona minnettarım.”

“Ne kadar komisyon alıyor?”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum hanımefendi. Her ay bana verileni alıyorum ve iş için minnettarım.”

“Ondan korkuyor musun?”

Urvashi gözlerini kaçırdı. “Söyleyemem hanımefendi.”

“Benden korkuyor musun?”

Gözlerime baktı ve başını salladı. “Hayır hanımefendi.”

“Şunu unutma, senin işverenin benim, o değil,” dedim, dizini okşayarak. “Bunu ben hallederim.”

“Neyi halledeceksin?” James yağmurdan sıırıslıkm olmuş halde, elinde bir elmayla koridorda hızla yürüyordu. Arka kapıda durup botlarını sertçe yere vurdu, sonra çıkarıp Urvashi’ye uzattı. “Girish’e bunları benim için kurutmasını söyler misin?”

“Evet, efendim.” Urvashi, elindeki patatesi su dolu kovaya bıraktı ve botlarla aceleyle uzaklaştı. Yüzünden minnet okunuyordu. Sorduğum sorular onu rahatsız etmişti.

“James, çok kötü bir şey oldu. Zavallı Daljeet yetersiz beslenmeden dolayı hastanede.”

“Hep zayıftı,” dedi James ceketini çıkarırken. “Bir iki güne iyileşir.”

“Bundan daha fazlası var James, bu... İçeri gel, kurulan da sana anlatayım.”

James soyunup kurulanırken yatağımızın kenarına oturdum. Islak kıyafetlerini Girish’in daha sonra yıkaması için küvete attı. Ona tüm hikâyeyi anlatırken sadece mırıldanıp başını salladı. Üstüne sabahlığını alıp yanıma oturdu ve elini dizime koydu.

“Hizmetçilere bu kadar değer vermen çok nazik bir davranış,” dedi.

“Sen değer vermiyor musun?”

“Senin kadar değil tabii. Bay Parakh’ın hizmetçilerin maaşlarından pay aldığını biliyordum. Bu yaygın bir uygulama.”

“Bu adil değil.”

“O olmasaydı, maaşları olmazdı. Çalışmıyor olurlardı, en azından bizim için. Maaşlarını kesen başka biri için çalışıyor olurlardı.”

“Bu konuda bir şey yapamaz mıyız?”

“Belki de Bay Parakh’la konuşup hikâyeyi onun ağzından dinlemeliyiz.”

Ama ben çoktan başımı sallamaya başlamıştım. “Hayır, hayır, hayır, James. Zavallı Daljeet açlıktan yere yığıldı. Bu doğru değil.”

James bana dikkatle bakıp hafifçe gülümsedi. “Aman Tanrım, seni seviyorum. ‘Küçük olmasına rağmen pek cesur.’ Bu arada, bu bir iltifattı. Shakespeare’in böyle bir niyeti olup olmadığını bilmiyorum.”

* Shakespeare’in *Bir Yaz Gecesi Rüyası* oyunundan bir dize. (e.n.)

“Bir şey yapabilir miyiz, James?”

“En kısa zamanda Bay Parakh’la özellikle konuşacağım.” Başımın tepesini öptü. “Daha iyi bir insan olmamı sağlıyorsun. Bu arada Bay Parakh’ın hesap defterine bakabilirsin. Delikanlıyı ne kadar kazıkladığını anlamış olursun.”

Ayağa kalkıp gerindi, sonra merdivenlerden inip Girish’e seslendi. Midem bulanıyordu. Bay Parakh’la konuşmak ne işe yarayacaktı? Yalan söyleyecek ya da suçunu hafifletecekti, sonra da Daljeet hastaneden eve döndüğünde öfkesini ondan çıkaracaktı.

O akşam yemekte, Bay Parakh’ın soğuk bir ifadeyle defalarca bana baktığını, hatta hayal mi görmüştüm bilmiyorum ama dudaklarında alaycı bir sırıtış olduğunu fark ettim. Daljeet’e sorununu çözebilme konusunda bana güvenebileceğini söylemişim ve bu meseleyi James’in halletmesi için bırakamayacağımı biliyordum. Tanıdığım İngilizlerin çoğu gibi hizmetçiler söz konusu olduğunda tamamen kayıtsız görünüyordu. Bay Parakh, Daljeet’in kendisini şikâyet ettiğini öğrendiğinde, James’in onu çocuğa daha fazla eziyet etmekten alıkoyabileceğinden şüpheliydim.

İşte, bu yüzden ertesi sabah James işe gittikten hemen sonra Doktor Namboothiri’nin ofisinin kapısını telaşla çaldım. Lojmanın batı ucunda kalan ofisi, tek katlı ahşap bir binaydı ve verandası aşırı büyümüş sarmaşıklarla gölgelenmişti. Koca sarmaşık önceki geceki yağmurun ağırlığı altında da bel vermişti. Alay arabalarından biri binanın hemen önüne, merdivenlerin dibine yakın bir yere park edilmişti. Doktor Namboothiri kapıya geldi ve şemsiyemi silkip kapatırken bana merakla baktı.

“Bayan Fell?”

“Sizinle konuşmam gerek.”

“Kısa süre içinde bankada bir toplantım var,” diyerek arabayı işaret etti. “İsterseniz benimle şehre gelebilirsiniz, hem yolda da konuşmuş oluruz.”

“Evet, lütfen.” Şehre uygun giyinmemiştim, ne şapkam vardı ne de eldivenim ama birinin fark edeceğinden veya umursayacağından şüpheliydim. Bu havada çoğu kişi başları önde koşturuyordu.

“Öyleyse gelin.”

Onu merdivenlerden aşağı takip ettim, benim için yolcu kapısını açtıktan sonra arabayı çalıştırdı. Çukurlu, çamurlu yoldan geçip yola koyulduk.

“Hizmetçilerin maaşları nasıl ödeniyor?” diye sordum.

“Kâhyalara dağıtılan bir bütçe var. Gerisini onlar hallediyor.”

“Çalışanlarımdan biri, Daljeet... Çok genç bir çocuk. Maaşının yüzde altmışını Bay Parakh’a vermeye zorlanıyor. Üstelik yemeğini de kalabalık ailesiyle paylaşıyor. Şimdi de yetersiz beslenme nedeniyle hastanede.”

“Yüzde altmış!”

“Bu suç, değil mi? Buna kesinlikle bir son verilmeli. Durdurulabilir mi?”

Yağmur şiddetini artırdığından silecekler zar zor yetişebiliyordu. Doktor Namboothiri arabayı yavaşlatmıştı.

“Bütün kâhyalar komisyon alır. Genelde karışmayız.”

“Ben karışmak istiyorum.”

“Albay Fell’le konuştunuz mu?”

Sözlerimi tartarak konuşmaya devam ettim. “Evet, elbette anlayışla yaklaşıyor. Ama hiçbir şeyin değişmeyeceğinden veya zavallı Daljeet için işlerin daha da kötüleşeceğinden endişeleniyorum.”

“Peki siz bu mesele nasıl sonuçlansın isterdiniz?”

“James’in bu konuda bir şeyler yapmasıyla.”

“Evet, evet. Ama belli ki yapmayacağından endişeleniyorsunuz, peki yetkiniz olsaydı ne yapardınız?”

Bir an düşündüm, arabanın tavanından akan yağmurun sesi-

ni ve sileceklerin ona yetişmek için çırpınışını dinledim. Sonra, “Bay Parakh’ı kovar, Girish’i kâhya yapar ve herkesin birbirine karşı adil olacağına söz vermesini sağladım,” dedim. Sonra bir an şüpheye düştüm. “Bay Parakh’ın kovulması çok mu kötü olur? Açlıktan ölür mü?”

Doktor Namboothiri kıkırdadı. “Hayır. Jaipur’daki ailesinin yanına dönüp başka bir iş bulacağını tahmin ediyorum. Bu konuda endişeniz varsa, çok iyi referanslarla onu serbest bırakmayı teklif edebilirsiniz.”

“Ama bu kararı verecek yetkim yok. Bunu yapan James olmalı.”

“Şey...” Doktor Namboothiri birkaç dakika sessizliğe bürünüp durumu düşündü. “Hizmetçiler aileler için çalışsalar da ücretleri alay bütçesinden karşılanıyor. Yani, hiyerarşi öyle sanıldığı kadar açık ve düzenli değil.”

“Onu kovabilir misiniz?”

“Biz kovabiliriz. Aileniz için en iyisi olduğuna karar verirsek.”

“James’in izni olmadan mı?”

“Yoğun bir adam. Belki de bu yükü üzerinden alarak ona iyilik yapmış oluruz.”

“Ona danışmadan karar verdiğim için bana kızabilir.”

“Sizce bu kızgınlık uzun sürer mi? Yoksa kararın getirdiği faydalar, onun kızmasından daha mı ağır basar?”

“Hımm,” dedim, bakışlarımı cama doğru çevirdim. James’le kavga etmek istemiyordum. Harry’yle geçirdiğim çalkantılı yıllar bana bir ilişkideki çatışmanın ne kadar acı verici ve yorucu olduğunu öğretmişti. Öte yandan Bay Parakh’ın artık evimde diğer hizmetçilere bağırıp çağırmasını da istemiyordum. O insanlar benim için görünmez makineler değillerdi. Sakin ve huzurlu bir ev istiyordum.

O anda şehrin ana caddesine dönüyorduk, bankanın önüne vardığımızda yağmur hafiflemişti.

“Uzun sürmeyecek,” dedi Doktor Namboothiri arabanın kapısını açarken.

“Bunu yapmak istiyorum,” diye patladım. “Bana yardım eder misiniz?”

“Edeceğim,” dedi. “Siz şimdi burada bekleyin, geri döndüğümde detayları hallederiz.”

Doktor Namboothiri arabanın kapısını kapatırken yağmur tavanı dövmeye devam ediyordu. Bir süre camlardan akan yağmur sularını izledim, sonra bulutlar dağıldı ve güneş damlaları aydınlattı. Bu manzara bir nebze de olsa keyfimi yerine getirmişti. Güneşin de eşlik ettiği yağmuru izlemeyi hep sevdim. Doktor Namboothiri döndüğünde neredeyse mutlu bile sayılabilirdim, doğru kararı verdiğimden emindim.

“Victoria’da çay içelim,” dedim, yolun karşısındaki sivri kemerli pencereleri ve oymalı tırabzanları olan oteli işaret ettim. “Hanımlarla birlikte birkaç kez gittim. Çok lezzetli çörekleri var.”

Doktor Namboothiri hesap defterlerini arabanın arka koltuğuna bıraktı ve bakışlarını bana dikti. “Birlikte Victoria’da birlikte çay mı içelim?” Kaşları çatılmıştı. İfadesini okuyamadım. Şaşırmış mıydı? Yoksa alay mı ediyordu?

“Evet. Neden olmasın?”

“İçeri girmemize izin vermezler.”

“Sizi temin ederim, oraya defalarca gittim.”

“Hayır, *bizim* girmemize izin vermezler. Birlikte. Beyaz bir kadın ve Hintli bir adam? Asla.”

Victoria Otel’in çay salonunu gözümün önüne getirmeye ve orada beyaz olmayan birini görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Elbette... “Orada yerli halktan insanlar gördüğümünden eminim,” dedim, ama sesim öyle demiyordu.

“Burası İngilizlere göre bir yer,” dedi Doktor Namboothiri, bir

yandan arabayı çalıştırıyordu. “Ayrıca bugün epey işim var. Bay Parakh’ı kovmak için lojmana geri dönelim mi?”

Başımı salladım.

Bir süre sessizce yol aldıktan sonra, “Belki de Hindistan’ı pek iyi anlamıyorum,” dedim. “İngilizlerin Hindistan’ı geliştirmesinden memnunsunuz, değil mi? Tıp, demiryolları, ticaret? James her zaman İngilizlerin sadece yirmi bin askerle üç yüz milyon Hintliyi idare ettiğini söyler. Büyük çaplı isyanlar yok. Bu da mutlu olduğunuz anlamına mı geliyor?”

“Şahsi fikrimi mi soruyorsunuz? Benim bir şikâyetim yok. Ama ‘siz’ derken tüm Hintlileri kastediyorsanız, Albay Fell’in... biraz önyargılı bir bakış açısına sahip olduğunu düşünüyorum.” Bana gülümsedi. “Saygım sonsuz.”

“Ben sizin saygısız davrandığınıza hiçbir zaman şahit olmadım,” dedim.

“İngiliz idaresinin* faydaları Hindistan’daki herkese eşit şekilde ulaşmadı. Şöyle diyelim... Her sınıfta Bay Parakhlar var, hem İngilizler hem de Hintliler arasında... Hindistan adil bir ülke değil.”

Eve dönüş yolunda aklım bu sözlere takılı kalmıştı ve haftalardır ilk kez Harry’yi düşünüyordum. Onu unutmuş değildim, kesinlikle hayır, ama genellikle aklıma gelirse bu düşüncüyü hemen uzaklaştırıyordum. Ama şimdi onunla tüm bunları, adaleti, bir devletin insanlarına nasıl adil davranabileceğini ve aynı zamanda daha çok çalışırlarsa veya risk alırlarsa bazılarının gelişmesine nasıl izin verebileceğini konuşmak istiyordum. Bunlar onun tartışmayı en sevdiği konulardı. İngilizler çoktan kararlarını vermiş gibiydiler ve tartışmaya açık değillerdi. Bunu öğleden sonra, hanımlarla birlikte katıldığım beş çayında konuyu açtığımda keşfettim. Franny’deydik. Cleo Londra’daydı ve her gün bebekle

* İngilizcede “British Raj” anlamına gelen ifade, 1858–1947 yılları arasında Britanya İmparatorluğu’nun Hindistan’daki sömürge yönetimini kasteder. (ç.n.)

ilgili bir telgraf bekliyorduk. Yağmur öğleden sonra tamamen kesilmişti ve hepimiz büyük, ağır ağır dönen vantilatörün altında nemden yapış yapıştık.

Penny bize kartlarımızı dağıtırken “Sizden bana bir durumu açıklamanızı rica edebilir miyim?” diye sordum. “Bugün Doktor Namboothiri’yle şehirdeydim ve Victoria’ya çay içmeye gitmeyi teklif ettim. Bizi birlikte içeri almayacakları konusunda kesin bir inanca sahipti.”

“Ay yok artık, Zara,” dedi Larissa, ellerini havaya savurarak. “Bir Hintliyle şehirde dolaşamazsın.”

“Ama o Doktor Namboothiri. Doktora derecesine sahip. Cambridge’den. Kendisi alayı yönetiyor.”

“Alayı kocam yönetiyor,” dedi Penny, sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırmış bir halde kartları dağıtıyordu. “Namboothiri bir yönetici.”

“Evet, hem de oldukça yetenekli ve saygın.”

Franny kartlarını alıp baktı. “Bu iş daha bitmedi, Zara. İngiliz kadın, Hintli erkek. Hiç hoş durmuyor..”

“Ben Avustralyalıyım, İngiliz değilim,” dedim, tüm değerlerini paylaşmam gerektiği varsayımına karşı gelerek. “Biz çok eşitlikçi bir toplumuz.”

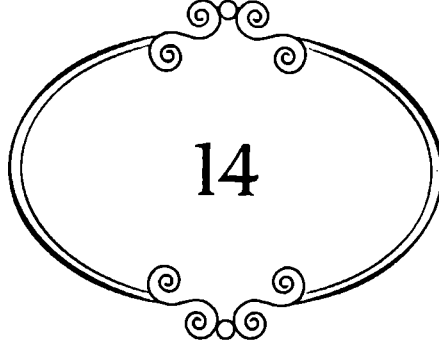
“Seninle gitmemekle doğru olanı yapmış,” dedi Penny. “Yerin kulağı var ve burası küçük bir kasaba.”

“Ah, bir de müzik çalsa ve seni dansa kaldırsa,” dedi Larissa ürpererek. “Ne kadar tuhaf olurdu.”

“Dans mı? Ne? Benimle dans etmekle hiç ilgilenmiyor. Babam yaşımda.”

“Hayır, değil ve sen de biliyorsun,” diye alay etti Franny. “Yirmi yaşında evlendiğimde Alfie çoktan kırk yaşındaydı. Senin yerinde olsam dikkatli olurdum. Doktor muhtemelen haklı. Victoria Otel sizi asla birlikte içeri almazdı.”

Zihnim sorularla dolup taşıyordu ama giderek sinirlendiğimi hissettiğim için bunun yerine kart oyununa odaklandım ve kıyafetlerimin terden vücuduma yapışmasını görmezden gelmeye çalıştım. Zamanla hepsine alışacağımı söyledim kendime, ama geldiğimden beri ilk kez kendimi evimden çok uzakta hissediyordum.

Akşam yemeğinden önce James'e, Bay Parakh'ı alay ofisine çağırıp işten çıkardığımı söylediğimde tek yakındığı şey, Daljeet hâlâ hastanede yattığı için personel eksliğimiz olmasıydı. Şaşırmıştım. Tüm öğleden sonrayı doğru kelimeleri seçmeye çalışarak geçirmiştim çünkü itirafımın onu öfkeliendireceğinden emindim. Ama ev işlerini sıkıcı bulduğunu ve bir eşe sahip olmanın mutluluklarından birinin de bu işlerle ilgilenebilmesi olduğunu itiraf etti.

"Ayrıca," dedi, "vakti zamanında başarılı bir işletme yönetmiştin. Sanırım evi de başarıyla idare edeceğine güvenebilirim."

O an onu çok sevdim. O gece sıcak akşamın tadını çıkarmak için verandada birlikte oturduk. Yağmur dindikçe zaman zaman bulutların arasında yıldızlar beliriyordu. Havada nem ve mis gibi bir koku hâkimdi. Cırcır böceklerinin sesini ve ormandan gelen tuhaf, yumuşak ötüşleri duyabiliyorduk. Bildiğim kadarıyla bunlar gece kuşları veya maymunlar olabilirdi. İkimizin de ne kadar çok bebek istediğini konuştuk. O öğleden sonra boşuna kendime eziyet etmiştim.

Birkaç gün sonra aramızdaki her şey kötüye gitmeye başladı. Kanepede oturmuş eskiz defterime resim çizerken James beklen-

medik bir şekilde öğle yemeği için eve geldi. Hem onu gördüğüm hem de sonunda küçük bir kız doğuran Cleo'dan haber aldığımızı söylemek için heyecanla ayağa fırladım. Ama daha tek kelime söylememiştim ki öfkeli bakışlarını fark edip derin bir nefes aldım.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Trig, Namboothiri'yi Victoria'da çaya davet ettiğini söyledi." Sanki bu düşünce kötü bir tat vermiş gibi tükürdü.

Yüreğim ağzımda atıyordu. "Evet, ben... birlikte şehirdeydik. Ben bilmiyordum..."

"Birlikte şehirde miydiniz? Neden?"

"Bay Parakh hakkında tavsiye almak için yanına gitmiştim ve o da tam bankaya gidiyordu, bu yüzden yolda konuşabilir miyiz diye sordum."

Şaşkınlıkla başını salladı. "Neden?" diye tekrar sordu.

"Doktor Namboothiri'yle arkadaş olduk. Muson mevsiminden önce bazı sabahlar birlikte at sürüyorduk."

"Bunu kim biliyordu?"

"Bilmiyorum, ben... önemli olduğunu düşünmedim. Sanırım seyisler. Hizmetçiler."

"Subayların eşleri?"

"Belki. Tartışılması gereken bir konu olduğunu düşünmedim James, yoksa sana söylerdim."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"James," dedim. "Gerçekten, önemli değil."

"Önemli değil!" diye kükredi. "Bu utanç verici. Bu onur kırıcı. Millet benim hakkımda ne düşünüyordur kim bilir?"

"Seni tanıyan herkes müthiş bir adam olduğunu düşünüyor sevgilim. Neden aksini düşünüp canını sıkıyorsun, anlamıyorum."

Gözlerini bana dikti. "Otur."

Yanıma oturacağını varsayarak oturdum. Bunun yerine vantilatörün esintisiyle koyu renk saçlarını savurarak önümde durdu

ve nutuk atmaya başladı. “Sana ata binmeyi öğrettim, sonra ben işe gider gitmez sen başka bir adamla ata binmeye gittin. Hizmetçiler hakkında bana akıl danıştın, sonra beni görmezden gelip o adamdan akıl istedin. Ve sen yine o adamla şehirde gezerken onu bir otelde çaya davet ettin. Şunu da belirtmek isterim, bahsettiğimiz kişi sıradan bir adam değil, yılanı flütüyle oynatan yerlinin teki. Alay konusu olmuşumdur.”

“Kimsenin seninle alay ettiği falan yok. Hiç kimse. Bu çok masumca bir durum.”

“Öyle mi? Ne diye şimdi öğreniyorum? Gizliden ata binmeler, şehre yaptığın geziler, yetmezmiş gibi akıl danışmalar falan. Yakalanana kadar tek kelime etmedin, değil mi?”

O an o kadar karanlıktı ki sanki gölgeler görüş alanımı daraltıyordu. Ondan korktuğumu fark ettim. Harry kavgalarımız sırasında bana ne kadar kızmış olursa olsun, ben ondan hiç korkmamıştım. James’in öfkesi volkanikti. Acaba bana vurur mu diye merak ettim ve beni koruyabilecekmiş gibi eskiz defterimi göğsüme bastırdım.

“Yemin ederim James, yemin ederim. Doktor Namboothiri’yle aramda hiçbir şey yok.”

Şüpheli bir ifadeyle eskiz defterime bakıp almak için uzandı. Yırtacağından korkarak defteri geri almaya çalıştım. Bu onu daha da öfkeliendirdi.

“Burada ne saklıyorsun?”

“Hiçbir şey saklamıyorum... Lütfen nazik ol.”

James sayfaları kabaca karıştırırken o an aklıma çizmiş olduğum erkek kıyafetleri geldi. O tasarımlara kadar sayfaları karıştırmaması için dua ettim ama bir şey sakladığımdan emindi ve bulana kadar pes etmeyecekti.

“Aha!” dedi.

“James, lütfen...”

James sayfayı bana gösterip modellerden birine eliyle vurdu.
“Bu benim, değil mi?”

“Evet,” dedim.

“Bu da Mandokhel mi?”

“Mando?..”

“Siz hanımların deliye döndüğü Peştun.”

“Evet, aslında onu örnek aldım ama ben...”

“Aman Tanrım. Ben ne kör ne aptal bir adammışım.” Sayfaları çevirmeye devam etti, sonra durdu ve tekrar bana çevirdi. “Bu kim?” Yelek ile yakasız, büzgülü kollu gömlek giymiş Harry’nin taslağını işaret ediyordu.

Yanıt veremedim.

“Bu iki model gerçekse, o zaman bu da gerçek olmalı.”

İçimden yalana başvurmak, ona hayal gördüğünü söylemek geliyordu ama Melbourne’ü ziyaret edersek James’in bir gün Harry’yle karşılaşma ihtimali vardı. Bunun gibi kâbus gibi bir kavga riskine daha girmek istemiyordum. “Memleketimden eski bir dost. Harry.”

“Harry kim?”

“Holt. Harry Holt.”

“Nasıl bir dost? Eski bir aşk mı?”

“Artık ortada bir aşk yok,” dedim kararlılıkla.

“Öyleyse neden çiziyorsun onu?”

“Kıyafet modellemek için. Tüm bu çizimler... Deftere baksana. Larissa, Cleo ve sıska Franny’ye benzeyen insanlar var. Tasarımlarımı kişilerin üzerinde düşünüyorum.”

“Namboothiri de burada mı?”

“Hayır, onu hiç çizmedim. Ama hiçbiri...”

Erkek tasarımlarının olduğu sayfaları sertçe yırttı ve eskiz defterimi bana geri fırlattı. Kapağın sert köşesi burnumun kenarına

çarpınca gözlerim yaşardı. Sonra James sayfaları toplayıp onları da fırlattı. “Bunlardan kurtul. Bir daha asla görmek istemiyorum.”

Sonra öfkeyle çıkıp gitti ve ağlamamak için kendimi tutarken beni kâğıt tomarıyla baş başa bıraktı.

James’in öfkesi neredeyse iki hafta sürdü. Benimle doğru düzgün konuşmuyor, geceleri birlikte yatağa girdiğimizde sırtım dönüyordu. O sırada annemden Harry’nin parlamento seçimlerini kazandığım ve her zaman hayalini kurduğu gibi gerçek bir politikacı olduğunu bildiren bir mektup almıştım. Ona tebrik mektubu yazmayı çok istiyordum ama James’in onunla iletişime geçtiğimi öğrenmesi fikri beni caydırıyordu. Annem bana, “Ona selamlarını iletelim mi?” diye yazdığında, cevap vermeye bile cesaret edememiştim. Anlaşılan Harry hâlâ annemle babamı birkaç haftada bir ziyaret ediyordu. Durum böyle olunca James’in mektuplarımı postalamadan önce okuyabileceğini kolayca hayal edebiliyordum. Bu yüzden tek istediğim, onun yeniden beni seviyor gibi davranmasıydı.

Bir sabah Penny ve çocuklarıyla geçit töreninden dönerken Doktor Namboothiri’yle karşılaştım. Selam verip vermeme konusunda tereddüt ettim. Ama beni hiç tanıımıyormuş gibi yanımdan öylece geçti gitti. O an James’in onu bir daha benimle konuşmaması konusunda uyardığını anladım.

Eskiz defterimi James’ten saklamaya başlamıştım. İçinde başka erkeklerin çizimleri olduğu için değildi, dersimi almıştım. Ama defteri ne zaman görse buz kesilip suspus oluyordu. Sadece o yokken çizim yapıyor, diğer zamanlarda da komodinine saklıyordum.

Sonunda muson mevsimi etkisini yitirirken James’in öfkesi de geçmişti. Yumuşamıştı, tekrar sevişmeye başlamıştık ve şiddetli

çıkışlarından bahsetmemiştik. Girish kâhya olarak harika bir iş çıkarıyordu, Daljeet kilo almıştı ve bir süreliğine her şey yoluna girmişti.

Daha ne olduğunu anlamadan Noel yaklaşıyordu. Hem Penny hem de Larissa, kocalarıyla birlikte Noel için İngiltere'ye gidiyorlardı ama James bu hakkını, benimle evlenmek için Melbourne'e geldiğinde kullanmıştı, bu yüzden Jubbulpore'da kaldık. Cleo, Daphne adında tombul, melek yüzlü bir kızla dönmüştü ama Franny'yle aralarındaki bağ çok güçlüydü, bu yüzden öğleden sonra çay buluşmalarımızda kendimi çoğu zaman dışlanmış hissediyordum.

Sonra Noel'den bir hafta önce Betty'den kalın bir zarf aldığım da çok sevindim. İçinden bir Noel kartı da çıkmıştı, onu hemen oturma odamızdaki ipe astığım diğer kartların yanına ilâştirdim. Ardından mektubunu okumak için verandadaki hasır koltuğa kıvrıldım. Hava, gübre ve biçilmiş çimen kokusuyla ağırlaşmıştı. Aralık ayı şimdiye kadarki en ılıman aydı, sabah havasına bile hafif bir serinlik hâkimdi. Gölgede kalırsam, en azından öğlene kadar sıcaktan kaçınabilirdim, sonra tekrar vantilatörün altına sığınırdım.

Betty'nin mektubunun ilk üç sayfası tam da tahmin ettiğim gibiydi: Bu yıl söz verdiği kadar sık yazamadığı için özürler, küçük Hamish'le ilgili sevimli hikâyeler ve ona duyduğu sonsuz sevgi... Bir de eski arkadaş çevremizden dedikodular ki bunların arasında, eski sevgilim Harry'nin arkadaşımız Lola'yla birlikte olduğu, ardından Lola'nın bu kez Harry'nin babasıyla görüşmeye başladığı şeklinde skandal bir hikâye de vardı. *Bunu hayal edebiliyor musun, Z?* diye yazmıştı. *Kendisinden üç yaş küçük bir üvey annesi olabilir, büyük ihtimalle o kızı çoktan öpmüştür de! Belki de daha fazlasını yapmıştır!*

Harry için üzülmemiş, hatta benim sık sık yaşadığım türden bir kıskançlık yaşıyor olabileceği düşüncesiyle biraz sevinmiştim.

Mektup böyle devam ediyor, sondan ikinci sayfada gidişat aniden değişiyordu.

İşte, buraya kadar aklımda olan her şeyi anlattım ama sana en önemli şeyi söylemedim. Esasen, mektubu başkası alıp okursa diye ilk sayfalarda anlatmak istemedim. Ama suçluluk ve utanç içinde kıvranıyorum, yine de sana söylemek zorundayım, Z. Birine anlatmam gerek. Avustralya'ya geri döndüğümüzden beri çok mutsuzum ve kafam karışık. Hamish ve ileride doğacak bebekler için daha büyük bir odamız olsun diye evimizin arkasını tasarlayan bir mimarla anlaştık. Mimarın adı Roy.

Şimdi söylemeye cesaret edemediğim şeyi itiraf etmeliyim. Sanırım ona âşık oldum. O da bana âşık olduğunu söylüyor ve bu beni çok mutsuz ediyor çünkü yanlış adamla mı evlendim diye merak ediyorum. Tom ne bana ne de Hamish'e vakit ayırabiliyor ve Roy her gün burada, canlı, komik ve inanılmaz derecede çekici. Ne yapmalıyım? Bazen hayatın önümde uzayıp giden sonsuz bir yol gibi olduğunu hissediyorum ama o yol, sanki Tom'la evlenme kararımınla birlikte daralmış, sınırları çizilmiş. Bu doğru olamaz, değil mi? Elli yıl daha yaşayabilirim. Elli uzun yıl boyunca başka bir aşkın özlemini mi çekeceğim? Yabancı bir ülkede, insanların bana söylediği sözlerin hiçbir anlam ifade etmediği bir hapishaneden ne farkı var bunun?

Z, ne yapacağım ben?

Son cümlenin altı o kadar sert çizilmişti ki mürekkep kâğıdın diğer tarafına geçmişti.

Mektubu hızla katlayıp zarfa geri koydum, kalbim suçlulukla güm güm atıyordu. James bunu asla görmemeliydi. Betty'nin

bu türden bir ilişki yaşamasına az da olsa tahammül edebildiğimi düşünürse, korkunç kıskançlığı uyanırdı. Betty'ye cevap yazıp ne karar verirse versin onu seveceğimi, elli yılın başka bir hayatın özlemine çekmek için çok uzun bir süre olduğu konusunda ona hak verdiğimi söylemek istiyordum. Ama James, anneme veya Vieve'e yazdığımda sık sık yaptığı gibi defterimi eline alırsa... ona sadakatsizlik ettiğim gibi bir sanrıya kapılırdı.

Bu sebeple Betty'nin mektubunu, sari giymiş bir grup kadının günün yemeği için kömürleri karıştırdığı yemek ocağına götürdüm. Hiçbirine tek kelime etmeden mektubu kömürlerin arasına koydum ve parlak turuncu alevlerin mektubu yutmasını izledim. Birkaç dakika içinde kıvrılıp küle dönüşmüştü.

Betty'ye cevap yazmadım ve bu ihmalin verdiği suçluluk duygusu yoğun olsa da kocamla aramı düzeltmeye çalıştığım şu günlerin yanında pek önemi kalmıyordu. Böylece en yakın arkadaşımın sırtımı döndüm.

Yeni yıla girmemizle James'le ilişkim, başka erkeklerle iletişim kurmamak için gösterdiğim muazzam çaba sayesinde büyük ölçüde yoluna girmişti. Penny ve tuğgeneral bizi akşam yemeğine çağırdığında bile, onunla sohbete kapılmamaya dikkat etmiştim. Elbette, nezaketimden ödün vermemiş ama fikirlerimi kolayca dile getirmemişim. Bu işe yaramıştı ve evliliğimiz, ilk yıldönümümüz yaklaşırken hâlâ gebe olmadığım halde sorunsuz ilerliyordu. Muson yağmurları tekrar başladığında, Hindistan'daki hayattan ne beklemem gerektiğini tam olarak biliyordum. Sevgi dolu bir kocam, eğlenceli arkadaşlarım, resim çizip mektup yazacak zamanım vardı... Yani bir bebek hariç her şeyim vardı. Bunun için çabalamaktan da geri kalmıyorduk. Çocuğu kimin daha çok

istediğinden emin değildim, James ya da ben? Ama her gece deniyorduk, ta ki tüm tutkumuzu sevişmemizde kaybedene ve her akşam tamamlamamız gereken son iş haline gelene kadar. Işıklar kapanıyor, elini kalçama koyuyor ve sevişmeye başlıyorduk. Beş dakika sonra karanlıkta sırtüstü uzanıp el ele tutuşuyorduk. Her zaman önce o uykuya dalıyordu.

Temmuz ayında bahçecilikte şansımı denemeye karar verdim. Muson mevsimini yarıladığımızda tohumlar su altında kalacağı ve yeterli güneş olmayacağından ekip biçmek için berbat bir zamandı, bu yüzden mütevazı bir başlangıç yapmaya karar verdim. Evin arkasında, boş taş duvara gömülü, korunaklı bir girinti vardı. Rüzgâr kuzeyden estiğinde sıcak günlerde genelde orada oturdum. Çarşıdan birkaç küçük saksı aldırıştım, onları toprakla doldurup girintiye bıraktım. Niyetim iyi havayı bekleyip ormanın kenarından birkaç eğrelti otu söküp içlerine dikmek ve kendi küçük eğrelti otu bahçemi yapmaktı. Ancak ertesi sabah dışarı çıktığımda, tüm saksıların taşındığını ve yağmur altına konulduğunu gördüm. Hepsini geri taşıdım, ancak ertesi gün yine orada değillerdi. James'e evi kireç badanası için hazırlayıp hazırlamadıklarını sordum. Birinin neden saksılarımı sürekli taşıdığına anlam veremiyordum. Hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden saksıları tekrar yerine koydum ve *Lütfen dokunmayın* yazan bir not bıraktım.

Ertesi sabah saat onda kapım çaldı. Açtığımda aşağı yukarı benim boylarımda, zayıf, buruşuk yüzlü, kirli bir sarık takmış yalınayak bir adamla karşılaştım. Elinde notum vardı.

"Merhaba?" dedim.

"Bayan Fell?"

"Evet."

"Ben Purab," dedi, aksanı çok belirgindi. "Buradaki bahçıvanlardan biriyim."

Onu daha önce görüp görmediğimi anımsayamayınca artık hizmetlilere dikkat etmiyor muyum diye merak ettim. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum,” dedim başımı sallayarak. “Saksılarımı siz mi taşıyorsunuz?”

“Evet, hanımefendi.”

“Bir sebebi var mı?”

“Evet, hanımefendi. Size sebebini söylemeye geldim.”

“Buyurun, dinliyorum.”

Sesi yumuşak ve nazikti, soru sorar gibi cümle sonlarında tonu yükseliyordu. “Onları koyduğunuz yer kutsal bir yer. Kutsal adam gece yarısı gelir. Alan boş bırakılmalı.”

“Kutsal adam mı?”

“Evet, hanımefendi. Gece yarısı gelir.”

Merakımı cezbetmişti. “Her gece mi?”

“Evet. Her gece.”

Bir yıldır burada yaşıyordum ve geceleri, hele ki kutsal amaçlar için bungalovun arkasına gelen birini hiç duymamıştım. Ama sonra anladım. “Bu... bu gerçek bir insan mı? Yoksa bir ruh mu?”

Gözlerini kaçırdı. “Bu kutsal bir adam.”

“Gece yarısı orada olsam onu görür müyüm?”

“Evet, görebilirsiniz ve görürseniz size büyük şans getirir.”

“Peki saksılarımı sevmiyor mu?”

“Orası kutsal bir yer, hanımefendi.”

“Neden?”

“Çünkü kutsal adam orada beliriyor.”

Şansıma tam da eğreltiotu bahçemi yetiştirmek istediğim yerde. Purab’a gülümsedim. “Söylediğiniz için çok teşekkür ederim. Saksılarımı başka bir yere koyacağım.”

“Evet, hanımefendi. Bahçenizle ilgili olarak benden veya diğer bahçıvanlardan yardım isterseniz, lütfen bizim yanımıza gelin.”

Bütün saksılarımı ön verandaya çıkardım ve içlerine çiçek ek-meye karar verdim, ama belki de yılın daha kuru bir zamanında. Bu kutsal adam aklımı kurcalayıp durduğundan bunu Urvashi'ye sordum. Evet, hikâyeleri biliyordu. Bütün hizmetçiler biliyordu. Bizim bungalovumuz, kutsal adamın gece yarısı ortaya çıktığı yerdeydi ve ev halkı ile alay için iyi şans getirdiğine inanılıyordu.

Urvashi yatak odamda koşturuyor, bir yandan katlanmış kıya-fetlerimizi kaldırıyor. Yatağın kenarına oturdum ve ona daha fazla soru sordum. “Yani İngilizler dışında herkes kutsal adamı biliyor mu?”

“İngilizler bize inanmaz, hanımefendi.”

“Sen inanıyor musun? Kutsal adam tarafından kutsandığımıza inanıyor musun?”

“Bilmem ama bu evde hiç uğursuzluk yaşamadık. Albay Fell çok nazikti ve sizi bize getirdi.” Bu cümleyi söylerken bana utan-gaç bir gülümsemeyle baktı. “Sonra Daljeet’le ilgilendiniz ve artık Bay Parakh gitti, yani... Bana göre talih bizden yana.”

“Peki kutsal adamı gören birini tanıyor musun?”

“Evet, hanımefendi. En azından gördüklerini söylüyorlar. Devika, babasının hastalıktan iyileşmesini umarak bütün gece orada oturmuş ve o sırada garip bir ışık gördüğünü, ertesi sabah babasının tekrar rahat nefes alarak uyandığını söyledi.”

“Gerçekten mi?” dedim Urvashi'den çok kendi kendime. Di-lekleri gerçekleştiren kutsal adam efsanesini büyüleyici bulmuş-tum, çok hoşuma gitmişti. Özellikle de evimizin arkasında mesle-ğini icra etmeye karar verdiği için. O akşam James'e bunu sordum ama batıl inanç saçmalığı diyerek savuşturdu ve bana hem İngiliz hem de Hristiyan olduğumuzu hatırlattı. Neredeyse ona Avustral-yalı ve büyük ölçüde agnostik olduğumu söyleyecektim ama gün-nün yorgunluğundan dolayı bu pek akıllıca gelmedi.

Bunu unutabilirdim. Hindistan'daki hayat çok renkliydi ve kutsal adam hikâyesi hayatımın o zengin arka planının bir parçası olabilirdi, ancak Hindistan'da yaşadığım ikinci muson mevsiminde James henüz hamile kalmamış olmam nedeniyle huzursuzlanmaya başlamıştı. Bu, hayatımızda giderek büyüyen bir uyumsuzluk uğultusuna dönüşüyordu. Kıskançlığının bir şekilde kısırlığımıza bağlandığından şüpheleniyordum ki bu mantıklı değildi. Gün içinde yaptığım her şey için beni sorgulamaya başlamıştı, kadın arkadaşlarımı "kafamı aptalca fikirlerle doldurdukları" için eleştirmiş ve onsuz şehre gitmemi yasaklamıştı. Kendimi çocukken beslediğimiz, bahçede dolaşıp yumurtalarını tilkilerin yiyebileceği bir yere bırakan tavuk gibi hissediyordum. Tekrar yumurtlamaya başlayana kadar onu yirmi dört saat kümesine kitlemek zorunda kalmıştık.

Bir gece her zamanki gibi sevişmeye başladık ama James bitiremedi. Denemeye devam etti, göğüslerimi sertçe kavradı, gözlerini sımsıkı kapattı ama hiçbir işe yaramadı. Sonunda hayal kırıklığıyla iç çekerek yanımdan ayrıldı ve nedense "Özür dilerim," dedim.

Yan dönüp dirseğine yaslanarak bana baktı ve saçlarımı okşadı. "Hayır, sevgilim. Asıl ben özür dilerim. Senin özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Çok güzelsin." Omzumu öptü. "Aklıma takılıp duruyor. Neden hamile değilsin? Sorun bende mi? Ben?.."

Sözünü bitiremedi. Onu kendime doğru çektim. "Her şey yoluna girecek. Belki de henüz doğru zaman değil."

"Bir doktorla görüşmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Gider misin? Londra'ya gidip bir doktora görünür müsün? Bir uzman? Sorunun sende mi yoksa... sende değilse bende mi olduğunu söyleyebilir."

"Ben... Londra mı? Melbourne'e evime gidebilirim."

“İngiltere’de daha iyi doktorlarımız var.”

Onu düzeltmeye çalışmadım. Aklımdaki asıl şey, bir uzmanın beni muayene ederken daha önce hamile kaldığımı anlayıp anlayamayacağıydı. Ve tabii, bu bilginin James’e ulaşma olasılığıydı.

“Cevap vermedin, Zara,” dedi, sesinden huzursuzlandığını anlayabiliyordum.

“Tabii, sevgilim. Olur. İçin rahatlayacaksa giderim. Ama havanın deniz yolculuğu için daha uygun olduğu ekim ayına kadar bekleyelim.”

Kabul etti ve kısa süre sonra uykuya daldığında hâlâ bana sarıyordu. Sert, çıplak omzunu okşadım ve bir süre karanlıkta uzandım. James sonunda mırıldanıp derin uykuya daldı ama ben hâlâ uyanıktım, aklımda senaryolar canlanıyordu.

Aşağıdaki büyük saat gece yarısını vurduğunda ben hâlâ uyanıktım.

Aklıma çılgınca bir fikir gelince yatakta doğruldum. Kutsal adam. Belki onu görürsem...

Örtüleri üzerimden atıp geceliğimi giydim, sonra merdivenlerden aşağı inip arka kapıdan çıktım. Yağmur durmadan yağıyordu ama rüzgâr dinmişti. Hava çok karanlıktı, engebeli bir fayansa takılıp tökezledim ama kendimi hemen toparladım. Girintinin olduğu yöne ilerledim ama ortalıkta kutsal adam falan yoktu.

Girintide oturup yağmuru izledim, kalbim önce güm güm atıyor, sonra yavaşlıyordu. Yağmurun bir düzine farklı yüzeye vuruşu. Taş. Teneke. Çamur. Yapraklar. O an içimi bir dinginlik sardı ve gözlerimi kapattım.

Gözkapaklarımın ötesinde ışık olduğunu fark ettim. Açtım ama hiçbir şey göremedim. Tekrar kapattım... ama ışık hâlâ oradaydı ve görüş alanımı siyah yerine koyu kırmızıya boyuyordu. Derin bir nefes aldım. “Bir bebek istiyorum,” dedim yumuşak bir sesle.

Ayakuçlarımdan başıma kadar ağır ağır bir sıcaklık yayıldı. Tüm şüphe ve korkuyu bir kenara itip hissin beni sarmasına izin verdim. Sonra his geçti ve kendimi biraz aptal gibi hissederek yatağa geri döndüm.

Eylül ayında hamileydim.

James ile Noel için tuğgeneralin ailesiyle Pune'ye gitmiştik. James eski haline dönmüştü, biraz boş vakti vardı; çocuksu ve neşeliydi, rahatça uyuyor ve mutlu bir şekilde uyanıyordu. Hava ılımandı, daha çok Avustralya yazına benziyordu ve Penny'nin çocuklarının sürekli etrafta koşuşturmaları, Noel hediyeleri için heyecanlanmaları ve bize sevgiyle Zara teyze ve James amca demeleri çok keyifliydi. Karnımın elbiselerimden belli olmaya başladığı sırada James ile tam bir sevgi dolu genç çift örneğiydik.

Ama... James artık benimle sevişmek istemiyordu. İlk başta bunu, uzun süredir her gece uğraştığımız için çok yorgun olmasına bağlamıştım ama çok geçmeden karnımda artık bir bebek büyüdüğü için "doğru hissettirmediyi" itiraf etmişti. Her seferinde beni nezaketle başından savıyordu, ben de birkaç hafta sonra pes ettim. Özlemiştim ama bu kadar yakın ve mutluyken üzölmek zordu.

Bir sabah, Penny'yle minikleri İmparatoriçe Bahçesi'nde* pikniğe götürdük. Ayakkabılarını çıkarmışlardı ve Surabhi onlara taş sektirmeyi öğretirken Penny ve ben birkaç metre ötede, devasa asma kaplı bir ağacın dallarının altındaki piknik örtüsünde oturuyorduk. O dönem iştahımın sınırı yoktu. James gülerek "üç dört

* Hindistan'ın Pune kentinde, 19. yüzyılda İngiliz sömürge döneminde kurulan geniş bir botanik bahçedir. Adını Kraliçe Victoria'dan (Britanya İmparatoriçesi unvanını taşıdığı dönemde) almıştır. O dönemde subayların ve ailelerinin gezinti ve dinlenme alanı olarak kullanılmıştır. (ç.n.)

kişilik yemek yiyorsun” demişti. Yanımızda getirdiğimiz kuru üzümlü kekleri yiyordum, Penny ise kollarını dizlerine dolamış bir halde çocuklarının sevinç çığlıklarına mutlulukla gülümsüyordu. Sağ omzunu açıkta bırakan soluk pembe bir sari giymişti ve teni de güneşten pembeleşmişti. Benim üzerimde bol bir elbise vardı. Hızlıca dökümlü, beni güneşten koruyacak bir elbise seçmiştim ama boyum bir buçuk metreden biraz uzun olduğu için o tasarımıdaki her şey bende tamamen bol görünüyordu.

Penny bana doğru döndü. “Yakında bu sevinci tadacaksın,” dedi, başıyla çocukları işaret etti.

“Seninkiler şimdiden beni keyiflendiriyor.”

“Kendi çocuğun bir başka. Daha derin. Neredeyse acı verici.” Bana gülümseyerek baktı. “Ah, keklerdeki kuru üzümleri ayıkla-ma, Zara. Sadece ye. Doğum yapacaksın. Enerjini yüksek tut.”

Suçluluk duymamaya çalışarak dediğini yaptım. Ufak tefek bir kadın için üç kek çok fazlaydı.

“En çok neyi dört gözle bekliyorsun?” diye sordu Penny.

“Kız mı, erkek mi olduğunu merak ediyorum,” dedim.

“Bir tercihin var mı?”

Onun çocuklarına baktım. “Isabel tam bir bebek. Kız çocuğu olmamasını hayal etmek zor. Elbiseler.”

“Evet, muhteşem. Ama Reggie bana öylesine âşık ki. Küçük bir oğlan çocuğuyla annesi arasındaki aşk gibisi yok.” Dizime vurdu. “Her iki durumda da bu küçüğe âşık olacaksın. James mutlu mu?”

“Evet! Çok, çok mutlu. Hiç bu kadar yakın olmamıştık.”

“Ah, harika.”

“Yalnızca...” Tereddüt ettim. Cin kokteylleri eşliğinde müstehcen şakalar yapmak başka bir şeydi ama subay eşleriyle nadiren kişisel şeyler konuşurduk.

Penny bir sigara yakıp bana uzattı ama ben reddettim. Hamilliğimden beri tadı midemi bulandırıyor.

"Hadi ama. Ne söyleyecektin?" diye sordu Penny. "Biz açık fikirli kadınlarız, değil mi?"

Kıkırdadım. "Bunu bilmiyorum. Sadece sonuç çıkarmak için küçük bir örnek."

Penny şimdi gülüyor, burnundan ejderha gibi duman üflüyordu. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

"James artık..." Avuçlarımı ovuşturdum. "...istemiyor."

Penny sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp hareketimi taklit etti. "Bu mu? Siz ikiniz böyle mi yapıyorsunuz?"

"Penny, bu tam bir skandal," diyerek güldüm.

Elleriyle başka şekiller yapmaya başladı. Ellerini sırt sırta koyuyor, parmaklarını birbirine geçiriyor ve hızlı hızlı alkışlıyordu. Gülmekten nefes alamıyordum.

Sonunda gülmeyi bıraktık ve bana cevap verdi. "Ama bu kötü bir şey mi? Ben hep biraz ara vermenin güzel olduğunu düşünmüşümdür."

"Belki de artık beni çekici bulmuyordur diye endişeleniyorum."

"Ah, canım, çok güzelsin ve hep öyle kalacaksın." Eğilip bana sarıldı. "James için endişelenme. Bebeğini kucağına aldığın an sana geri gelecektir, bu sefer sen ara vermek isteyebilirsin! Hiçbir şey beni, bana bağımlı minik bir bebek kadar yormamıştı. Surabhi olmasaydı ne yapardım bilmiyorum." Gözlerini Surabhi ve çocuklarına çevirip gülümsedi, sonra bana döndü. "Peki doğum için doğrudan Pune'den mi eve gideceksin?"

"Evet, üç hafta içinde. James'i özleyeceğim ama annemi görmek için can atıyorum."

"Hâlâ hayatta olduğu için şanslısın. Annem ben küçükken öldü ve doğumdan hemen sonra üvey anneme katlanmak zorunda kaldım. Bebekler hakkında her şeyi bildiğini sanıyordu ve beni deli ediyordu." Penny sigarasından bir nefes çekti, sonra

bana doğrulttu. “Verebileceğim en iyi tavsiye şu olur: İçgüdüleri-
ne güven. Kimsenin sana ne yapacağını söylemesine izin verme.
Sen annesin.”

“Teşekkür ederim, Penny. Seni de çok özleyeceğim.”

“Ama geri döneceksin.”

“Evet, James hazıranda gelip beni alacak. Bir muson yağmuru
için tam zamanında döneceğim.”

“Muhteşem,” dedi alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak. “Sen
yokken onu yalnız bırakmayız.”

Noel ve yeni yıl kutlamalarının ardından partilerde gözlerimi
açık tutmakta bile zorlandığım o dönemde beni Bombay’e, oradan
da gemiye götürecek trene bindim. James bana sıkıca sarıldıktan
sonra eğilip karnımı öptü. “Seninle tanışmak için sabırsızlanıyo-
rum, küçüğüm,” dedi.

“James, abartıyorsun,” dedim, etrafa göz attığımda yaşlı bir ka-
dının bize yargılayan gözlerle baktığını gördüm.

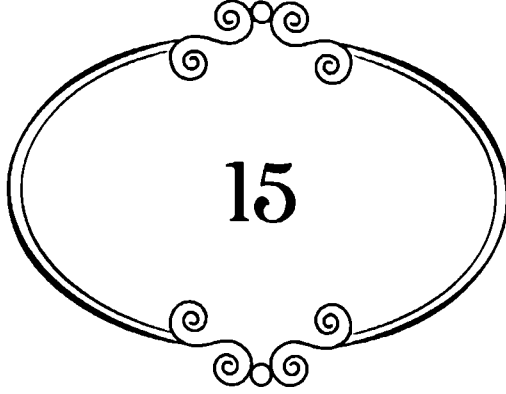
“Önemli değil,” dedi ve dudaklarımı sertçe öptü. “Melbourne’de
görüşürüz, sevgilim.”

“Seni çok özleyeceğim.”

“Ben seni daha çok özleyeceğim.” Yüzümü ellerinin arasına
aldı ve gözlerimin içine sertçe baktı. “Zara,” dedi kararlı bir sesle.
“Evlilik yeminimizi sakın unutma.”

Şaşırmıştım ama belli etmemeye çalıştım. Hamileliğimin son
demlerinde, uzun bir yolculuğa çıkmak üzereyken bana ettiği şu
lafa bakın! “Elbette,” diyebildim.

Bana hafifçe başını salladı, sonra beni bırakıp platforma geri
atladı ve onu göremeyeceğim ana kadar el sallamaya devam etti.

Melbourne’de ışık farklıydı, sanki hava o kadar yoğun ve ağır değildi. Yorgun ve şişkin bedenimle rıhtımdan eve doğru arabayla giderken, soluk gökyüzüyle tanıdık ağaçları içime çektim. O an içimde bir şeylerin gevşeyip rahatladığını hissedebiliyordum. Babam her zaman yaptığı gibi dikkatini tamamen araba kullanmaya vermişti ve bunun küçük sohbetlerden kaçınmanın bir yolu olduğuna inanıyordum. Yolculuğu camdan dışarı bakarak geçirmekten mutluydum.

St Georges Yolu’ndaki yeni evlerinin önüne vardığımızda annem verandadaydı. Güneşin vurduğu yüzüne bakarken yokluğumda yaşlandığını fark ettim. Bu çok tuhaftı. Her zaman göz alıcı bir güzelliği vardı, bu yüzden sarkık yanaklarını görmek beni hüznölendirmişti. Ama sonra dudaklarında gülümsemeyle bize doğru yürüyünce yine o muhteşem haline büründü.

“Zara! Canım kızım!” Arabadan indiğimde beni kucakladı, sonra karnıma bakmak için geri çekildi. “Vay canına, kocaman olmuşsun, seni zavalıcık.”

“Boyum kısa. İyi taşıyamıyorum.” Sözleri nazikti ama bu kadar tombul olmaktan utandığım için incinmiştim.

“İçeri gel de dinlen. Hemen bir çay koyayım.”

Yeni ev daha genişti, tavanları daha yüksekti ve yeni aydınlatma armatürleri vardı. Ama hâlâ aynı kokuyordu: limon cılası ve tütün dumanı. Artık on yedi yaşında olan en küçük kardeşim David, bana Hindistan hakkında milyonlarca soru soruyordu. Hem o hem de babam şişkin karnıma bakmaktan kaçınıyorlardı. John yeni kız arkadaşıyla dışarıdaydı ve Genevieve evde küçük April’la meşguldü. Çay içerken hayal kırıklığına uğramıştım; Hindistan, bana gerçek çayın tadını öğretmiş, artık hiçbir çayı beğenemez hale gelmiştim. Annem yanıma oturup elini karnıma koydu ve bebek her tekmelediğinde heyecanla iç çekti.

Sonunda David ve babam işlerini halletmek için gittiklerinde annem Harry’den haber alıp almadığımı sordu.

Başımı iki yana salladım. “O günden beri onunla tek kelime konuşmadım.” Anılar zihnimde canlandı... Yüzük, gönülsüzce yapılan evlilik teklifi, öfkem.

“Kendisi için çok iyi işler başardı. Babanla sürekli görüşüyorlar. Sözleşmeler ve benzeri konularda ona yardımcı oluyor. Onu birkaç kez yemeğe çağırdık... Senin için sorun olmaz, değil mi?”

“Hayır. Harry’yi yıllardır tanıyorum. Şimdi evliyim ve hiç şüphesiz, o da yakında evlenecektir. Bence her zaman arkadaş olacağız.”

“O senin arkadaşından daha fazlası, o senin yerel parlamento üyen,” dedi annem kahkaha atarak. “George Maxwell sonunda öldü. Ah, biliyorum acımasızca gelecek ama o işte çok uzun süredir çalışıyordu. Neyse, baban ve ben Harry’ye oy verdiğimiz için kendimizle gurur duyuyoruz. Şu anda Hill Caddesi’nde bir arkadaşının evinde yaşıyor. Çok uzakta değil. Muhtemelen uğrar. Sorun olmayacağını söylemiştim.” Duraksadı ve yüzümü inceledi. “Sorun olmaz, değil mi?”

“Evet, evet,” dedim. “Sorun olmaz. Artık ona kızgın değilim.” Bu kısım doğrudu. “Aslında iki yıldır onu neredeyse hiç düşünmedim.”

Tamamen doğru değildi.

Artık Melbourne'deydim, içimi kemiren durumu açıklığa kavuşturabilirdim. Hemen ertesi gün öğleden sonra Betty'yi görmeye gittim.

Taksi beni alçak çitlerle çevrili, derli toplu tuğla bir evin önünde bıraktı. Ön bahçe küçüktü ama mükemmel şekilde düzenlenmişti ve bakımlıydı. Bahçe kapısını açtığımda küçük bir köpek beni neşeyle havlayarak karşıladı ve patikada yürürken topuklarımı kokladı. Zili çaldım, kısa süre sonra Betty karşımdaydı.

Bir an ifadesini anlayamadım ama sonra bana bakarken yüzünde koca bir gülümseme belirdi. “Zara! Canım! Ah, çok olgun ve güzel görünüyorsun! Ne hoş bir sürpriz. Hadi, içeri gel.”

Beni cilalı parke koridordan içeri, uzun bir kanep ve iki büyük beyaz berjerin olduğu aydınlık oturma odasına götürdü. Radyodan hafif bir müzik yükseliyordu. Koyu renkli ahşap mobilyalar, büyük pencerelerden içeri süzülen ışıqla parlıyordu. Betty koltuklardan birine oturmamı işaret etti ve eğilip radyoyu kapattı.

Karşıma oturup çıplak ayaklarını altına aldı. Yeşil elbisesi tertemizdi. Gülümsemesinin zorlama olduğundan emindim.

“Özür dilerim,” diye lafa giriverdim.

“Ne demek istiyorsun?”

Etrafıma bakındım. “Evde başka kimse var mı?”

“Sadece Hamish. Uyuyor.”

“Mektubun,” dedim ve bizi duyacak kimse olmamasına rağmen sesimi alçalttım.

Başını salladı. “Aptalca bir geçiş dönemi.”

“Açıklamam gerek.”

“Hayır, hayır. Açıklamana gerek yok.”

“Sana cevap yazmak, ne olursa olsun seni seveceğimi ve destekleyeceğimi söylemek istedim. Ama James çok kıskanç ve mektubumu ya da senin mektubunu okuyup... Özür dilerim.”

Betty başını çevirip güçlükle yutkundu. Ağlamak üzere olduğunu düşündüm ama sonra yeniden gülümsedi.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Ama bitti. Özür dilemeye gerek yok. Bebek sahibi olmak kadınları çileden çıkarabiliyor.”

Söylenecek daha çok şey olduğunu hissedebiliyordum ama belli ki söylemek istemiyordu.

“Çay?” diye sordu.

“Hindistan’da beş çayında fincanlarda cin kokteylleri içilir,” dedim.

Bu sefer gülümsemesi içtendi. “Öyle yapalım o zaman.”

Kokteyllerimizi içtikten sonra bana evini gezdirdi. Yeni çocuk odasının bulunduğu kısma doğru yaklaştığımızda parmak uçlarında yürüyüp fısıldayarak konuşmasına devam etti. Ancak küçük Hamish başparmağı ağzında, beşiğinde uyanık bir halde yatıyordu. Onu kaldırdık. Sevimli, sessiz bir çocuktü, peşimizden yürüyor ve biz oturup sohbet ederken tahta arabasıyla oynuyordu. Ona vurulmuştum ve ilk defa bir erkek çocuğu özlemiyle yanıp tutuşmaya başlamıştım. Öğleden sonra geç vakitlerde sızlanmaya başladı ve Betty onu doyurup Tom için akşam yemeği hazırlaması gerektiğini söyledi.

Ön bahçede taksimi beklerken Hamish de çimlerde uzanmış bir karahindibayı inceliyordu. Betty’yle son bir kez daha konuşmaya çalıştım. “Peki mutlu musun?”

“Evet, oldukça. Gerçekten. Önemli bir şey değildi.”

“Ben önemsiz olduğunu düşünmedim.”

“Evlilik çok uzun bir yolculuk,” dedi Betty. “Ve her ilişkide sorunlar olur. Kendin söyledin, kıskanç bir kocan var.”

“Öyle.”

“Ben buna aldırmazdım,” diye takıldı. “En azından beni fark ettiği, başka birini etkileyebileceğimi düşündüğü anlamına gelir.” Sesinden acı okunuyordu.

Elini tuttum. “Betty, bana her şeyi anlatabilirsin.” O sırada taksisi geldi.

Betty yine gülümsedi. “Biliyorum canım. Şimdi eve git ve dinlen, çünkü bu küçük bebek geldiğinde dinlenmek diye bir şey yok, inan bana.”

Yanağını öptüm ve evin yolunu tuttum.

Evin önünde yabancı bir araba duruyordu; gıcır gıcır, deniz mavisi bir Hudson. Kapıdan içeri girdiğimde oturma odasından tanıdık bir ses dikkatimi çekti, babamla konuşuyordu. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı; beynim daha farkına varmadan o sesin Harry’ye ait olduğunu anlamıştı. Birden utandım, kendi bedenimden rahatsız olmuşum. Şık bir hamilelik geçirmek için elimden geleni yapıyordum ama puantiyeli elbisemin örttüğü belden aşağımda hoşuma giden pek bir şey yoktu. Hoş bir gülümseme takınıp eşikten baktım.

İşte oradaydı. İçimi heyecan dalgası sardı. Harry. Bu Harry’di.

Harry oturduğu sandalyeden fırlayıp neşeli bir sesle, “Merhaba canım,” dedi, sonra beni kendine çekip yanağıma masum bir öpücük kondurdu. Elimi tutmaya devam ederken gözleri ıslıl ıslıldı. “Harika görünüyorsun.”

Gülümsememi saklayamadım. “Teşekkür ederim. Kendimi fil gibi hissediyorum.”

“Ah, hayır, hayır, hayır. Sen bu tatlı yüzünle bir Madonna’sın. Seni görmek ne güzel.”

“Seni görmek de çok güzel. Çok hoş görünüyorsun. Milletvekili olmak sana yakışmış.”

Annemle babamın bize merakla baktıklarını fark etmiştim ve birbirimize duyduğumuz o parlak hayranlığı görebildiler mi diye merak ediyordum.

“Oturalım,” dedim.

Harry yerine geçerken, ben de kanepede annemin yanına oturdum. Radyodan yükselen müzik, dostça sohbetler ve babamın pipo dumanı havayı doldurdu. Bir zaman sonra hava karardı ve annem lambaları yakıp Harry’den akşam yemeğine kalmasını istedi. Harry masada karşımda oturuyordu. Ne zaman başımı kaldırırsam onu ışıldayan gözlerle bana bakarken yakalıyordum. Bakışları şampanya gibiydi, başımı döndüren ama bana pek de iyi gelmediğini bildiğim lezzetli, köpüklü bir ikram.

Tatlıdan sonra ona dışarı çıkmayı teklif ettim. Verandada durduk, günün sıcaklığının yerini gecenin serinliği almıştı. Mavi Hudson’ı işaret ettim. “Araba mı aldın?”

“Evet. Seçmenleri dolaşmak için buna ihtiyacım vardı. Seçimler için Canberra’ya da gidiyorum.”

“Ne kadar sürüyor?”

“Tam bir gün ama kırsalı seviyorum. Gerekirse uçabilirim.”

“Hiç uçağa binmedim.”

“Biliyorum. Zara, senin hakkında herkesten daha fazla şey biliyorum. Gerçi artık epey seyahat ettin, değil mi?”

Ona gülümsedim. “Dünyayı görmem gerektiğini söyleyen sendin. Beni üzmem için kullanmayı en sevdiğin yollardan biriydi.”

“Sana söylediklerim ve yaptıklarım için kendimden nefret ediyorum, Zara. Her şeyin böyle bitmesi... çılgınlıktı. Haklıydın. Bir it gibi bölgemi korumak için işiyordum.” Burada kıkırdadı. “Si-

yasette küfür yiyeceğimi tahmin ediyordum ama bunun senden geleceğini hiç beklemezdim.”

“Hepsi geçmişte kaldı,” dedim, bir hüznün dalgası beni sarıp sarmaladı. “Artık başka biriyle görüştüğüne bahse girerim.”

“Hep biriyle görüşüyorum,” dedi belli belirsiz. “Hiçbiri... hiçbir biri benim için uygun değil. Ama kadınları sevdiğimi biliyorsun.” Ellerini açıp geri çekildi. “Özellikle de bu kadar kadınsı göründüklerinde.”

“Ah, kes şunu,” dedim, havanın karanlık olması ve kızardığımı görmemesi beni sevindirmişti. “Bir balinadan farkım yok.”

“Kendini filler ve balinalarla karşılaştırmayı bırakmalısın, Zara. Benim için hep aynı kişisin; tatlı yüzlü ve bakımlı. Hamile bir vücut güzel vücuttur.”

“Babam bana doğru düzgün bakmıyor,” dedim.

“Bir babanın kızını görmesi zor olmalı... Yani, anla işte.”

“Yağmalanmış olarak mı?”

İkimiz de kahkahalara boğulduk.

“Arabayla gezintiye çıkmak ister misin? Eski arkadaşlarımızı ziyaret edebiliriz. Herkes hâlâ senden bahsediyor. Geçen hafta at yarışında orta yaşlı dul bir kadın beni köşeye sıkıştırıp bana Magg'i ne zaman tekrar açacağını sordu.”

Karnıma baktım. “Umarım ona, önümüzdeki en az on yılının bu küçük insan tarafından doldurulduğunu söylemişsindir.”

“Söyledim. Ona gururla Hindistan'da olduğunu, bir süvari subayıyla evlendiğini ve ilk çocuğunu beklediğini söyledim. Seni kaçırdığım için aptal olduğumu söyledi.”

Ona başımı salladım. “Öyleydin.”

“Öyleydim.”

“Araba kullanmak istemiyorum, Harry. Çok yoruluyorum, ayaklarım şişmeye başlıyor ve onları bir an önce uzatmak istiyorum. Ama başka bir akşam eski arkadaşlarımı görmeyi çok isterim.”

“Pekâlâ. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Kıpırdamamıştı.

“İyi geceler?” dedim tekrar.

Harry eğilip yanağımı öptü. Onun o tanıdık, harika kokusu beni büyüledi. Sanki ikimiz de içgüdüsel olarak hareket ediyormuşuz gibi, Harry ve ben dudaklarımız buluşana kadar yüzlerimizi çevirdik. Önce hafifçe, sonra açlıkla. Dudaklarımı diliyle ayırdığı zaman geri sıçrayıp elimi ağzıma götürdüm.

“Özür dilerim,” dedim.

“Hayır, ben özür dilerim,” diye yanıtladı. “Çok çok özür dilerim.”

Gözlerine bakmadan başımı salladım. “İyi geceler.”

Harry hafifçe omzumu sıvazlayıp ıslık çalarak arabasına doğru yürüdü. O gittikten sonra bir süre dışarıda kalıp hızla çarpan kalbimin yavaşlamasını bekledim. Annem sonunda dışarı çıktı.

“Her şey yolunda mı, kızım?” diye sordu.

“Sadece Melbourne kokularının tadını çıkarıyorum,” dedim.

“Harry’yi görmek iyi geldi mi?”

“O çok yakın bir arkadaşım.”

“Hımm,” dedi annem ve başka yorum yapmadan beni akşam serinliğinde yalnız bıraktı. Harry’nin dudaklarının sıcaklığını hâlâ dudaklarımda hissediyordum.

Ertesi gün kahverengi kâğıda sarılı, gönderen adresi olmayan bir teslimat geldi. Merakla paketi alıp kâğıdı yırttım. İçinde Botticelli’nin *Primavera* tablosunun çerçevelenmiş bir baskısı vardı; baharın tanrıçası Venüs, etrafında perilerle çevriliydi, hepsi de hamile ve büyüleyici güzellikteydi. Kendi kendime gülümsedim.

Harry'den geldiğini anlamam için pakete adresini yazmasına gerek yoktu.

Tabloyu, uyuduğum geniş misafir odasındaki tuvalet masama koydum. Benimle Hindistan'a dönemezdi; bunu bana başka bir adamın verdiğini söylersem James aklını kaçırdı. Ama elimden geldiğince tadını çıkaracaktım.

Harry bana çok iyi davranıyordu ve öpüşmemizden hiç bahsetmemiştik. Kusursuz bir beyefendiydi. Beni arkadaşlarımla kırsalda gezmeye, partilere, kız kardeşim ve kocasıyla akşam yemeklerine veya Betty ve Tom'la yemeğe götürüyor, ayrıca yorulduğum anları hemen fark ediyordu. Bana özenli davranıyor, dirseğime bir eliyle dokunmaktan veya yanımdayken yanağıma bir öpücük kondurmaktan öteye geçmiyordu.

Ama oradaydı işte. Aramızda her zaman yeşeren arzu. Dürüst olmam gerekirse, geceleri yatarken James'ten çok Harry'yi düşünüyordum. Bundan hem utanıyor hem de çok mahcup oluyordum. Karnımda başka bir adamın çocuğunu taşıırken geçmişteki tutkulu kaçamaklarımı hayalimde tekrar tekrar yaşıyordum. Ama sonra Betty'nin söylediği şeyi hatırladım; bebek sahibi olmak kadınları çileden çıkarabiliyordu ve ben kendimi o kadar kötü hissetmiyordum. Çılgın bir dönemdeydim ve geçecekti.

Doğumdan önceki son ayın tadını, yakında olacağım gibi iki kişi değil, hâlâ tek bir bütün olarak var olmanın huzuruyla çıkarıyordum. Ama giderek daha da genişliyordum, sonunda hiç dışarı çıkamaz olmuştum çünkü bebek mesaneme baskı yapıyordu ve tuvaletten bu kadar uzakta bir pikniğe gitme riskini göze alamıyordum. Bunu kimseye söylemiyor, bunun yerine sadece yorgunluğu bahane ediyordum ki bu da doğruydı. Şişkin ayaklarım âdeta

birer kütüğe dönüşmüştü ve son iki haftayı kanepede ayaklarımı uzatıp kitap okuyarak geçirdim. Harry birkaç günde bir uğruyor, bir ihtiyacım olup olmadığını soruyordu ama sonunda onun için bile çok yorgundum.

Çok, çok yorgundum.

İlk doğum sancısı başladığında gece uykumdan uyandım. Sırtımı hançerliyorlardı sanki. Geçmesini bekledim, tam gözlerim kapanıyordu ki bir sancı daha tuttu. Ayağa kalkıp lambamı yaktım. *Primavera*'nın önündeki şifonyerin üzerindeki saat gece yarısını gösteriyordu. Sadece iki saat uykuyla doğum sancısı mı çekecektim?

Bekledim ve birkaç dakika boyunca hiç ağrı hissetmedim. Yalancı doğum muydu yani? Ama sonra şiddetli bir kasılmayla acıdan çığlık attım. Geçmesini bekledim ve annemi uyandırmaya gittim.

Bir saat içinde hastanedeydik ve ağrıya katlanmak giderek zorlaşıyordu. Bir hemşire bana iğne yaptı, sonra kafam bulanıklaşmaya, acım da yavaş yavaş hafiflemeye başladı. Zaman su gibi akarken korkum da azaldı. Bir zaman sonra anılar canlanmaya başladı. Eve gitmek istediğimi ve bunu yapamayacağımı söylediğimi hatırlıyordum. Beyaz ışıqla aydınlatılmış odaya dazlak bir doktorun girdiğini ve buz gibi ellerinin uyluklarımda gezindiğini hatırlıyordum. Bebeğin kafası görüldüğünde bağırdığımı ve onu dünyaya getirmek için tüm gücümle çabaladığımı hatırlıyordum. Sonra kundaklanmış bebek kollarımın arasında ağlıyordu. Nicholas. Benim küçük Nicky'im.

Dünya eksenini etrafında ne kadar da çabuk dönüyordu. Ondan önce sadece Zara'ydım; ondan sonra ise Nicky'nin annesi olmuş-

tum ve benim için önemli olan tek şey de buydu. Annem gücümü geri kazanabilmem için biberonla süte geçmemi söyleyene kadar onu üç hafta boyunca keyifle emzirdim. Bebeğimin tatlı küçük dudaklarını özlemişler gibi sızlayan göğüslerimi sıkıca sardım ama iki hafta içinde toparlayıp neredeyse eski boyutlarına döndüler.

İlk iki ay zaman geçmek bilmedi. Annem olmasaydı ne yapardım bilmiyordum, bana karşı nazik ve sabırlıydı, elbette Nicky'ye de vurulmuştu. Çiçekler, kartlar ve minik mavi kıyafetlerle gelen bir ziyaretçi akını vardı. Her yerden telgraf yağıyordu. James, küçük bir erkek çocuğu olduğu için çok mutluydu ve üç ay daha beni almaya gelemeyeceği için ona göndermek üzere birkaç fotoğraf çektirmemi istemişti.

Dürüst olmak gerekirse ziyaretçilerden sıkılmışım. Özellikle başlarda her yerim sızlıyor gibiydi. Eskisi kadar dinç ve toparlanmış biri gibi davranmak çok zordu. Zavallı küçük Nicky, kilise bağış tabağı gibi elden ele dolaştırılıyordu ve herkes onu beslemek veya sallamak isterken ben bunları kendim yapmak istiyordum. Gecenin karanlığında ağlayarak uyanması hoşuma gidiyordu çünkü sonunda ikimiz baş başa kalıyorduk.

Harry'nin arkadaşlarından birinin Brighton'da fotoğraf stüdyosu vardı ve Harry, James'e gönderilecek fotoğrafların çekimi için orayı ayarlamıştı. Nicky'nin doğumunun üzerinden tam dokuz hafta geçmişti ve sanki hiç zaman geçmemiş de eski hayatım yüz yıl önceymiş gibi hissediyordum.

Haziran ayının gri ve soğuk bir günüydü ama Harry'nin arabası sıcaktı ve Nicky kollarımda keyifle uyuyordu. Havadan sudan sohbet ediyorduk ama James'in bu sahneyi nasıl yorumlayacağını düşünmeden edemiyordum. Evlilik yeminlerimize yeterince sadık kalıp kalmadığımı merak ediyordum.

Denizden iki sokak ötede, derme çatma bir tuğla binaya vardık. Harry, bina sahibi olan yaşlı adamla selamlaştı ama adamın

kameranın hangi ucunun yukarıda olduğunu bilemezmiş gibi bir hali vardı. Sonradan anlaşıldı ki fotoğrafçı olan kızıydı ve bahçede küçük bir stüdyosu vardı, yaşlı beyefendi bizi oraya yönlendirdi. Uzun, ahşap bir bankta oturup beklemeye başladık. Odanın her köşesine farklı bir fon boyanmıştı. Dağlar. Çiçek tarlaları. Bahçe duvarında bir pencere. Viktorya dönemi duvar kâğıdı deseni. Etrafta çeşitli aksesuarlar vardı; sahte palmiye, büyük bir vazo, yuvarlak masada kitaplar. Nicky uyanmış, huysuzlanmaya başlamıştı. Bebeği Harry'ye uzatıp bez çantamda biberonunu aramaya koyuldum.

“Sen yerinde durmaz mısın, seni küçük adam?” dedi Harry, şiddetle kıpırdanan Nicky'ye.

Harry'nin Nicky'nin minik bedenini saran güçlü elleri içimde bir şeylerin kıpırdamasına neden oldu. “Onu beslemek ister misin?” diye sordum.

“İzin verir mi?”

“Bir bakalım.” Biberonu ona uzattım ve doğru açıyla eğmesine yardım ettim. Nicky birden küçük yumruklarını kulaklarının yanında hafifçe kıvrıp keyifle emmeye başladı.

“Onu kendine biraz daha yaklaştır,” dedim.

Harry, Nicky'yi göğsüne bastırıp ona gülümsedi. “Ah, işte,” dedi. “Böyle daha iyi, değil mi?”

Uzanıp Nicky'nin tüylü, sıcak başını okşadım. Harry'yle birlikte ona bu şekilde bakmak ne büyük bir mutluluktu.

Harry'yle göz göze geldiğimizde bakışlarına şefkat hâkimdi. “Çok güzel.”

“Biliyorum.” Bir an sessizliğe büründük. Bizim için olabilecek hayatı görmüştüm ve onun da aynı duyguları paylaştığını anlamıştım çünkü ifadesinde donuk bir acı vardı.

Kırklı yaşlarında, kızıl saçlarına ak düşmüş bir kadın telaşla içeri girdiğinde kendimizi toparladık. “Geç kaldığım için çok üzgünüm. Babam sizi karşıladı, değil mi?”

“Evet, evet,” dedim. “Hiç sorun değil. Bu minik de öğle yemeği yiyor zaten.”

“Çok tatlı. Ben Lillian. Siz Bay ve Bayan Fell olmalısınız?”

Harry’yle buna itiraz edip Bay Fell’in burada bulunmadığını, öyle görünse de onun aslında Bay Holt olduğunu ve ailenin uzun zamandır tanıdığı bir dost olduğuna dair açıklama yapmaya başladık. Lillian açıklamalarımıza aldırış etmemiş, eliyle savuşturmakla yetinmişti. Arka planı seçmemi isteyince bahçeyi tercih ettim çünkü Hindistan’ın yeşilliklerini hatırlatıyordu. James’e eski formuma döndüğümü göstermek için belden oturtmalı koyu renkli yün bir takım elbise giymiştim (geri döndüğüm falan yoktu tabii; her fotoğrafta tüm nefesimi içime çekiyordum). Nicky ilk başta biraz huzursuzlandı ama sonra uzun, tığ işi battaniyesinin içinde keyifle bana sokuldu ve narin parmaklarıyla dantelle oynamaya başladı. Hatta çarpık bir gülümseme bile takınmıştı; bunu sadece bir haftadır yapıyordu. Sonunda Lillian işimizin bittiğini ilan etti ve bir hafta içinde adresime birkaç baskı göndereceğini söyledi.

Harry, kumda yürüyüş yapmak için sahile inmemizde ısrar etmişti ama vardığımızda hava çiseliyordu ve rüzgârlıydı, üstelik Nicky arka koltuktaki sepetinde uyuyakalmıştı. Bunun yerine arabada oturup yağmurdan bulanmış ön camdan gri denize baktık ve Nicky’nin yumuşak nefesini dinledik.

Uzun süre konuşmadan oturduk. Burnunun asil hatlarına hayran kalarak profiline gizliden gizliye bakıyordum, sonra gözlerini birden bana çevirince aramızda bir kıvılcım oluştu. Gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk; bu, ayak parmaklarımı sıcak kuma batırmak gibiydi. Ani bir korkuyla ona hâlâ âşık olduğumu fark ettim. Ama kocama da âşıktım. Aşk hakkında bana öğretilen her şey yanlıştı. İki kişiye âşık olmak tamamen mümkündü, sadece korkunç derecede kafa karıştırıcıydı. Yılın altı ayını Melbourne’de Harry’yle, diğer yarısını Hindistan’da James’le geçirebilseydim ha-

yatın ne kadar keyifli olacağını hayal ettim, sonra bu nahoş düşünceler için kendimi azarladım. Ben nasıl bir kadındım ki arka koltukta bebeğim varken böyle şeyler düşünebiliyordum?

“Beni eve bıraksan iyi olur, Harry,” dedim, anı bozarak.

Başını salladı. “Nasıl istersen,” dedi ve arabayı çalıştırdı.

Harry birkaç aylığına parlamentoya gitmek zorunda kalınca içim rahatladı. Bu işinin, hafta sonu özellikle gelmediği sürece ben James’in yanına eve döndükten sonra biteceği anlamına geliyordu. Gidiş dönüş sekiz saatlik yolculuğun onu caydırmasını umuyordum.

James beni ilk iş olarak sabah çayında arıyordu. Yarım saat boyunca sohbet ediyorduk. James merhaba diyebilsin diye ahizeyi Nicky’nin kulağına götürüyordum, o da babasına birtakım sesler çıkarıyordu. Bu, James’i çok mutlu ediyordu. Gönderdiğim fotoğrafı almıştı –Nicky’nin yanağını öptüğüm ve doğrudan kameraya gülümsediği bir fotoğraf seçmiştim– ve bana çerçeveletip yatak odamıza astığını, böylece sabah gözlerini açtığında ikimizi de görebildiğini söylemişti.

Tüm zamanımı aile işlerine harcıyordum. Annem, Vieve ve Nicky neredeyse tüm dünyam olmuştu. Betty’yi ara sıra görüyordum ama mesafeliydi, muhtemelen bana anlattıklarından dolayı hâlâ utanıyordu. Görüşmek için ona baskı yapmayı bıraksam da arkadaşım burnumda tütüyordu.

Benim miniğim ise yavaş yavaş daha iyi uyumaya başlamış, günler birbirinden ayırt edilebilir hale gelmişti; vücudum eski haline dönmeye başlamıştı ve Hindistan’a dönüş hazırlıklarına başlama zamanı gelmişti. Hem Nicky hem de benim için yeni kıyafetler, ayrıca oyuncaklar ve yedek bebek eşyaları için nakliyeyi

ayarlamıştım. James'in 7 Eylül'de gelmesi gerekiyordu ve Bourke Caddesi'ndeki L'Albero Rosso'da sadece ikimiz için bir hoş geldin yemeği rezervasyonu yaptırmıştım. Bavulumu hangi kıyafetleri koyacağımı seçmeye başlamak üzereyken bir telgraf geldi.

ACİL İŞ NEDENİYLE BOMBAY'DE KALMAK
ZORUNDAYIM
1 EKİM'DE YOLA ÇIKIYORUM
ALBAY JAMES FELL

James, ekim ayına kadar Bombay'den ayrılamayacaksa bu bir aydan fazla gecikeceği anlamına geliyordu. Hem huzursuz hem de sabırsızdım. Kendimi çoktan Hindistan ve James'e hazırlamıştım. Şimdi yeniden Melbourne'e uyum sağlamak zorundaydım.

Harry'yle.

Eylül ortasında parlamentodan döndüğünde annemin bahçesinde nergisler ve kardelenler açmaya başlamıştı. Nicky'yi beyaz hasır bebek arabasıyla gezdirirken köşeyi döndüğümde arabasını evin önünde gördüm. Bir an durdum, nefesim kesilmişti. Sonra bebek arabasını çevirip diğer yöne doğru yürüdüm.

Bir an sonra bana seslendiğini duydum. Tekrar durakladım ve ayak seslerinin bana yetişmesini dinledim.

"Yürüyüşe mi çıktın?" Harry eğilip Nicky'nin çenesini gıdıkladı. Nicky de çılgınca kıkırdadı. "Artık kocaman, yakışıklı bir çocuk oldu. Öyle değil mi, küçük adam? Ben de seninle yürüyebilir miyim, Nicky?"

"Belki izin vermez..." diyecekken sustum.

Harry doğrulup başını yana yatırdı. "Beni gördüğüne sevineceğini düşünmüştüm. Bir dakika... Benden mi kaçıyordun?"

Gözlerine bakamadım. "Hadi, yürüyelim. Nicky dışarıda olmayı çok seviyor."

Hava harikaydı. Soluk mavi gökyüzü, ağaç tepelerinde gezinen serin esinti ve havadaki tatlı çiçek kokuları. Biraz sohbet ettik. Avustralya'dan ayrılmak için yeni tarihim seçimden sonraydı, bu yüzden seçim günü ona yardım etmem için beni ikna etmeye çalıştı. Reddedince bir arkadaş olarak onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımla ilgili bana takıldı. Böyle bir şakaya gülecek halim yoktu, somurtarak yürümeye devam ettiğimde sonunda sordu: "Zara, sorun ne?"

"Harry, ben evliyim ve bir çocuğum var."

"Biliyorum." Yüzünde yine o parlak gülümseme vardı.

"Bu benim için çok zor. James birlikte bu kadar zaman geçirdiğimizi bilseydi..." Sözümü bitiremedim.

"Ne olurdu?" diye sordu Harry, aniden ciddileşerek.

"Kızardı," diye cevapladım.

"Bugüne kadar kocan hakkında söylediklerinden onun tatlı ve nazik biri olduğunu düşünmüştüm."

"Sana her şeyi anlatmadım. Ama asıl mesele şu, evliyim."

"Ve cinsiyetim ne olursa olsun en eski arkadaşlarından biriyim. Aileni en az senin kadar sık sık görmeye geliyorum."

Bebek arabasını durdurup alçak sesle konuşmaya devam ettim. "Her zaman sadece arkadaş olmadık, bunu biliyorsun. James düğün gecemize kadar hiçbir tecrübem yok sanıyor. Sırf çok uzakta olduğu için onun nefret edeceği şekilde davranmaya devam etmem doğru değil."

"Öyleyse ne istiyorsun, Zara? Seni rahat mı bırakayım?"

Aslında tam tersini istiyordum. Sürekli yanında olmak istiyordum. "Evet. Bunu yapmak zorundasın. Ben gidene kadar bir ay kadar bekleyebilirsen bu benim için çok daha kolay olur. İstersen sonra babamı ziyaret edebilirsin. Ama sadece... senden kurtulmam gerek."

"Anlıyorum."

“Ve Tanrı aşkına, Hindistan’dayken benimle iletişime geçme. Sanırım bunu...” İkimizi gösterdim. “...tamamen geride bırakmalıyız. Harry, sen de bir gün evleneceksin ve karının benim gölgem altında yaşamasını istemezsin.”

Harry’nin bana baktığı sürede tepemizde yükselen ağacın gölgesi yüzünde gezindi. Güneş, gölge, güneş, gölge. “Evlenmeyeceğim Zara.”

“Evet, evleneceksin. Parlamentodaki genç bir adamın bir eşe ihtiyacı vardır, özellikle de bir gün bakan olmak istiyorsa.”

“Evlenebileceğim tek kızı kaybettim.”

Uzun süre konuşamadım. “Beni rahat bırakmalısın. Bu beni perişan ediyor,” dedim.

“Seni perişan etmek istemem. Sen benim için çok değerlisin.” Sonra bana başıyla selam verdi. “İsteğiniz benim için emirdir, Bayan Fell. Sizi ve genç Efendi Fell’i artık rahat bırakıyorum. Bana biraz zaman verin, arabamı almak için evinize geri dönmem gerek. Sonra ortadan kaybolurum.”

Teşekkür etmeliydim ama kelimeler ağızımdan çıkmadı. Gidişini izlemedim. Bebek arabasını diğer yöne iterken boğazımda yükselen acıyı güçlkle yutkundum.

Evli bir kadının, kocası olmayan bir adamı sevmesi doğru değildi, bu yüzden bunu yapmayı reddediyordum, kesinlikle *reddediyordum*. Uyanıyor, Nicky’yle ilgileniyor, arkadaşlarım ve ailemle çay içiyor, dergi okuyor, giyim mağazalarının vitrinlerine bakıyordum. Bu duyguları hissetmemeye kararlıyım. James beni her hafta Bombay’den aradığında, tüm sevimliliğimi kullanarak ona ne kadar harika bir adam olduğunu, onu ne kadar özlediğimi, günleri nasıl saydığımı anlatıyordum. Bu doğrudu. Melbourne’den ayrı-

lıp Hindistan'a dönmek için sabırsızlanıyordum, çünkü Harry son iki yıldır olduğu gibi yine arka planda kalacaktı.

James'in seçim gününden iki gün sonra gelmesini bekliyordum. Harry, evinde bir seçim gecesi partisi düzenliyordu ve tanıdığım herkesi davet etmişti. Gitmekte ısrar eden ailem de dahil *herkesi*. Hepsinin şüphelenmesine neden olmadan hayır diyemezdim, bu yüzden kaderime boyun eğdim. Şimdiye kadar hiçbir partide bu kadar sade giyinmemiştim; kemerli, ekose bir elbise, kiraz çiçeği renginde açık renkli ruj ve toka detaylı alçak topuklu kahverengi ayakkabılar. Ayrıca bir erkeğin dikkatini savuşturmak için en etkili moda aksesuarım olan altı aylık oğlum da yanımdaydı.

Harry, boyalı panjurları olan ve geniş girişe ulaşmak için açık bir avludan geçilen iki katlı, beyaz tuğlalı bir evde kalıyordu. Ev, o sırada İspanya'da bulunan zengin bir destekçisine aitti, bu yüzden kendimi Harry'nin yanında evin hanımı olarak hayal etmek gibi işkenceye maruz bırakmadım. Nicky, annem ve babamla birlikte asansöre binmiştik. Annem zili iki kez çaldı. Müzik ve kalabalığın gürültüsü dışarıya taşıyordu, bu yüzden içeri girmeyi önerdim. Babam kapıyı açtığında kendimizi geniş bir oturma odasında bulduk. Tüm sandalyeler ve masalar yer açılabilsin diye duvara yaslanmıştı. Salon smokin ve gece elbiseleri giymiş, sohbet eden ve üç genç garsonun koşturduğu gümüş tepsilerden içki alan çok şık giyimli insanlarla doluydu. Harry bizi görüp el salladı, sonra babamla tokalaşmak için aceleyle yanına geldi.

"Sydney, Violet. Bayan ve Efendi Fell. Umarım gürültü küçük beyefendi için fazla olmaz."

"Ah, bu çocuğu hiçbir şey rahatsız etmiyor gibi," dedi annem ve Harry'nin bana Bayan Fell demesini garipsese de hiçbir şey belli etmedi.

"Lütfen, devam edin ve partiye katılın. Akşam geç saatlere kadar kesin sonuçlar belli olmayacak ama şimdilik öndeyim."

“Aferin Harry,” dedi babam, yanından geçen bir garsonun tepsisinden viski aldı. “Bak Zara, şu arkadaşın Betty mi?”

Betty’ye el salladığımda beni yanına çağırdı. Tom’la birlikteydi, Tom da kendisi gibi oyuncu Clark Gable saç ve bıyığına sahip başka bir adamla derin sohbete dalmıştı. Betty, Tom’un kolunu bırakıp beni karşılamaya geldi. “Tanrı’ya şükür buradasın. Küçük Nicky de gelmiş. Onu kucağıma alabilir miyim?”

“Elbette,” dedim. “Hamish’i getirmedin mi?”

“İnan bana, bu yaşta onlarla uğraşmak daha kolay. Yürümeye başladıklarında bütün o huzur ve sessizlik sona eriyor. Ah, sevgili küçük dostum. Betty teyze seni öpsün.”

O ana kadar gürültüden rahatsız gibi görünen Nicky, Betty yanaklarını öperken gülümsemeye ve kıkırdamaya başlamıştı.

“Şu küçüklere bayılıyorum, Zara.” Sonra bana doğru eğilip sesini alçalttı. “Sanırım tekrar hamileyim.”

“Gerçekten mi?”

“Henüz kimseye bir şey söylemedim, o yüzden dilini tut.”

Nasıl hissettiğini, Tom’a daha sıkı bağlandığı için mutlu olup olmadığını, sevgilisi Roy’u hâlâ düşünüp düşünmediğini sormak için kendimi zor tutuyordum... Ama geçmişte bu konuya girmeyeceğini kanıtlamıştı, bu yüzden tüm o hislerin geride kaldığını, doğruyu söylediğini varsaymak zorundaydım. Bu da bana Harry’ye olan hislerimi de atlatacağım konusunda cesaret veriyordu.

“Tek kelime etmeyeceğim,” dedim. “Tebrikler.”

“Ya sen? Bir çocuk daha istiyor musun?”

“Bu küçük bey doğduğundan beri kocamı görmedim,” dedim, Nicky’nin başını okşayarak. “Bana biraz zaman tanı.”

“Hedefimiz tüm bebeklerimizi doğurmak ve on yıl içinde en kötü zamanlarını atlatmak olmalı. Sonra işimize geri dönebiliriz.”

“İşe geri dönmek mi istiyorsun?”

“Bunu sürekli düşünüyorum. Sen düşünmüyor musun?”

“Eh, aklım fikrim elbiselerde, bu sayılır mı?”

Bana şüpheli bir ifadeyle baktı. “Bu akşam düşünmediğin ortada.”

Güldüm. Zümrüt yeşili şifon bir elbise giymişti ve diğer hanımların çoğu da aynı şekilde şıktı. “Bilerek sade giyindim.”

“Bu bir tür yeni annelik hali mi?”

Gözlerimi yaşlı bir beyefendiyle gülüşen Harry’ye, sonra tekrar Betty’ye çevirdim. “Dikkat çekmemeye çalışıyorum. Harry’yle aramdaki şeyler... kafa karıştırıcı.”

“Ah, anladım.” Bir garson hızla yanımızdan geçerken Betty garsonun tepsisinden iki şampanya kadehi aldı. “Al,” dedi. “Şampanya iyi gelir.”

Tam o sırada Genevieve heyecanla omzuma atladı ve üçümüz sohbet etmeye başladık. O da küçük kızını evde bırakmıştı ve Betty’yle ikisi partinin tadını çıkarmak için can atıyordu. Şakalaşırken, iskambil oynamak için sigara odasına geçerken, hatta parke kaplı giriş salonunda biraz dans ederken Nicky bana karşı çok sabırlıydı. Evet, hepimiz biraz sarhoştuk. Akşam boyunca Harry, oy sayımını öğrenmek için her yarım saatte bir telefona cevap veriyordu. Saat sekizde koltuğunu kazanmıştı ve saat onda partisi tüm seçimi kazanmıştı. Herkes bir ağızdan, “Yaşa Harry!” diye tezahürat ediyordu. Sonra annem ve babam da dahil olmak üzere büyükler ayrılmaya başladı.

Kanasta oyununun ortasındaiken yanıma geldiler.

“Nicky’yi bana ver, eve götürüyüm,” dedi annem bana. “Doğduğundan beri hiç tek başına vakit geçirmedin.”

“Evet, kal,” dedi Betty, oyunda eşimdi. “Seni şimdi kaybedemem.”

Bir an duraksadım. Birkaç saat önce dışarı çıkmaktan korkuyordum. Şimdi gerçekten daha uzun süre kalmayı mı düşünüyordum?

"Ah, kal Zara." Vieve'di bu. "Yakında seni yine Hindistan'a kap-
tıracağız. Biraz daha şampanya iç de kutlamaya devam edelim."

Betty beni dürtüp kulağıma, "Endişelenme," diye fısıldadı.
"Ben sana göz kulak olurum."

"O zaman ben kalayım," dedim anneme, uyuyakalan Nicky'yi
anneme verdim. "Onu da götürmek size zahmet olmayacaksa..."

Annem Nicky'yi çoktan kucaklamıştı. "Ona bayılıyorum, Zara.
Onu da yanımızda götürdüğümüz için çok mutluyum. Siz gecenin
keyfini çıkarın."

Gece akıp gitmişti. Betty tam anlamıyla sarhoştı; ben bir yana,
kendisine bile göz kulak olamayacak haldeydi. Vieve ve Jack ayrı-
lınca ben de gitmeye yeltendim ama Tom şöminenin başında bir
grup adamla puro içmekle meşguldü ve Betty'yi yalnız bırakmak
istemiyordum. Harry'yle akşamın büyük bölümünde ayrı kalmayı
başarmıştık ama misafirler azalmaya başladıkça bu imkânsız hale
gelmişti. Harry sonunda yanımdaki koltuğa oturduğunda dudak-
larının arasında bir sigarayla uyuklayan Betty'yle kırmızı kadife-
den bir şezlongdaydım.

"Nasıl?"

"Tamamen sızdı," dedim.

Harry, Betty'ye göz atıp başını salladı. "Son bir yıldır birkaç kez
böyle oldu."

"Gerçekten mi?" Arkadaşıma döndüm ve sigarayı ağzından
yavaşça çekmeye çalışırken kucığına düşürdüm. Betty hafifçe iç
çekti ve omzuma sokuldu. Bir kadın, çok mutsuz olmadığı sürece
kendini kaybedecek kadar içmezdi.

"Seni gördüğüme şaşırdım," dedi Harry.

Dikkatimi ona verdim ve sigarayı şezlongun yanındaki kül
tablasına koymasına için uzattım. "Gelmeseydim tuhaf görünürdü.
Hatta şüpheli. Bu arada tebrikler. Kazanacağından hiç şüphem
yoktu zaten."

“Bana oy verdin mi?”

“Evet,” dedim. “İlk kez gerçekten tanıdığım birine oy verdim. Oldukça tatmin ediciydi.”

Betty kıpırdandı, sonra doğruldu. Dudaklarının çevresi soluk yeşilimsi bir renge bürünmüştü.

“Aman Tanrım,” dedim, ayağa kalkmasına yardım ederek. “Banyo ne tarafta?”

Harry işaret etti ve ben de Betty’yi koyu duvar kâğıdıyla kaplı koridorda hızla ilerletip geniş, fayanslı bir banyoya götürdüm. Betty’nin tuvaletin yanına diz çökmesine yardım ederken “İyi-yim,” dedi.

“Şu şampanyayı biraz çıkarırsan kendini daha iyi hissedersin,” dedim.

“Ama iyiyim.”

Bir an sonra midesindekileri kusmaya başladı. Sırtım nazikçe ovuşturdum, sonra yüzünü yıkamasına yardım ettim. Kusunca biraz ayılmıştı. Şimdi duvara gömülü, şeker pembesi küvetin kenarında oturuyorduk.

“Tom’u çağırayım mı?” diye sordum. “Muhtemelen endişelenmiştir.”

“Yokluğumu fark etmemiştir,” dedi acı acı. “Ve kendimi rezil ettiğim için bana kızacaktır.”

“Kendini rezil etmedin. Bu bir parti. Herkes içiyordu.”

Perişan bir halde başını salladı, sonra hıçkırıp burnunu çekmeye başladı. Kolumu ona doladığımda Betty yüzünü omzuma gömüp ağladı. Elbisemin ıslandığını hissedebiliyordum.

“Tamam,” dedim. “Dök içindekileri.”

“Onu sevdim, Zara,” dedi, Tom’dan bahsetmediğini biliyordum.

“Biliyorum,” dedim. “Sen onu sevdin, o da seni sevdi ama yürümedi.”

“Yürümedi, yürümedi,” diye hıçkırdı. “Sürekli onu düşünüyorum. Her boş anımda düşüncelerim ona kayıyor. Kendimi durdurmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Yapamıyorum. Aynı anda iki hayat yaşıyorum; Tom’la gerçek olan ve onunla... fantezi.”

Saçlarını okşadım ve ağlamasına izin verdim. Sonunda doğrulup eliyle yüzünü sıvazladı. Kıpırmızı kesilmişti. “Özür dilerim. Özür dilerim. Lütfen kimseye söyleme.”

“Asla. Betty... Onunla birlikte olman mümkün mü?” diye sordum.

“O evli. Ben de öyleyim.”

Bu sorunun ne kadar aşılmaz olduğunu anlamıştım. Yaratacağı skandal Betty’nin hayatını mahvederdi. Keşke bundan çok daha barışçıl bir çözümü olsaydı. “O zaman onu aklından çıkarmanın bir yolunu bulmalısın. İlk ok ona âşık olmaktı. Buna karşı koyamadın. Ama ikinci ok seni çılgına çevirir ve bu senin sorumluluğunda.”

Betty başını salladı, burnunu çekip kendini toparladı. “Evet, evet. Haklısın. Bak, sen bunu başarıyorsun. Sen ve Harry hâlâ birbirinize tutkuyla bağlısınız, ama Hindistan’a mutlu ve sakın bir şekilde o tatlı bebekle döneceksin.” Elini karnına koydu. “Yakında tatlı mı tatlı bebeğim olacak ve o zamana kadar tüm bu hisler de geçecek.”

“Evet. İşte bu. Hadi, seni ayağa kaldıralım.” Elini dirseğinin altına koyup onu ayağa kaldırdım. Banyodan çıktığımızda evde neredeyse kimse kalmamıştı.

“Ah, işte orada, benim sarhoş karım,” dedi Tom neşeli bir ses tonuyla. “Yine biraz fazla mı içtin tatlım? Seni eve bırakayım mı?”

Betty sersem bir halde başını salladı ama omuzlarındaki gerginlikten, çenesini hafifçe kaldırmasından, yalnız kalır kalmaz bir tartışma beklediğini anlayabiliyordum. Neredeyse onlarla gitmeyi

teklif edecektim ki Tom'un bir beyefendinin karısı ve kızını da bırakacağını, bana yer olmadığını fark ettim. Onları uğurladıktan sonra Harry'ye "iyi geceler" diye seslenip kapıdan çıktım. Buradan eve yürümek taş çatlasın on dakikaydı ve soğuk akşam havası umurumda değildi.

Avludan geçerken Harry arkamdan seslendi.

Döndüğümde veranda ışığının altında, Nicky'nin battaniyesini tutarak kapıda durduğunu gördüm. "Bu senin mi? Sanırım annen unutmuş."

Geri dönüp battaniyeyi ondan aldım. "Teşekkür ederim," dedim.

İyi giyimli, tamamen sarhoş olan üç adam yanımızdan geçerken Harry'yi tebrik etti ve kendi besteledikleri bir şarkıyı söylemeye başladı. Garsonların içeride temizlik yaptığını duyabiliyordum.

"Ve son misafirlerim de gitti," dedi Harry. "Yürüyerek mi gideceksin?"

"Evet."

"Seni arabayla bırakabilirim."

"Gerek yok."

"O zaman sana eşlik edeyim."

"Gerçekten gerek yok." O anda gök gürledi ve yağmur çiselemeye başladı.

"Seni arabayla bırakayım. Ben anahtarları alana kadar gel de içeride bekle."

İçeri girip koridorda beklerken midem düğüm düğümdü. Nicky'nin battaniyesini katlayıp duruyordum. Birkaç dakika sonra yaklaşırken Harry'nin ıslık çaldığını, anahtarların şıngırdadığını duydum.

"Hadi, bakalım," dedi, avucunu nazikçe kolumun altına koyarak.

Teni tenime değdiği anda hareket edemedim. Konuşamadım.

O da edemedi. Üzerimize bir büyü yapılmıştı sanki. Kolumu daha sıkı kavrayıp beni kendine çekti ve dudakları dudaklarıma kapandı. Bu sefer onu geri çevirmedi, bilakis kollarımı boynuna doladım. O an zihnim feryat ediyordu: *Hindistan'a geri döneceğim. Çok uzaklara. Farklı bir dünyaya. Farklı bir hayata.*

"Gitmek istemiyorum," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

"O zaman kal."

İki farklı konudan bahsettiğimizi fark ettim ama "kal" derken sesindeki derin arzu beni yakıp geçti.

"Evet," dedim. "Evet."

Harry elimi tuttu ve beni aceleyle merdivenlerden yukarı, yatak odasına çıkardı. Her yer onun gibi kokuyordu. Yatağın kenarına oturup beni dizlerinin arasına çekti ve yüzünü karnıma gömdü. İç geçirerek adımı söyledi. Ellerimi onun saçlarına gömerken parmakları uyluklarımdan yukarı tırmanıp çoraplarımdan üzerinden geçerek tenimi buldu. Birkaç dakika sonra kemerimle ipek külotum ayaklarımdan dibinde, yerdeydi. Harry yüzünü eteğimin altına gömmüştü. James'in sevişirken gözlerini sımsıkı yummuş bir görüntüsü geldi aklıma. Görüntüyü bir kenara ittim ve kendimi hazzın kollarına bıraktım.

Sonra Harry kalçalarımdan sıkıca kavrayıp beni yanındaki yatağa çekti, aceleyle kıyafetlerini çıkarıp beni soymaya başladı. Birden aklım başıma geldi. Beni son gördüğünden bu yana bedenim değişmişti. Duyularım da değişmiş miydi, hiçbir fikrim yoktu.

"Harry, yavaş," dedim. "Bilmiyorum... Bebek doğduğundan beri ilk kez olacak." Kulaklarım uğulduyordu, Nicky'yi düşünmek bunun ne kadar yanlış olduğunu anlamamı sağlamıştı. Ama duramadım. İkimiz de duramadık.

Harry sonunda beni eve bıraktı ama ikimiz de sessizdik. Suçluluk duygusu sesimizi bastırmıştı. Harry aracı annemle babamın evinin önünde durdurdu. Araba rölantide çalışırken bir süre öylece oturduk.

"Bundan asla ama asla bahsetmemeliyiz," dedim.

"Biliyorum. Pişman değilim. Lütfen pişman olmadığını söyle."

"Ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Beni seviyor musun?"

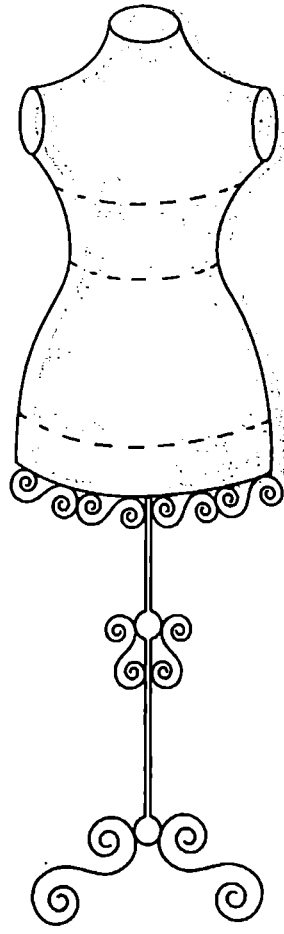
Derin, titrek bir nefes aldım ve daha yumuşak bir sesle, "Ne hissettiğimi bilmiyorum," diye tekrarladım.

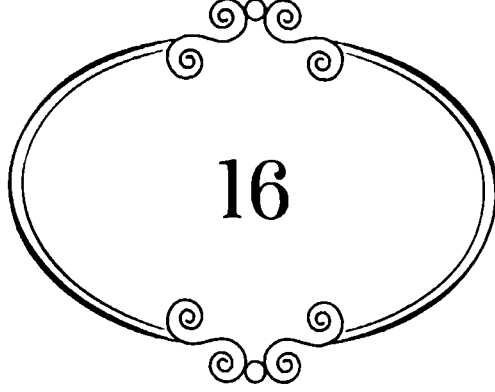
Harry elimi tutup dudaklarına götürdü. "Her zaman benim kızım olacaksın. Dünyanın neresinde olursan ol. Seni nasıl bırakacağımı bilmiyorum ama deneyeceğim."

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Arabadan indim. Harry, ben evin kapısını açana kadar bekledi, sonra lastikleri ıslak yolda tıslayarak hızla uzaklaştı.

DÖRDÜNCÜ KISIM

JUBBULPORE, 1937

Hindistan'a döndüğüm ilk sabah, sivrisineklerin Nicky'yle ikimizi rahat bırakmadığı huzursuz bir gecenin ardından geçit törenine katıldım. Penny Pune'de, Cleo ise Londra'da ailesiyle birlikteydi ama Larissa'yla Franny oradaydı ve beni samimiyetle kucaklayıp Nicky'yi öptüler. Ama bu, bir önceki gece onu eve getirdiğimizde hizmetçilerin kopardığı tantanayla kıyaslanamazdı. Daljeet önünde eğilerek selam vermişti ve bebek bakımında bana yardım edip edemeyeceğini sorduğumda Urvashi neredeyse ağlayacaktı, çünkü başka bir hizmetçi bulmak kolaydı ama iyi bir dadı bulmak zordu. Lojmana kadar yol boyunca, "Bir oğul! Bir oğul!" diye bağırarak ve bana topladıkları kır çiçeklerini, hatta bir keresinde bir tüy vermek isteyen Hintliler tarafından defalarca yolumuz kesilmişti.

Gözlerimi James'in üzerinden ayırmadan tüm geçit törenini izledim. Suçluluk duygusu mide bulandırıcıydı. James çok nazik, çok kibardı ve bebeğe âşık olmuştu. Mükemmel bir kocaydı. Özellikle aklımda tutmamı istediği halde evlilik yeminimi en çok korktuğu şekilde bozduğum için kendimden nefret ediyordum.

Gösterişli atının üstünde üniformasıyla dururken tam örnek koca modeliydi. Onun yanında kendimi çok kirli ve lekelenmiş hissediyordum.

Geçit töreninden sonra Larissa ve Franny'yle bungalovlara geri yürüdük. Kısa süre sonra hep birlikte ön verandamda çay içerken Nicky tahtaların üzerine serilmiş battaniyesinde tombul bacaklarıyla havayı tekmeliyordu. Urvashi yanına, battaniyeye oturmuş küçük topuklarını gıdıklarken Nicky çılgınca kıkırdıyordu. Onun bakımını başkasına devretmek zor olmuştu. O kıkırdamalar benim için olmalıydı. Sıcak hava onu bunaltmasın diye sadece altı bezliydi. Gökyüzü griydi ve hava nemle ağırdı. Ağustos böcekleri âdeta arka plan müziğini kaptırmamak için lojmanın dört bir yanından boğuk şarkısını söylüyordu. Hindistan'ın ne kadar nemli olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Hadi, bize Melbourne'de neler yaptığını anlat," dedi Franny, çay fincanının kenarına konmaya çalışan bir sineği kovalarken.

"Her yer sisliydi. Ya bitkin ve hamileydim ya da bitkin ve Nicky'ye bakıyordum. İlk günlerde kullandığı bezler! Sürekli çamaşır makinesinde yıkayıp merdaneden geçiriyordum. Geceleri üç dört kez uyanıp onu sakinleştiremediğimde... bu çok zordu. Annem yardımına koştuğu için gerçekten şanslıyım."

"Yardımsever annelerin yeri ayrı ama kimse bir hizmetçiyle kıyaslanamaz," dedi Larissa, ayak ayak üstüne atmıştı.

"Yine de bunun kutsal bir yanı olduğunu düşünmüyor musun? Küçük bebeğine bir başkası bakarken bu anların özlemini çekmiyor musun?" Urvashi tam karşımızdayken bu konuşmayı yapmak tuhaftı.

"Bez yıkamayı özlemek mümkün değil sanırım," dedi Larissa.

"Hayatımda hiç o kadar kötü hissetmemiştim," diye ekledi Franny. "Partilere gittin mi? Dansa?"

Tereddüt ettim. Harry'den bahsetmeden yaptıklarım hakkında konuşmak imkânsızdı ve adının James'in kulağına çalınmasını istemiyordum. Ayrıca suçluluk duygusu hâlâ içimi kemirdiği için adını yüksek sesle söylemek istemedim. "Bir iki tane. Parti kıyafetlerimin tekrar üzerime oturması epey zaman aldı."

"Bizimle evde olmak güzel olmalı, hayatım," dedi Larissa elimi hafifçe okşayarak. "Ve James'le. Ne zamandır buralarda değildin. Onu özlemiş olmalısın."

"Evet, tabii," dedim, niyetlendiğimden daha savunmacı bir tavırla.

Posta getiren devenin tanıdık nal ve çan sesi, yolda belirip bungalovun önünde durduğunda dikkatimiz dağıldı. Deveci aşağı indi ve bana iple bağlanmış bir deste mektup uzattı. Nicky yüzüstü dönmüş heyecanla deveye bakıyordu.

"Bir oğlan mı?" dedi deveci, Nicky'yi işaret ederek.

"Evet. Adı Nicky."

"Nicki Sahib deveye biner mi?"

"Ah, sanmıyorum. Daha çok küçük."

Ama deveci onu çoktan kucağına almış Hintçe konuşmaya başlamıştı. Urvashi ayağa kalkıp deveciye bir şeyler söyledi, sonra bana dönüp, "Onunla sadece bungalovların etrafında bir tur atmak istiyor. Ben arkasından giderim," dedi.

"Bilmiyorum..."

Ama şimdi deveci, hayvanına yeniden binebilmek için Nicky'yi Urvashi'ye vermişti, sonra kollarını uzatıp bebeği Urvashi'den almak istedi. Urvashi bana gergin bir ifadeyle bakıyordu.

"Hadi Zara," dedi Larissa. "Çocuğun narin yetişmesini istemezsin."

Ama ben onun narinliğini görebiliyordum; solgun, küçük, bükülmüş kolları ve tombul dizleri.

Franny güldü. "Bak, küçük adam buna bayıldı."

Nicky gülücükler saçarak deveciye uzanınca deveci bunu fırsat bilip onu Urvashi'den aldı ve eyere oturttu. Deveci bir eliyle onu tutarken diğer eliyle de dizginleri alıp yola koyuldular.

Urvashi bana özür dilercesine gülümsedi ve hızlı adımlarla onların peşinden gitti.

"Dikkatli ol!" diye seslendim, sadakatsizliğimin cezasını oğlumun başına korkunç bir şey gelmesiyle ödeyeceğimden korkuyordum.

"Gel, otur Zara," dedi Franny. "Rahatlamaya çalış. Burada küçük erkek çocuklarını çok seviyorlar. Ona göz kulak olurlar."

"Evet, bu gece James'e ilk deve gezisini yaptığını söyleyebilirsin. Bununla gurur duyar."

"Küçük erkek çocuklarına neden bu kadar düşkünler?" diye sordum.

"Bir oğul sahibi olmanın seni dans eden kızlarla dolu bir cennete götüreceğine dair aptalca inançları var," dedi Larissa. "Hikâyeyi dikkatlice dinlemedim."

"Etrafım dans eden kızlarla mı çevrilecek?" dedim keyifle.

"Hayır, sanırım sadece babaya oluyor," diye güldü Franny. "Klasik."

"İyi, çünkü dans eden kızlarla ne yapacağımı bilemezdim," diye cevapladım. "Belki onlara kostüm tasarlardım." Eskiz defterimi açmayalı çok uzun zaman olmuştu. Belki şimdi Nicky'ye bakmak için Urvashi varken daha fazla zamanım olurdu.

Çok geçmeden deve çanlarını tekrar duydum ve merdivenlerden inip çocuğumu geri aldım. Nicky kollarıma geri döndüğünde derin bir nefes verebildim, ama bebeğimin gözleri parlıyordu ve deveye geri dönme isteğini belirtmek için havayı yakalamaya çalışıyordu.

Yanağını öpüp onu geri çevirdim. "Annenle burada kal," diye fısıldadım ve deve çanları alay ofislerine doğru şingırdadı.

“Gündüz uykusu için onu içeri götüreyim mi, hanımefendi?” dedi Urvashi.

Onu ikinci kez gönülsüzce bıraktım ve sandalyeme döndüm.

“O çocuğa âşık oldun, değil mi?” diye sordu Franny.

“Kim olmaz ki?” diye cevapladım.

“İkinciye düşünüyor musun?” diye sordu Larissa. “Aralarında yaş farkı çok olmayınca daha iyi oluyor.”

“İkincisini de çok isterim,” dedim, tam da bu yüzden. Vieve’le yaşlarımız yakındı ve çocukluğumuz boyunca çok iyi arkadaş olmuştuk. “Yine de ilkini yapmamız epey zaman aldı, unutma.”

Dahası James’le henüz bebek yapma görevine başarıyla geri dönememiştik. Yeniden bir araya geldiğimizden beri performans gösteremiyordu. Başlangıçta iyiydi ama içime girdiği anda devam edemiyordu. Bu onu huysuzlaştırmıştı ve ne olduğunu sorduğumda, önce henüz iyi hissetmediğini çünkü daha yeni doğum yapmış olduğumu söylemişti. Bunun aylar önce olduğunu belirttiğimde daha net bir şekilde, “*Seninle* olmak doğru gelmiyor,” demişti.

Zaten çocuk doğurmanın bedenime neler yaptığımı düşündüğümünden fazlasıyla mahcup olmuştum. Şimdi bile bunu düşünmek beni acıyla kıvrandırıyor.

Franny bana bir şeyler söyleyince anılardan sıyrılıp dikkatimi ona verdim.

“Özür dilerim, kaçırdım,” dedim.

“Yine daldın gittin,” diye takıldı Larissa anlayışlı bir sesle. “Yorgun görünüyorsun, bu yüzden seni rahat bırakalım. Hadi Franny.”

Onları yolcu ettikten sonra gerçekten çok yorgun olduğumu fark ettim. Eskiz defterimle yatağıma uzandım ve bir sıra dans eden kız çizdim. Kostümler tasarlamaya başladım ama kısa süre sonra vantilatörün altında uyuyakaldım, ancak James’in öğle yemeğine geldiğini duyunca irkilerek uyandım. Kalkıp saçımla el-

bisemi düzelttim ve mükemmel eşi oynamak için aşağı indim, aslında mükemmel olmaktan ne kadar uzak olduğumu bir ben biliyordum.

Bir ay içinde alayın büyük bir kısmı özel görevler için kuzeybatıya gitmek zorunda kalmıştı. James için ilk kez endişeleniyordum çünkü bu kez görev sahası tehlikeliydi. Pakistan sınırından sızan haydutlar yüzünden bölgedeki İngiliz birliklerinin işi epey zorlaşmıştı ve James de onlara destek olmak için görevlendirilmişti. Gitmeden önceki gece hava çok sıcak olmasına rağmen yatakta ona sarılırken James içimi rahatlatmaya çalışıyordu. Ama yine de sadakatsizlik günahımın cezasını çekeceğime ikna olmuşum.

“Dört hafta sonra burada olacağım ve her şey normale dönecek,” dedi ellerimi ağzına götürüp parmaklarımı öperek. “Tam Noel zamanında.”

Her şeyin tekrar normale dönmesini nasıl da istiyordum. Ama ahlaki zaafım, hastalıklı pişmanlığım ve sürekli aynı şeyleri düşünmeyi bırakamamamla bunu mahvetmişim. En kötüsü de suçluluk duygusu bile Harry’yle geçirdiğim o zamanı tekrar tekrar hayal etmemi engelleyememişti.

En azından birkaç hafta boyunca kendi başıma kalacaktım. Aslında bu tam olarak doğru sayılmazdı çünkü Nicky ve tüm hizmetçilerim yanımdaydı, ama Larissa ve Franny bunu fırsat bilip ailelerini görmek için İngiltere’ye gitmişti. Penny’den Pune’de onunla kalmam için bir davet almayı umuyordum ama henüz hiçbir şey gelmemişti ve ona sormak da doğru gelmiyordu. Larissa’ya göre Penny yine hamileydi ve korkunç sabah bulantıları çekiyordu.

Hepsinin ayrıldığı sabah, ortalığa hoş bir sessizlik çökmüştü. Geride bir nöbetçi kalmıştı ama uzaktan gelen tüfek, at ve insanların birbirlerine bağırış sesleri yoktu. Muson mevsimini atlattığımızdan biraz daha serin aylar bizi bekliyordu. Urvashi, gündüz uykusuna yatırdığı sırada Nicky'yi ondan alıp yatağa geri döndüm ve vantilatörün sesi eşliğinde onun yanında uykuya daldım. Yaklaşık kırk beş dakika sonra ağlamaya başladığında uyandım ve Urvashi'ye günün geri kalanında izin almasını söyledim. Oğlumla birlikte olmak istiyordum.

Bahçede oturduk. Onu bahçede yürüyüşe çıkardım, durup küçük eliyle sıktağı çiçeklere baktık. Ardından ahırlara gidip ona atları gösterdim. Seyisler ona bayılıp onu ata bindirmek istediler ama buna izin vermedim. Onu yıllar sonra ata binmeyi öğrenirken hayal ediyordum. Onu ormana götürmek. Ona, sadece muson yağmurlarıyla dolan göllerdeki nilüferleri göstermek...

Nicky'yle birlikte olmak mutluluk vericiydi. Tüm çalkantılı duygularım onun varlığıyla yatışıyordu.

Günlerimiz böyle geçip gidiyordu. Urvashi, onu sürekli göndermemden açıkça endişelendiği için her öğleden sonra çizim yaparken Nicky'yi almasına izin veriyordum. Melbourne'de gördüğüm romantik elbiselerden esinlenerek balon kollar, büzgülü göğüsler, fırfırlı beller ve eteklere dökülen çiçeklerle fiyonklar karalamıştım. Sanki bahçedeki sessizlik, zihnimin de sakinleşmesine izin veriyordu. Sadakatsizliğimi düşündüğümde, gecenin bir yarısı korkudan ateşler içinde uyanıyordum. James'in uzakta olduğu o ilk iki hafta içinde, geçmişin geri döndürülemeyeceğine ve yapabileceğim en iyi şeyin bundan sonra iyi bir eş olmak olduğuna kendimi ikna etmeyi başarmıştım.

Bu asla kolay olmayacaktı.

Şehirdeki Hint dükkânlarından birinde bir parça mavi ipek alıyordum. Tasarımlarımdan birini Urvashi'yle birlikte yapma-

ya karar vermiştim, elde dikim kısmında bana yardım edecekti. Çünkü Urvashi, işe yaradığını hissetmeye ihtiyaç duyan bir kadındı, ben de Nicky'yle ilgilenmeyi bizzat kendim yapmayı tercih ediyordum. Dükkânda dolanırken bir İngiliz hanımefendinin, arkadaşısıyla inceledikleri ipek kumaş hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum.

“Şeytani kırmızı,” dedi. “Günahı çağırıştırıyor. Bunu giyersem asla paçamı kurtaramam.”

Şeytani kırmızı. Aklım allak bullak oldu ve kulaklarım çınlamaya başladı. Kızıl şeytan. Reglim. Reglim gelmemişti. Üç hafta gecikmiştim.

Dükkânda öylece donakalmıştım, ne konuşabiliyor ne düşünebiliyor ne de koşup çılgılık atabiliyordum. O parlak, yakıcı farkındalık anında sıkışıp kalmıştım.

Hamileydim.

Hem de Harry'den.

Karanlık beni ele geçirmiş ve sonraki iki hafta boyunca etkisi altına almıştı. Zaman su gibi akıp geçerken James'e söylemem gerektiğini biliyordum. Ona yalan söylemeyi düşünmüştüm. Birçok iyi Hristiyan kızın gerçek bir ilişki yaşamadan “oynaşma” sonrası hamile kaldığını ve sevişme girişimlerimizden birinde okunun hedefi bulunduğunu ima edebilirdim. Sonunda yine de gerçeği söylemeye karar verdim; bana inanmayacağını düşündüğüm için değil, gerçeği hak ettiği için. O benim kocamdı. Oğlumun babasıydı. Dürüstlüğümü hak ediyordu.

Sonra ne olacaksa olacaktı. Zihnimde herhangi bir sahnenin canlanmasına izin vermedim çünkü ne yaşanırsa yaşansın acı verici, zor ve *tamamen benim hatam* olacaktı.

İtirafımı defalarca prova ettim. Mükemmel koşulları hayal ettim. Servis edeceğim çay ve kekleri düşündüm. Dizine dokunan yumuşak elimle ona savunmasız olduğumu gösterecektim. Bağışlamasını sağlayacak kesin kelimeleri tekrarlayıp durdum.

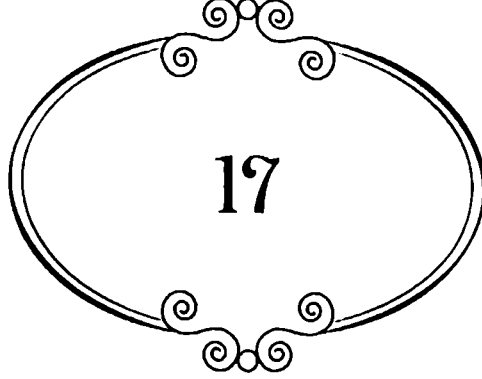
Ama sonra öğle vakti birden kapıda bitiverdi, meslektaşlarından önce atına binip gelmiş ve eve yarım gün erken varmıştı. Onu görünce gözyaşlarına boğuldum.

“Zara? Ne oldu?”

Hıçkırıklara boğularak pat diye söyleyiverdim. “Hamileyim ve babası sen değilsin.”

O soluk şokun soluk bir öfkeye dönüşmesini asla unutamayacaktım. Bana söylediği sözleri... Bir centilmenin bile bilebileceğini sanmadığım, hele ki karısına sarf edeceğini asla düşünmediğim türdendi. Orada oturup bir tokadın inmesini beklediğimi asla unutamazdım. O tokat hiç gelmemişti. Bana küfür edebilirdi ama bana vurma konusunda çizgiyi çekmiş gibiydi.

Minnettar değildim. Bana vursaydı, kendimi öyle ya da böyle haklı çıkarabilirdim: benim günahıma karşılık onun günahı. Ama James ahlaki üstünlüğü kolayca ele geçirdi ve yetmiş iki saat içinde Nicky’yle Melbourne’deki evime doğru yola koyuldum.

Giderek dibe çökmüştüm. Annem, evlerinin önünde duran taksi-den indiğimde bana şöyle bir baktı ve koşup Nicky'yi benden aldı. "Yatağa," dedi. "Her şeyi sonra anlatırsın."

Ona her şeyi anlatmadım. Nasıl anlatabilirdim ki? Bunu yapmak, utancımı kabul etmek anlamına gelirdi. Sadece James'le ayrıldığımızı, barışmamız için hiçbir umut olmadığını itiraf ettim ve diğer soruları gözyaşlarıyla karşıladım. İçten içe bana haksızlık edildiğini düşünüyordu. Durum böyle olunca James'e sövdü, beni terk ettiği ve Nicky'nin ilk Noel'ini Hindistan'dan gelen bir gemide geçirmesine neden olduğu için ona saydı durdu. Hamile olduğumdan bilerek bahsetmemiş, öfkesini kusmasına izin vermiştim. Henüz bahsedemezdim.

Sonraki birkaç hafta kâbus gibiydi ve yeni yıl korkunç bir şekilde başladı. James'in söylediklerinden sadakatsizlik gerekçesiyle boşanma davası açacağım biliyordum. Bu da mahkeme ve toplum önünde küçük düşmem anlamına geliyordu. Beş yıl boyunca sessizce ayrı kalıp sonra aynı şekilde boşanmamıza izin vermesi için yalvarmıştım ama beni cezalandırmaya kararlıydı. Bana tüm detayları içeren bir mektup sözü vermişti ve her gün postacının

zisini duyduğumda postayı karıştırıp mektubun orada olmadığını görene kadar midem bulanıyordu.

Harry babasıyla uzaktaydı ama döndüğü anda etrafta olacağını biliyordum. Ben Hindistan'dayken babamın yeni gıda ambalajı işine ortak olmuştu, böylece artık ailemizle bağını tamamen sağlamlaştırmıştı. Bunu neden yaptığını bilmiyordum. Babamla birbirlerine çok düşkün olduklarını biliyordum ama bunun benimle bağını sürdürmesinin bir yolu olup olmadığını da merak ediyordum. Bir yanımda onu görmek için can atıyordu ama diğer yanımda bu hamileliğin bizi sonsuza dek bitireceğini öngörüyordu. Harry henüz koca olmaya hazır değilken, baba olmaya hiç hazır olmayacaktı. Hem yeni ayrılmış bir kadınla ortalıkta görünmesi hoş karşılanmazdı, boşanma davasında adının anılması itibarını zedelerdi. Onun, benim, Nicky'nin ve doğmamış çocuğumun iyiliği için ondan tamamen ayrılmalıydım. Bu yüzden Vieve'e ailesiyle birlikte yaşayabilir miyim diye sordum.

İlk başta annemin sorularından ve babamın düşünceli ifadesinden uzakta olmak çok rahatlatıcıydı. Vieve benim için güneş alan oturma odasını hazırlamış, Nicky için bir beşik ayarlamıştı ama bebeğim çoğunlukla benim yanımda kıvrılıp uyuyordu. Dünyamdaki tek masum, iyi şey oydu. Kendimi hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim. İlk hamileliğim bu kadar kötü geçmemişti çünkü bir yaşında bir bebeğim ve üstüme lanet gibi çöken bir boşanma davam yoktu.

Vieve bana karşı nazikti ve Nicky'yi eğlendirmeye çalışırken April çok tatlıydı. İlk iki hafta kanepede uzanıp kendime acımdan başka bir şey yapmadım. Bu durumda bile Vieve hiçbir şey söylemedi. Ama sıcak bir ocak sabahı, Nicky uyurken ve April'in bahçede bebekleriyle konuştuğunu duyabiliyorken Vieve yanıma oturup sıcak, düz avucuyla kalçama dokundu ve "Zara, sürekli çok yorgunsun. Hamile olma ihtimalin var mı?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım.

“Aman Tanrım,” dedi Vieve.

“Kimseye söylemedim.”

“James biliyor muydu?”

Gözlerimi tekrar açtım ve zar zor oturup ellerini avuçlarımdan arasına aldım. “Sana bir şey söylersem, beni sevginden mahrum bırakmayacağına söz verir misin? Beni yargılayacaksın ama yargılanmak umurumda değil. Ama sadece... beni sevmekten vazgeçme.”

“Ne yaptın?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Bu bebek James’ten değil.”

“Harry?”

Kasvetli bir şekilde başımı salladım.

“Harry biliyor mu?”

“Hayır, ona söylemeyeceğim. Bu karmaşayı benim çözmem gerek.”

Bir şey söylememek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

“Benden nefret ediyor musun?” diye sordum.

“Zara, seni çok seviyorum. Bu büyük bir karmaşa ve evet, senin yarattığın bir karmaşa. Ama yemin ederim sana olan sevgimde değişiklik yok.” Ellerimi sıktı. “Korkunç hissediyor olmalısın.”

“Öyle. Yorgunum, kalbim kırık ve endişeliyim. James beni sadakatsizlikten mahkemeye vereceğini söyledi. Babam utançtan ölecek. Bu haysiyetini iki paralık edecek.”

“Neyse ki iyi hukuk bilgisine sahip, sana yardım edebilecek birini tanıdığın için şanslısın,” dedi.

“Harry’den yardım istemeyeceğim. Hiçbir şey için.”

Vieve kahkaha atınca şaşırdım. “Ah Zara, şu inadin yok mu! Bu şartlar altında bile. Gençken de beni böyle çıldırtıyordun.”

Kendimi tutamayarak kıkırdadım. “Birbirimizi çıldırtmayı tercih ederdik. Ne dersin?” Elimi karnıma koydum. “Nicky ve bu

bebek yaşca çok yakın olacaklar. Tıpkı senin ve benim gibi. Bir-birlerine iyi arkadaş olacaklar, değil mi?”

“Kardeşsiz hayat çok üzücü,” dedi. “Zavallı April. Tek başına, üstelik çabalamadığı için değil.”

“Yaşayacak başka bir yer bulamazsam yalnız kalmayacak,” diye takıldım acımasız bir ses tonuyla. “Ah, gelecek üzerime hücum etmeye devam ediyor Vieve ve onu durduramıyorum. Beni ezeceğini hissediyorum.”

“Adım adım ilerleyeceksin,” dedi Vieve. “Hadi Doktor Miles’ı görmeye gidelim. Annemi arayıp çocuklara bakmasını isteyeceğim. Senin halsiz ve yorgun hissettiğini söyleriz. İstersen, döndüğümüzde haberi yeni öğrenmiş gibi verebilirsin. Harry’den bahsetmemize de gerek yok.”

Kararsızlık ve belirsizlik bataklığında yaşamaya o kadar alışmıştım ki Vieve’in bebeği ve atacağı basit adımları bilmesi bana çok cazip geliyordu. En azından biraz mesafe katedebileceğim bir yol vardı.

Doktor Miles’ın beni sağlıklı ve kesinlikle hamile ilan etmesinin ertesi günü, James’in göndereceğim dediği mektup nihayet gelmişti. Aslında mektup, James’in avukatı, Melbourne’de ofisleri olan Bay Whitelock’tandı çünkü burada evlenmiştik. *Evlilik Yasası* gereği evliliğimizin üçüncü yılı dolmadan James benden boşanamazdı ve o tarihe sadece birkaç ay vardı. James’in niyeti artık üçüncü evlilik yıldönümümüzü beklemektir. Avukat delilleri toplamaya başlayacak ve mahkeme bir yıl kadar sonraya kalacaktı. Bir yandan bu bir rahatlamaydı. İnfazım ertelenmişti. Diğer yandan bu süreç bir yıl daha sürecekti ve dava görüldüğünde iki küçük çocuklu bekâr bir anne olacaktım. Mektupta ayrıca Nicky sayesinde ordudan küçük bir miktar maaş almaya hak kazandığımı da belirtiliyordu. İlk çek mektupla gelmişti. Hemen Genevieve’le Jack’e vermeye çalıştım ama Jack reddetti.

“Sen bizim ailemizsin,” dedi. “Durum tam tersi olsaydı sen de bizim için aynısını yapardın.”

Yorgunluğum hiç geçmiyordu ve yazımı Nicky ayaklarımın dibinde oynarken kanepede veya verandada gölgede oturarak geçirdim. Harry’yi üç kez gördüm ama o beni görmedi. İki kez yerel gazetede onun fotoğrafına rastladım; birinde bir okul şenliğinde gülümserken, diğerinde bir anma töreninde ciddi bir ifadeyle. Bir defasında ise Toorak Köyü’nde karşıma çıktı. Tramvayla geçiyordum ve Harry başı önde, uzun boylu, şık giyimli bir adamla konuşarak yürüyordu. Şapkası neredeyse yüzünün tamamını kapatıyordu ama onu her yerde tanırdım: yürüyüşünden, duruşundan. Onun yanında olmayı, bana yeniden huzur vermesini öyle derinden, öyle yakıcı bir özlemle istiyordum ki... Tramvayda olmasaydım, peşinden koşup adını haykırabilirdim... Eve dönüş yolculuğum boyunca bu buluşma hayalimde canlandı.

Annem Nicky’nin ilk doğum günü için illa parti yapalım diye tutturdu ama bu bana saçma geliyordu çünkü Nicky bunu asla hatırlamayacaktı. İlk Noel’ini kaçırdığı için pes ettim ama bu Harry’nin kesinlikle davet edilemeyeceği konusunda annemle ciddi bir konuşma yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Ama o ailenin bir parçası,” dedi. “Emin misin? Döndüğünden beri onunla hiç konuşmadın.”

Genevieve’in güneşli mutfağında çamaşırları katlamama yardım ediyordu. Annem kadar çamaşırları düzgün katlayabilen birini hiç görmemiştim. Her havlu ve yastık kılıfı düz, pürüzsüz bir pakete dönüşmüş, sonra da mutfak masasına askerler gibi dizilmişti. Küçük atlet ve tulumlardan oluşan gelişigüzel yığınlarımdan utanıyordum. Nicky giydiği anda buruşturup kirlettiği için onları düzeltmenin bir anlamı yoktu.

“O bir parlamento üyesi ve ben eşinden yeni ayrılmış bir kadıyım,” dedim. “İkimiz için de iyi olmaz.”

Annem homurdandı. "Sanırım haklısın ama bundan memnun değilim. Yıllardır senin arkadaşın o."

"Anne, benim için arkadaşın öte olduğunu biliyorsun. Ve o yıllarda birlikte olduğumuz bir sürü gazete fotoğrafı var."

"Yine de. Zor olmalı."

Zor kelimesi bunu anlatmaya yetmezdi. James'i hayatımdan çıkardığım için yas tutuyordum. Beni cezalandırdığı için ona kızmak içimi biraz rahatlatıyordu ama bazen Nicky gülümsediğinde yüzünde babasını görüyordum. Öyle anlarda keskin bir sızı göğsüme oturuyor, saatlerce geçmiyordu. Ayrıca Harry'nin rahatlığını da özliyordum. Omzunda ağlamak, beni kucaklayıp bana kızı olduğumu söylemesini dinlemek ve her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum. Ama şimdi sorumluluk, yükümlülük ve itibar altında eziliyorduk. Harry'yi kaybettiğim için de yastaydım ya da en azından Harry'yle genç ve özgür olmamız fikrine.

Annem çamaşırları sessizce katlamaya devam ediyordu. Nicky için diktiğim tulumu alıp gevşek bir dikişi çekıştirdim. Birkaç ay içinde büyüyeceği için ona küçük gelen kıyafetleri en iyi şekilde dikmeme gerek yokmuş gibi görünüyordu. Kızımı giydirdiğim minik gül pembesi elbiseler ve külotlarla ilgili bir hayale dalmıştım ki annem, "Zara, şey ihtimali var mı..." diye söze girdi.

Sonra duraksadı. Kalbimi karanlık bir his sardı. Nefesimi tuttum.

"James'in boşanmak istemek için geçerli bir sebebi olabilir mi?"

Gözlerine bakmadan yutkundum. "Bilmek istiyor musun?"

Masaya bir yastık kılıfı serdi ve soluk, kemikli elleriyle düzleştirdi. "Belki de istemiyorum," dedi. "Ama ihtiyacın olursa babanla benden yardım ister misin?"

"Elbette."

Annem yastık kılıfını katlamayı bitirdikten sonra neşeyle, “Peki o zaman. Ben gidiyorum,” dedi. “Nicky uyandığında ona benim için sarıl ve Vieve’le April’a da bir öpücük vermeyi unutma.”

“Yaparım.” Tam annemi kapıdan geçirmiştım ki Nicky beşiğinden, “An-ne-an-ne,” diye seslenmeye başladı.

Mart ayı geldiğinde tam bir yarım dünyaydım desem yeriydi. Nicky’ye olan hamileliğimle kıyasladığımda karnım çok daha büyüktü. Ayak bileklerim şişmişti, vücudum tamamen dengesizdi ve sırtımla pelvisim ağrıyordu. Bebekte sorun olduğuna dair yersiz korkuya kapılmıştım. Sanırım uzun zamandır Tanrı’ya pek inanmasam da hâlâ Tanrı tarafından cezalandırılmayı bekliyordum. Tek başına Doktor Miles’a gittim ve muayenehanesindeki yumuşak beyaz şilteye uzandım. Doktor, stetoskopunu koca karnımda gezdirmeye başladı.

Doktor stetoskopunu karnımda gezdirip beni dinlerken her şey sessizdi. O kadar sessizdi ki saatinin yumuşak tiktaklarını duyabiliyordum. Önümdeki duvarda üzerinde *Beni öpme* yazan önlüklü bir çocuğun resminin olduğu tüberküloz posterı vardı. Alttaki açıklamada çocuk ölümleriyle ilgili istatistikler listelenmişti. Doktor kalp atışını aramaya devam ederken, bu bir tür alamet gibiydi. Gözlerimi kapattım. Ne söyleyeceğini biliyordum ve kendimi en kötüsüne hazırladım.

Doktor doğrulup karnımı örtmek için bluzumu aşağı çektiğinde bile gözlerimi açmadım. Çaresizce fısıldayarak “Bebeğim iyi mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “İkisi de gayet iyi.”

Doktor Miles, bebeklerin büyüklüğü, benim ufak tefek yapım ve devam eden ağrılarım nedeniyle hamileliğimin geri kalanında yatak istirahati vermişti. Aksi takdirde hayatta kalamayacak kadar erken doğacaklarından endişeleniyordu. Bu yüzden durumumu düşünmek için bolca zamanım olmuştu. Kız kardeşimin misafir odasında yaşarken, hepsi iki yaşından küçük üç çocuğun annesi olma fikri beni bu kadar korkutmasa durumum gerçekten komikti.

Vieve, kendi kızı ve sabırlı kocasıyla birlikte Nicky ve benimle de ilgilenerek dünyanın en iyi kız kardeşi olduğunu kanıtlamıştı. Annem çoğu gün yardıma geliyor ve ikisi de tuvalete gitmek dışında ayağa kalkmama izin vermiyordu. Küçük bir zilim vardı, bir şeye ihtiyacım olduğunda onu çalmam gerekiyordu. İlk gün zili çok sık çalmamaya o kadar kararlıydım ki Vieve gelip beni azarladı. “Çalmayacağına güvenmezsem, her yarım saatte bir gelip bir şeye ihtiyacın var mı diye sorarım. Eminim bu çok daha rahatsız edici olur.” Bu yüzden yatak istirahatini kabullendim ve günlerimi uyuyarak, okuyarak, resim çizerek ve sıkılarak geçirdim.

Arkadaşlarım ziyarete geldiğinde Vieve ayaklarımı uzatıp kütüğü andıran ayak bileklerimi örtecek bir battaniyeyle kanepeye oturmama yardım ediyordu. Elbette, herkes ikizlerin James’e ait olduğunu varsayıyor, başlarını sallıyor ve böylesi bir zamanda boşanma meselesine hayıflanıyordu. Onları düzeltmiyordum ama boşanmanın karşılıklı anlaşmayla gerçekleştiğini, evliliğin yürümediğini ve Melbourne’e geri döndüğüm için mutlu olduğumu söyleyerek suçlamalarını hafifletiyordum. Harry hamile olmamla birlikte sağlığım için dinlenmem gerektiğini duymuştu ve beni sormak için Genevieve ve Jack’i birkaç kez aramıştı.

“Onun ziyarete gelmesini istemediğinden emin misin?” diye sordu Vieve bir gün, yine böyle bir telefon almıştı. O sırada kane-

pede oturmuş Betty'nin yeni bebeğiyle ziyarete gelmesini bekliyordum. "Refakatçin olduğum için dedikodu çıkmazdı. Ne de olsa o aile dostu."

Başımı iki yana salladım. "Hayatım zaten yeterince karmaşık."

"Belki de o kolaylaştırabilir."

"*Harry* ve *kolay* kelimeleri benim için hiçbir zaman aynı cümlede yer almamıştır, Vieve. Bunu biliyorsun."

Kaşları hafifçe çatıldı ama aklından geçen her neyse söylemeye karar vermişti. O sırada kapı zili çalınca Vieve açmak için ayağa kalktı. Bacaklarımın üzerindeki battaniyeyi düzeltirken girişte Betty'nin sesini ve küçük bir bebeğin huzursuz hıçkırığını duydum.

Bir dakika sonra Betty, uçuk mercan rengine, yarasa kollu ve belinde fiyonk olan ipek bir gündüz elbisesiyle odaya girdi. Ona bakarken iki elimle belini rahatlıkla sarabileceğimi düşündüm. Betty'nin doğumdan sadece birkaç ay sonra bu denli zayıflaması inanılmazdı. Benim böyle bir tecrübem hiçbir zaman olmayacaktı. Bu iki bebekten sonra, belimin tekrar incelik olma ihtimali neredeyse sıfırdı. Sonra dikkatimi yüzünün ne kadar asık olduğu çekince şunu fark ettim: Betty çok mutsuzdu.

Yine de gülümsemeyerek yanıma oturdu ve küçük Robin'i 'görmem için bana uzattı. "Bir erkek çocuk daha." Yüzünü buruşturdu. "Umarım karnında iki kız taşıyorsundur da onlara güzel elbiseler yapabiliriz."

"Bilmiyorum," diye takıldım. "Nicky'ye üzerinde kelebekler ve çiçekler olan birkaç tulum yaptım. James defalarca bana fazla narin bir erkek çocuğu yetiştireceğimi söyledi."

Betty gözlerini devirdi. "James. Seni karnında iki bebekle terk eden adam mı?"

Gözlerim, bize çay koyan Vieve'e kaydı. Başını belli belirsiz iki yana salladı, sırrı saklamam konusunda bir uyarıydı bu. Ama yanımda oturan kişi, en eski ve en sevgili arkadaşım Betty'yd.

“Ne oldu?” diye sordu Betty, her zamanki gibi dile getirilmemiş gerilimleri ve gizli anlamları hemen sezmişti.

“Bebekler James’in değil,” diye itiraf ettim.

Betty’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir an geçti, sonra zarif beyaz elini kaldırdı. “Fazla konuşmana gerek yok çünkü hikâye apaçık ortada.” Ayağa kalkıp yanımdaki kanepenin kenarına tünedi, eğilip bana sarıldı. Parfümünün kokusunu alabiliyor, kuş gibi incecik kemiklerini hissedebiliyordum, sonra kalkıp sandalyesine geri döndü. “Hayat ne karmaşık değil mi?” dedi kırılgan bir gülümsemeyle.

Genevieve, bu yorum karşısında keyiflenerek gülmeye başladı, bir dakika sonra hepimiz kıkır kıkır gülüyorduk. Çay tepsisinin etrafında oturmuş, sosyeteden mükemmel hanımlar gibi görünen ama karmakarışık hayatlarla uğraşan üç kadındık.

Küçük Robin, Betty’nin dediği gibi “iyi bir bebektir” ve çay satımız boyunca uyudu. Bir ara Nicky huzursuzlanmaya başladı ve içgüdümlü kalkıp onu gezdirmek oldu, ama tabii ki yapamadım. Vieve ayağa kalkıp onu kollarına aldı, April’i da elinden tuttu ve temiz hava belki onu sakinleştirir umuduyla çocukları on dakikalığına bahçeye çıkaracağını söyledi.

O gider gitmez Betty kanepenin kenarına geri döndü ve hemen elimi sıktı.

“Ne oldu?” diye sordum, belki de başımı bu kadar belaya soktuğum için azar işiteceğimi umuyordum.

“Gidiyorum,” dedi.

“Ah. Seni gücendirecek bir şey mi söyledik?”

“Hayır, hayır. Genevieve’in evinden ayrılmıyorum. Melbourne’den ayrılıyorum. Kaçıyorum.” Gülümsedi ama daha çok dişlerini gösteriyor gibiydi. “Senden başka kimseye söylemedim.”

“Nereye gideceksin?”

“Londra’ya. Roy’la buluşmaya. O karısını terk edecek, ben de Tom’u terk ediyorum. Birlikte olmaya karar verdik çünkü hayat çok kısa, Zara ve ben çok mutsuzum.”

“Bebegi ne yapacaksın?”

“Şimdilik onu burada bırakacağım. Hem onun hem de Hamish’in çok sevdiği harika bir dadımız var. Yerleşir yerleşmez onları almaya geleceğim. Ama yeterince büyümelerini beklersem, asla gidemem.” Elleriyle gözlerini kapattı. “Hissettiğim endişe korkunç. Sanki kafamın içinde karatavuklar tepiniyor.”

Ellerini ellerimin arasına alıp gözlerinin içine bakabilmek için biraz doğrulmaya çalıştım. “Seni seviyorum, Betty. Kendin için doğru olanı yapmalısın.”

“Ortalık fena karışacak, skandal çok korkunç olacak.”

“Skandallardan kaçınan, yüreklerinin daralmasına ve ruhlari-
nın ezilmesine izin veren tüm kadınları düşün,” dedim. “Kolay olmayacak Betty, ama arkadaşın olarak her zaman yanıdaydım. Ne olursa olsun.”

O sırada Vieve geri döndü, gözyaşlarına boğulan Nicky’nin iki dizinde sıyrık vardı. Daha yeni yürümeye başlamıştı ve paytak paytak yürümekten çok düşmeye meyilli gibiydi. “Özür dilerim!” dedi Vieve, onu bana uzatırken Betty de kenara çekildi. “Sen onu sakinleştir, ben de merkürokromla* birkaç yara bandı getireyim.”

Sonra Vieve odadan hızla çıktı. Hıçkıra hıçkıra ağlayan Nicky’yi kucaklayıp sakinleştirmeye çalışırken gözlerim hâlâ Betty’nin gözlerindeydi.

“Ya sen?” dedi Betty sonunda. “Senin yüreğin daralmıyor mu? Ruhun ezilmiyor mu?”

Başımı salladım. “Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Hep korku içindeyim.”

* Eskiden küçük yaraları, kesikleri veya sıyrıkları dezenfekte etmek için kullanılan, kırmızı renkli bir antiseptik solüsyondur. (ç.n.)

“Bunu düzeltebilecek biri var.”

“Ya da daha da kötüleştirebilecek.”

“Onunla konuşana kadar bilemezsin.”

Dikkatimi Nicky’ye verirken kendime, kocasından ve ailesinden kaçmak üzere olan bir kadından tavsiye almamam gerektiğini hatırlattım. Ama hiçbir konuda haksız olduğunu düşünmeye ikna olmamıştım.

Zili çaldım.

İki gündür yan tarafıma uzanıp okuduğum kitaba bir türlü kendimi veremiyordum, zihnim düşüncelerle dolup taşıyordu. Harry’nin baba olacağım artık üç kişi biliyordu; ben, Vieve ve şimdi de Betty. Harry’nin bilmemesi haksızlık değil miydi?

Zili çaldım ve Vieve’den Harry’yi davet etmesini istedim. Gözleri büyüdü ama tek kelime etmedi. Sadece başını salladı ve onu aramaya gitti.

Beynim kararımdan pişman olmam gerektiğini söylerken kalbim sanki karanlık bir odaya güneş ışığı dolmuş gibi hafiflemişti. Aylarca süren kâbus gibi suçluluk ve utançtan sonra onu görecektim. Benim Harry’mi. O öğleden sonra hayal gücüm beni türlü yollara, türlü olasılıklara sürükledi. Gözyaşlı buluşmalar, korkunç inkârlar ve daha niceleri. Vieve, onun ertesi sabah çaya gelebilmek için ajandasındaki bir programı sildiğini söylediğinde, o gece nasıl uyuyacağımı merak ettim. Ama deliksiz uyudum. İki bebek büyütme sürekli yorgunluğun reçetesi idi.

Ertesi sabah Genevieve en beğendiğim puanlı elbisemi giyme yardım etti ve yatak istirahatinden beri ilk kez maskaramla rujumu çıkardım. Vieve saçlarımı taradı ve buklelerimi birkaç sahte inci tokayla düzgünce topladı. Aynadaki görünüşümden

oldukça memnundum; hamilelik cildimi parlatmış, yanaklarımı pembeleştirmişti. Battaniyeyle vücudumun alt bölgesini örttüğüm sürece Harry'nin duyduklarından değilse bile gördüklerinden memnun kalacağından emindim.

Harry saat tam on birde geldi. Kapı zilini duymamla kalp atışlarım hızlandı. Vieve dizimi okşayıp dudaklarını oynatarak "bol şans" dedikten sonra Harry'ye kapıyı açmaya gitti.

Koyu renk bir takım elbise giymiş Harry birkaç dakika sonra, elinde soluk pembe kamelya buketiyle önümde duruyordu. "Zara," dedi sadece, göz kenarlarını kırıştıran bir gülümsemeyle.

Kalbim heyecandan duracaktı sanki. Çiçekleri aldım. "Teşekkür ederim," dedim. "Seni görmek ne güzel."

Harry eğilip yanağımı öptü. Tenimde sıcak nefesini hissedebiliyordum. Sonra Vieve araya girince Harry geri çekildi.

"Birtakım kurallarımız var, Harry," dedi Vieve. "Zara hiçbir koşulda ayağa kalkmamalı, o yüzden onu bir yere götüremezsin, bahçeye bile. Onu üzecek ya da heyecanlandıracak bir söz söylememelisin. En fazla bir saat kalabilirsin çünkü Zara'nın dinlenmesi gerek."

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Vieve daha önce kimseye bu kurallardan bahsetmemişti. Açıkça Harry'nin varlığının beni fazlasıyla heyecanlandırıp erken doğuma neden olmasından endişe ediyordu.

Harry selam verir gibi yaptı. "Emredersin, komutanım. Tuzsuz haşlanmış yumurta kadar sıkıcı olacağıma söz veriyorum."

Vieve'in hayal meyal tebessüm ettiğini gördüm. Ardından kız kardeşim buketi elimden aldı. "Bunları suya koyup bize çay yapacağım. Yaklaşık on dakika sürer." Bana anlamlı bir ifadeyle baktı. "Sonra gelirim, Nicky de uyanmış olur. Hep birlikte oturup çayımızı içeriz."

Demek on dakikamız vardı. Derin bir nefes aldım. Harry, karşıdaki berjer koltuktan daha yakında duran sehpanın kenarına tündü. Yüzünde gülümsemeyle bana bakıyordu. “Hasta sayılmayacak kadar güzelsin.”

“Aslında hasta değilim. Doktor bebeklerin erken gelmesinden endişeleniyor, bu yüzden çok sakın bir hayat yaşıyorum.”

Harry başını olumlu anlamda sallayıp ciddi bir ifade takındı. “Albay Fell’den ayrıldığını duyduğuma çok üzüldüm. En ufak bir mutsuzluk bile yaşamamı istemem.”

“Teşekkür ederim, Harry. Bu benim için çok kıymetli.”

“Küçük dostumuz babası olmadan nasıl başa çıkıyor?”

“Sanırım anlayamayacak kadar küçük. Kesinlikle kelimelerle bir şey ifade edemeyecek kadar küçük. Huzursuz günler geçirdi ama...” On dakikam vardı. Bunu havadan sudan sohbetle harcayamazdım. “Harry, sana söylemem gereken bir şey var.”

“Aha,” dedi Harry. Aslında ne beklediğini bilmiyordum ama belli ki bir şey bekliyordu. Vieve ima mı etmişti, yoksa evliliğimin bozulmasında bir şekilde parmağı olduğunu mu tahmin etmişti diye merak etmeden duramadım.

“Zor,” dedim, gözyaşlarımm akmak üzere olduğunu hissedererek. “Çok korkuyorum.”

Harry öne eğilip ellerimi tuttu ve başını ellerimin üzerine koydu. “Seni hâlâ seviyorum, Zara,” dedi. “Seni her zaman seveceğim. Ne söyleyeceksen söyle, ister uzaktan ister yakından olsun, seni sevmeye devam edeceğim. Lütfen söyle ve beni bu acıdan kurtar.”

İlk kez Harry’nin de ikimiz hakkında kendi umutlarını ve korkularını yaşadığını fark etmiştim. Bu sözler bir yandan hıçkırırken, dile getirmem gerekeni söylemem için bana cesaret verdi. “Bu bebekler senin.”

Harry başını hızla kaldırdı. Yüzündeki şok rahatlıkla okunuyordu. “Ne? Emin misin?”

"Eminim. James'in olması mümkün değildi. O olamazdı... Biz yapmadık..." Gözyaşlarımı dindirmeye çalışarak yüzümü omzuma sildim.

Ellerimi sıkarken gülümsememeye çalıştığını görebiliyordum. "Sorun değil, sorun değil," dedi. "Zara, bu gerçek mi? Rüya gibi geliyor."

"Bu seni mutlu etti mi?"

"Zamanlama çok kötü, bunu kabul ediyorum," dedi kıkırdarak. "Ah, sevgili kızım, korkmana gerek yok. Sana, bebeklere ve Nicky'ye de bakacağım."

"Ama endişelenmiyor musun? İnsanlar konuşacak. James beni mahkemeye vermeye kararlı ve..."

"Şişşt. Sadece konuşacak malzeme varsa konuşacaklar. Biraz sabır ve düzgün bir planla çözemeyeceğimiz mesele değil bu. Bana James'in ne yaptığını anlat."

Hemen James'in mektubunda ne yazdığını ve bir yıl içinde mahkemeye çıkmayı beklediğimi anlattım.

"Kim olduğumu biliyor mu?" diye sordu Harry.

"Senin kim olduğunu biliyor, evet, ama bebeklerin babasının sen olduğundan bahsetmedim. Seni mahkeme işlerine karıştırmak istemedim." James, adını açıklamamam yüzünden çileden çıkmıştı. Oğluna veda öpücüğü verdiği o korkunç son sabah bile bana sormayı bırakmamıştı.

"Bir adam böyle bir konuyu öğrenmeye çok kararlıysa, özel dedektif tutar," dedi Harry. "Seni mahkemeye verme konusunda geri adım atmadığı sürece güvende değiliz. Bir meslektaşına bizim için mektup yazmasını söyleyeceğim. Ona birkaç seçenek sunarsın."

"Ne gibi?"

"Merak etme. Gitmeden önce avukatın gönderdiği mektupları bana ver, ben hallederim. Bize gelince, James senden dava açma-

dan ayrılırsa, bu beş yıllık bir bekleyiş demek. Üstelik senin de söylediğin gibi, birlikte olduğumuz ortaya çıkarsa bu benim siyasi kariyerimi tehlikeye atar. Ama kimse bana o kadar da dikkat etmiyor, Zara. Dikkatli davranır ve sırrımızı korumamıza yardım edecek birkaç kişiyi yanımıza alırsak, aynı çatı altında yaşamasam bile bu çocuklar için bir tür baba figürü olmamı hiçbir şey engelleyemez.”

Sanki bir kâbustan uyanıyordum, tüm gölgeler ve canavarlar parçalanıyor, gerçekte oldukları şey, yani kendi hayal gücümün hayaletleri olarak ortaya çıkıyordu. Harry sorunlarımı duymuş, sınırlarını keşfetmiş, onları tespit etmiş ve sistematik bir şekilde onları atlatmanın bir yolunu bulmuştu. İçim rahatlayınca ağlamaya başladım.

“Aman Tanrım,” dedi Harry, cebinden mendilini çıkarıp bana uzatırken. “Bu ağlamayı dindirir diye umuyordum, daha çok ağlamayı değil.”

Mendili aldım. Yüzüm kıpkırmızıydı ve özenle sürdüğüm maskaranın artık her yere bulaştığını tahmin edebiliyordum. “Senin için çok güzel görünmeye çalıştım,” diye takıldım, gözlerimin altım silerken. “Berbat görünüyor olmalıyım.”

“Zara, sen benim için hep çok güzelsin, hele ki şimdi, çocuklarıma hamileyken ve bana kalbini açarken.” Eğilip kocaman karnımı öptü, sonra doğrulup “Çaya kalmasam sorun olur mu?” dedi. “O mektuba ihtiyacım var, bu meseleyi halletmem gerek. Bu sorunu çözmediğim sürece aklım takılı kalacak. Durum böyleyken de iki hanımefendiye düzgünce arkadaşlık edemem.”

“Biraz daha kal da Nicky’yi gör,” dedim sehpadaki zili işaret ederek. “Zili çal, Vieve hemen gelir.”

Zili çaldı ve bir an sonra Vieve oradaydı. Harry yanımda otururken burnumu çektiğim bu manzarayı dikkatle inceledi. “İyi misin?” diye sordu.

Başımı salladım. “Vieve, Harry’nin görmesi için Nicky’yi getirir misin lütfen? Yatağımın yanındaki masada Bay Whitelock adındaki avukattan gelen mektup var. Onu da getirip Harry’ye verir misin?”

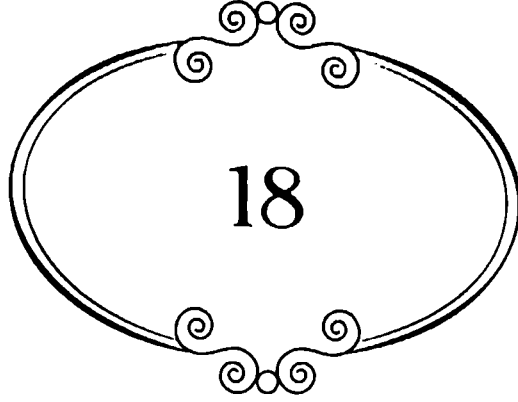
Vieve, Harry’ye baktı ve gülümseyerek başını salladı. “Tabii, getiririm.”

Kısa süre sonra Vieve kollarında uyku mahmuru Nicky’yle geri döndü. Harry ona daha önce, küçücük bir bebekken tanıştıklarını hatırlatmasına rağmen Nicky önce Harry’den uzaklaştı. Ama sonra elini sıkarak “aşağı inmek” istediğini işaret etti ve indiğinde Harry’nin yanına gidip elini dizine koydu.

Harry yüzünü buruşturdu ve Nicky diş etleriyle gülümsedi. Sonra Nicky dikkatini bana verip başparmağını ağzına götürdü ve parmaklarını saçlarıma doladı.

“Ne hoş bir genç adam olmuşsun böyle, Nicky,” dedi Harry ayağa kalkarak. “Ama halletmem gereken önemli işlerim olduğu için seni annen ve teyzenle baş başa bırakacağım.”

Vieve ona mektubu uzattığında Harry onu alıp cebine koydu. “Sonra yine ararım,” dedi bana. “Bu arada endişelenmene gerek yok. Ben her şeyle ilgileneceğim.”

Sam ve Andrew yağmurlu, buz gibi bir günde dünyaya geldiler ama hiçbirini hatırlamıyordum. Doktor ilaç verdiği için sanki orada değildim. Uyandığımda hemşireler ikizleri bana vermeye çalıştı ama onları çıkaramadım ve nerede olduğumu anlayamadım. Bir süre sonra tekrar uyandım ve bebeklerimi sordum.

“İki sağlıklı oğlunuz oldu,” dedi hemşire ve görebilmem için onları tekerlekli beşikte bana doğru getirdi.

Ne tuhaftı. Bu küçük varlıklar bedenimin içinde büyümüşlerdi ve şimdi ne kadar çabaladığımı hiç hatırlamadığım bir şekilde vücudumdan çıkmış karşımda duruyorlardı. Vücudumun çeşitli yerleri ağrıyordu; bağlandığım için el ve ayak bileklerim kızarmış, tahriş olmuştu ama iki kez doğum yapmışım gibi hissetmiyordum. Hemşire bebekleri sırasıyla bana uzattığında nasıl tutacağımı bilemedim. Bunun için kesinlikle dört kola ihtiyacım vardı. Hemşireler iki aç oğlanı emzirmeye asla yetişemeyeceğimi söylemişlerdi, bu yüzden göğüslerim bağlandı ve oğullarım sıkı bir programa göre biberonla beslemem için yanıma getirildi. İsimlerini hemen koymadım çünkü birbirlerine çok benziyorlardı, öncelikle onları ayırt edebilmem gerekiyordu. Ama yavaş ya-

vaş küçük, buruşuk yüzlerindeki incelikleri görmeye başlamıştım. Andy'nin başı biraz daha dardı, Sam'in göğsü biraz daha genişti.

İlk ziyaretçilerim Vieve ve Nicky'di, ama geldiklerini hayal meyal hatırlıyordum. Ertesi gün kendimi biraz daha toparladığımda annemle geri döndüler. Annem görür görmez torunlarına bayıldı ve Nicky buna dayanamayıp büyük bir öfke nöbeti geçirdi. Hem onun hem de ikizlerin ağlamasıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Bir hafta hastanede kaldıktan sonra beni nereye adımımı atsam bir bebekle karşılaştığım eve gönderdiler.

Harry onları görmeye geldiğinde çocuklar iki haftalıktı. Telefonda konuşmuştuk ama bizi kimin nerede gördüğüne dikkat ediyorduk. Vieve onu içeri alıp Nicky'yi yürüyüşe çıkardı, Harry ve ben de bebekler aramızda yatarken yatağıma uzandık.

Andy'nin yumuşak başını okşarken Harry'nin yüzünden şaşkınlığı okunuyordu. "Çok..."

"Güzel mi?" diye sordum.

"Bu kelime bile yetersiz," dedi.

"Biliyorum."

Sam'i alıp göğsüne bastırduğında bebek iç çekti ve gözlerini kapatıp uyumaya başladı. Ardından Harry elimi tuttu. "Nasılsın?"

"Yorgunum," dedim. "Hâlâ ağrım var. Dikiş attılar..." Alt tarafımı işaret ettim. "Ama eklemlerimin hafiflediğini hissetmek müthiş özgürlük."

"Harika görünüyorsun," dedi.

Güldüm. "Yapma, bu doğru değil. Gözlerim şiş, saçımı yıkamıyorum ve hâlâ altı aylık hamile gibi görünen karnım da cabası. Film yıldızları gibi çok alımlı olduğumu sanmıyorum."

"Bir film yıldızı bana deli gibi sevdiğim iki mükemmel oğul vermedi," dedi Harry.

Ona gülümseyerek baktım, sonra Harry, “Haberlerim var. Şimdi mi söyleyeyim, sonra mı?” dedi.

“İyi haber mi, kötü haber mi?” diye sordum biraz korkarak.

“Nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum ama öğreneli yaklaşık bir hafta oldu. Bununla başa çıkacak durumda değilsin diye bekledim.”

Kendimi hazırladım. “Söyle gitsin.”

“Meslektaşım kocanın avukatı Whitelock’tan haber aldı.”

Tüm bedenim kaskatı kesildi. “Ve?”

“Fikrini değiştirmiş, seni mahkemeye vermeyecek.”

Derin bir oh çektim. “Harry, bunun iyi haber olduğunu nasıl bilemezsin!”

“Çünkü ayrılığın senin için zor olduğunu, onu sevdiğini biliyorum. Hayır, gözlerini kaçırmama gerek yok. Onu sevdiğini anlayabiliyorum. Ayrıca bu, boşanmak için beş yıl beklemen gerektiği anlamına geliyor. Bu çocuklar o zamana kadar okula başlayacak, biz... düzgün bir aile olmadan önce.”

İkizlere baktım. “Yaptığım hatanın bedelini ödeyeceğimi biliyordum.”

“Sen hiçbir yanlış yapmadın,” dedi Harry.

“İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

“O zaman o gece seni durdurmadığım için özür dilerim.”

Gözlerine baktım. “Durduramazdın.”

Harry gülümseyip avucunu öptü ve yanağıma bastırdı.

“Ayrıca,” diye ekledim Andy’nin başını okşayarak. “Bak, onun sonucunda neler oldu.”

İkizler ağlamaya başlayana kadar uzun süre yatakta yattık. Bebekleri Harry’yle bırakıp mutfığa biberon almaya gittim, ardından onların karınlarını doyurup altlarını değiştirdik ve tekrar kucaklayıp uyuttuk. Öğleden sonramız keyifle geçti.

“Yarın tekrar geleceğim,” dedi Harry ve genelde öğleden sonra olmak üzere iki saatliğine gelmeye başladı. Bu saatler günümün

en mutlu iki saatiydi. Nicky ona alışmıştı ve bazen bize katılıp kıpırdanıp duruyor, yuvarlanıyor ve bebekleri ezmemesi için uyarılıyordu. Buna, “Anne, all”dan sonra en sık kullandığı cümle olan “Ben bir bebek” ile cevap veriyordu.

Nicky’nin hâlâ bir bebek olduğu doğrudu ama minik ikizlerin yanında devasa görünüyordu. Harry ona karşı benden çok daha sabırlıydı, ama o sadece iki saatliğine yanımızdaydı ve gün yirmi dört saatti. Ben o yirmi dört saatin hepsini bebeklerle ilgilenerek geçiriyordum.

Dördüncü haftaya yaklaşırken Sam ve Andy sürekli ağlamaya başlamıştı; bazen tek tek, bazen de hep bir ağızdan. Onları sakinleştirmenin bir yolu yoktu. İkizleri sırayla kucağıma alıp koridorda gezdiriyor, sallıyor, mırıldanıyor ve sonunda çileden çıkıyordum.

Vieve olabildiğince yardım ediyor ve Harry geldiğinde onlarla ilgileniyordu ama o dingin huzur onarılamayacak şekilde paramparça olmuştu. Suçluluk duygusuyla, Genevieve ve Jack’e daha fazla yük olamayacağımı anlamaya başlamıştım. Uyuyabilen yoktu, hele ben hiç uyumuyordum. Ağlayan bebeklerle uğraşmadığım veya Nicky kâbus görmediği sürece yatakta yatıp nerede yaşayacağımı ve önümüzdeki beş yıl boyunca kendimle üç küçük oğlumu nasıl geçindireceğimi düşünüyordum.

Bana bağlanan maaşımla şehirden çok uzakta, tren veya tramvay hattı üzerinde küçük bir yer kiralayabilir, böylece aileme kolayca ulaşabilirdim. Bir pazartesi öğleden sonra bebekleri Vieve’e bıraktım ve Box Hill’de yaşlı bir adamın evinin altındaki tek yatak odalı daireyi incelemek için yola koyuldum. Tren istasyonuna yakın olması işleri kolaylaştırıyordu, ama geçip giden yük trenlerinin gürültüsü, boğucu mazot kokusu ve kömür dumanı yüzünden rahatlığı gölgeleniyordu. Küçük çocuklarla birlikte orada sıkıştıkış kaldığımızı, camların titrediğini ve sıcak bir günde pencereleri açamadığımı hayal ettim. Akşam yemeği için Vieve’in evine

dönerken berbat bir hisle yol boyunca ağladım. Bana istediğim kadar onlarla kalmamızdan mutluluk duyacaklarını söylemişti, fakat Jack'in yüzüne bana tam tersini anlatan bir ifade hâkimdi.

Ertesi gün yaşlı beyefendiyi arayıp bir sonraki hafta taşınacağımızı söyledim.

Boş olduğum vakitlerde, çocuklar uyurken ya da Nicky, Jack'in aldığı teneke arabalarla oynarken, elbiselerimi aralarına pelür kâğıdı sererek katlayıp bavula yerleştiriyor, bir yandan da acaba bir daha içlerine girebilecek miyim diye düşünüyordum. Pek olası görünmüyordu. Giysiler dışında acınacak derecede az eşyam vardı. Dünya turumda harcadığım onca parayı düşünmemeye çalışıyordum. Hindistan'daki lüks hizmetçileri, güzel mobilyaları ve geride bıraktığım değerli bibloları da öyle.

Kardeşlerimin taşınmamda bana yardım etmesi için bir arkadaşlarının süt kamyonunu ödünç almalarına dört gün kala, bir öğleden sonra evin derinliklerinde telefon çaldığını duydum. Yatakta tam kırk beş dakika uyumamak için benimle kavga ettikten sonra kızarmış yanaklarıyla bayılan Nicky'nin yanında bitkin halde yatıyordum. Sam ve Andy uyanana kadar yaklaşık yarım saatim olduğunu tahmin ediyordum, bu yüzden uyuyakalmamak için kendimle mücadele ediyordum. Sadece birkaç dakika sonra uyanmanın şoku, yorgun kalmaktan daha kötüydü. Cesurca mücadele ettim ama uyku mahmurluğuyla düşüncelerim birbirine girdi ve Vieve kapımı hafifçe tıklatıp başını uzattığında yarı uykudaydım. "Sana telefon var, canım. Betty Ramsay."

Vieve gülümsemiyordu. Betty'nin kocası ve küçük çocuklarını terk etmesi çevremizde büyük yankı uyandırmıştı ama aylardır partiye veya yemeğe katılmadığım için çoğunu duymamıştım. Vieve ve anneme göre, çocuklarını terk ettiği, zina ve hatta hırsızlık yaptığıyla ilgili dedikodular dolaşıyordu çünkü Betty, Roy'la birlikte yaşamaya hazırlanırken yolculuğunu ve geçimini sağla-

mak için bir miktar para çekmişti. Ama ben Betty'ye bir kez sırtımı dönmüştüm ve bir daha aynısını yapmayacaktım.

Ayağa kalkıp hızla oturma odasına gittim. April yerde küçük ahşap bebek eviyle sessizce oynuyordu. Ahizeyi aldım ve köşeyi dönüp mutfığa geçtim, telefonun kablosu neredeyse kopacak kadar gerilmişti. "Alo?"

"Mektubunu yeni aldım! Tebrikler! İki küçük oğlan daha!" Sesi zayıf ve derindi, binlerce kilometre öteden geliyor gibiydi.

"Aman Tanrım, çok uzun sürmüş. İkizler altı haftalık oldu."

"Roy'la İskoçya'daydık." En azından öyle söylediğini varsaydım. Sözleri cızırtıyla kesilmişti ama sonra güçlü bir sesle konuşmasına devam etti. "Yorgun olmalısın, hayatım."

"Öyle. Peki sen nasılsın?"

"Ben de hamileyim," dedi. "Roy'un bebeği. Bu sefer kız, biliyorum. Midem çok bulandı, oğlanlarda hiç böyle olmamıştım." Sonra iç geçirdi ve sesi yine cızırtıyla kesildi.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordum.

Sonraki sözlerini cızırtı ve kesinti yüzünden duyamadım.

"Tekrar söyle, Betty? Seni duymakta güçlük çekiyorum."

"Tom oğullarımı bana vermiyor."

"Bu da ne demek?"

"Ne onları getirecek vakti ne de onca yolu yapacak parası varmış. Annesinden getirmesini rica ettim ama o da reddetti. Hepsiden nefret ediyor. Onlar..." Tekrar cümle kesildi ama demek istediği yeterince açıktı. Sonra sesi tekrar geldi. "Onların bizimle yaşadığını hayal ettim Zara, ama Tom buna izin vermiyor. Kendisi ve iğrenç annesinin onlara bakmasının daha iyi olduğunu söylüyor. Onları sevmediğimi düşünerek büyümelerine dayanamıyorum. Onları çok özliyorum."

James'in Nicky'nin Hindistan'da kalmasında ısrar edip tek başına döndüğümü hayal ettim. Bu düşünceyle tüm bedenim ürperdi. "Ah, Betty, bu kulağa korkunç geliyor."

“Belki sen Harry’ye sorarsan...” Cümlesinin geri kalanında cızırtılı bir ses duyuldu.

“Harry’ye ne sorayım?”

“Yardımcı olabilir mi diye. Neredeyse hiç paramız yok ve doğacak bir bebeğimiz daha var. Avukat tutacak paramız yok ve...”

“Sorarım,” dedim, gürültülü hattan beni duyup duymadığından emin olmadan. “Bir daha görüştüğümüzde soracağım.”

O sırada operatör araya girdi, net ve resmi bir sesle konuşuyordu. “Görüşmenizi üç dakika daha uzatmak ister misiniz?”

“Kapatmam gerek,” dedi Betty. “Bana mektup yaz. Bana küçük çocuklarından bahset. Herkes benimle iletişimi kesti.”

“Yazarım,” dedim, görüşmenin bitmek üzere olduğunu bildiren bip sesini duymuştum. Sonra hat sessizliğe gömüldü.

Ahizeyi yuvasına yerleştirirken April’ın pürdikkat bana baktığını gördüm. “Kiminle konuşuyordun?”

“Arkadaşımla. İngiltere’nin ta öbür ucunda.”

“Onun için endişeleniyor musun?”

“Evet, öyle. Şu anda pek arkadaşı yok.”

April dikkatini yeniden oyuncak evine verdi. “Ona arkadaşı olacağımı söyle.”

Eğilip onu öptüm. “Sen dünyanın en iyi yeğenisin. Bunu kesinlikle ona söyleyeceğim.”

Vieve, Nicky’yi içeri getirdi. Oğlumun suratı beş karıştı ve başparmağını sertçe emiyordu. “Özür dilerim,” dedi. “Odanda dolayıp ikizleri uyandırmak üzereydi.”

“Biraz meyve suyu ister misin, Nicky?” diye sordum onu mutfaka götürürken. Sabah portakal sıkmıştım. Oğlum keyifle oturup portakal suyunu içerken saçlarını okşadım ve onu Melbourne’e getirebildiğim için defalarca şükrettim.

“Betty nasıl?” diye sordu Vieve gergin bir ses tonuyla.

“Onun hakkında ne denirse densin, çok mutsuz ve çocuklarını özlüyor. Tom onları görmesine izin vermiyormuş.”

“Kaçıp onları dadıyla bıraktığında bunu tahmin etmiş olması gerekirdi,” dedi Vieve.

“Benim yaptığım daha mı iyiydi?”

Vieve hemen yumuşadı. “Çocuklarını bırakmadın. Ayrıca James’e karşı dürüst oldun. Herkes Betty’nin Tom’a bir not bıraktığını söylüyor. O adamın neler döndüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Perişan olmuş.”

James’in Pencap’tan eve döndüğü, başka birine hamile olduğumu öğrendiği günü hatırladım. Gözlerindeki acı dayanılmayacak kadar fazlaydı, şimdi düşündüğümde bile aynı duyguyu hissediyordum.

“Ah, şimdi duygularını incittiğimi anlıyorum. Özür dilerim, kardeşim.” Vieve bana sarıldı. “Betty’yi yargılamamaya çalışacağım. Ayrıca seni neşelendirecek bir şeyim var. Annemle babamın sana ve Nicky’ye bir sürprizleri var.”

“Sürpriz mi? Neymiş o?”

“Sürprizler böyle olmaz, Zara. Saat üçte burada olacaklar. Git, güzel bir elbise giy ve biraz ruj sür.”

Merakımı cezbetmişti ama annemle babamın bizi bir yemeğe ya da benzeri bir şeye götürmeyi planlamasından ve Nicky’yle boğuşurken yorgun bedenimi sürüklemem gerekeceğinden korkuyordum. Yine de kardeşimin dediğini yaptım ve en sevdiğim mavi elbisemin kemerini en uca ilıştirmem gerektiğini fark ettim. Nicky’nin peşinden koşturmam gerekebilir diye düz bir ayakkabı seçtim, saçlarımı tarayıp toka taktım ve parlak pembe bir ruj sürdüm.

Saat üçü biraz geçmişti ki annemle babam geldi. İkizlerin karnını yeni doyurmuştum ve April onlara bebeklerini gösterirken oturma odasının zemininde, battaniyenin üzerinde yatıyorlardı.

“Onlara baktığın için teşekkür ederim,” dedim Vieve’e.

Gözlerinde neşeli bir ifadeyle beni eliyle savuşturdu. “Benim için bir zevk, ama aynı zamanda bu sürpriz ikimiz için de iyi olacak. Bana güven.”

“Şimdi çok meraklandım,” dedim.

“O zaman arabaya hayatım,” dedi babam.

Nicky çoktan annemin kollarındaydı. Büyükannesine tapıyordu ve sanki upuslu, tatlı bir çocukmuş gibi başparmağını emerken diğer eliyle de saçlarıyla oynuyordu.

Babamın eski mavi arabasına atlayıp annemle babamın evine doğru yola koyulduk. Ama sapağa bir blok kala babam sola değil de sağa döndü ve arabayı ön cephesinde kafes süslemeleri olan, kırmızı demir çatılı, tertemiz beyaz bir ahşap evin önüne park etti.

“Burada kim yaşıyor?” diye sordum.

“Sen,” dedi babam.

“Ne?”

O sırada evin kapısı açıldı. Eşikte duran Harry’nin beni çağırdığını gördüm.

Titreyen elimle arabanın kapısını açıp araba yolunda yürümeye başladım. Annem, babam ve Nicky de hemen arkamdan geliyorlardı.

“İçeri gir,” dedi Harry. “Gir de yeni evini gör.”

“Bu ne?” diye sordum, kalbim sanki boğazımda atıyordu. Ahşap döşemeli, kabartma metal tavanlı bir koridorda duruyordum.

Harry elimi tuttu ve beni iki yatak odasının yanından geçirilip büyük pencereleri bitkilerle kaplı arka bahçeye bakan küçük salona sürükledi. “Vieve bana kendi evine taşınmak istediğini söyledi. Çocuklarının babasının sana bakması en doğrusu.”

“Burasını benim adıma mı kiralıyorsun?”

“Aslında satın aldım. Kiranı ödeyip evrakı kontrol etmemden çok daha kolay. Bu bir yatırım. Kiracım sensin.”

Gururum bana hayır dememi söylüyordu ama tren garındaki tek yatak odalı daire aklıma gelince rahatlayarak ağlamaya başladım. “Ah, teşekkür ederim. Teşekkür ederim.”

Annem ve babam da oradaydı. “Demek cömertliğini kabul edecek?” diye sordu annem.

“Evet, öyle görünüyor,” dedi Harry gülerek. “Seni gurur saçmalıklarından vazgeçirebilsinler diye aileni de işin içine kattım.”

“Birinin çocuklara göz kulak olması lazım,” dedi babam. “Babaları muhtemelen yardım etmeyecek, bu yüzden Harry gibi bir arkadaşın olduğu için şanslısın.”

Gülümsememi gizledim. Babam gerçekten sadece arkadaş olduğumuzu mu düşünüyordu? Onu kandırabilirdik.

“Endişelenme baba,” dedim, Nicky’yi kollarıma alırken. “Bu sefer gururuma yenik düşmeyeceğim. Harry, teklifini minnettarlıkla kabul ediyorum.”

O akşam Harry’yle yeni evimin çıplak zemininde baş başa otururken bir şişe şarabı paylaşıyorduk. Çocuklar Vieve’in evinde uyuyordu.

“Mobilyaya ihtiyacım olacak,” dedim ona. “İhtiyaçlarımı giderdikten sonra sana ödeme yapabilirim.”

“Bana kira ödemeyeceksin,” dedi. “Ayrıca mobilyaları almana da yardım edeceğim.”

Tartışamayacak kadar yorgun ve minnet doluydum. “Teşekkür ederim,” dedim.

“Onlar benim çocuklarım,” diye karşılık verdi.

“Nicky değil.”

“O da benim oğlum olabilir. Ona Sam ve Andy’den farklı davranmam. Bu tamamen haksızlık olur.”

Uzanıp elini okşadım. “Sen çok iyi bir adamsın.”

“Seni seviyorum. Onları da.”

Karanlıkta onu görebilmek için kıpırdandım. “Betty’nin yardımına ihtiyacı var, Harry. Tom çocukları ona götürmeyi reddediyor.”

Harry daha lafımı tamamlamadan başım iki yana sallamaya başlamıştı bile. “Ramsay skandalına bulaşmak istemiyorum.”

“Ama çocukları onu tanımadan büyüyecek.”

“Seçiminin tehlikeli olduğunu biliyordun, yine de yaptın.” Bunu nazikçe söylemişti ama ben sesindeki sert tonu duyabilmişim.

“Bana yardım ettin,” dedim. “Benim de ondan aşağı kalır yanımda yoktu.”

Harry yumuşadı. “Ona yardım edemem. İtibarım tehlikedeyken olmaz. Ama sana yardım edebilecek birinin adım verebilirim.”

“Hiç parası yok.”

“O zaman çocuklarını geri istiyorsa para bulsa iyi olur. Kaçtığı genç adam tamamen parasız olamaz, değilse bile sonsuza dek öyle kalmayacaktır.”

“Sanırım hayır.”

Beni kendine doğru çekti. “Sana hem iyi hem de vicdanlı birinin adım vereceğim. Benim hatırım için hiçbir ücret almadan ona yardım edecektir. Ne dersin?”

“Teşekkür ederim.” Karanlıkta ona gülümsedim. “Her şey için.”

Harry beni alnımdan öptü, sonra ağaçların gölgeleri rüzgârda titreşirken ikimiz de pencereden dışarıyı izledik.

Harry bizimle yaşamasa da tıpkı çocukların hevesle oynadığı bir evcilik oyunu gibi bir hayat kurmuştuk. Yakın zamanda dönmeyi planlamayan İspanyol arkadaşı için bakmayı üstlendiği evde kalıyordu. Çocuklarla yaşadığım eve yürüme mesafesindeydi, bu yüzden parlamento için Canberra'da olmadığı sürece her gün yanıma geliyordu. Kimse bizim bir çift olduğumuzu veya Sam ile Andrew'un ondan olduğunu bilmiyordu. Bizimle birlikte kalırsa da fark edilmemek için şafak sökmeden ayrılıyordu. Ona partilerde ve akşam yemeklerinde eşlik etmiyordum. Onun parlamento-nun gözde bekârı ilan edilmesine ve magazin sayfalarında hangi güzel sosyete kızıyla evleneceği üzerine yapılan tahminleri sineye çekmek zorundaydım.

Ama o bizimleyken eve bir huzur hâkimdi. Üç küçük oğlan çocuğu büyütmek beni tüketiyordu ve hayatı kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum. Bez yıka, biberonlarla uğraş, Nicky'ye bahçede top oynamayı öğret derken Noel ve yeni yıl gelip geçmişti bile. Yaz da göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti. Önce Sam, sonra Andrew emeklemeye başlamıştı. Kafalarını mobilyalara çarpma-sınlar diye koridorun bir ucundan diğer ucuna koşup durduğum için sonunda eski formuma kavuşmuştum. Yürümeye başladıklarında, biraz dinlenebilmek için haftada bir öğleden sonra onlarla ilgilensin diye bir dadı tutmak zorunda kalmıştım.

Ama ne kadar bitkin olsam da günlerim sevgiyle doluydu. Hindistan'da yediğim beyaz tereyağı kadar saf ve yumuşak bir aşktı bu. Harry'yle bir kez olsun kavga etmemiştik. Partilerde kıskançlığımı körükleyecek flörtleşmelerden habersiz, tatlı bir cehalet içindeydim, ayrıca birbirimizi o kadar az görüyorduk ki evli çiftlerin arasında zamanla filizlenen o sıradan bıkkınlık bizde hiç kök salamamıştı. Birbirimizi gördüğümüzde her zaman sevi-niyorduk, özlemimiz hep had safhadaydı ve birbirimizi hep arzu-

luyorduk. Uzun süreli iyi bir ilişkinin sırrının bu olup olmadığını merak etmeye başlamıştım; farklı evlerde yaşamak.

Tam da bu sıralarda benim canımın için, unutulmuş dostum Betty, yakışıklı ve çapkın sevgilisi Roy ile yaşadığı Londra'dan bana mektup gönderdi. Mektupta özlemini çektiği kızı Katy'nin bir fotoğrafı da vardı. Her akşam oğlanlar yattıktan sonra vakit ayırıp pembe, fırfırlı bir bebek elbisesi diktim. Şöminenin başında otururken, ona evini hatırlatması için elbisenin üst kısmıyla yakasına minik kırmızı gerdan çiçekleri işlemiştim. Bir an önce eve dönmelerini, onu özlediğimi, o küçük kızın tüm parmaklarını tek tek öpmek istediğimi söyleyen bir mektupla birlikte göndermiştim. Ama dehşet bir olay, Betty ile beni uzun süre ayrı tutacaktı.

İkizler büyüyüp daha iyi uyumaya başladıkça etrafımdaki dünyaya biraz daha fazla dikkat eder olmuştum. Kısa süre sonra dışarıdaki dünyanın, içinde yaşadığım rahat balonum kadar tatlı olmadığını fark etmiştim. *Argus*'un ön sayfasında neredeyse her gün Bay Hitler'in Avrupa'daki eylemlerinden bahsediliyordu ve başbakanımız Bay Menzies (Harry'nin yakın arkadaşıydı) Pasifik'te yakınlarda meydana gelen olaylardan giderek daha fazla endişelenir olmuştu. Ağustos ayına geldiğimizde herkes savaştan bahsediyordu. Bu beni o kadar üzüyordu ki alışverişe gittiğimde gazetelere bakamıyordum. Balonumun su geçirmez kalmasını ve oğullarımın asla zor zamanlar yaşamamasını istiyordum.

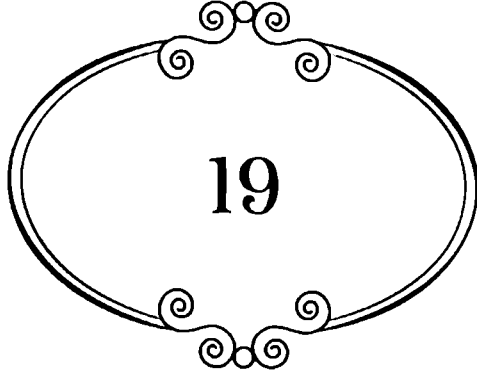
Harry, ağustos ayının son gününde acilen Canberra'ya çağrıldı. O sabah bana erkenden veda öpücüğü verdi ve hiçbir şey için endişelenmememi söyledi.

Kırk sekiz saatten kısa süre sonra, cumartesi akşamı geç saatlerde telefon çaldı. Oğlanları yeni uyutmuştum, zil sesi onları tekrar uyandırmasın diye koşup hemen açtım. "Alo?" dediğimde nefes nefeseydim.

Harry de nefes nefeseydi. "Hitler Polonya'yı işgal etti," dedi. "İngilizler savaş ilan edecek ve başbakan da onlara katılma kararı aldı. Yarın tüm haberlerde olacak. Bunu benden duymanı istedim."

Korumaya çalıştığım balonum patladı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum, bluzumun yakasını sıkıyordum.

"Zara," dedi Harry. "Avustralya savaşta."

Tüm gazete, radyo yayını, dükkânlarda rastlanılan komşularla yapılan sohbetlerin konusu hep savaştı. Bundan kaçmak imkânsızdı, öte yandan her şey garip bir şekilde normal ve sakin görünüyordu. Bomba ve silah seslerine uyanmadığımız için Avrupa çok uzaktaymış gibi geliyordu. Babam akşam yayınlarını dinlemeyi takıntı haline getirmişti, yemekte oradaysak çocukları sabırsızlıkla susturuyordu. Annem, birçok kişi gibi onun da savaş haberleriyle yatıp kalktığını söyledi. Sanki önemli bir meseleyi unutmuşum gibi sürekli huzursuzdum. Hep tedirgin ve dalgındım. Çocuklarla meşgul olduğum için bazı günler saatlerce savaşta olduğumuzu unutuyordum. Sonra bir anda aklıma gelince *Bu gerçek olabilir mi*, diye düşünüyordum.

Bu yüzden hem iyi bir anne olmak hem de akıl sağlığımı korumak için savaş hakkında düşünmeyi bırakmam gerektiğine karar vermiştim. Sadece bırakmayı. Bu kötü bir insan olduğum anlamına geliyorsa, o zaman varsın öyle olsun. Küçük çocuklarım vardı, hem de çok sayıda ve bu değerli ilk yıllarını endişeyle heba etmek istemiyordum. İkizler ilk yaş günlerini kutladığında ve Avustralya henüz hiçbir yere asker göndermemişken,

yeni düşünce tarzıma alışmıştım. Babam hepimizi radyodan savaş haberleri dinlemeye çağırdığında çocukları toplayıp eve götürüyordum. Haberleri takip etmiyor ve biri benimle Churchill veya Hitler hakkında konuşmak istediğinde konuyu değiştiriyordum. Beni sohbetten uzak tutmaya yetecek çok sayıda küçük oğlan vardı, bu yüzden zor olmuyordu. Harry, dünya meselelerinden söz etmemekten memnundu çünkü onun çalışma hayatı hiçbir zaman evin sıcaklığıyla, yuvayla ilgili konulara dokunmazdı. Zihnimde hepimizin etrafına kalp şeklinde bir balon çizmiştim ve bu balon yıllarca orada kaldı. Sanırım savaşı çoğu kişiden oldukça farklı deneyimleyecek kadar ayrıcalıklıydım, ama pişman değildim.

Balonumun patlama tehlikesi geçirdiği tek an, Harry'nin askere yazılmaktan bahsetmeye başladığı zamandı. Bana bunu nazikçe ve sakın bir şekilde söyleyince aynı sakinlikle karşılık vermeye çalışmıştım. Parlamentodaki koltuğunu kaybetmesinin utanç verici olacağını ve yabancı bir alanda olmaksızın ülkesindeyken ne kadar iyi işler yapabileceğini söylemiştim. Bay Menzies'le bu konuyu konuşmak için Canberra'ya gitmişti ve ben de şüpheciliği bir kenara bırakıp gitmemesi için dua etsem mi diye düşünmüştüm. Ancak Tanrı, gerçekten varsa, dinden dönmüş birinin duasını kabul etmeyebilirdi.

Bir akşam çocuklar uyuduktan sonra, bahçenin arka kapısını açtım ve yıldızların aydınlattığı verandaya oturdum. Çıplak ayaklarımla soğuk çimlere basıyordum. İç geçirdim ve annemin Vieve'le bana bahçenin derinliklerinde yaşayan periler hakkında anlattığı hikâyeleri düşündüm. Bahçemin derinliklerine baktım ama her yer gölgeydi. Esen rüzgârla ağaçların hafif uğultusunu duyabiliyor, akşam ışığında griye dönmüş pembe çiçekleriyle orman güllerini seçebiliyordum. Gözlerimi kapattım ve Tanrı'ya dua etmek yerine yüksek sesle, "Bahçemde dilekleri gerçek kılan periler yaşıyorsa, Harry'nin bu aptal savaşa gitmemesini diliyorum," dedim.

Sonra kendimi biraz aptal gibi hissederek gözlerimi açtım. Arkamdan gelen bir ses yalnız olmadığımı fark etmemi sağlamıştı. Nicky karanlık mutfakta duruyordu.

“Ne oldu, tatlım?”

“Kiminle konuşuyordun?”

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. “Perilerle. Onlardan dileğimi gerçekleştirmelerini istedim.”

“Haddy ile ilgiliydi.”

“Evet, doğru.”

Nicky, Harry’ye “Haddy” diyordu. R harflerini pek iyi telaffuz edemediği için böyle diyordu, ayrıca ona sık sık “Hanny” diye de hitap ediyordu ama “Haddy” en çok kullandığıydı. Bu, baba* kelimesiyle kafiyeli olduğu için daha çok hoşuma gidiyordu ve bazen Nicky bu ismi kullandığında özlemini çektiğim o mutlu, tam bir aile tablosunu hayal edebiliyordum.

Nicky yanıma gelip kucağıma tırmandı. “Haddy gidiyor mu?”

“Bilmiyorum. Belki.”

Başparmağını emerek yıldızlara baktı, sonra yatağından neden kalktığını hatırladı. “Kötü rüya,” dedi.

“Neydi?”

“Bir ayı.”

“Avustralya’da ayı yok.”

“Koalalar ayıdır.”

“Hayır, değildir. Yaygın bir yanlış.”

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı.

“Onlar keseli hayvan. Ayı değil.”

“Ke-şe-li,” diye denedi.

“Keseli. Biraz ılık süt içip sana bir ninni daha söylememi ister misin?”

* Konuşma dilinde “baba, babacığım” kelimesi İngilizcede “daddy” olarak ifade edilir. (ç.n.)

Nicky başını salladı ve ben de orman güllerine son bir bakış atarak ayağa kalktım.

Şimdi perilerin işi olduğunu söylemek istemiyorum ama başbakan, Harry'nin savaşa gitmesini engellemişti. Balonum hâlâ sağlamdı. Sihre biraz daha inanır olmuştum.

Savaşın ilk yılı çok garipti. Ne zaman sona ereceği konusunda bitmek bilmeyen spekülasyonlar dönüyordu. Kimisi birkaç ay içinde biteceğini, kimisi ertesi yıla kadar sürebileceğini kimisi de Büyük Savaş gibi yıllara yayılacağım söylüyordu. Savaşın ya yakında biteceğine ya da hiç bitmeyeceğine dair o belirsiz beklenti, zamanı ölçülemez, anlamını yitirmiş bir şeye dönüştürmüştü. Bir olayı hatırlamaya çalıştığımda günün mü, haftanın mı yoksa ayın mı geçtiğini hesaplayamaz olmuştum. Zamanın böyle hem genişleyip hem daralıyor gibi hissettirmesi, benim için çocuklarımın henüz çok küçük olmasıyla daha da yoğunlaşmıştı. Ben de başka şeylerle ölçmeye başladım; minik dişlerin gelişi ve kayboluşu, aldığım küçük ayakkabıların boyutu, yeni kelimelerin karmaşıklığı.

Büyüyen çocukların idaresi giderek zorlaşınca Harry bana hem dadılık yapacak hem de ev işlerine yardımcı olacak birini tutmuştu. Ona Kızıl diyorduk çünkü toprağının kızıllığıyla bilinen Alice Springs'ten gelmişti ve koyu tenli, simsiyah saçlı, güzel ama çok dobra konuşan bir kadındı. Çocuklar onu hemen sevmişti. İtiraf etmem gerekirse, ben de öyle. Kocam yoktu ve Harry'nin bizimle olan ilişkisi sevgi doluydu, ama işleri ve insanların onun beni ziyaret etmesiyle ilgili söyleyecekleri konusundaki kaygıları nedeniyle günlük hayatımızda bana yeterince destek olamıyordu. Kızıl, eve düzen getirmişti ve bir gün doğru düzgün düşünebilecek kadar özgür olduğumu fark ettim. Kendimi yeniden sekiz kol-

lu bir yaratık değil de tamamen bütün bir birey gibi hissediyordum. Gazetelerde sadece kadın sayfalarını okuduğum için aklım hemen elbise çizmeye ve modayı takip etmeye kaysa da bu berbat savaş *hâlâ* devam ediyordu ve babam işinde zor zamanlar geçiriyordu. Harry ailemize çok yakın olduğu ve işe küçük bir miktar yatırım yaptığı için kayırmacılık gibi görünmeden hiçbir devlet ihalesini alamıyorduk. Babamın desteğe ihtiyacı olduğunu biliyordum, bu yüzden onun gıda ambalajı üreten fabrikası Trading and Agency'de çalışmaya gönüllü olmuştum. Erkekler yokken fabrikalarda ve benzeri yerlerde birçok kadın çalışıyordu. Kendime poplin kumaştan sade, mavi renkte, üç tane elbise diktim ve işe koyuldum.

Kızıl geldiğinde sabah yedide oğlanları öpüyor, sonra günümü kesme hattından kutuları çekip istifleyip bağlayarak geçiriyordum. Kollarım ve bileklerim sertleşmişti, bu yüzden Harry'nin bu yeni kash halimden hoşlanmayacağından endişeleniyordum ama o bunu fark etmişe benzemiyordu. Hayatımın büyük bölümünde olduğu gibi yine balıketliydim.

Bir zaman sonra yaratıcı beynimin atölyede boşa harcandığı ortaya çıktı. Bir gün babamın, savaş yönetmeliğine uygunluğu açısından ambalajların yeniden tasarlanması gerektiğiyle ilgili konuşmasına kulak misafiri oldum. Babam kara kara ne yapacağını düşünürken ben hemen eksikliği fark edip taslağını çizdim ve ertesi gün o yeni kutular üretime girdi.

Ardından babam beni ofisine çağırıp malzeme temini ve ürünlerimizin reklamı konusunda onunla birlikte çalışmam için bana teklifte bulundu. Sonunda yürüyebileceğim bir yol gösterildiğinde beynim aydınlanmıştı. İş, yeni fikirler ve nasıl büyütebileceğim hakkında düşünmeden duramıyordum. Evet, ambalaj moda kadar ilgi çekici değildi ama içimde Betty'yle geçirdiğim o ilk günlere çok benzeyen hislerin uyandığını hissedebiliyordum;

sanki her şeyin mümkün olduğu o zamanlardaki gibi, etrafım dilek tutulmayı bekleyen karahindibalarla doluydu. Öğleden sonraları Güney Melbourne'den nehir kıyısından eve yürüyorduk. Bu anı fırsat bilerek babama sorular soruyor, aklıma gelen fikirleri sunuyordum. Çoğunu saçmalık olarak görmezden gelse de onunla hiç olmadığımız kadar yakınlaşmıştık. Sanırım babam o zaman ne kadar değerli olduğumu anladı. Eski kafalı bir adamdı ve benim elbiseleri sevmem, Hindistan'a kaçıp çocuk sahibi olmam hep düşündüğü şeyi doğrulamıştı: Kızlar aptal ve güvenilmezdir. Ama savaş sırasında, girişimci bir ruhum olduğunu ve herkes kadar sıkı çalışabileceğimi öğrenmişti. Kendime onun gözlerinden bakınca özgüvenim artmıştı. Başka bir giyim mağazası açmamın an meselesi olduğunu biliyordum. Sadece bir tane değil, bir dizi. Belki de bir imparatorluk.

Tüm bunları hafta sonu heyecanla Harry'ye anlattım, her zamanki gibi nazik ve güler yüzlüydü, ama o sıralar parlamentodaki bir sorunla kafası çok doluydu. O zamana kadar harika bir yıl geçirmişti ve büyük takdir toplayan Çocuk Yardımı Yasası'nı parlamentodan geçirmişti. Bir anne olarak, hele ki tek başına çocuk büyüten biri olarak, bu başarısıyla inanılmaz gurur duyuyordum. Ancak Bay Menzies partisindeki desteğini kaybetmişti ve hatta Harry'yi, onu devirip en üst düzey görevi alsın diye ikna etmeye çalışanlar bile vardı. Ama asla öyle olmayacaktı. Harry hırslıydı ama aynı zamanda sadıktı, ayrıca Bay Menzies'i seviyordu. Yine de onu deviren adam, partiyi bir sonraki seçime taşıdı ve seçimi kaybettiler. Harry koltuğunu korudu, ancak bir bakanlığı ve savaş konseyindeki yerini kaybetti. Hiçbir teselliye kabul etmiyordu, kendini toparlaması ayları buldu.

Tüm bunların üzerinden birkaç ay geçtikten sonra bir öğleden sonra –sanırım 1941'in sonlarıydı, gerçi savaş sırasında tarihlere pek dikkat etmiyordum– babamın eski bir arkadaşı ve bizden bir-

kaç sokak ötede küçük bir matbaa ve plastik şirketinin sahibi olan Bay McTavish'i yine ziyarete gitmiştim. Reklam tabelaları ve kutularımıza yol tarifi yazdırmak için genelde onlarla iş yapıyorduk. Bay McTavish'in ofisi, atölyenin üst katında, biraz bunaltıcı ama bir o kadar da güven vericiydi. Tek yüksek, kirli penceresinden içeri zayıf gün ışığı süzülüyordu. Masası kocaman bir meşe levhadan yapılmıştı ve üzeri yatay olarak istiflenmiş gibi duran belgelerle doluydu. Dosyalama ve evrak işlerinde iyi olmadığım için bunu yadırgamamıştım ama o gün lambasının ışığında bir dosya arıyordu ve bulamıyordu. Beklerken ofisin kapısına doğru yürüdüm ve alt katta bir çeşit plastik malzemeden yapılmış uzun, dar şeritleri süpüren adamlarla kadınlara baktım. Bir süre merakla onları izledim. Bay McTavish, yoğun bir tütün kokusuyla arkamda belirip dosyayı bulduğunu söylediğinde "Neyi süpürüyorlar?" diye sordum.

"Selüloz artıkları," dedi. "Silah ambalajlarından."

O an aklıma bir fikir geldi. Hatırlayacağınız üzere hayatım boyunca iki boyutlu malzemelerin üç boyutlu hallerini hayal edebilmiştim ve aylardır ambalajlama hakkında düşünüyordum. "Bunları eve götürebilir miyim? Aklıma bir fikir geldi."

Günün en yoğun saatleri asıl eve döndüğümde başlıyordu. Çocuklar beni gördüğünde okulda veya anaokulunda neler yaptıklarını anlatmak için can atıyorlardı. Kızıl da bütün sebzeleri doğrayıp kapıdan çıkıyor, bir sigara yakıyor ve hak edilmiş akşam molasına doğru yola koyuluyordu. Sonra akşam yemeği, banyo, masallar derken hepsini uyutma zamanı geliyordu. Çocuklarımla gözlerini kapatmaları için askeri bir titizlikle davranan annelerden değildim; son derece rahattım, su içmek veya fazladan sarılmak için tekrar tekrar ayağa kalkmalarına izin verirdim. Gündüzleri burnumda tuttıkları için akşamları onları geri çevirmek içimden gelmiyordu ve haftanın çoğu sabahı, gece yarısı yaptığı baskın sonucu en az bir tanesi yatağında uyanıyordu.

Bir akşam hepsi yataklarına yatıp uykuya yenik düştükten sonra ütü masamı kurup ütüyü çalıştırdım ve uzun şeritleri eriterek dikkatlice küçük paketler haline getiriyordum. Malzeme birbirine çok iyi yapışıyordu ama bir türlü kapatamamıştım. Bu yüzden bir kez daha deneyip malzemeyi daha aşağıdan katladım ve üstte, altına iliştirip sıkıştırılabilecek küçük bir kapak bıraktım ve... Başarmıştım. Hayal edilebilecek en ucuz malzemeyi bulmuştum: atölye artıkları. Sonra onları ürüne dönüştürmüştüm. Elimdeki tüm selülozla sekiz tane yaptım. Ertesi gün babama göstermek için sabırsızlanıyordum. Bunları görünce bayıldı ve kutu yapımından artan kartonları, şeffaf paketlerin sığacağı küçük teşhir kutularına dönüştürmek gibi muhteşem bir fikir sundu. McTavish'le anlaşmayı yaptık ve yıl sonu geldiğinde bu küçük paketlerden binlercesini yapıp Victoria'daki tüm mağazalara satıyorduk. Mağazalar bunları şeker, un, pirinç veya tartılıp etiketlenmesi gereken herhangi bir malzemeyle doldurup tezgâhlarındaki teşhir kutularımıza diziordu.

Ah, bu fikri bulmasaydım da muhtemelen sonumuz gelmezdi ama babam her fırsatta arkadaşlarına kızı Zara'nın doğuştan bir iş kadını olduğunu ve şirketi kurtardığını söylüyordu. O iltifatın içimi ısıtan etkisini, hiç de mütevazı sayılmayacak kadar uzun süre kalbimde taşıyacaktım.

Noel gelip geçmişti ama savaşın sonu hâlâ görünmüyordu. Cepheden gelen dehşet verici haberlerle birlikte içimizi kemiren suçluluk duygusuyla sessiz bir kabullenişe varmıştık; Avrupa'da savaşan oğullarımızı özlüyor, ama o dehşetin bizden uzakta olmasına sevinmeden de edemiyorduk. Japonlar şubat ayında Darwin'i bombaladığında her şey değişti. O gece haberler yayılıp herkes

konuşmaya başladığında gözüme uyku girmedi. Bütün gece Japonlar uçaklarını Melbourne'e getirip küçük evime bomba atarsa oğullarımı nasıl kurtarırım diye düşünmüş, duyduğum her seste irkilmiştim. Herkes gibi ben de bahçeme hava saldırısı siperi kazmıştım. Ne şaşırtıcıydı ki oğlanlar içinde oynamayı çok seviyordu. Japonlar Melbourne'e hiç gelmese de sonraki birkaç ay boyunca uzak kuzeydeki ve Batı Avustralya'daki limanlara saldıracakları haberlerini duymak beni sürekli huzursuz ediyordu.

Ayrıca para konusunda da endişeliydim. Herkes zor zamanlar geçiriyordu. Evet, Harry'nin çocuklarla ilgilenmesi için Kızıl'ın ücretini ödemesi büyük şanstı, ama işler gerçekten çok zordu. Bu durum canımı sıkıyordu. Bir zamanlar çok fazla param vardı. Şimdi kış geldiğinde odun mu, yoksa yiyecek mi alsam diye karar vermek zorundaydım. Gıda her zaman kazanırdı elbette. Biri oğlanların odasında, diğeri oturma odasında olmak üzere evde iki şömine vardı. Çocukların odasındakini yakıyor, onlar uyuduktan sonra oturup kitap okuyor, sonra da sabaha kadar kendimi sıcak tutmak için yatağa giriyordum.

Harry Canberra'dan eve döndüğünde veya hafta sonu geldiğinde durum değişiyordu. O zaman salondaki şömineyi yakıyor, annemin bahçesinden çiçekler kesip vazoları dolduruyor, çocuklarla birlikte eve ve kendimize çekidüzen veriyorduk, böylece Harry sadece hayatımızın parlak ve mutlu versiyonunu görüyordu. Harry'nin artık parası olduğunu biliyordum ama çaresiz görünmek istemiyordum. Boşanmama en az iki yıl vardı. Elbette, Harry'nin ondan sonra benimle evlenmesini arzuluyordum. Bunu şiddetle hayal ediyordum. Ama onun bu sonuca bağlı olduğumu düşünmesini istemiyordum. Benimle aşk için evlenmesini istiyordum, muhtaç olduğum için değil.

Kış ortasında bir cumartesi günü Harry, yardım etkinliğinde tanıştığı bizim yaşlarımızda Eric ve Glenda Simmons adında bir

çiftle akşam yemeğine geldi. Son zamanlarda bu tür etkinliklere bensiz gitmeyi tercih ediyordu, gerçi ben onun “arkadaşı” Bayan Zara Fell (eski kocamın adıyla tanıştırmaya dayanamıyordum ama kanunun gözündeki adım buydu) olarak birkaç sosyete partisine katılmışımdı. Eric ve Glenda’yı etkilemek istiyordum ya da en azından ev sahipliğimle Harry’yi etkilemek istiyordum ama karne ve parasızlık yüzünden dört kişilik bir akşam yemeği hazırlamak için oldukça yaratıcı olmam gerekiyordu. Patates kabuklarını peynir ve ekmek kırıntılarına bulayıp kızartarak küçük atıştırmalıklar hazırladım. Sebze bahçemden havuç, karnabahar ve turp topladım, kasaptan da sıska bir tavuk aldım ve Simmonsların pek iştahlı olmamalarını umdum. Tatlı olarak şeftalileri bir gece seride bekletip şekerli bardaklarda servis ettim.

Sonrasında Kızıl, oğlanları yatırmakla ilgilenirken şöminenin yanında oturduk. Harry her zaman içecek bir şeyler getirirdi ve bu akşam konyak tercih etmişti.

Glenda, uzun bacakları ve incecik vücuduyla beni her zaman güvensiz hissettiren o uyuşuk kadınlardan biriydi. Eric ise tam tersine göbekliydi ve pancar gibi kıpkırmızı bir yüzü vardı, karısından da en az on yaş büyüktü. Avustralya’nın dört bir yanındaki fabrika alanlarını kiraya veren büyük bir emlak şirketine sahip olduğu düşünüldüğünde, kadının onunla para için evlendiğini söylemek kolay olurdu. Ama durum hiç de öyle değildi. Birbirlerine delicesine âşık görünüyorlardı; sohbet ederken sürekli sözü birbirine bırakıyor, her cümleyi “sevgilim” diye bitiriyor, göz temaslarını hiç kesmiyorlardı. Onları böyle görmek yüzümü güldürse de bende kusur mu var diye merak etmeden duramadım. Evli ve âşık oldukları için çok mutlu görünüyorlardı. Şimdiye kadar böyle bir mutluluk hissetmemiştim.

Bir ara Eric, elinde konyak bardağıyla arkasına yaslandı ve

boştaki parmağıyla Harry'yle ikimizi işaret etti. "Ee... burada neler oluyor?"

Harry'ye baktım. Tüm sosyal etkinliklerimizde olduğu gibi kendimizi eski ve iyi arkadaşlar olarak tanıtıyorduk. Her cumartesi akşam yemeğe çıkıyor ve ellerimizi birbirimizden uzak tutuyorduk. Ancak kapılar arkamızdan kapandığında çılgın aşkımızın öpücükleri ve ateşli bakışları canlanıyordu. Öte yandan Harry'yi ikizlerle birlikte gören herkes, artık şekilsiz bebekler olmaktan çıkıp küçük çocuklara dönüşmeye başladıkları için göz kısmındaki benzerlikleri fark edebilirdi.

Harry gülümseyip ellerini dizlerine koydu. "Zara ile ergenlik çağımızdan beri yakınız," dedi. "Şu anda Albay Fell'den boşanmayı bekliyor."

Glenda gerekli çıkarımı yaparak kaşlarım kaldırdı. "Bekliyor mu? Yoksa ikiniz de gün mü sayıyorsunuz?"

Harry gözlerimin içine baktı ve tanıdık arzu dalgasıyla dudaklarımda utangaç bir tebessüm belirdi. Simmonsların da görebileceğini tahmin ederek konyak bardağıma baktım.

"Biz sadece iyi arkadaşız," diye itiraz etti Harry.

Bunu öyle ikna edici bir ifadeyle söylemişti ki mutluluk hep benden uzak olacak gibiydi.

Harry, Sam ve Andy'nin beşinci yaş günü için hepimizi kırsalda pikniğe götürdü. Hava kocaman mavi gökyüzü ve ışıldayan güneşle muhteşemdi. Devasa kırmızı sakız ağaçlarının altında, dere kenarında çimenlik bir yer bulduk. Balık ezmeli sandviçle haşlanmış yumurta yedik ve tatlımız da Kızıl'ın dişlerini ağrıtabilecek kadar şuruplu kekiydi. Yemekten sonra çocuklar derede oynamakta ısrar

edince, şortlarını çıkarıp suya girmelerine izin verdim. Harry'yle gölgede oturup onları izledim. İkimiz de ayakkabılarımızı çıkar-mıştık. Ağaçlar tatlı bir esintiyle salınıyordu.

“Çok güzel çocuklar,” dedi Harry hüzünle.

Gözlerimi onlardan ayırmadan gülümsedim. Nicky'nin boyu uzamış ve biraz da zayıflamıştı ama Sam ile Andy'nin hâlâ yu-varlak, şişkin göbekleri vardı. Güneş müthiş renkleriyle saçlarına ve omuzlarına vuruyor, şen kahkahaları havada yankılanıyordu. “Kesinlikle öyleler.”

Harry yanağımı nazikçe okşadı. “Anneleri de çok güzel.”

Başımı ona çevirip göz göze geldiğimizde aramızda o tanıdık arzu dalgası geçti.

“Ah, seni bu piknik örtüsüne yatırıp ellerimi eteğinin altına sokmayı ne çok isterdim,” dedi.

“Ben de çok isterdim,” diye takıldım. “Ama çocuklar biraz en-dişe verici bulabilir.”

Harry kahkaha atıp parmaklarını parmaklarımın arasına ge-çirdi ve beni yavaşça yere yatırdı, kendisi de yanıma kıvrılmıştı. Yüzümü okşadı. “Bu hafta Whitelock'tan haber aldım.”

“Whitelock mı? James'in avukatı?”

“Evet. Özür dilerim, sevgilim. Her şey savaş ve onun farklı bir ülkede yaşıyor olması yüzünden aksadı. Sabırlı olmamız gereke-cek.”

İç çektim. “Savaşın bize öğrettiği bir şey varsa o da sabırdır sanırım.”

“Yine de iyiyiz, değil mi? Hâlâ akşam yemekleri yiyor, piknik yapıyor ve üç oğlumuzla birlikte vakit geçiriyoruz, değil mi?”

Harry'de hayran olduğum bir özellik de Nicky'yle ikizler ara-sında hiçbir ayırım yapmamasıydı. Hepsi onun için “bizim oğlan-lardı.”

“Evet, iyiyiz.”

“Acelen mi var?”

Evet! Acelem vardı! Ama söylemedim. Harry’yi yeterince tanıyordum, evlilik konusundaki en ufak bir hevesin bile ona baskı gibi geleceğini biliyordum. Bunun yerine, “Şimdilik mutluyum,” dedim.

Beni o kadar derin, tutkulu bir şekilde öptü ki bir an ellerini eteğimin altına kaydıracağından endişelendim. Ama sonra geri çekilip gülerek doğruldu. “Bir kaza yaşanmasın diye o oğlanlara dikkat etsek iyi olur.”

O öğleden sonra kötü bitti. Harry’nin arabasında eve doğru yol alırken oğlanlar ıslanıp üşüdükleri için sızlanıp duruyordu, Sam de ya araba tutması ya fazla kek yemek ya da hepsi yüzünden kusuyordu. Ama huzurlu ve sıradan dağınıklık arasındaki o denge, beni Harry’ye her zamankinden daha yakın hissettiriyordu.

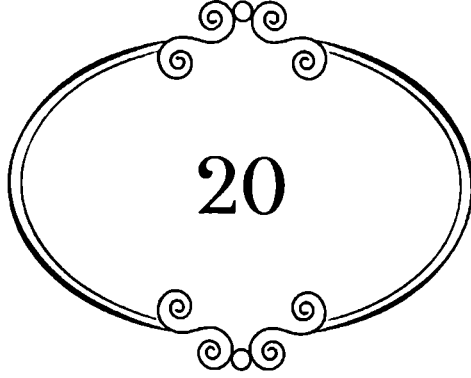

Tüm eski masallarda vaatler, lanetler ve yolculuklar genellikle sadece bir yıl ve bir gün sürerdi. Bu fikrin şiirselliğini hep sevmişimdir: bir yıl değil, bir yıl ve bir gün. Sonra onu ödül takip ederdi, büyü bozulurdu ya da erkek kardeş eve dönerdi ve hayat kaldığı yerden devam ederdi. Savaş altı yıl ve bir gün sürdü, kimsenin tahammül edemeyeceği kadar uzun bir süreydi. Bu da çocuklarımin küçüklük yıllarının her yönüyle bu korkunç gerçeğin gölgesinde geçmesi demekti. Karne, yoksunluk, korkutucu görüntüler ve okumayı öğrendiklerinde gazetelerdeki manşetler ve çevrelerindeki insanların bitmek bilmeyen kasvetli hesapları. Tüm dünya altı yıl ve bir gün boyunca hep savaşı konuşmuştu.

Sonra savaş durdu. Bay Hitler pes ettikten dört ay sonra Japonlar da savaşmayı bıraktı.

Bir süre hepimiz bocaladık, dükkânlarda veya kuaförlerde neden bahsedeceğimizi bilemedik. Ama iyimserlik dünyaya yeniden güneş gibi doğmuştu ve buna minnettardım.

Altı yıl ve bir gün. Ne kadar da uzun bir süre.

Harry Noel'den kısa süre sonra bir cumartesi günü her zamanki gibi uğradı. Kapıyı çalıp iterek açtı ve "Merhaba, merhaba!" diye seslendi. Çocuklar koşarak yanına gitti ve hem ona sarıldılar hem de şakalaştılar.

"Hadi, hadi, onu bunaltmayalım," dedim çocuklara belli belirsiz bir ses tonuyla. Bu konuda gerçekten berbat bir anneydim. Kimseye zarar vermediği sürece istediklerini yapmalarına izin veriyordum ve Harry'nin gülüp şakalaşmasına bakılırsa canı yanıyormuş gibi görünmüyordu. Andrew ceketini çekiştirip cebinde yiyecek ararken Harry bir mektup tuttuğu sol elini bana uzattı.

"Hadi, al," dedi Harry, çocuklar ceplerini daha iyi kontrol edebilmek için onu kanepeye doğru sürüklüyordu. Ceplerinde hep loliop saklardı.

Mektubu zarftan çıkarıp açtım. Gözlerim satırların üzerinde gezinirken, kalbim hızla çarpıyordu. Artık sadece boşanmakla kalmamıştım ki bu dört ay önce olmuştu, James de yeniden evlenmişti. Artık başka biri Bayan Fell'di. Ben yine sadece bendim.

Büyük bir dalgayla alabora olmuşum gibi hissediyordum. Bir an her şey yolundaymış gibi yüzüyordum, sonraki an ise tepetak-

lak olmuş derinliklere batıyordum. Kâh rahatlama kâh üzüntü kâh utançtan gözyaşlarına boğuldum... Hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim, hıçkırıklarımı durduramadığımdı. Harry, oğlanlara avuç avuç şeker verip onları bahçeye götürmesi için Kızıl'ı çağır-
dı. Ardından bana sıkıca sarıldı. Onun o tanıdık, baş döndürücü kokusunu –kıyafetlerini yıkadığım sabun, saç kremi- derin derin içime çektim ve hislerin beni sarmasına izin verdim.

“Zara, sen özgür bir kadınsın,” dedi, gözlerimin içine bakabilmek için beni nazikçe uzaklaştırarak. “Bu, seni akşam yemeğe çıkarabileceğim anlamına mı geliyor?”

“Evet,” dedim beklentiyle. Nihayet... *nihayet* bana evlenme teklif etmek için değilse neden beni yemeğe çıkarmak istesindi ki?

Savaşın ilk yıllarında diktiğim ve hiç giyemediğim şarap kırmızı, dökümlü örme kumaş bir elbise giydim. Yarasa kollarıyla pullu yakasını çok sevmiştim ve hâlâ üzerime oturuyordu, harika! Buklelerimi düzelttim ve kırmızı rujumla tam uyumlu olmasına dikkat ederek kulağımın arkasına saten bir gül ilıştirdim. Harry beni almaya geldiğinde keyfi yerindeydi, çok güzel göründüğümü söyledi, sonra da ofisine her gün gelip bir şeylerden şikâyet eden seçmenlerinden biriyle ilgili komik bir hikâyeye geçti. O gün adam, sanki her şey Harry'nin suçuymuş gibi hava durumundan yakınmıştı.

Arabayı Bourke Caddesi'ne park etti ve üst katında bizim için rezervasyon yaptırdığı Florentino'ya yürüdük. Merdivenlerden yavaşça ve neşeyle çıktım ama Eric ile Glenda Simmons'ı orada görünce şaşırdım. Bizi bekliyormuş gibi bir halleri vardı.

“Canlarım! Ah, şuna bak Zara. Ne kadar da güzel!” Şampanya kadehini sallayan Glenda'ydı bu. “Ne mutlu bir gün. Gelin, oturalım da hep birlikte kutlamak için bir şeyler içelim.”

Harry'nin şüphesiz bana evlenme teklif edeceği iki kişilik samimi yemeğin gerçekleşmeyeceği kısa sürede anlaşılmıştı. Bunun yerine dört arkadaşımız da gelince, sonunda sekiz kişilik gürül-

tülü bir akşam yemeğine dönüştü. Şampanyalar su gibi akarken herkes evliliğimden kurtulduğum için kadeh kaldırdı. Kadınlar elbiseme iltifat etti ve Harry, kendi ellerimle tasarlayıp dikmemle övündü. Gençken bir iş kurup dünyayı tek başıma gezdiğim için gurur duyuyordu. Sanki bana hayranmış gibi benim hakkımda böyle konuşması tuhaftı ama kendimi beklediğimden çok farklı bir durumda bulmak da öyle. Kendimi iki kişi gibi hissediyordum. Biri gülümsüyor, şampanya içiyor ve şakalara gülüyordu; diğeri ise düşünceli ve üzgündü, ayrıca herkese bunun bir şaka ya da kutlama olmadığını, bir evliliği böylesine mahvetmiş, küçük oğullarımın hayatını altüst etmiş ve otuz altı yaşında para sıkıntısı çeker hale gelmiş olmasını haykırmak istiyordu.

Bunların hiçbirini söylemedim, Harry parlamento üyesi ve toplumumuzda oldukça ünlü biri olduğundan itibarına her zaman dikkat ediyordum.

Gece ilerledikçe ve insanlar ayrılmaya başladıkça, Harry sabah katılması gereken bir topluluk pikniği olduğunu ve konuşmasını yazmak için eve gitmesi gerektiğini söyledi. Arkadaşlarımızla sarılıp birbirimize öpücükler attıktan sonra serin ve sessiz arabaya geri döndüm.

“Eğlendin mi?” diye sordu Harry arabayı çalıştırırken.

“Ben... evet.”

“Çok güzel görünüyordun. Seninle gurur duydum.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, o da düşüncelere dalmıştı. Kalbim –aptal kalbim– yeniden umutlanmaya başlamıştı.

Ama sonra evimin önüne geldiğimizce arabada öylece oturduk ve Harry yanağıma bir öpücük kondurup esnedi. “İçeri giremediğim için özür dilerim, sevgilim. Anlıyorsun ya. Piknik saat onda ve ben daha yazmaya bile başlamadım. Kaybettiğimiz çocukların anısına heykelin açılışı olacak, ben de savaş ve umut hakkında iyi bir konuşma yapmak istiyorum.”

“Ah, anladım. Sorun değil.”

“Boşanma haberinin bugün geleceğini beklemiyordum, en azından mektubun. Mektup uzun bir süre Hindistan’da beklemiş.” Harry başını hafifçe yana yatırdı. “Üzgün görünüyorsun. Başka birinin Bayan Fell olması seni rahatsız mı ediyor?”

Gergin bir ifadeyle gülümsedim. “Hayal edebileceğim en mutlu an, değil mi?” dedim. “Evlilikte başarısız oldum.”

“Güzel bir gece uykusu sana iyi gelecektir,” dedi Harry, uyluğumu okşuyordu. “Öğleden sonra uğrarım, hava güzel olursa seni ve oğlanları plaja götürürüm.”

Bir şekilde arabadan indim, hafif sarhoşum ve hâlâ üç küçük oğlan çocuğunun bekâr annesiydim, sonra eve doğru yürüdüm. Kızıl, dergi okuduğu koltukta beni karşıladı. Bugünlerde yeni dergi almaya gücüm yetmediği için eski bir dergiydi.

“Tam zamanı,” dedi her zamanki içten gülümsemesiyle. “Çaydanlığa su koymuştum. Bir fincan çaya ne dersiniz?”

“Sanırım hemen yatacağım,” dedim. “Ama teşekkürler. Çocuklar uyudu, değil mi?”

“Sam uyudu. Nicky ve Andy kimin en çok hikâye isteyeceği konusunda yarıştılar.”

“Gidip kontrol edeyim,” dedim.

Çocukların hepsi aynı odada uyuyordu. Sam pencerenin altında, Nicky ortada ve Andy gardırobun yanındaydı. Kapıyı açmaya zar zor yer vardı. Tek tek yanlarına gidip alınlarından öptüm. Sam’in yanma vardığımda uyanıp “Anneciğim,” dedi ve tekrar uykuya daldı. Yanına uzanıp saçlarını okşadım. Sabun kokuyordu. Gözlerimi kapattım ve o an yanağımdan bir damla gözyaşının süzüldüğünü hissettim.

Ertesi gün uyandığımda öfkeliydim. Burnumdan soluyordum âdeta. Bir gece önce düştüğüm üzüntü kuyusu, dünyayı ateşe verebilecek bir öfkeyle yanıp kül olmuştu. Sam ve Andy *o adamın* çocuklarıydı. James'in değil. Beni onları böyle tek başıma büyütme bırakamazdı. Harry, Melbourne'le Canberra arasında mekik dokuyor, herkesin üzerine titrediği o neşeli hayatını yaşıyordu. Oysaki ben günlerimi babamın fabrikasında, gecelerimi ise su bardakları taşımakla ve kâbus gören çocukları sakinleştirmekle geçiriyordum. Bu çok adaletsizdi ve kendimi aptal gibi hissetmemeneden oluyordu. Onu yirmi yıldır tanıyordum. Yirmi yıl. Ona resmen tapmış, sevgi ve şefkatimi, bedenimi vermiştim ama o bunların hepsini hafife almıştı.

Harry söz verdiği gibi saat ikide geldiğinde onu soğuk bir tavırla karşıladım. Kızıl'le sohbet ederken bunu fark etmemiş gibiydi. O sırada ben de oğlanlar için hazırladığım mayo, kova, kürek ve havlulardan oluşan eşyalarını tam üçüncü kez kontrol ediyordum. Araba yol alırken Harry'nin keyfi yerindeydi. Çocuklarla birlikte oyun oynuyor ve *Riding in My Car* şarkısını söylüyordu. Harry neden şarkıya eşlik etmediğimi sorduğunda, başımı çekerek camdan yana çevirdim. Bir elini direksiyondan çekip elimi kısaca sıktı, ama gözlerimdeki öfkeyle onu kızartmak istediğimi fark ettiğini belli eden başka bir işaret vermedi.

Sahilde bir yer bulup yerleştiğimizde çocuklar doğruca su kenarına koştular, küçük uzuvları ve göğüsleri güneş ışığında bembeyaz parlıyordu. Harry, sert deniz meltemine karşı sabitlemeye çalıştığı plaj şemsiyesiyle uğraşıyordu. Tatmin olunca yanıma oturdu ve gülümsedi.

Ama ben gülümsemedim.

Bu onu caydırmadı, aksine gözleri parlayarak bana bakıyordu. "Zara," dedi.

"Ne?"

“Yirmi yıldır senin sadık kölenim,” dedi Harry. “Peki benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin?”

Nefesim kesildi. Öyle derin iç geçirmiştım ki çocuklar iyi olup olmadığını görmek için bana baktı.

“Seni... piç kurusu, Harry!” deyiverdim, gözyaşlarım kahkahalarımaya karışuyordu.

“Bu evet mi hayır mı çünkü kullandığın dilden anlayamıyorum.”

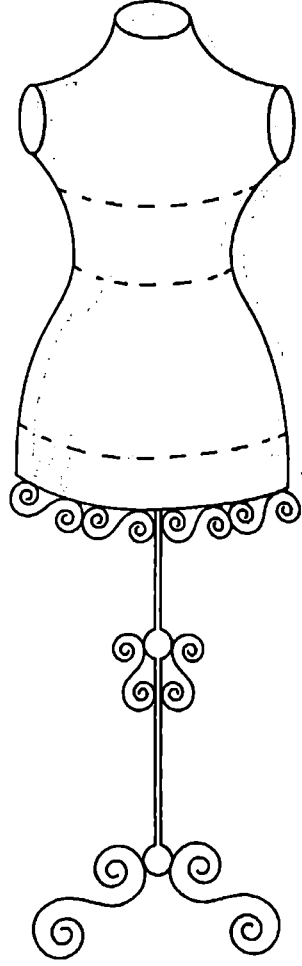
“Evet, piç kurusu. Evet. Seninle evleneceğim.”

Harry ellerini iki yanımda kuma yerleştirip öne eğildi ve herkesin gözü önünde ona ait olduğumu göstermek istercesine beni tutkuyla öptü.

Düzenleme

Ny.ozlem

BEŞİNCİ KISIM

ARA BÖLÜM

SIDNEY, 1968

Zara hayatında arabayla hiç bu kadar yol katetmemişti. Genelde arabayı hep şehir içinde alışverişe gitmek veya torunlarını ziyaret etmek için kullanmıştı. Harry ise hep araba kullanırdı veya Melbourne'den Sidney'ye seyahat ediyorsa uçakla giderdi. Zara'nın sırtıyla bacakları ağırdan kopuyordu ama şehre girerken ilk kez uçağa bindiği anı hatırladı. Balayı. Harry Sidney'ye bir gezi ayarlamıştı ama uçuş sürekli ertelendiğinden sabahın beşinde varmışlardı. O saate kadar düğün sabahında içilen içkilerin etkisi tamamen geçmişti. Tek istedikleri yatıp uyumaktı. Yine de Hotel Australia'ya vardıklarında resepsiyonist Harry'yi tanımış ama onu tanımamıştı ve aralarında yasak ilişki olduğuna karar verip balayı süitinde birlikte kalmalarına izin *vermemişti*.

Zara aldırış etmemişti. Başka bir oda ayırtmış ve saatlerce uyumuştı. Şu anda yapmak istediği de buydu.

Potts Point'te, Macleay Caddesi'ndeki art deco tarzı binanın sekizinci katında küçük bir daireleri vardı. Zara, Double Bay butiğini ziyaret ettiğinde kalacak bir yeri olması için 1963'te sektör-

de oldukça başarılı bir yılın ardından burayı satın almıştı. Şimdi arabayı bu binanın önüne park etmişti ve saatlerdir sessiz olan Harry'yi uyandırıp yumuşak bir sesle, "Geldik," dedi.

Öğle vaktiydi ve onu görünmeden arabadan çıkarmak imkânsızdı. Harry araba koltuğunda uzanmış, sessizce ona bakıyor, araçtan çıkıp binaya görünmeden nasıl gireceğinin söylenmesini bekliyordu.

"Kılık değiştirir misin?" diye sordu Zara ona.

"Kılık değiştirmek için bir şeyimiz var mı?"

Zara bu kısmı düşünmemişti. Binaya girip katlarına çıktıkları an kocasının evden çıkmasına gerek kalmayacağını ve güvende olacaklarını biliyordu.

"Bir şalım var..." Ağlamak istiyordu. Bunu başaramazdı ve başarmasına çok ihtiyacı vardı. Eğer başaramazsa, işte... tüm bu hayal suya düşer ve tekrar gerçek dünyaya dönüp sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalırlardı. O kadar büyük ve ağır sonuçlardı ki vücudunun onları taşıyabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Sanırım bir kadın şalı takarsam, dikkati dağıtmak yerine çekebilir," dedi Harry. "İki gündür tıraş olmamamın işe yarayacağına güvenelim. Yakamı kaldırıyorum, şapkamı da aşağı indiririm."

Zara başını salladı. "Deneyelim bakalım."

Zara ilk başta arabadan inip etrafa bakındı. Karşıdan bir postacı geliyordu, bu yüzden Zara, adam Hughes Caddesi'ne girip köşeyi dönene kadar Harry'ye beklemesini işaret etti. Yol boşalınca aracın kapısını hızla açtı ve Harry paltosuyla şapkasına iyice gömülmüş bir halde aceleyle dışarı çıktı. Asansörde biriyle karşılaşma riskine girmeyip merdivenlerden çıkmayı tercih etmişlerdi. Zara'nın bacakları ağrıyordu. Yukarı çıktıklarında nefesi keşilmişti ama sonunda dairenin kapısını açıp içeri girebilmişlerdi.

İçerideydiler, güvendeydiler ve kimse bilmiyordu.

“Bavulları bir başına taşımaya izin vermek centilmenlik doğama aykırı,” dedi Harry.

“O zaman bu seferlik centilmence davranma. Bu işe yararsa, seni kimse göremez. Kimse.” Sonra içine bir şüphe düştü. “Yalnız burası çok küçük. İnsanı oyalayacak bir bahçesi yok.”

Harry balkon kapısını açıp manzaraya baktı. Liman Köprüsü. Sidney Heads.* Ardından Harry, kuzeydeki bir alandaki vinçleri işaret etti. “O opera binasının inşasını izleyeceğim,” dedi. “Çatısı nasıl ayakta kalacak hâlâ emin değilim, bu yüzden bununla eğlenebilirim.”

Zara onun yanına gidip yüzünü minnetle esintiden yana çevirdi. Bu daireyi her zaman sevmişti ama burada hiç birlikte kalmamışlardı. Zara daireyi satın aldığı anda, Harry mesleğinin zirvesine doğru hızla ilerliyordu, kendisi de öyle. Ama hayatı, istekleri, iradesi her zaman onunkinden sonra geliyordu. Onu rahatsız eden bu düşüncüyü bir kenara bırakıp dikkatini esintiye, manzaraya ve ellerinin arasında tuttuğu Harry’nin eline verdi.

“Bu bir süre idare eder mi?” diye sordu Zara.

Harry karısına dönüp biraz şaşkın bir ifadeyle gülümsedi. “Bilmiyorum. İdare eder mi?”

“Bence idare eder. Ben insanların arasına karışabilirim, sen de saklanabilirsin... Hayatımız bu şekilde biraz ilerleyebilir. Sanırım devam etmemiz gerekiyor?”

Son cümlesi bir soru gibi çıksa da Harry ona ne katıldı ne de karşı çıktı. Gözlerini ufka çevirip bir süre düşüncelere daldı.

* Sidney Limanı’nın okyanusa açılan girişini oluşturan iki büyük kaya burnu. (ç.n.)

“Senin için endişelendik.”

Zara sonraki haftalarda bu cümleyi sık sık duyar olmuştu. Ailesi, arkadaşları, iş arkadaşları. Onun için endişeleniyorlardı. *Olanlar gerçekten çok büyük bir şok yarattı, elbette kendini kötü hissediyorsun. Ama sevdiğin insanlarla birlikte olmalısın.* Nicky lafını esirgememişti. “Biz de onun yasını tutuyoruz,” dedi, sesi titreyerek.

Zara neredeyse söyleyecekti ama sonra vazgeçti. Kendi kendine hesap kitap yapıyordu. *Bir ay bekleyip çocuklara o zaman söyleyirim.* İsteddiği zaman fikrini değiştirebilirdi. Hiçbir şey kesin değildi. O ve Harry, bugün neler olacağını, yarın nereye varacaklarını, birlikte seçtikleri bu yeni ve tuhaf hayatın onlara neler getireceğini bekleyip görecektlerdi.

Betty, Kings Cross’taki bir kahve dükkânında karşısında oturmuş, espresso’suna kattığı şekeri dalgın bir ifadeyle karıştırıyordu.

“Sanırım espresso şekerle içilmemeli,” dedi Zara.

“Umurumda değil. Yoksa hiçbir şekilde içemem.”

“O zaman çay iç,” dedi Zara, önündeki çay fincanını işaret etti. “Benim gibi.”

“Kararlıyım,” dedi Betty. “Bütün bu güzel yeni kahve dükkânları, otantik İtalyan... Kararlıyım.” Kaşığını fincanına vurup masaya koydu. “Herkes senin için endişelendi.”

Zara çayını yudumlarken odaya göz gezdirdi. Kare masalar ve yuvarlak tabureler. Terazi ve yeşil kasa. Gürültülü ama neşeli bir mekândı. Ara sıra birkaç meraklı bakış ondan yana dönüyordu. Betty bir çocuğunu kaybetmişti. Betty anlamalıydı. “Katy öldüğünde...” diye söylemeye yeltendi.

Betty ırkilse de Zara konuşmasına devam etti.

“Katy öldüğünde herkes senin için endişeleniyor muydu?”

“Aman Tanrım, evet. Çok sıkılmıştım. Tek istediğim saklanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktı.” Betty gergin bir ifadeyle gülümsedi. “Pekâlâ, ne demek istediğini anlıyorum.”

“Saklanıp biraz daha ağlamak istiyorum,” dedi Zara yumuşak bir sesle. “Daha altı ay oldu.”

Betty masanın karşısına uzanıp Zara’nın parmak eklemlerini kavradı. “Ben... epey... yaşadım,” dedi. “Öyle dayanılmaz bir acı yaşadım ki bundan öleceğimi sandım. Ölmedim. Devam ettim. Hatta tekrar mutlu oldum.” Elini çekti. “Ama gerekirse saklanıp ağlayabilirsin, canım. Sadece... iletişimde kal. Buhar olup uçma.”

“Yapmayacağım. Potts Point’teydim,” diye takıldı Zara. “Buhar olup uçmadım.”

“Her zaman yanımdayım,” dedi Betty.

Zara neredeyse söyleyecekti ama sonra durdu. En eski ve en yakın arkadaşı için bile çok fazlaydı.

“Teşekkür ederim,” dedi bunun yerine ve dikkatini çayına geri verdi.

Zara bazı günler sadece yürüyüşe gidiyordu. Daireden çıkıp sahil boyunca kilometrelerce yürüyordu. Bazen de şehre inip mağazalara göz atıp elbiseler hakkında hayaller kuruyor ya da her şey dayanılmaz hale gelmeden önce işindeki daha mutlu zamanları hatırlıyordu. Daireye döndüğünde ise Harry balkonda oturmuş Opera Binası’nın inşasını izliyor oluyordu. Harry ona evde mahsur kalmış bir kediye hatırlatıyordu; kuyruğu sabırsızca kıpırdarken dışarıdaki dünyayı düşleyen bir kedi.

Herkesin gözü üzerindeydi. İnsanlar onunla konuşmak istiyordu. Avukatlar. Basm. Yüksek mevkilerdekiler. Zara çoğunu görmezden gelse de ailesi konuşması için baskı yapıyordu. Erkek kardeş-

leri, Vieve, oğullar ve eşleri. “İnsanlar senin nasıl olduğunu bilmek istiyor.”

Zara Age ile röportaj yapmayı kabul etmişti. Paul adında kır saçlı gazeteci, defalarca evine gelip “ev ortamında” fotoğraflarını çekip çekemeyeceğini sormuştu. Bunu kabul etmeyeceği için sonunda gazeteciyi Centennial Park’ta buluşmaya ikna etmişti. Fotoğrafçısı da onunla birlikte gelmişti ve Zara koca bir incir ağacının altındaki bankta otururken fotoğraflarını çekmişti. Zara’nın yüzüne donuk bir gülümseme hâkimdi. Kalbi hızla çarpıyordu. Harry’ye gitmek istiyordu.

Saklan ve ağla.

Fotoğrafçı işini bitirdiğinde, gazeteci Paul’e tamamdır dercesine başparmağını kaldırıp gitti. Paul, not defteri ve kalemiyle Zara’nın yanına oturdu.

“Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim,” dedi Paul. “Geçen yıl sizin için bir trajediyle sona ermişti, ama bu yıl gerçekten kayda değer bir yıl oldu.”

“Öyle,” diye yanıt verdi Zara usulca, ayrıntıları aklına getirmeye çalışıyordu.

“Kraliçe’nin doğum günü onurlandırmasıyla başlayalım,” dedi. “Artık Dame Zara Holt’sunuz. Nasıl bir his?”

Öyle miydi? Bir dame, bir hanımefendi? Kendini unvanlı önemli bir kadından ziyade küçük bir kız gibi hissediyordu. Ama nedense bu düşüncelerle boğuşurken bile gazeteciye samimiyetle yanıt verdi. Elbette, kamu hizmetiyle tanınmak onurdu ve evet, yaşadığı korkunç yılda küçük bir teselli olarak kabul edebilirdi. Sonra Paul ona, o yıl Avustralya Olimpiyat takımı için tasarladığı üniformaları, ardından Harry ile hayatı hakkında yazdığı anı kitabını sordu. Tüm bunları unutmuştu. Harry ile kaçmak tüm dikkatini dağıtmıştı.

Paul röportajına devam ederken, sanki karşısında yaşadığı

trajedinin ardından hayatına devam eden, tamamen aklı başında ve son derece başarılı bir kadın varmış gibi söylenilen cevapları kısaltarak not alıyordu. Eh, bunda bir sorun yoktu, değil mi? Bu onların dikkatini dağıtırdı.

Sonunda sorular giderek azaldı. Paul sayfaları çevirdikten sonra ona baktı. Gözleri masmaviydi, batan güneşin ışığı yanağına vuruyordu. “Öyleyse son soru,” dedi. “Harry’yi çok özlediğinizi biliyorum. Birlikte geçirdiğiniz zamandan en güzel anıyı bize anlatır mısınız?”

Zara panikledi. Koca bir hayata böyle dönüp bakmaktan ne kadar da nefret ediyordu. Bu ona ölümlülüğü hatırlatıyordu. Kendi ölümlülüğünü. Onun ölümlülüğünü.

“Özür dilerim,” dedi Paul, onun tereddüt ettiğini hissederek. “Sizi çok zorlayacaksa...”

“Bingil Körfezi,” dedi Zara alaycı bir özgüvenle. “Orada bir evimiz var. Uzak Kuzey Queensland’deki küçük cennetimiz.” Dudaklarının köşeleri hem gülümseme hem de hıçkırma isteğiyle yukarı doğru kıvrılmıştı. “Orası her zaman mutlu olduğumuz yerdi.”

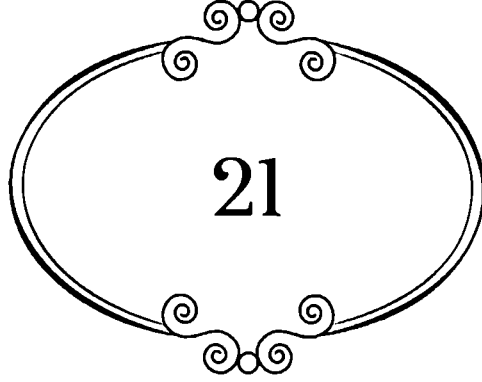
“Bir daha oraya gider misiniz?” diye sordu. “Şimdi Harry artık olmadığına göre?”

Zara bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Bu neden daha önce aklına gelmemişti? Evet, yolculuk korkunç ve uzun olacaktı ama sonunda mutluluk onları bekliyordu. Kuzeye gittiklerinde dünya hep yok olurdu.

“Sanırım gideceğim,” dedi Zara belli belirsiz, çantasını kucağına alıp gitmek için işaret ederek. “Şimdi, izin verirsiniz...”

“Elbette, Dame Zara,” dedi Paul yüzünde koca bir gülümsemeyle. “Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

Zara ayağa kalkıp Oxford Caddesi’ne doğru yöneldi, Harry’ye tekrar yola koyulma zamanının geldiğini söylediğinde ne diyeceğini merak ediyordu.

MELBOURNE, 1949

Elim kolum kumaş doluydu. En sevdiğim his... Bu seferki gümüş grisi satendi ve giyen kişinin geniş kalçalarına hoş bir şekilde düşmesini sağlamak için beline iğne tutturuyordum. Ağzımda toplu iğneler varken kumaşı tartıyor, ışığını ve kesimini inceliyordum ki terzilerimden Nancy, merdivenleri koşarak çıktığı için nefes nefese atölye kapısında belirdi.

“Bayan Holt! Kocanız burada.”

Harry orada mıydı? Magg’e hiç adım atmazdı. Ayağa kalkıp iğneleri Nancy’ye uzattım. “Bitirir misin, Nancy?” Elbiseyi giyen kadına gülümsedim. “Çok üzgünüm Bayan Parker, ama...”

“Kocanız önemli bir adam,” dedi anlayışla başını sallayarak. “Onu bekletmenizi istemem.”

Merdivenlerden aşağı, mağaza katına koştum ve Harry’yi bronz ve cam avizenin altında Betty’yle sohbet ederken buldum. Betty’yle bir yıl kadar önce açtığımız Magg’in bu versiyonu, cıla-lı ahşaplar, kalın halılar ve güzel elbiselerin sergilendiği raflarla ferah ve gösterişliydi. Hepsi bizimdi, kendimizi mutlu etmek ve kendi paramızı kazanmak için yaptığımız bir işti. Ama erkekler

dünyasına kendilerini kaptıran kocalarımız, buna en ufak bir ilgi göstermemişti.

“Ah, işte geldi,” dedi Harry ve ses tonundan, Betty’nin önünde gizlemeye çalışsa da bana bozuk olduğunu anlayabiliyordum. “Bugün çarşamba.”

“Ve?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Şu anda Kız İzçileri toplantısında Noel konuşmasını yapman gerekiyordu.”

“Ah, kahretsin!” diye bağırdım, nadiren küfredirdim.

Harry gözlerini devirip kahkaha attı, sonra benim için mağazanın kapısını açtı. Beni kovalayan Betty’ye çaresizce baktım. “Hadi,” dedi. “Sensiz de idare ederiz.”

Harry’nin arabası –yepyeni siyah bir FX Holden’dı– Toorak Yolu’ndaki mağazanın hemen dışına eğik bir şekilde park edilmişti. “Atla, seni ben götüreyim,” dedi.

“Notlarım evde.”

“Duracak vaktimiz yok. Aklında kalanı söylersin.”

İki kişiliğim arasında geçiş yapmaktan başım dönüyordu; terzi benim baktıklarım odaklanırken, politikacının karısı ise bana kimlerin baktığına dikkat ediyordu. Harry’nin sekreterlerinden birinin (şüphesiz Harry’yi arayıp gelmediğimi haber veren kişi) her zamanki gibi hazırladığı notlar olmadan adresimi vermenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum ama çoktan South Yarra’daki parlak boyalı halk evine varmıştık.

“Tamam o halde, sen in,” dedi Harry. “Bir komite toplantısına yetişmem gerekiyor.”

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim,” dedim, kompakt aynamda saçımı ve rujumu kontrol ederek. “Özür dilerim.”

“Hadi git,” dedi tekrar, bu sefer daha sertti.

Arabadan aceleyle indim, koridora açılan kapıyı itip açtım ve sıcak yaz güneşini dışarıda bıraktım.

“Ah, işte buradal” dedi, beni fark eden şık pembe hırkalı genç bir kadın. “İçeri gelin! Gelebildiğinize çok sevindik, Bayan Holt. Ne büyük bir onur.”

İnsanların benimle tanışmaktan “onur” duymasına hâlâ alışamamıştım ve belki de asla alışamayacaktım. Kocamın seçilmiş bir temsilci olarak saygı görmesini anlıyordum. Üstelik partisi nihayet hükümete dönen Bay Menzies’le tekrar başa geçtiğinden beri önemli bir bakanlık görevine sahip olmanın getirdiği prestije de sahipti.

Salon krepon kâğıtlar ve simlerle süslenmişti. Etkinlik, Kız İzçiler ve anneleri içindi; ortalıkta tek bir erkek bile yoktu. Genç annelerin giydiği bazı parti elbiseleri, kendimi çok yetersiz hissetmememe neden oldu. Mağazada provalara katılırken her zaman en iyi halimde görünürdüm ama bugün konuşacağımı hatırlasaydım farklı bir kıyafet seçebilirdim.

Çay içerken kadınlar ve kızlarıyla sohbet edip Harry’nin basın sekreteri Tony’nin bana öğrettiği gibi odada dolaştım ve konuşurken midem rahatsız olmasın diye fazla yememeye özen gösterdim (yine Tony’nin bir önerisiydi ki gerçekten bu tür etkinliklerde kendimi rezil etmemem için bana harika şekilde yardımcı oluyordu).

Sonunda konuşma zamanım gelmişti. Benim için açık pencere-
relerden esen rüzgârda uçuşan simlerle kaph bir kürsü hazırlamışlardı. Hazırladığım konuşmanın çok azını hatırlıyordum ama daha önce kadın etkinliklerinde konuşmuştum... aslında, sadece böyle etkinliklerde yer almıştım. Harry’nin seçmen bölgesindeki herhangi bir topluluk veya işletme, kadınlara hitap edilmesi gerektiğinde hep beni isterdi. Harry’nin en azından bir kez olsun kadınlarla dolu bir salonda öne çıkıp erkeklerinki kadar onların oylarının da önemli olduğunu hissettirmemesi gerçekten üzücüydü.

Bu yüzden kızlar, eğitim ve onların bağımsız olmalarına yardımcı olmak gibi her zamanki konulardan biraz bahsettim, ama

sonra bir anlığına gücüm tükendi ve odayı incelemek için derin bir nefes aldım. Mavi üniformalı kızlar çok hareketsiz ve sessizdi.

“Şunu söylemeliyim ki,” diye devam ettim, “erkek çocuk annesi olarak, kızların ne kadar uslu olabildiklerini görmek benim için çok ilginç.”

Sıcak bir kahkaha odada yankılandı. Konuşmama gelişigüzel devam ettim. “Oğullarım sürekli koşuşturuyor, oradan oraya zıplıyor ve şeyleriyle oynuyor.” Aslında “eşyalarıyla oynuyor” demek istemiştım ama yanlışlıkla “şey” kelimesini dile getirmemle laf başka yere kayınca gülmemi bastırdım. Ön sıradaki Rehber Liderler’den biriyle göz göze geldim. Işıldayan gözlerle bana bakıyordu. O da duymuştu ve gülmemeye çalışıyordu.

“Anlarsınız işte, oyuncakları falan,” diyerek durumu açıklığa kavuşturdum. Tabii, bu yoruma daha fazla dikkat çekince odanın köşesinde bir kahkaha tufanı koptu. Kıkırdamamak için ayağımı kürsünün iç kısmına sertçe bastırdım. Odada en az bir toplum gazetecisi olacağından şüphem yoktu ve Harry artık hükümette bu kadar üst düzey görevde olduğundan saygısız görünmek istemiyordum. Derin bir nefes alıp konuşmama devam ettim. Kızların dinleyip düşünme yeteneğine dair gözlemimi, kamu hayatında da daha fazla dinleme ve düşünme çağrısına dönüştürdüm. Bu yüzden günü kurtardığım için kendimle gurur duydum.

Etkinliğin ardından taksiye binip mağazaya döndüm ve eve yürümeden önce birkaç küçük işi hallettim. Sevgili Kızıl’ımız evlenmek için yanımızdan ayrılmıştı ama yakın zamanda Mary Lawless adında muhteşem bir hizmetçi dadı tutmuştuk. Kırklı yaşlarının sonlarındaydı, duldu ve gelmiş geçmiş en minyon kadındı. Cüceydi, gerçekten. Çocuklar ona Tiny* demeye başlayınca biz de öyle seslenmeye başlamıştık. Mary de bu yakınlıktan hoşla-

* (İng.) Minik (e.n.)

nıyor gibiydi. Gün geçtikçe ona daha fazla güvenmeye başlamıştık. Evimizin yıkılmadan işlemlerini sağlayan temel taşı. Sadece yemek pişirmek ve çocukları düzene sokup idare etmekle kalmıyor aynı zamanda araba da kullanabiliyordu. Ben hâlâ uzun bir öğrenme sürecindeydim (Harry, direksiyon başındayken hayallerle kapılıp gideceğimden endişeliydi), bu yüzden evde çocukları çeşitli spor müsabakalarına götürebilecek birinin olması tam bir nimetti. Şimdi St Georges Yolu'nda, çocukluğumun geçtiği evin birkaç kapı ötesinde, kırmızı tuğlalı bir evde yaşıyorduk. Mütavazı bir yerdi ama Tiny için üst katta çocukların yatak odasının hemen karşısında bir oda vardı. Harry sık sık Canberra'da olduğundan ev çok kalabalık olmuyordu. Çocukların oynayabileceği geniş ön bahçe ve arka kısmında da gelişigüzel baktığım bir sebze bahçesi bulunuyordu.

Parlamento bu hafta olduğu gibi toplantı yapmadığında, Harry bizimle evdeydi ve itiraf etmeliyim ki hepimizi bir arada görmek en büyük mutluluktı. Pencerelemler renkli selofan bantlayıp etrafına ışıklar asarak Noel için süslediğimiz ön odaya girdim. Harry ve çocuklar bir çam fidanı çıkarmak için kırsala gitmişlerdi. Fidan şimdi kovanın içinde, üzerine bağlı cam süslerin ağırlığı altında sarkıyordu. Arada bir kedimiz Wally delirmiş gibi etrafta koşuyor, süslerden birini yere düşürüp kırıyor. Tiny ya da ben süpürüp kaldırıma kadar da kırık camlar tehlike saçardı.

Eve vardığım an tüm kaosu kucaklamadan önce derin bir nefes aldım. Ödevlerinde yardıma ihtiyaç duyan çocuklar, hazırlanması gereken akşam yemekleri, ertesi güne yetiştirilmesi gereken ütüler. Hiç şikâyet etmedim. Tiny her işte bana yardım ediyordu, ama sessiz küçük kızlarla geçirdiğim öğleden sonranın ardından, oğullarım o gece özellikle hareketli görünüyorlardı. Şapkamı bile çıkarmadığımı fark edene kadar akşam yemeği vakti neredeyse gelmişti.

Harry çalışma odasında oturarak her şeyden sıyrılıyordu. Ona kızmıyordum. Adam hiç durmadan çalışıyordu. Ben hâlâ uyuklarken o şafak vakti uyanıp yatakta gazete okurdu. Uyandığımda benimle oturup çay içer, sonra kahvaltısını çalışma odasına götürür ve sadece yemek yemek veya bana fikir sormak için (nadiren de olsa olurdu) ortaya çıkardı. Hafta sonları bile çalışmak için birkaç saat ayırırdı.

O akşam yemeğimizi bitirmek üzereyken telefon çaldı ve tabağındakileri neredeyse hiç bitirmeyen Tiny cevap vermeyi teklif etti. Harry başını salladı ve kalan patateslerini aceleyle yemeye başladı.

“Ticaret Odası yetkilileri,” dedi. “Onlar diye düşünüyorum.”

Ama değildi. Tiny odaya geldiğinde, “Bayan Holt, sizi *Argus*’tan bir gazeteci bekliyor,” dedi.

“Ah,” dedim. “Peki o zaman. Affedersiniz.”

Ayağa kalktığımda Harry arkamdan seslenerek, “Çok sürmesin,” dedi. “Bir arama bekliyorum.”

Telefonun durduğu koridora koştum ve ahizeyi kaldırdım. “Alo?”

“Merhaba Bayan Holt. *Argus* kadın sayfalarından Jennifer Carmen. 1950’de Avustralya’da moda dünyasında bizi nelerin beklediğini merak ediyordum. Yeni yıl ufukta, siz ve Betty Grounds uluslararası modadan her zaman haberdar gibisiniz.”

“Ah, evet. Evet, sizinle moda hakkında konuşmayı çok isterim,” dedim telefonun yanındaki sandalyeye yerleşirken. “Ve 1950 çok özel bir yıl olacak. Hepimiz sonunda savaşın sertliğinden kurtulup yeniden ihtişama sarılıyoruz...”

Renkler, kumaşlar ve stiller hakkında konuşmaya devam ettim. Betty’yle birçok Amerikan ve İngiliz moda dergisine abone olmuş, trendlerden çok geri kalmamak için dergilerin bize hava yoluyla gönderilmesine bütçe ayırmıştık. Gördüğümüz bazı şeylere kah-

kahalarla gülerdik; ne kadar moda olursa olsun, yakışsız giysiler her zaman küçümsememize neden olurdu. Bunu gazeteci Jennifer'a anlatıp insanların aklıma gelen çılgın fikirlere gülerken Harry'nin yüzünde sert bir ifadeyle koridorda dikildiğini fark ettim.

Telefon bekliyordu. Moda hakkında konuşmaktan çok keyif aldığım için unutmuştum.

"Jennifer," dedim. "Yarın tekrar görüşsek olur mu? Kocam bir telefon bekliyor ve..."

"Bu haber sabah baskıya gidecek ama endişelenmeyin. Fazlasıyla yardımcı oldunuz. İhtiyacım olursa Robyn Foy'u arayıp daha fazla yorum alabilirim."

İçimde bir sızı hissettim. Robyn Foy, Sidney'ye yeni taşınmış ve bizimkine fazlasıyla benzeyen bir dükkân açmıştı. Doğal olarak bundan hiç memnun değildim. Bu makaledeki tek görüşün Magg'e ait olmasını istiyordum ama Harry kesinlikle hoşnutsuz bir ifadeyle bana bakıyordu.

Rahatsız edici olan şeydi ki Harry'ye tekrar moda işine girmemin sakıncası olup olmadığını sorduğumda, kamusal hayatına müdahale etmediği sürece sıkıntı olmayacağını söylemişti. Bugün Kız İzçileri etkinliğini unutarak onu hayal kırıklığına uğratmışım.

"Ah, neyse," dedim. "Sanırım size ana fikirleri verdim."

"Çok yardımcı oldunuz, Bayan Holt. İyi akşamlar."

Telefonu kapatıp avuçlarımı kaldırdım. "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım."

"Çalışma odamda olacağım," dedi Harry.

Onun uzaklaşmasını izledim, sonra Tiny'ye bulaşıkları toplamasına yardım etmek için mutfığa gittim.

Harry'nin beklediği telefon hiç gelmedi.

Noel ile yeni yıl arasındaki o tuhaf, zamansız haftada, günlerin birbirine karıştığı, sıcağın insanı bunalttığı o günlerde Harry, yerel gazetede benim Kız İzçiler konuşmamda geçen “çocukların şeyleriyle oynaması” sözümü alıp dedikoduya dönüştüren bir yazıya rastladı. Harry buna kahkahalar atsa da ben utanmış ve sinirlenmişim çünkü o gün birçok konuda zekice yorum yapmışım. Kocam bu gazete yazısını kesip saklarken *Argus*’la moda üzerine yaptığım uzun röportaj ise ilgisini neredeyse hiç çekmedi. Bense bunu umursamadım.

Harry, yeni göreviyle büyük bir Britanya Topluluğu derneğiyle ilk yurtdışı seyahatine çıkacaktı. Önce Londra’ya gidecek, sonra Kenya üzerinden eve dönecekti. Kamarası ayrılmıştı ama deniz yoluyla en hızlı rota bile neredeyse dört hafta sürüyordu, yani toplamda neredeyse üç ay uzakta olacaktı. 3 Ocak’ta, yola çıkmasından önceki gece, Betty ve Roy ile South Yarra’daki bir Rus restoranında buluştuk. Mekânın ruhsatı yoktu, bu yüzden Roy gizlice bir şişe viski getirmişti ve garsonların bakmadığı sırada içkileri servis ediyorduk. Roy, Betty’nin skandallarla dolu bohem sevgilisi olarak başladığı günden beri en sevdiğimiz dostlarımızdan biri olmuştu. Mimarlık dünyasının gözdesiydi ve kirli geçmişlerinin üstesinden gelmek için yeterince zengin ittifaklar kurmuşlardı. Roy etraftayken gülümsememek imkânsızdı. Komik, sıcakkanlı, hayat ve sevgi doluydu, ayrıca gür saçları ve dikkat çekici kaşlarıyla Betty’nin ona nasıl âşık olduğunu anlamak benim için kolaydı. Öte yandan artık pek de bohem sayılmazdı; mimari tasarımları Avustralya’nın dört bir yanında ödülleri ve beğeni topluyordu. Bazen Betty’nin yaratıcı, aynı zamanda ışığın, çizgilerin ve amaca uygunluğun dilini anlayan bir kocası olduğu için ona imreniyordum.

Tereyağı ve otlarla doldurulmuş, lezzetli tavuk lokmalarının

tadını çıkarmaya odaklandım. Hepimiz çakırkeyiftik ve biraz fazla gürültülüydük. Harry daha fazla içerse yarın deniz tutacağına yemin etse de bu onu durdurmadı.

Daha sonra Harry'yle yatağımızda cırılçıplak birbirimize sokulduk. Nadiren pijama giyerdik. Yıllar içinde vücudumun değiştiğinin farkındaydım, artık yemek yemekten sakınmıyordum. Dolgun hatlarımı gizlemek için bir kıyafeti nasıl şekillendireceğimi hep biliyordum ama kocamınki neredeyse hiç değişmemişti. Neredeyse hiç değişmeyen bir diğer şey de çıplak tenime dokunma ve beni tutma arzusuydu. Bu yüzden kazara pamuklu bir gecelik giydiysem Harry buna izin vermiyordu.

“Seni çok çok çok özleyeceğim,” dedim. Hava girsin diye aralık bıraktığımız pencereden tatlı gece esintisi içeri sızıyor, cırcır böceklerinin sesiyle yaprakların hışırtısını beraberinde getiriyordu. Dudaklarımı kocamın omzuna bastırdım. “Nasıl dayanacağım?”

“Eminim bunu biraz dört gözle bekliyorsundur,” diye mırıldandı Harry, saçımı okşuyordu. “Gününü elbiseler düşünerek geçirebilirsin ve benim horlamama katlanmak zorunda kalmazsın.”

“Horlamıyorsun. Şey... pek sık değil.”

Güldü.

“Ama evet, kendimi işe vereceğim. Modadan bıkaçağımı hiç sanmıyorum, Harry.”

“Eh, sen bir kadınsın.”

Şakayla bile olsa geçiştirilmek istemiyordum. “Öyle değil,” dedim. “Önemli olan içinde barındırdığı sanat. Hayal gücü. Renkleri, modeli görüyorum ve kime yakışacağını hayal ediyorum. Soluk tene mi? Bronz tene mi? Sarışına mı, esmere mi? Sonra o elbiseyi giyen kadını sıcak bir gecede partide verandada dururken, arabadan inip kırmızı halıya adım atarken ya da hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği adama doğru koridorda

yürürken hayal ediyorum...” Hâlâ dinleyip dinlemediğini merak ederek duraksadım. “Giydiğin şey sanat. Kendimi bir ressam gibi hissediyorum ama kullandığım malzeme kumaş.”

“Bundan memnun olmana sevindim, sevgilim,” dedi Harry. “Seninle gurur duyuyorum, umarım bunu biliyorsundur. Diğer politikacıların eşleri... sadece politikacıların eşleri.”

Bir yandan diğer kadınları küçümsemesinden hoşlanmamıştım, özellikle de bu politikacıların eşlerinden bazılarının arkadaşlarım ve müşterilerim olması nedeniyle... Ama diğer yandan beni özel ve farklı olarak görmesi hoşuma gitti. Kokusunu içime çektim. “Bana her sabah yaz?”

“İki sabahta bir yazsam? Yoğun olacağımı düşünüyorum.”

“Öyleyse bana telgraf çek? En azından haftada bir. Çocuklar sevinir.”

“Pekâlâ, hallederiz.” Beni kendine doğru çektiğinde uyuklama-ya başlamıştım.

“Sen gül gibi muhteşem bir kadınsın, Zara,” dedi. “Seni seviyorum.”

Bu iltifatın ruhuma işlemesine izin verdim.

Nedense çocuklar, Harry’nin Afrika’dan döndüğünde en çok isteyeceği şeyin eve hoş geldin partisi olduğunu kafalarına koymuşlardı. Bu fikir, Harry’nin dönüşünden yaklaşık bir ay önce kök salmış ve giderek büyümüştü. Tiny, Harry’nin ne yaparlarsa yap-sınlar çok sevineceğini söyleyerek partiyi onların düzenlemesine izin vermemizi önermişti. Harry çocuklara karşı çok iyi, sabırlı ve nazikti. Neredeyse on bir (ikizler) ve on üç (Nicky) yaşında oldukları düşünüldüğünde, ona küçük bir aile partisi vermelerine izin vermenin ne zararı olabilirdi ki?

Harry'nin eve döneceği sabah, ben isteyken Tiny onları alış-verişe götürmüştü. Eve geldiğimde evimin renkli kâğıtlarla süslenmiş olduğunu gördüm. Kâğıt halkalarını birbirine yapıştırmışlardı ama yapıştırıcı her yere dağılmıştı. Nicky'nin saçı, halı, kanepeler hep yapıştırıcı içindeydi, ayrıca kâğıt süslemeler düzensiz ve dağınıktı. Evin dekorasyonu coşkunun ama umursamazlığın bir göstergesiydi. Sam ve Andy, girişte hafifçe eğik duran *Eve Hoş Geldin* yazılı bir tabela hazırlamışlardı.

"Bahçeyi görene kadar bekle, anneciğim," dedi Andy, elimi tutup beni evin içinde sürüklerken. Arka basamakta durup etrafa bakındım. Burası da yine kâğıt süslemelerle doluydu ve sekiz tane kâğıt fener yerde duruyordu.

"Hepsinin içinde mum var," diye açıkladı. "Harry gelince onları yakarız ve ağaca tırmanıp asarız."

"Mum mu? Kâğıt fenerlerde mi?"

Tiny yanımda belirdi. "Hava sakın," dedi. "Güvenli olacağına eminim. Bay Holt da akşam karanlığında gelecek, bu yüzden çok güzel olacak." Sesini alçalttı. "Evden daha güzel."

Atölye masalarını da dışarıya taşıyıp masa örtüsüyle örtmüşlerdi. Bu sırada Nicky de mutfakta pasta süslemekle meşguldü. Yatak odama gidip şapkamı çıkardım, saçımı düzelttim ve rujumu tazeledim. Garip bir şekilde gergin hissediyordum. Heyecanlandığımı farkındaydım ama bir yanımda korkuyordum. Evlendiğimizden beri ilk kez bu kadar uzun süre ayrı kalmıştık. Harry'nin Canberra'ya yaptığı seyahatler sadece birkaç hafta sürüyordu, ancak artık bakanlığa döndüğü için bu süre uzayacaktı. Yine de uzun süreli tatillerinin ortasında hafta sonu için eve dönmeye çalışırdı.

Sanırım egzotik yerlerde, son derece zeki insanlarla –şüphesiz aralarında göz alıcı kadınlar da vardı– geçirdiği zamanın ardından sarkmış kâğıt zincirlerle süslenmiş bir ev, gürültücü üç oğlan, dağılmış bir pasta ve kırk bir yaşındaki bedenimin onu hayal kırıklı-

ğına uğratacağından endişelenmiştim. Bir de hemen gemiye geri dönmek isteyeceğinden.

Taksi saat altıya doğru geldi ve çocuklar Harry'ye "yardım etmek" için sokağa koştular, ama daha çok yolunu kesmişlerdi. Harry bana gerçek bir zebra derisi halı getirmişti ve bu, çocuklar arasında büyük bir heyecan yaratınca halıyı hemen ön bahçeye sermek istediler. Geri durup Harry'nin yanıma gelmesini bekledim. Beni öyle sıkı kucakladı ki kaburgalarım acıdı, sonra çocukların önünde bana bir öpücük kondurdu; halka açık sokakta uygunsuz sayılacak türdendi. Aman Tanrım, o öpücük dizlerimi titretti ve birkaç anlığına sıcacık bedeniyle dudakları dışında her şey kayboldu. O an yeniden on altı yaşıma dönmüştüm sanki.

Sonra uzaklaştı ve hepimiz eve doğru yöneldik. Heyecanlı ve çocuk gevezelikleriyle dolu gürültülü bir gruptuk. Sam ve Andy, sevgili kocamın "çok yaratıcı" diye övdüğü çirkin kâğıt süslemeleri ona gösterirken, Nicky mumları yakmak ve kâğıt fenerleri asmak için bahçeye çıktı.

Harry bavulunu oturma odasına yeni bırakmıştı ki Nicky içeri girdi ve ona bahçeyi görmesini söyledi. Hepimiz arka kapıdan verandaya çıktık. Masada pastayla likör vardı, yetişkinler için bir saksı bitkisinin arkasına gizlenmiş bir şişe viski duruyordu. İtiraf etmeliyim, bahçe gerçekten büyülü görünüyordu. Çocukların tırmanmayı çok sevdiği büyük bir kavak ağacımız vardı ve üzerinde dört fener sallanıyordu. Bunun dışında nilüfer ve dişbudak ağaçlarının alçak dallarına da fenerler asılmıştı. Tiny içeride gramofonu açınca hafif bir caz müziği verandaya yayıldı.

"Otur, otur." Sam, Harry'yi katlanır sandalyelerden birine doğru çekiştiriyordu. "Pasta yaptık!"

"Sam, hayatım," dedim. "Zavallı Harry az önce uzun bir yolculuktan döndü. Hadi bırakalım da..."

“Sorun değil,” dedi Harry. “Yer hâlâ altımda kayıyor olsa da oturmaktan mutluluk duyarım. Ve pasta nefis görünüyor. Hadi, hep birlikte yiyelim.”

Masaya oturduğumuzda Andy pastayı kesmek istedi, ardından tabaklarımıza parça parça pasta servis etti.

Aman Tanrım, çok lezzetliydi. Bir anda tüm küçük endişelerim eriyip gitti, bunun yerine ısıldayan bahçede neşeyle oturmuş pastanın tadını çıkaran bir aile oluvermiştik. Bu evlilikte, oğlanlarla benim Harry’yi rahatsız ettiğimiz endişesi sürekli zihnimi kurcalıyordu. Bu düşünce düğünden sonra yanımıza taşındığı andan itibaren başlamıştı, ev değiştirdiğimizde ve birbirimize o kadar da düşkün olmadığımızda bir süreliğine dağılmıştı ama aylar geçtikçe giderek büyümüştü. O yokken evi tekrar kaosa terk ettiğim için bizi böyle görüp de pişman olursa diye giderek artan bir korkuya kapılmıştım.

Bundan daha fazla yanılmış olamayacağımı anlamıştım.

Harry pastasını bitirip kendine bir dilim daha aldı, gerçi Andy kesmekten çok parça pinçik ettiği için “dilim” demek pek de doğru olmazdı. “Özellikle uzun deniz yolculuğunda, uzaktayken düşünmek için bolca zamanım oldu,” dedi sonra. Orta yaş evresine yaklaşmasına rağmen hâlâ çocuksu görünen o muhteşem gülümsemesini takındı. “Siz üç oğlanın artık bana Harry demesine izin veremem. Annenizle evlendim, yani siz benim çocuklarımsınız. Sizi resmen evlat edinme sürecine yarın başlayacağım.”

O an nefesim kesildi ve gözlerimden sıcak yaşlar süzölmeye başladı. “Harry, sen?..”

“Bu ne demek?” diye sordu Sam.

“Yani oğlum, bundan sonra bana baba diyeceksin. Olur mu?”

“Elbette *baba*,” dedi Andy, ağzı burnu pastaya bulanmış halde gülümsüyordu.

Biyolojik olarak Harry'den olmayan Nicky'ye baktım, gerçi o bunu bilmiyordu. Çocuklar babalarının James olduğunu sanıyordu. Nicky'nin gözleri Harry'nin yüzüne kilitlenmişti. Yüzüne hayranlığın sevgiye karıştığı bir ifade hâkimdi. Şefkat de barındırıyordu. İstemsizce bir hıçkırık koptu boğazımdan.

Harry yüzünü bana çevirdi. "Zara?"

"Çok mutluyum," diyebildim ama yüzüm buruşmaya ve yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başladı.

"Pek mutlu görünmüyorsun, anneciğim," dedi Andy, ayağa kalkıp bana sımsıkı sarılarak.

"Ah hayır! Ağaç!" Tiny hemen ayağa fırladı.

Arkamı döndüğümde fenerlerinden birinin alev aldığını gördüm ve şimdi de alevler bir tutam yaprağı tutuşturmuştu.

"Hortum!" diye bağırdı Harry, sandalyesini geriye doğru itip boş bir saksıda duran hortuma koşturdu. Hortumu musluğa takmaya çalışırken alevler daha da yükseldi.

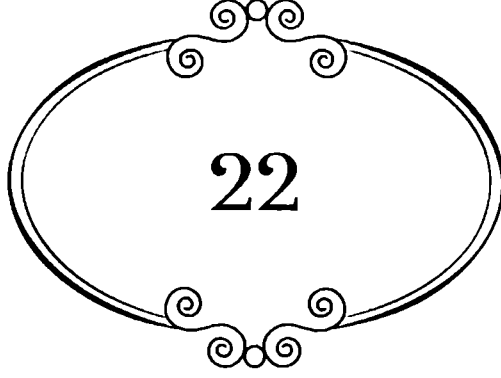
Nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. "Acele et, Harry!" diye bağırdım.

Harry hortumu taktı ve ağaca koşup çılgınca su fişkırttı. Su en üstteki alevlere tam olarak ulaşamamıştı ama gece havası durgundu ve alevler daha fazla yer olmadığı için sönüp titremeye başladı. Birkaç dakika sonra da tamamen söndü.

Hepimiz birbirimize baktık ve rahatlayarak gülmeye başladık. Harry beni kendine doğru çekti, hortum sızmış ve gömleğinin önünü ıslatmıştı.

"Aileye hoş geldin," dedim.

"Buradan başka olmak istediğim bir yer yok," dedi Harry.

Betty'yle sonunda güçlü yanlarımızı keşfetmiş, zayıf yanlarımızı kapatacak kadroya sahip olmuştuk. Ben kıyafet tasarlıyordum. Tek istediğim buydu; dikişte berbattım ve zaten zamanım yoktu. 1950'nin getirdiği onlarca siparişin yanı sıra, gece elbiseleri ve aksesuarlardan oluşan bir yaz koleksiyonu çıkarmıştık. O yıl nakşa bayılıyordum ve terzilerimin arkamdan gözlerini devirdiğinden emin olduğum ayrıntılı tasarımlar çiziyordum. Betty iş yapma konusunda ne kadar azimli ve planlı biri olduğunu keşfetmişti. Bense hırslıydım ama fazlasıyla hayalperesttim ve kendimi çizime kaptırıyordum. O da hırslarımı dinleyip gerçeğe dönüştürüyordu. O yılın sonunda Sidney, Broadway'deki Grace Bros mağazasında küçük ama saygın Magg koleksiyonlarımız vardı. Ayrıca Betty orada kendi butiğimizi açma planlarını yapmaya başlamıştı bile. Betty, pazarımızı nasıl oluşturduğumuz konusunda da bilgiliydi. Magg'in yüzleri olarak ikimizin de sadece kıyafet tasarlayıp üretmenin ötesinde kaynaklara sahip olduğumuzu biliyordu. Betty ve Roy sosyetik insanlardı; birçok zengin tanıdıkları vardı. Betty bir keresinde bana Roy'un edindiği her zengin erkek müşterinin eşleri veya kızlarıyla tanıştığını, sonra onları Magg'e bizi ziyarete

ikna ettiğini söylemişti. Benim de kendi, buna uygun ama farklı sosyal çevrem vardı. Betty eline geçen her fırsatta insanlara kocamın Avustralya hükümetinde bakan olduğunu hatırlatıyordu ve beni, çok zor bulduğum şeyi yapmaya teşvik ediyordu; iki kişiliğimi bir araya getirip Magg için çalışmalarını sağlamak. Moda tasarımcısı ve politikacı eşi. Bayan Holt olarak konuşmam istendiğinde, modadan ve bunun benimle kadınlar için ne kadar önemli olduğundan bahsediyordum. Güzel hissetmenin, görünmenin, kusurlarımızı kabullenip dünyaya en güzel yüzlerimizi sunmanın ne kadar kıymetli olduğunu da anlatıyordum. Magg'in baş tasarımcısı olarak konuşmam istendiğinde, kamusal hayatın, dünyada fark yaratmaya kendini adanmış bir adamla evli olmanın keyiflerinden bahsediyordum. Kadınlar hakkında konuşmayı, özellikle de iş dünyasındaki kadınları anlatmayı çok sevdiğim için o kadar çok davet almaya başladım ki hepsini kabul etmem mümkün olmuyordu.

Magg, David Jones'taki 1951 bahar moda defilesine katkıda bulunmaya davet edildiğinde çok heyecanlanmıştık. Dior'un da aynı defile için henüz Paris'te bile sergilenmemiş orijinal tasarımlardan oluşan elbiseler gönderdiğini öğrendiğimizde, atölyemizin mutfağında çay fincanlarından şampanya içtik.

O koleksiyonu tasarladığım zamanki kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Yedi parça üretmem istenmişti, bu yüzden üç balo elbisesi, üç günlük şık giyim ve bir de gelinlik olmasına karar vermiştim. Hepsi metrelerce ipek, saten, yün ve taftadan yapılmıştı... Yakın zamana kadar karneye bağlanmış ama artık mevcut olan tüm kumaşlar. Katlamalar, pileler ve son derece gösterişli kumaşlardan oluşan bir *cümbüş* olacaktı.

Sabahları Harry'yle birlikte gün doğumunun zayıf ışığında çayımızı veya kahvemizi içerken ben eskiz çiziyordum. Bütün gün işte, dışarıda provalarda ve toplantılarda eskiz çizmiştim.

Nicky'nin kriket antrenmanını bitirmesini veya ikizlerin piyano derslerinin dışında beklerken eskiz çiziyordum. Düz renkli ya da desenli, bazen ikisini bir arada kullandığım pileli etekli balo elbiseleri tasarlıyordum. Yüksek belli pantolonlar ve işlemeli, geniş yakalı bluzlar. Kürklü, satenli, kurdeleli ve fiyonklu ceketler. Minik işlemeli bel kısımlarından kat kat satenle dantel dökülen devasa ve karmaşık gelinliklerin eskizleri. Eskizlerimin çoğunu daha tamamlamadan yarım bırakıyordum. Neyin peşinden gittiğimi bilmiyordum, sadece doğru olduğunda bunu anlıyordum. Göğsümde, içime ağır bir taş oturmuş gibi bir his belirirdi, o an tasarımın tamamlandığını anlardım. Sonra çizimi alıp Betty'ye gösterirdim. Bazen gülünç derecede gösterişli oldukları gerekçeyle reddetse de çoğu zaman coşkuyla, "Evet!" derdi. Sonra malzeme tedarik etme, tasarımı terziler için kalıplara ayırma ve son görünüm için doğru ayakkabılarla diğer aksesuarları bulma sürecine başlardık.

Defile mart ayındaydı. Biz de çalışmalara dokuz ay öncesinden başlamıştık. Koleksiyon için on parça üzerinde çalışmıştık ve acı da olsa hangi üçünü dahil etmeyeceğimize karar vermek zorundaydık. Üstelik bunu, zaten epey yoğun olan diğer işlerimizin arasında yapmıştık. Kadınlar at yarışı, ardından parti sezonu öncesinde ne giyeceklerini düşünmeye başlıyordu. Betty telefon görüşmeleri yapmaya, ben de atölyede çalışmaya başlamadan önce sadece başımızla selam verip "günaydın" demekten öteye geçmeyip de hiç konuşmadığımız günler olurdu. Eve bitkin ama çok mutlu bir şekilde dönerdim.

Aslında bir milletvekiliyle evlenmek bana çok yakışıyordu. Harry onunla ilgilenemediğim için şikâyet edemiyordu çünkü nadiren evde oluyordu; kendisi ya seyahatleydi ya Canberra'da oluyordu ya da gece geç saatlere kadar çalışma odasıındaydı. Evde olduğunda çizdiklerimle her zaman ilgilenirdi, ama o ilgi sanki

Sam veya Andy'nin okulda yaptıkları bilim deneylerinden birini incelediği zamankinden farklı olmazdı. *Ah, şuna bak. Ne kadar da zekisin!* Meşgul ve dalgın olduğunu anladığım için bu tavrına gücenmezdim.

Bir cumartesi öğleden sonra eskiz defterlerimle mutfak masasında çizim yaparken Harry gelip yanıma oturdu.

İşime o kadar dalmıştım ki onu fark etmem biraz zaman aldı. Öğleden sonra güneş ışığı masaya düşüyordu ve bahçedeki çocukların ebelemece oynadığını duyabiliyordum. Tiny hafta sonu kız kardeşiyle tatile gitmişti, bu yüzden çocukların kendi kendilerine oyun oynamasından memnundum. Başımı kaldırdığımda Harry'nin ciddiyetle bakan yüzüyle karşılaştım ve kalbim hızla atmaya başladı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Kötü bir şey yok," dedi hafifçe gülümseyerek. "Ama yine uzağa gitmem gerek."

"Sen zaten hep uzağa gidiyorsun."

"Denizaşırı ülke demek istedim. Hollanda ve yol üzerindeki diğer yerler."

Kalbim duracak gibi oldu. "Ah. Seyahat uzun süreliğine mi?"

Koltuğunda kıpırdandı ve hemen cevap vermedi.

"Harry? Ne oldu?"

"Son seyahatten sonra... seni çok özledim. Jonathan, elbette kendi parasıyla, karısı Valerie'yi de getirmişti ama bazı durumlarda orada bir kadının olmasının ne kadar iyi olduğunu gördüm. Akşam yemekleri ve ileri gelenlerle toplantılar. Kabineye uzun süreli herhangi bir yurtdışı seyahatine eşlerimizin de dahil olması gerektiğini söyledim."

O an içimi bir duygu seli sardı. Şefkat, heyecan, çocuklar için endişe.

"Benimle Hollanda'ya gelmek ister misin?"

"Çocuklar burada mı kalacak?" Bunu söylemek zorundaydım.

Beni, ona eşlik etmem için Avustralya hükümetinden ödenek isteyecek kadar çok özlediğini söylemesi hoşuma gitse de oğullarıma fazlasıyla düşkündüm. *Peki, mağaza ne olacak?* diye sormak üzereyken dilimi tutabildim.

Elini elimin üzerine koydu. “O zamana kadar hepsi ergenlik çağında olacak ya da o çağa yakın olacaklar. Ben o yaşta yatılı okuldaydım. Hem Tiny yanlarında olacak... Onunla bu konuyu çoktan konuştum.”

O sabah Tiny’nin ona neşeyle hoşça kalın derken benim gözlerime bakmakta zorlandığını hatırlamıştım. Benim bilmediğim bir şey biliyordu ve bundan dolayı suçluluk duyuyordu.

Çocukların Tiny’yle buradayken uzakta olduğumu hayal etmeye çalışırken Harry beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

“Zara, aslında sana *sormuyorum*,” dedi usulca ama ne demek istediğini anladım.

“Ne istediğimin önemi olmadan evet mi demem gerekiyor?”

“Bunu ikimiz için bir macera olarak göreceğini umuyorum. Ebeveyn olarak değil, sadece Zara ve Harry olmak için kısa bir an. Hem sana ihtiyacım var. Göçmen programımız hakkında Hollanda Kraliçesi Juliana’yla görüşeceğim ve duyduğuma göre... karımın yanımda olmasına olumlu tepki verecek.”

Başımı salladım, hâlâ nasıl hissettiğimden emin değildim ama gerçek bir kraliçeyle tanışma fikri beni heyecanlandırmıştı. “Ne zaman gideceğiz?”

İşte bu noktada yüzünü buruşturdu. Biliyordum, kahretsin ki *biliyordum*... Bu seyahat bahar moda defilesiyle çakışacaktı.

“Hayır, hayır,” dedim yumuşak bir sesle. “Harry, gerçekten mi?” Elimle çizimleri gösterdim. “Çok çalıştık. Orada olmalıyım.”

“Betty orada olacak. Magg’de çalışan tek kişi sen değilsin.”

“Ben Magg’de çalışmıyorum, Harry. Orası benim. Benim işim ve bu, kariyerimin en önemli haftalarından biri olacak.”

Harry sessizleştii ve o reddedişle kaderimin mühürlendiğini anladım. Yıllar önce evlendiğimizde ve onunla ilk kez bir iş kurma olasılığından bahsettiğimde bunu kabul etmiştim. Daha o zaman kabul etmiştim ve şimdi anlaşılmamdan dönemezdim.

“Buna iyi tarafından bakmaya çalış,” dedi Harry, ayağı kalkıp omzuma sertçe vurarak. “Bunun için sabırsızlanıyorum.”

Gitti ve ben çizimlerime bakmaya devam ederken peşinden koşup “sadece bu seferlik” evde kalıp onu bekleme isteğiyle boğuş-tum. Ama her zaman bir şeyler olurdu. Magg’in büyüme hızına bakılırsa uzun bir yurtdışı seyahatinde her zaman kaçıracağım bir şeyler olacaktı. Kaderime razı oldum.

Harry’yle kaldığımız Hotel Des Indes’in bulunduğu Lahey’de öğle vaktiydi. Resepsiyonist bize otelin on dokuzuncu yüzyılda inşa edildiğinden bahsetmişti ve Harry odamızı görünce o zamandan beri hiç yenilenmemiş gibi görüldüğünü söyleyerek şaka yap-mıştı. Benim için sorun değildi. Görkemli, eski bir binaydı ve en parlak döneminde ne kadar göz alıcı olduğunu kolayca hayal edebiliyordum. Harry, püsküllü bir abajurun altındaki kadife san-dalyede oturmuş, bize getirdikleri çayı içiyor (“Çok zayıf,” diye yakınıyordu bir yandan) ve bir özet okuyordu. Ben henüz eşyaları yerleştirmemişim. Saçım la rujumu kontrol etmek için ya pence-reye ya da aynaya bakıyor, berjerlere gidip çayımı yudumluyor, sonra tekrar odada volta atıyordum. Telefonun çalmasını bekli-yordum. Çünkü Lahey’de güzel ve aydınlık bir sabah tı, Sidney’de ise akşam olmuştu ve bahar moda defilesi yarım saat önce bitmişti ama Betty hâlâ aramamıştı.

“Volta atmanın yararı yok,” dedi Harry duygusuz bir sesle.

“Oturmanın da yararı yok.”

Harry elindeki belgeyi bir kenara bırakıp yanıma geldi ve belimden tutup beni durdurarak itirazlarımı bir öpücükle susturdu.

“Otur ve biraz çay iç,” dedi.

“Geç ararsa biz odada olmayacağız.”

“Araba yirmi dakikaya kadar gelmeyecek. Sorun olmaz. Otur.”

Harry beni kadife koltuklardan birine götürüp yavaşça oturttu ve çay fincanımı uzattı. Tam o anda telefon çaldı.

Çay fincanımı tabağa çarparak ayağa fırladım ve ahizeyi sanityeler içinde kaptım.

“Betty?”

Önce operatör konuştu ve kalın bir aksanla Avustralya’dan bir aramam olduğunu söyledi. Sonra hattı kapattı ve Betty coşkulu bir sesle konuşmaya başladı. “Çoook iyi geçti. Çoook sayıda ünlü vardı ve gelinliğin de bir kez daha sahneye çıktı.”

Küçük bir sevinç çılgılığı attım ama orada olmadığım, o alkışları dinlemediğim, o parlayan yüzleri görmediğim için içim sızlıyordu.

“Bak, uzun süre konuşamam,” dedi Betty. “Şu anda bir parti var ve parası varmış gibi görünen her kadınla arkadaş olacağım. Keşke burada olabilseydin, Zara. Gerçekten inanılmazdı.”

“Haber verdiğin için teşekkür ederim,” dedim ama çoktan kapatmıştı. Ahizeyi yerine koydum ve Harry’ye döndüm. Yüzüm ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

“Benim zeki kızım,” dedi. “Gel de dizime otur.”

Ona doğru saçma bir dönüş yaparak kucağına düştüm. Harry önce uyluğumu hafifçe okşadı, sonra eteğimin ucunu yukarı kaldırıp çoraplarımın üstündeki yumuşak eti yokladı. “Araba gelmeden önce ne kadar zamanımız olduğunu söylemiştim?” diye sordu.

“Harry, gerçekten mi?”

Gözyaşı seli eşliğinde çocuklara veda ettiğimiz andan beri böyleydi. Daha önce deneyimleme lüksüne sahip olmadığımız iki

kişilik bir balonun içine düşmüştük. Gerçek balayımız kısa sürmüştü ve açıkçası uçak gecikmeleri, otel karışıklıkları nedeniyle biraz felaketle sonuçlanmış olsa da gemi yolculuğu gerçek balayı gibiydi. Evet, Harry her sabah her zamanki gibi saçma bir saatte uyanıp okuyup düşünürdü ama ben sık sık onunla birlikte ya da hemen sonra uyanırdım, bu yüzden yatakta birlikte çay içerdik ve o çalışırken ben de roman okurdum. Her gün sohbet etmek, hayal kurmak ve anılarımızı tazelemek için zamanımız oluyordu. İkimiz de akşamları birbirimizi yavaşça soyup kamaramızdaki loş lamba ışığında sevişmek için gayet dinçtik. Harry yol boyunca durduğumuz yerlerde yoğun oluyordu ama bu benim için geçerli değildi, bu yüzden Cava, Kolombo ve Zanzibar pazarlarında dolaşabilmişim. Haftalarca yanımda taşıyacağım biblolar almak yerine dikkatimi çeken egzotik desenli kumaş örneklerini tercih etmişim. Bu birkaç hafta çok keyifliydi, bu yüzden Harry'yle baş başa kalacağımız küçük bir yazlık almayı düşündük, böylece birlikte daha çok vakit geçirebilirdik.

Artık Avrupa'daydık ve o kader günü nihayet gelmişti: Harry'nin Hollanda Kraliçesi Juliana ile görüşmesi. Bugün benim için pazar yerlerinde dolaşmak yoktu.

Araba, kraliçenin yaşadığı ve çalıştığı Soestdijk Sarayı'na doğru uzun yolculuğumuz için otelin yuvarlak garaj kapısının dışında bizi bekliyordu. Uzun arka koltuğa yerleştik. Her yerde okuyabilen Harry, hemen bazı belgeleri incelemeye koyuldu. Ben midem bulandığı için okuma yapamıyordum, bu yüzden camdan dışarı bakıp şehrin kırsala, meralara, ormanlık alanlara, küçük köylere ve... yel değirmenlerine dönüşmesini izledim. Hollanda'yı düşündüğümde aklıma hep yel değirmenleri gelirdi ama onları çiftlik evlerinde ve çiçek tarlalarında görmek, sanki masal kitabındaki bir sahnenin canlanması gibi büyümlü bir duyguydu.

Sonunda iki uşağın bizim için açtığı devasa bir kapıya vardık ve bu bana zenginlerin, çalışanlarla dolu görkemli evlerde yaşadığı bir Georgette Heyer romanını hatırlattı. Bugün öyle hissetsem de hayatım bir roman değildi. *Gerçekten* ulusal bir moda defilesi için bir koleksiyon tasarlamıştım ve bir sarayda kraliçeyle tanışacaktım.

Araba bizi uzun bir giriş yolundan saraya doğru götürdü. Sarayın cephesi görünüyordu; iki yana uzanan ve kıvrılarak açılan kanatlarıyla görkemli, yüksek beyaz bir binaydı, öyle çok penceresi vardı ki aklıma gelen ilk düşünce, *Bütün bunları temizlemek zorunda kalmak istemem* oldu. Ama sonra personel kalabalığını hatırladım. Tiny'nin ev işlerinde bana yardım etmesiyle kendimi şanslı sayıyordum, ama birkaç dakika durup bir daha asla başka birinin çoraplarını toplamak zorunda kalmayacağımı hayal ettim.

Askeri kuşaklı, takım elbiseli yakışıklı bir delikanlı bizi karşıladı ve devasa ön girişe, ardından da bir koridordan geçirip bekleme odasına yönlendirdi. Şapkalarımız ve paltolarımız alınıp bir yere asılmak üzere aceleyle götürüldü. Havada sanki her şey yeni cilalanmış gibi limon ve balmumu kokusu vardı. Oda gözlerimi kamaştırdı. Gözümü detaylı tavan süslemelerine çevirdim; bulutların arasında oynayan meleklerin resmedildiği boyalı bir friz vardı. Ortasında ise büyük bir kristal avize asılıydı.

"Etkileyici, değil mi?" dedi Harry.

"Daha önce buraya geldin mi?"

"Hayır, ama girdiğim ilk saray değil. Keşke yüzünün fotoğrafını çekebilseydim."

Ben gülümseyince o da gülümsedi. O çocuksu tavırlar. O kirpikler. "Gerginim," dedim.

"Kendin ol," diye yanıtladı. "Seni getirmemin bir sebebi var."

Kapı açıldı ve içeri iki beyefendi daha girdi. Biri gri bir takım elbise giymişti. Harry'yi tanıdığı belliydi çünkü hemen sohbet

etmeye başlamışlardı. Ah, bilmiyormuş gibi davranmamalıydım. Göçmenlik politikasıyla ilgili bir şeydi. Benden belki on yaş büyük ve zaten epey kel olan diğer beyefendi ise benimle daha yüzeysel konulardan bahsetti. Araba yolculuğu nasıldı? Havanın döneceğini düşünüyor muydum? Bir yandan sohbet edip bir yandan uzun koridorda yürüdükten sonra bir kapıyı açtılar.

“Fil Odası,” diye duyurdu Harry’nin arkadaşı. “Majesteleri çok uzakta olmayacaktır.”

Kendimizi büyük ama gösterişli olmayan bir odada bulduk. Büyük meşe masa tamamen dağınık belgelerle doluydu ve şöminenin yanında uzun kanepeyle uyumlu sandalyeler vardı. Devasa pencere, terasa ve uzun, dümdüz bir kayın ağacı sırasının uzandığı, ormana açılan bir yola bakıyordu.

“Neden Fil Odası deniyor?” diye sordum, etrafa bakındığımda fil heykelleri, resimleri veya duvar kâğıtlarına dair hiçbir iz bulamamıştım.

Kel arkadaşım ayaklarımın altındaki halıyı işaret etti. “Kral George’dan bir hediye.”

Halıyı inceledim ama üzerindeki desenler soyuttu ve başımı çevirip hafifçe gözlerimi kısana kadar hiçbir filin şeklini seçemedim, sonra “Ah, işte şimdi filleri görüyorum!” dedim.

Tam o sırada kraliçe içeri girdi.

Yaşıt olduğumuzu ve saçlarımızın neredeyse aynı koyu kahverengi tonunda olduğunu biliyordum. Ama kraliçe düşük gözleriyle ve açık alnıyla dikkat çekici bir kadındı.

Ne giymesini –belki bir balo elbisesi ve başında da bir taç- beklediğimi bilmiyordum ama derin V yakalı, kısa ve geniş kollu, soluk mavi keten bir elbise giymiş, üzerine de safir broş ilıstirmışti.

Tanıştirılma faslından sonra beşimiz uzun kanepeye ve iki berjer koltuğa doğru ilerledik. İlk başta kendimi sohbetin dışında hissettim ama siyasetle pek ilgilenmediğim için hiç umursa-

madım. Şöminenin üzerindeki tabloyu inceledim ve tepemizde duran şamdana hayranlıkla baktım. Yaklaşık yarım saat sonra üç hizmetçi tekerlekli bir arabayla içeri girdi ve bize kahveyle sandviçler ikram etti. Bu da görüşmenin daha samimi, resmi olmayan kısmının başlamasını sağladı.

“Moda tasarımcısı olduğunuzu duydum, Bayan Holt,” dedi kraliçe bana.

“Evet, aslında daha bu sabah, yani bu akşam Avustralya’da ilk ulusal defilemizi yaptık. Çok beğenildi.” Mütevazı davranmak için fazla heyecanlıydım.

Juliana yüzünde koca bir gülümsemeyle bana baktı. “Modaya bayılıyorum. Bir ay önce Paris Moda Haftası’ndaydım ve Jacques Fath balo elbiseleri muhteşemdi.”

“Çalışmalarına bayılıyorum! Tüm o karne ve kısıtlamalardan sonra yeniden lükse ve zevke dönmenin tadını çıkarırken aynı zamanda buna meydan okur gibiydi.”

Giysiler hakkında biraz daha konuştuk, sonra konu çocuklara geldi. Dört kızı vardı, ikisi oğullarımla yaşıttı, ikisi de henüz çok küçüktü ve sonunda Harry araya girdi. “Zara, neden majestelerine Willem’den bahsetmiyorsun?”

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Willem mi? Evimizi boyayan adam mı?”

“Evet. Hollandalıydı, hatırlasana.”

“Ah, evet.” Harry’nin bununla nereye varmak istediğini merak etsem de artık Juliana’nın yanında daha rahat olduğum için konuşmama devam ettim. “Çok tatlıydı ve evimizi boyamaktan büyük keyif aldı. Biliyor musunuz, hiç de boyacı değildi. Bir tür bilim insanıydı.”

“Kimya mühendisi,” diye ekledi Harry.

“Korkarım bilim hakkında pek bir şey bilmiyorum,” diye devam ettim. “Ama kimyasal üretim şeklimizde devrim yaratacağına

inandığı, imbik gibi çok akıllıca bir bilimsel nesne tasarlamıştı. Korkarım size bundan fazlasını söyleyemem. Her neyse, o icadı yanında getirmesine izin verilmiyordu ve yanında sadece kırk pound nakit vardı. Bu inanılmaz yetenekli adam, bir iş bulana kadar tam beş gece boyunca parkta, bavulunu bileğine bağlayarak uyumuştı. Sonunda bir boyacı olarak işe girmişti ve biz onunla tanıştığımızda, bu işi neredeyse iki yıldır yapıyordu.”

Juliana şaşkın görünüyordu. “Öyleyse Avustralya hükümeti neden icadını getirmesine izin vermiyor?”

Harry boğazını temizledi. “Hükümetiniz izin vermiyor, hanımefendi. Vatandaşlarınızın ülke dışına çıkarabilecekleri konusunda çok katı kurallarınız var. Kırk pound ve hiç ticari araç yok. Bu, vasıflı göçmen çekmemizi zorlaştırıyor.”

Juliana kel arkadaşına baktı. “Bu doğru mu, Jacob?”

“Oldukça katı bir politikamız var, majesteleri,” diye yanıtladı Jacob. “Belgeleri sizin için bulmamı ister misiniz?”

“Sabah saat dokuzda masamda olsun. Parkta uyuduğunu mu söylemiştiniz? Bu düşünceye dayanamıyorum. En zeki adamlarımızdan biri.”

“Evet, gerçekten zor zamanlar geçirdi. Ama çok tatlı bir adamdı. Çok çalıştı.” Kendime bir kanepe sandviç alıp sohbetin göçmenlik politikası ve benzeri konulara kaymasına izin verdim, ama bacağımın hafifçe dürtülmesi ve Harry’nin göz kırpması yapmam gerekeni yaptığımı gösterdi.

Yemekten sonra erkekler sigara içmek için dışarı çıkarken, ben de kraliçeyle birlikte kanepede oturdum. Onunla sohbet etmek, tanıştığım sosyetik hanımlardan herhangi biriyle sohbet etmek kadar kolaydı ve hayatlarımızdaki farklı konumlarımıza rağmen çok iyi anlaşıyorduk. Terasta adamların sohbet edip notlarını karşılaştırdıklarını görebiliyordum, iç çekip “Bazen bu siyasetten sıkıldığınız oluyor mu?” dedim.

“Siyasetten asla sıkılmam,” diyerek kahkaha attı. “Ama itiraf ediyorum, her türden gösterişli budalayla havadan sudan sohbet etmek zorunda kalınan sosyal etkinliklerden nefret ediyorum.”

Kelime seçimi beni güldürdü. “Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum. Sadece... ilginç olmayan konulara ilgi göstermek.”

“Zara, bu görevde birkaç yıl geçirdikten sonra, bir baloda ayakta durup dokuz farklı dilde ‘ne kadar ilginç’ derken gözlerim açık uyuyor olmam mümkün.”

Kraliçeyle gülüşürken terasta bir şey dikkatimi çekti. Bir hizmetçi dışarıdaki adamların kahvelerini tazeliyordu. Genç kız yirmili yaşlarında, çekici ve sarışındı. Harry ona öyle şehvet dolu gözlerle bakıyordu ki neredeyse nefesim kesilecekti. Kırk iki yaşında bir adam olan kocam, genç ve güçsüz bir kadına dik dik bakıyordu. Ama sonra o bakışlar kayboldu ve kibarca gülümseyip kahve fincanına uzandı. O an hayal mi gördüm diye merak ettim.

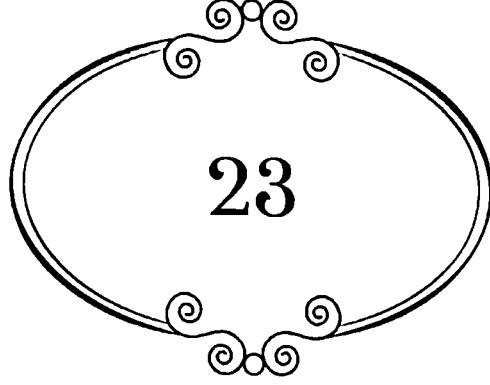
Juliana ile sohbetime geri dönsen de keyfim kaçmıştı. Artık muzaffer, Avrupalı kraliyet ailesiyle sohbet eden başarılı bir moda tasarımcısı gibi hissetmiyordum. Kendimi muhtemelen çok konuşan, yaşlı başlı, aptal bir kadın gibi hissediyordum. Sadece Harry beni bir an bu kadar arzulanır, bir sonraki an tamamen sefil hissettirmeyi başarabilirdi.

Dört gün sonra Betty'den bir telgraf aldım:

*SİPARİŞLER GELİYOR STOP ÇOK FAZLA STOP ÜÇ
YENİ TERZİ ALALIM MI?*

Tek kelimelik bir cevap gönderdim: *EVET*

“Demek gerçek bir kraliçeyle tanıştın?”

“Evet, gerçek bir kraliçe. Betty, kıpırdama.” Betty bir nişan partisine katılacaktı, bu yüzden ben de ona kiraz kırmızısı bir gece elbisesi dikmiştim. Ben eteğini iğnelemeye çalışırken, o da tezgâhtaki posta kutusundan sabah postalarını alıyordu. “Yavaş ol.”

“Postaları açıp siparişleri görmek bende bağımlılık yaptı,” dedi Betty, bir zarfı açarken gülüyordu. “Ama neyse ki bu aralar sakinledi. Ayak uydurmak zor oldu. Zara, bu yıl satışlarımızı üç ay üst üste ikiye katladık.”

“Tamam,” dedim. “İğnelemeyi bitirdim.”

“Harika,” diye yanıtladı. “Atölyeye çıkayım da biri benim için diksin.”

“Şu konuya gelecek olursak,” dedim. “Kazancımızın bir kısmıyla yatırım yapmak istiyorum. Sidney’deki mağazalarda hazır giyim koleksiyonumuz varken burada olmamasının hiçbir anlamı yok.”

“Mekânın kalabalık görünmesini istemiyorum,” dedi. “Bunu biliyorsun. Daha önce de konuşmuştuk.”

“Evet, cvet, atölyeyi başka bir yere taşıyıp tüm mekânı yeniden düzenleyelim. Alışveriş yapmak isteyenler için hazır giyimi burada tutarız, moda mağazamızı da yukarıya taşırız. Belki... hazır el atmışken dekoru da yenileriz?”

Etrafa bakarken hayal gücüm çoktan canlanmıştı. Pirinç askılardan sarkan eteklerin oluşturduğu o zengin görüntü görüş alanımı doldurmuştu bile. Müşterilerin çeklerini imzalayabilecekleri kadar geniş bir cam tezgâh, belki de içinde kadife tepsilerde mücevherler. Üst katta aynalı duvarlar. Kadife. Mermer sehpalı bir sezlong. Elbette, yürüme mesafesinde olan, dışarıdaki atölyenin tüm gürültüsü ve kaosu. Tasarımlarımın gerçek hayatta da hayalimdeki kadar uyumlu bir şekilde bir arada kalmasını sağlamak için atölyeye ihtiyacım vardı.

“Sence karşılayabilir miyiz?”

“Kendin söyledin. Defileden bu yana işler ikiye katlandı, üç katına çıktı.”

“Giderlerimiz de arttı.”

“Söyle bakalım. Yeterince büyük bir kâr marjı var mı?”

Betty kiraz kırmızısı elbisesiyle yalınayak, son bir yıl içinde doğum yapmış olmasına rağmen her zamanki gibi zayıf bir halde odada tur atmaya başladı. “Yeni duvar kâğıdı. Aksesuar dolapları. Öyle çekici olacak ki müşteriler içeri girdiklerinde çıkmak istemeyecek.” Benden yana döndü. “Evet, yeterince büyük bir kâr marjı var, ama Roy ve Harry ile konuşmalı mıyız? Ekstra paranın evlerimize girmesini tercih edebilirler.”

Duraksadım, sonra başımı iki yana salladım. “İkisi de bunun bizim işimiz olduğunu ve ne yaptığımızla pek ilgilenmediklerini açıkça belirtti. Harry istedi diye iki ay boyunca işimden uzak kaldım! Hayır. Bu bir iş kararı. *Bizim* kararımız.” Yanına gidip kollarımı beline doladım. “Melbourne’deki en güzel butiği yapalım.” Gülümseyerek duraksadım. “Sonra da Sidney’deki en güzel butiği.”

“Bana uyar.”

Sonraki birkaç ay kaos içinde geçti. Altı sosyete düğünü için tasarım yapmamız gerekti; bu da gelinlikler, nedime elbiseleri, gelin annesi elbiseleri ve altı farklı grup için veda kıyafetleri anlamına geliyordu. Hepsi de... en basit ifadeyle *tuhaftı* diyeyim. Kadınlara defalarca şunu anlatmak zorunda kalmıştım: Tarz sahibi olmak, herkesin giydiğini giymek demek değildi, onlara yakışan parçaları seçip bir araya getirmeyi bilmektir. Uzun zamandır kadınları giydiriyordum ve her kadının vücudunun birbirinden farklı olduğunu bir bakışta anlardım. Kalçası olmayan büyük göğüslü kadınlar. Kısa bacaklı küçük göğüslüler... Kum saati ve üçgen şekilli olanlar. Dikdörtgen ve elma tipli vücutlar. Hepsi birbirinden farklıydı. Dikişler, verrev kesimler, balenler, asimetri ve denge hakkında o kadar çok şey öğrenmişim ki bir kadını ölçüp saniyeler içinde kafamda üç gelinlik tasarımı oluşturabiliyordum. Gelinle birlikte tasarımları tek tek gözden geçirdim. Çoğu zaman gelin zaten kararını çoktan vermiş oluyordu; ince belli, uzun kollu, dantelli bir üst ve *Gelinin Babası* filmindeki Elizabeth Taylor'inkine benzer Peter Pan yaka bir gelinlik isterdi. Çoğu farklı fikre sıcak baktı, ama bazılarını ikna etmek imkânsızdı. Bu sebeple Magg etiketini koymaktan pek hoşlanmadığım birkaç tasarım yapmak zorunda kalmıştım. Ama nedime elbiseleri üzerinde çalışırken daha özgürdüm. Tüm seti bir tablo gibi hayal etmek hoşuma gidiyordu. Renkleri, kompozisyonu ve tüm detayların nasıl bir araya gelerek kusursuz, romantik bir manzara oluşturduğunu düşünürdüm. Genellikle yalnızca bir kez giyilen elbiseler için ne çok işçilik vardı.

Önemli olan, sosyetik kesme hitap etmiş olmamızdı. Müşteri portföyümüz her zaman Melbourne'ün seçkin kadınlarından ve çoğunlukla kendi çevremizden oluşuyordu, ancak Melbourne'de tanıdığımızdan çok daha fazla seçkin kadın olduğunu keşfetmiş-

tik. Bazen bir kadın, genç kızlarını balolar için giydirmek üzere bize gelirdi, sonra Magg elbiseleriyle büyüyen yeni nesil müşterilerimiz olurdu.

Bunlarla uğraşırken köşedeki tüm dikiş makinelerini yeni atölyeye taşımak zorunda kalmıştık. Üst katta tadilat yapılıyordu ve tadilat biter bitmez, alt katın da yeniden dekore edilebilmesi için her şeyi yukarı taşıdık. Ayrıca hazır giyim koleksiyonumuz da üretiliyordu; bu da daha fazla personel, daha fazla dikiş makinesi ve mağaza ile atölye arasında sürekli mekik dokumak anlamına geliyordu. Kuru havada hiç yürümedim desem yeri ydi. Bol yağmurlu bir kıştı. Sonunda ayakkabılarımın mahvolmasından bıktığım için gidip gelirken giyerim diye bir çift lastik çizme aldım.

Yoğunluk günümün her anını etkiliyordu. Sabahları irkilerek uyanıyor, ellerim ayaklarım stresten uyuşmuş oluyordu. Harry oturmuş evrak işlerini okurken yanıma gelip başımı okşuyor ve çok çalıştığımı söylüyordu. Saat yedide, oğlanlar Tiny'yle kahvaltı ederken kapıdan çıkar, tam da herkes akşam yemeğine otururken, yedide geri dönerdim. Bir gece akşam yemeğinden önce ayakkabılarımı çıkarmak için yatak odama gittim ama ertesi sabah ayakkabılarım ayağымda yatağымda uyanıverdim. Gözümü açtığымda Harry bana sevgiyle gülümsüyordu.

“Başka birini işe alman gerekiyor mu?” diye sordu on ikinci kez.

“Ben Magg’in tasarımcısıyım,” dedim. “Yeri doldurulamaz olan benim. Betty bile sana bunu söyler.”

“Eh, ama aynı zamanda benim karımsın. Bu konuda da yerin doldurulamaz. Bizi unutma.”

Aklım fikrim hep mağazadaydı. Tasarımları, müşterilerle görüşmek için yeterli zaman ayırabilme yeteneğimi, vitrindeki altın kadife perdelerin duruşunu, elbiseleri modellemek için mağaza ile atölye arasında mekik dokuduğum o ıslak yolu düşünüp

duruyordum. Zavallı oğullarım dikkatimi çekmekte hiç başarılı olamıyorlardı çünkü karşılaştığım her kadına, özellikle de kokteyl partilerindeki sıkıcı kadınlara yaptığım gibi hayal gücümde onlara elbise giydiremiyordum. Takıntılı birine dönüşmüştüm; bu beni bazen yorgun ve kaygılı hissettiriyordu, bazen de tatlı, ateşli bir coşkuyla dolduruyordu.

Eylül ayına geldiğimizde her şey yoluna girmişti. Küçük bir yaz defilesiyle yeni dekore edilmiş mağazanın açılışını yaptık. Hem basın hem de Melbourne'ün en zengin kadınları ve onların inanılmaz derecede güçlü kocaları da oradaydı. Harry de oradaydı elbette, insanlarla tokalaşıyor ve kendini tanıtıyordu. Hatta oğullarım bile gelmişti. Tertemiz giyinmiş, saçları güzelce taranmıştı ve elbette, her zamanki gibi kavga gürültü çıkarmamaları için uyarılmışlardı.

Defileden sonra şampanyalar su gibi akarken erkekler sigara içmek için sokağa dökülmeye başladı. Kimsenin içeride sigara içip kıyafetleri kokutmasına izin veremezdim. Betty'yle birlikte etrafta dolaşp gazetecilerle ve sosyetik kişilerle sohbet ediyor, tatsız bir sohbe kapılmadığımızdan veya şampanyamızın bitmediğinden emin olmak için sürekli birbirimizi gözlüyorduk.

İçeride hava iyice ısınmıştı, bu yüzden kalabalık dağılmaya başlayınca Harry'yi bulmaya gittim. Roy ve tanımadığım başka bir beyefendiyle konuşuyordu ama hemen dibinde diyebileceğim yakın mesafede duran uzun boylu, sarışın bir kadın da onlara eşlik ediyordu.

"Ah, işte geldi. Günün kadını!" dedi Harry, sol kolunu açıp beni kendine çekti ve başımın tepesini öptü. "Seninle gurur duyuyorum, sevgilim. Çocuklar nerede?"

"Üst katta eski fiş defterleri bulmuşlar, boş sayfalarına karikatür çiziyorlar. İstersen eve götürebilirsin. Herkes gittikten sonra taksiyle gelebilirim."

“Hayır, hayır. Beklerim.”

Sarışın kadın eğilip elini uzattı. “Zara, ben Ellen Milton. Yaptığın işe bayılıyorum.”

Parmaklarını kısaca tuttum, sonra Ellen kaygan bir balık gibi elini çekti.

“Ellen, Victor’ın karısı,” diye açıkladı Harry, tanımadığım beyefendiyi işaret ederek. “Hukuk firmasında bir müvekkil.”

“Harry sürekli senin ne kadar zeki olduğundan bahsedip durdu,” dedi Ellen, ama samimi gelmedi. Daha çok küçümser bir ifade takınmıştı. Nedenini anlayamadım. Belki de samimiyetsiz gülüşünden kaynaklıydı. “Victor’un benim hakkımda böyle konuşmadığından eminim, değil mi sevgilim?”

Kusursuz özel dikim takımla yelek giymiş ufak tefek, tombul bir adam olan Victor, “Evet, ama sen başarılı bir işletme sahibi değilsin, Ellen,” diye mırıldandı.

Ellen suratını astı. “Gördün mü? Harry’ye sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu tahmin bile edemezsin.” Bunu söylerken onu şöyle bir süzdü ve Harry’nin bilerek gözlerine bakmadığı his-sine kapıldım. O an içime küçük bir şüphe tohumu düştü.

“Biz devam edelim,” dedi Victor.

“Ben de Betty’yi bulup bana ihtiyacı var mı diye bakayım,” dedi Roy, hafifçe omzuma vurarak. “Harika iş çıkardın, Zara. Benim uzmanlık alanım elbiselerden ziyade evler ama yaptıklarında hayal gücü ve sağduyu görebiliyorum. Seninle de gurur duyuyorum. İkinizle de.”

Harry ve beni kaldırımda bırakarak mağazaya geri döndü.

“Şu Ellen?..”

“Victor onu her zaman yanında getiriyor. Dürüst olmak gerekirse, onunla sadece bir iki kez karşılaştım ama görünüşe göre... bana karşı... ilgisi var.”

“Bu çok saygısızca. Hem de gözümün önünde.” Sözler beklediğimden daha ateşli çıkmıştı.

“Senin için herhangi bir tehdit oluşturmuyor, sevgilim. Böylesine dar görüşlü bir tepkiyle büyük başarını baltalama.”

Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyordum ama “dar görüşlü” çok aşağılayıcı bir kelimeydi. Kendimi küçücük hissetmişim.

Harry ya kendimi kötü hissettiğimi fark etmemişti ya da umursamamıştı. “Yani açılış da olduğuna göre karımı geri alabilecek miyim?” Bunu söylerken beni daha da yakına çekti ama ben uzaklaştım.

“Parlamento oturumunu her bitirdiğinde bunu söylemiyorum. Neden bana bunu soruyorsun? Bu benim işim, ‘gerçek’ hayatımda bir dikkat dağınıklığı değil.” Bu ay aslında ondan daha fazla kazandığımı hatırlatmadan önce kendimi durdurdum.

Harry beni bıraktı ama gözlerinin etrafındaki gerginlik bana sinirlendiğini söylüyordu. “Ah, tamam, sadece seni özlediğimi söylemek istemişim ama akşamı kötü bir ruh haliyle bitirmeye kararlı görünüyorsun, bu yüzden belki de çocukları eve götürsem iyi olacak. Yatağa geldiğinde görüşürüz. Belki o zaman kendini daha iyi hissedersin.”

Gidişini izlemek kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Kavga etmemizden nefret ediyordum ve tüm o çalkantıları gençlik yıllarımızda geride bıraktığımızı umuyordum. Belki de bunun sebebi fazlasıyla yorgun olmamdı. Çılgınca birkaç ay geçirmiştim. Keşke Harry bunu anlarsa ve bana karşı daha nazik olabilseydi, çünkü aslında bir molaya, hatta belki de bir süreliğine hayatın biraz daha basit olabileceği ev rutinime geri dönmeye ihtiyacım vardı.

Eve vardığımda Harry uyuyordu, bu yüzden kavgamız yüzünden suçluluk duygusuyla yanına kıvrıldım. Uykuya dalmam uzun sürse de gözümü açtığımda sabah olmuştu ve Harry her zamanki gibi oturmuş çalışıyordu. Kâğıtların karıştırılması. Kaleminin hı-sırtısı.

"Günaydın," diyecek cesareti buldum.

"Bir molaya ihtiyacın var," dedi. "Gelecek hafta Canberra'ya gidiyorum ama sonraki hafta için bir şeyler ayarlayacağım. Mağazadaki işlerini buna göre ayarla."

"Babamın doğum günü partisini kaçıramayız."

"Bir iki gün sonra gideriz. Bırak da ben halledeyim." Yanağımı öptü. "Seni seviyorum, Zara. Bundan asla şüphe etme."

Ama kendimi bu çöküntüden kurtarmam günlerimi aldı. Bu, böylesine muhteşem bir gecenin ardından enerjimi harcamanın berbat bir yoluydu.

Vieve'le babamın yetmiş yedinci yaş günü partisini üstlenmiş, "şanslı yedi" konseptine karar vermiştik. Partiyi bahçemde düzenledik. Etrafı şans sembolleri ve şüphesiz bir çocuğun doğum gününe yaraşır onlarca yedi şeklindeki balonla süsledik. Kardeşlerimiz "yardım etmek" için erken gelseler de aslında bizimle koşturan, sandalyeleri ve masaları hazırlayan, punç yapan, yedi şekilli iki pastanın kremasını süren ve tuzlu atıştırmalıkları fırına koyup çıkaran eşleriydi. Tiny, çocuklarla ve onların kuzenleriyle ilgileniyor, hep birlikte alacakaranlığın erken saatlerinde kavak ağacının altında körebe oynuyorlardı.

Misafirler gelmeden önce biraz nefes alma fırsatımız oldu, bu yüzden Vieve'le birer cin kokteyliyle ön verandaya çekilirken diğerleri bahçede sigara içip çocukları izlemeye koyuldu. Âdeta suluboyayla boyanmış gibi görünen gökyüzünde yuvalarına doğru uçan kuşlar, başımızın üzerinden ok gibi geçiyordu.

Vieve kadehimi onunkiyle tokuştururken "Şeref," dedi. "Geçen haftaki büyük açılıştan beri seni görmedim. Memnun kaldın mı?"

"Ah, evet. Gazetelerde şahane haber yaptılar. Tüm kadın sayfalarında Betty ve benim fotoğraflarımızla sözlerimiz yer aldı. *Age* bile genel haberler bölümünde bizim hakkımızda küçük bir yazı yayımladı. Ama isimlerimizi kullanmak yerine soyadlarımızı tercih etmişler. 'Bayan Harold Holt ve Bayan Roy Grounds.'" Yaptığımız onca işten sonra kocalarımızın itibar kazanması canımızı sıkıyordu. "Ama daha çok kişinin sadece göz atmak için bile mağazaya uğraması çok güzel. Üst kata taşıdığımız özel tasarım kıyafetlere odaklanabilmem için iki yeni satış elemanını işe aldık."

"Seninle gurur duyuyorum," diyen Vieve, gülümseyip içkisini yudumladı. "Harry gurur duyuyor mu?"

"Evet, sanırım. Bazı aylar ondan daha fazla kazanıyorum, biliyor musun, ama bundan hiç bahsetmiyoruz. Benim işim onunkinden sonra geliyor ve benden bunun sözünü istedi. Ama bazen... beni rahatsız ediyor."

"Ee," dedi Vieve, oturduğu yerde doğrulup bacaklarını altına aldı. "Eğer dinlersen sana çok iyi bir tavsiyem var."

"Söyle bakalım."

"Aslında bunu bana annem söyledi. Olabildiğince kavga etmemeye çalış. Ama kavga çıkacaksa da bunu tam bir kavgaya çevir. Bağırıp çağırmaya değmeyecekse, kavga etmeye de değmez. Anladığım kadarıyla bu, XV. Louis'nin baş metresi Madame de Pompadour'un öğüdüymüş. Herkesin bildiği gibi kralın sayısız ilişkisi vardı ve canı istediği anda herhangi bir kadınla kaçıp gidebilirdi. Ama kral işleri tatsızlaştırmadığı için yıllarca o kadınla birlikte kalmış. Harry'nin kalmasını istiyorsun. Öyleyse bırak da o küçük savaşları kazansın. Yanında Betty var, harika çalışanların var, mağazayla çok daha rahat bir ilişkin olabilir. Saatlerce uğraşmana gerek yok."

Ağzımı açıp Harry'nin işimden çaldığı zamana değil, benden talep ettiği yaratıcılığa içerlediğimi anlatmak istedim. Bir şeyi

hayal etmenin verdiği o saf mutluluk ki bu çoğu zaman bir gala veya bir kurdele kesme töreniyle aniden bölünüyordu. Ama sonra annemle babamın arabası kapının önüne yanaşınca artık bundan bahsetmek istemedim.

Gelen misafirleri bahçeye yönlendirdik. Harry'nin öğleden sonraki bir görüşmeden dönmesini bekliyordum ama saat yedi, sonra sekiz derken zaman geçti gitti ama o ortalıkta yoktu. Çocuklar sızlanmaya başlamıştı, bu yüzden akşam yemeğini yedikten sonra "Mutlu Yıllar Sana" şarkısı eşliğinde pastayı kesip servis ettik. Dokuz buçukta babamın yorgunluğu gözlerinden okunuyordu, bu yüzden misafirler dağılmaya başladı.

Ben ön verandada anne babama veda öpücüğü verirken Harry'nin arabası sonunda geldi. Kocam elinde tanıdık evrak çantasıyla arabadan atladı ve önemli bir gecede bu kadar geç saatte eve gelmesi gayet normalmiş gibi bize doğru yürüdü.

"Violet, Sydney, kutlamayı kaçırdığım için üzgünüm."

Harry anneme sarılmak için eğildiğinde annemin irkilip burnunu kırıştırdığını fark ettim. Puro mu kokuyordu? İçki mi?

"İyi akşamlar, Harry. Muhteşem bir pastayı kaçırdın," dedi.

Babam elini sıktı. "Gelemediğine üzüldüm, evlat. Politikacı dediğin yoğun olur, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Harry. "Telafi etmek için birkaç hafta içinde ikinizi de yemeğe çıkaracağım." Kolunu omzuma doladı ve işte, o zaman annemin neden öyle davrandığını anladım.

Kadın parfümü.

Üzerime bir şok dalgası çöktü. Öyle ya da böyle misafirleri yolcu edip etrafı temizledim ve çocukları yataklarına yatırdım. Yatak odamıza geldiğimde Harry duş almıştı ve çoktan yatakta kitap okuyordu.

"Her şey yolunda gitti mi?" diye sordu.

Öfkeden konuşamaz halde yatağın ucuna oturdum.

Harry yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. “Zara?”

“Babamın doğum günü partisini kaçırdın ve üzerine başka bir kadının parfümü sinmiş halde eve geldin,” diye söylendim.

“Başka bir kadının... mı? Ah, gerçekten mi, Zara? Devam et.”

“Annem de kokusunu aldı, bu yüzden onun önünde de beni aptal yerine koydun.”

“Ah, tek başına kendini aptal yerine koymayı gayet iyi beceriyorsun, kızım.”

Ona öfkeyle bakarken boğazımı sıkkan yumrudan konuşamıyordum.

“Ben işim gereği tamamen yasal bir görev için oradaydım ki unuttuysan, benim işim bu bölgedeki insanlara hizmet etmek. Etkinlik özetinde toplantının ardından akşam yemeği olacağından bahsedilmemişti. Parfümü üzerine boca eden bir kadının yanında oturmak zorunda kaldım, bu yüzden bütün akşam burnum kaşındı durdu. Eve olabildiğince çabuk geldim.”

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Belki rahatlama? Kesinlikle aceleci davrandığım için biraz da suçluluk. Ama aynı zamanda güvensizlik de vardı – anlattığı hikâye gerçek miydi?

Harry eğilip elimi tuttu. “Zara, bu nereden çıktı?”

“Üç kere,” diye boğuk bir sesle söylendim.

“Ne demek istiyorsun?”

“Son zamanlarda üç kere... başka yere baktığımı hissettim.”

“Diğer iki sefer ne zamandı?”

“Mağaza açılışında Ellen denen kadınla. Ve Kraliçe Juliana’nın sarayında bir hizmetçiyle. O kızı gözlerinle yedin resmen.”

Harry başını sallıyordu. “Tüm hayal gücüne rağmen o anların hiçbirinde başka bir kadına dokunmadım.”

Sustum. Utanmıştım. Odanın sessizliğinde, şifonyerin üzerindeki saatin yumuşak tik takları duyuluyordu.

“Zara, kadınları seviyorum. Bunu biliyorsun. Sen de bundan faydalanıyorsun. Onlara bakmayı seviyorum, buna sen de dahilsin. Onlar beni mest ediyor, buna sen de dahilsin.”

“Keşke sadece bana bakmayı sevseydin,” dedim ve kırk iki yaındaki sesimde onun sadakatine dair eski ergenlik korkularımın yankılandığını duydum.

Harry usulca kıkırdadı. “O zaman dünya çok sıkıcı olurdu. Biz canlı yaratıklarız. Damarlarımızda kan akıyor. Sen şimdi bana yakışıklı bir delikanlı gördüğünde bakmadığını mı söylüyorsun?”

Düşündüm. Belki de arada sırada şöyle bir göz gezdirmiştim. Ama onun sahip olduğu yakışıklı genç erkeklerle tanışma fırsatım olmamıştı, ayrıca kadınları ona çeken güç ve nüfuza kesinlikle sahip değildim.

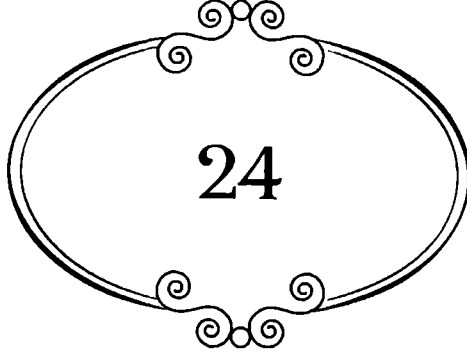
“Seni seviyorum, Zara. Delicesine.” Ardından uzanıp beni kollarının arasına aldı. “Çok çalışıyor ve çok fazla iş yapmaya çalışıyorsun. Öbür gün sana bir sürprizim var. İki haftalığına valiz hazırlaman gerekecek.”

“Gerçekten mi? Nereye gidiyoruz?” İçimdeki inatçı yanıım, öfkeli ve perişan halimden uyanmak istemiyordu ama diğer yarım çoktan kendini heyecana kaptırmıştı.

“Sana söylersem sürpriz olmaz.”

“Çocuklar geliyor mu?”

Harry başını iki yana salladı. “Tiny zaten biliyor. Plan yapmadan önce onunla konuştum. Avrupa’dayken olduğu gibi onunla mutlu ve güvende olacaklar.” Yüzüne yine o parlak gülümseme hâkimdi. “Tatilimiz çok özel olacak. Sadece ikimiz.”

Günümüz uçmakla geçmişti. Tam üç uçak değiştirmiştik, hepsi de kuzeye gidiyordu. Öğleden sonra geç saatlerde Cairns'te indik. Oranın havasıyla Melbourne'deki hava arasında dağlar kadar fark vardı. Hırka ya da şal almaya gerek yoktu. Hava ılıktı ve etrafı saran tatlı kokularla doluydu. Bana biraz Hindistan'ı hatırlatmıştı ama nem daha yumuşak ve katlanılabilirdi.

“Bir haftalığına Cairns'e mi geldik?” diye sordum Harry'ye heyecanla. Kendimi denizde yüzerken ya da belki bir otel havuzunda uzanırken hayal ettim.

“Seyahatimiz henüz bitmedi,” dedi Harry kıkırdayarak.

Uçak merdivenlerinin dibinden bavullarımızı alıp paslı, eski, yeşil bir Chevrolet'nin beklediği yola doğru yürüdük. Uzun boylu bir adam arabadan inip bize el salladı.

“O Johnny Busst mı?” diye sordum. Johnny, Harry'nin üniversitede oda arkadaşlarından biriydi ve diğer arkadaşlarına hiç benzemiyordu. Sanatçı ve çevreciydi. En son duyduğuma göre Mission Beach açıklarındaki bir adada çamurdan kulübede yaşıyordu. “Harry, onun adasına gitmiyoruz, değil mi?”

Harry bana gülümsedi ve Johnny'ye el salladı. Kısa süre sonra

hepimiz selamlaşıp kucaklaştık. Johnny, güneşten ağarmış saçlarıyla zayıf, bronz tenli bir adamdı ve birkaç gündür tıraş olmamış gibiydi. Mazot ve tuzlu su kokuyordu.

“Beni ve eşimi ziyarete gelebilmene çok sevindim,” dedi sırtarak, sonra bana döndü. “Zara, Allison’a bayılacaksın. Onun da sana bayılacağına eminim.”

Johnny’den hoşlanmamak imkânsızdı. Sanki söyleyecekleri ikimiz arasında özel bir sırmiş gibi konuşuyordu. Bavullarımızı kamyonetin kasasına atmamıza yardım etti, sonra üçümüz araca yerleştik, ben ortada oturuyordum ve geceyi geçireceğimiz Tully’ye doğru uzun yolculuğumuza başladık.

“Aşağıya vardığımızda adaya geçmek için çok geç olacak,” dedi. “Bu arada manzaranın tadını çıkarın.”

Camdan dışarı bakabilmek için Harry’nin yanından eğildim. Muhteşem renk çeşitliliği göz dolduruyordu. Kırmızı yol, altın yeşili kamış tarlaları ve uzakta, sıcak havanın buğusunda mora çalan tepeler... Özellikle derelerin ve geçitlerin etrafındaki ağaçlar, yeşilin en koyu tonuna bürünmüştü ve genellikle çiçekli sarmaşıklarla örtülüydü. Üç saatlik yolculuk boyunca alacakaranlığın gölgeli tonları renklere karışıyordu. Manzaraya dalıp gittim. Tully’nin ana caddesinde bulunan bir otele varmıştık, üst katta bizim için oda ayrılmıştı. Harry ve Johnny, içki içip sohbet etmek için aşağıdaki barda kaldılar. Ben de sıcak musluk çalışmadığı için soğuk bir duş aldım ve engebeli şilteye uzanıp neredeyse anında uykuya daldım.

Şafak vakti kuş cıvıltılarıyla uyandım. Daha önce hiç duymadığım kuş sesleriydi bunlar. Harry hâlâ uyuyordu. Yataktan kalkıp pencere kenarına gittim ve perdeyi biraz aralayıp dışarı baktım. Yolun karşısındaki ev, uzun zamandır terk edilmiş gibiydi. Sarmaşıklar onu bir doğum günü hediyesi gibi sarıp sarmalamış, sarı-turuncu çiçekleriyle tamamen örtmüştü. Havaya tatlı, nemli bir

kokü hâkimdi. Ağaçlara, kuşlara, sokağın sonunda yükseliyormuş gibi görünen dağa baktım ve sonra Harry'nin sesini duydum.

"Benden önce mi uyandın? Olur şey değil!"

Dönüp ona gülümsedim. Elbette, evrak çantası yatağının yanında ve kahvaltıdan önce bir iki saat çalışmak için ona uzanıyordu.

"Harry," dedim. "Bu sabah çalışmasan olmaz mı?"

"Kiminle evli olduğunu biliyor musun?" diye sordu ama belgeleri bir kenara bırakıp yanındaki yatağa hafifçe vurdu. "Yatağa gel. Biraz daha uyuyabilir misin, bir bakalım. Bugün adaya gidiyoruz."

Yatağa uzanıp bir dirseğimin üzerinde yükseldim. "Bana güvence vermen gerekecek. Hâlâ o çamurdan kulübede yaşamıyor, değil mi?"

"Yaşıyor! Ama 'kulübe' tamamen yanlış bir kelime. Bir ev ve onu kerpiçten kendisi inşa etti. Johnny işinde çok iyi. Çok rahat edeceğiz, söz veriyorum."

Öğle vakti Hull Heads'te Johnny'nin teknesine binip mangrovaların arasından denizin karşısına doğru yol almaya başladık. Hava açık ve güneşliydi, turkuaz rengindeki su ise hayat doluydu. Johnny'nin Bedarra adlı adasını ilk gördüğümde nefesim kesildi. Bir tablo gibiydi; beyaz kum, yüksek ormanlık tepeler, berrak yeşil su. Johnny tekneyi kıyıya yanaştırdığında ayakkabılarımızı çıkarıp suya girdik, bu sırada seyahat elbisemin eteği ıslandı. Islak ayaklarımızla kumdan geçip kalabalık bitkilerle sarılmış patikadan yukarı, Johnny'nin evine doğru çıktık.

Teknenin motor sesini duymuş olacak ki karısı Allison bizi karşılamak için kapıyı açmıştı bile. Jack Russell teriyeri neşeyle havlayıp dört basamaktan oluşan merdiveni koşarak indi ve kuyruğunu sallayarak üzerimize atladı.

"Ah, Louie'den korkmanıza gerek yok," dedi Allison. "Isırmaz, sizi yalayarak öldürür."

Köpekleri severdim ama yıllardır çocuklarla boğuştuğum için hiç köpek sahiplenmeyi düşünmemiştim. Eğildim ve Louie'nin kucağıma tırmanıp beni vahşice yalamasına izin verdim. Bir yandan da evi inceliyordum. Harry haklıydı, burası kulübe değildi. Tuğla duvarlar pürüzlüydü ama badanalıydı. Kapalı ön verandası, teneke çatısı, panjurlu pencereleri vardı ve her iki yanı düzenli bahçeyle çevriliydi.

Ayağa kalktım ve Allison daha önceden tanışıyormuşuz gibi bana sıkıca sarıldı. "Hoş geldin, Zara. Senin hakkında çok şey duydum. Sonunda buradasın, eteğin ıslanmış olsa da hâlâ çok şık olduğunu söylemeliyim. Demek ki duyduklarım doğru."

Bir film yıldızı edasıyla omuzlarımı silktiğimde, Allison kahkaha attı. Kocasını gibi uzun boylu ve zayıftı ama saçları koyu renkliydi, ayrıca onu kuş gibi gösteren hafif kemerli bir burnu vardı. Adamlar bavullarla ilgilenirken elimden tutup beni eve doğru çekti.

Evin serinliği beni şaşırtmıştı. İçerisi karanlıktı ama öyle rahatsız edici değildi. Allison, panjurlar sayesinde hem ışığın hem de esintinin nasıl içeri girdiğinden bahsetti. Ayrıca evin yönü sayesinde sıcak günlerde bile öğleden sonra denizden gelen rüzgârın içeri dolduğunu söyledi.

"Yani, çok sıcaklarsan birkaç saat bekle," dedi Allison. "Sadece buzdolabı için bir jeneratörümüz var, bu yüzden vantilatör çalıştırmıyoruz, sıcak suyumuz da yok ama rahat edeceğini düşünüyorum."

Allison bir kapıyı iterek açtığında karşımda yüksek tavanlı, serin kerpiç duvarlı ve kalın şilteli yüksek bir yatağın olduğu oda duruyordu. "Yılan ihtimaline karşı yerden epey yüksek," dedi. "Her zaman kontrol etmekte fayda var."

Eğilip yatağın altına baktım. Yılan yoktu.

“Bir iki piton geliyor ama henüz herhangi bir tehlikeyle karşılaşmadık. Louie’yi onlardan uzak tutmaya çalışıyorum. Ne kadar küçük olduğunun farkında değil ve buradaki pitonların bazıları... Louie’yi öğle yemeğinde gözlerini kırpmadan bir lokmada yer.”

“Zaten yılanların göz kırptığını sanmıyorum,” diye cevapladım. “Göz kapakları yok.”

“Eh, görüyorsun ya. Seninle tanışalı daha beş dakika oldu ama bana şimdiden bir şeyler öğrettin.” Samimi bir şekilde yatağa oturdu. “Uygun mu? Odanızı beğendin mi? Sen bir moda tasarımcısı ve sosyete kadınısın... Çok endişelendim.”

“Mükemmel,” dedim. “Melbourne’den, Canberra’dan çok uzakta. Hava sıcak ve deniz muhteşem görünüyor, yüzmek için sabırsızlanıyorum.” Ardından yanına oturdum. “Sen ve Johnny ne kadar zamandır burada yaşıyorsunuz?”

“1949’da evlendik ama ben daha geçen sene buraya taşındım. Evin büyük kısmını bitirmek istiyordu. Her bir duvarı kendi elleriyle ördü.” Gülümsedi. “Olağanüstü bir adam ve çok mutluyuz. Sen ve Harry? Uzun zamandır evli misiniz?”

“Ah, bu epey ilginç bir hikâye,” dedim. “Uzun uzun sohbet edeceğimiz zaman anlatırım. Ama çok mutluyuz.”

Allison yıllardır tanışıyor muyuz gibi elini dizime koyup tekrar ovuşturdu. “Mutlu bir adada mutlu vakit geçiren iki mutlu çift. Gel, sana evin geri kalanını göstereyim.”

Johnny’nin evi kendi elleriyle inşa etmiş olması beni şaşırtmıştı. Kirişler kesinlikle kabaca yontulmuştu ve kerpiçler çoğunlukla düzgünce tamamlanmamıştı, daha şimdiden elbisemi bir köşeye takmıştım bile ama büyük, dağınık ve içinde bulunduğu manzara-ya göre tasarlanmıştı. Allison beni en son stüdyoya götürdü. Karı koca ressamlardı ve Harry ile Johnny bizi bulmaya geldiğinde hâlâ orada form ve renk hakkında sohbet ediyorduk.

“Belki biraz çay içeriz dedik?” diye sordu Harry.

“Hemen hazırlıyorum,” dedi Allison. “Zara, benimle mutfağa gel de bu hafta yemek yapmama yardım edersin.”

Geniş, yankılı mutfak arka verandaya açılıyordu. Verandanın hemen ardında çevresi gür bitkilerle kaplı, altı metre genişliğinde bir bahçe uzanıyordu. Gökyüzü bulutlanmış, ince bir yağmur başlamıştı. Hava bir anda kararmıştı.

“Fırtına geliyor,” dedi Allison. Gökyüzü onu duymuş gibi uzaklardan bir gümbürtü duyuldu. “Burada gerçekten muhteşem olabiliyor.”

Birlikte çay yaptık ve Allison’ın o sabah pişirdiği keki kesip erkekler sigara içerken panjurlu oturma odasında servis ettik. Fırtına yaklaşır iri yağmur damlaları eve girmeye başlayınca, Johnny ayağa fırlayıp tüm panjurları kapattı ve fırtınanın loşluğunda bir gaz lambası yaktı. Gök tepemizde gürleyip duruyordu ve teneke çatıya vuran yağmur tanelerinden neredeyse hiçbir şey duyulmuyordu. Tropik ada beni tüm ihtişamıyla karşılamıştı.

Allison ile iyi anlaşmış, artık çok yakın arkadaş olmuştuk. Dördüncü akşamımızda Hawaii tarzı mangal partisi düzenlemeye karar verdik. İkimizin de ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri yoktu ama yine de fikri hayata geçirdik. Tekneyle anakaraya geçip Tully’ye gittik ve yarım domuz aldık, sonra günün geri kalanında ateş çukuru kazıp eti içine gömüp közde pişmeye bıraktık. Akşam olduğunda Hindistan cevizi pudingi yaparken içtiğimiz şarabı biraz fazla kaçırdık. Johnny, Harry’yi zıpkınla balık avlamaya götürmüştü ve Allison, buradaki suda hem köpekbalıkları hem de timsahlar olabileceğini söyleyerek beni fazlasıyla endişelendirmişti. Harry hiçbir şey yakalayamadığı için hayal kırıklığına uğramış olsa da ön verandada seslerini duyduğumda çok rahatladım.

Burada olmaktan ne kadar *mutlu* olduğumu kelimelerle anlata-
mam. Genellikle oğullarımdan uzak olmak benim için zordu ama
belki de bunun nedeni Harry'nin beni iş seyahati diye götürdüğü
yerde olmak istemememdi. Bu ise bir oyundu. Her sabah denizde
yüzmek. Harry kilometrelerce yüzebilir ve hiç yorulmazdı; tam
bir su kuşuydu. Allison'la her öğleden sonra bahçede şarap içip
sohbet ediyorduk. Şu çılgın Hawaii gecesi fikri böyle çıkmıştı.
Harry'yle her akşam cırılçıplak yatakta yatarken keyfimiz yerin-
deydi; panjurları sonuna kadar açık olan odada dışarıdan gelen
deniz ve gece sesleri bizi sarıyordu.

Saat yedi civarında akşam çöküp onlarca meyve yarasası te-
pemizde uçuşurken Allison etten biraz koparıp denedi. Güzelce
pişmiş et, sulu sulu ve lezzetliydi. Eti tabaklara paylaştırıp mut-
fakta gaz sobasının üzerinde hazırladığım patates ve bezelyeler-
le servis ettik, ardından yıldızların aydınlatığı bahçedeki büyük
uzun masaya oturduk. Masayı ananaslar ve mumlukların etrafına
sardığım çiçekli sarmaşıklarla süslemiştim. Yemeğin ve çiçeklerin
muhteşem kokusu havayı doldururken sofranın tadını çıkardık.
Bir yandan yıldızların altında sanattan, ağaçlardan, yemek ve yi-
yeceklerden, kısacası her türlü konudan sohbet ediyorduk.

Allison ile birlikte sofrayı toplarken Harry tatlı var mı diye
sordu.

"Hindistan cevizli pudingimiz var," dedim, eğilip son zaman-
larda şişmiş olan göbeğini sıvazladım.

"Daha iyi bir fikrim var," dedi Johnny. "Bekleyin."

Allison bana yan yan bakıp gülümsedi ve hafifçe kaşlarını kal-
dırdı. Ne demek istediğinden emin değildim. "Bunları alayım,"
dedi, ellerimdeki boş tabaklardan kurtulmuştum. "Gece suda bek-
letirim, sabah temizleriz."

Harry'nin kucağına oturup yıldızlara baktım. "Hindistan cevi-
zi pudinginden daha güzel ne olabilir acaba?" dedim.

Sonra Johnny geri döndü ve yanımıza oturup sandalyesini iyice yaklaştırdı. Avuç içi büyüklüğünde bir kutuyu masaya koyup açtı. İçinde iki sigara vardı.

“Artık içmiyorum,” dedim.

“Bunlar sıradan sigaralar değil,” dedi. “Bunlar *keyif sigaraları*. Filipinler’den aldım. Denemek ister misin?”

Harry bir tane alıp kokladı. “Burada ne tür keyiften bahsediyoruz?”

“Tazmanya hariç her eyalette artık yasadışı olan türden, Bakan Holt,” dedi Johnny gülerek. “Ama sırrın bizimle güvende olacak.”

Allison yanımıza gelmişti. “Ah, Zara, mutlaka denemelisin. Şimdi renk ve şekillerden hoşlandığını düşünüyorsan, bundan biraz denedikten sonra neler göreceğini hayal bile edemezsin.”

Harry ile baktık. Melbourne’de ikimiz de asla esrar denemiştik. Ama burada, dünyadan bu kadar uzaktaki adada her şey mübah gibiydi.

“Pekâlâ,” dedi Harry. “Göster bize.”

Johnny güldü ve ilk sigaraya uzandı. Sigarayı yaktıktan sonra Harry’ye nasıl çekip içinde tutacağını ve sonra bırakacağını gösterdi. Ben de aynı talimatları uyguladım ama boğazım yandığı için aptalca öksürmeye başlamıştım. Sırada Allison vardı, sonra hepimiz bir nefes daha çektik ve Johnny sigarayı masanın ucunda söndürüp kutusuna geri koydu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Gösteri yapacağız!” diye takıldı Allison, ama sonra yüzü ciddileşti. “Ah, bizim oğlanlara gösteri yapmaya ne dersin? Şarkı söyleyebilir misin, Zara? Benimle gel, kendimize giyecek kıyafet bulalım.”

Herhangi bir fark hissetmiyordum, ayrıca Allison’ın biraz çılgınca fikir önermesi alışılmadık değildi, bu yüzden onu yatak odasına kadar takip ettim, sonra çekmecelerini bir kabare sanatçısının giyebileceği şeyler var mı diye karıştırmaya başladık. Bir

tane dantelli paçalı don buldum, dürüst olmak gerekirse bunun ne olduğunu veya Allison'm neden giydiğini bilmiyordum ama siyah kıyafet fırfırlıydı ve giydiğimde uyluklarımın ortasına kadar iniyordu. Fırfırları komik bulduğum için kıkırdamaya başlamıştım.

"Neden kıkırdıyorsun?"

"Fırfırlar. Çok komik değil mi?"

"Evet!" diye coşkuyla onayladı Allison. "Haklısın. Fırfır gerçekten çok komik."

Allison'ın kıyafetlerini karıştırıp kabare kıyafetlerini bir araya getirirken buna bir süre güldük. Fırfırlı paçalı donla koyu kırmızı gömlek giymiş, belime de birkaç kez doladığım kurdele sarmıştım. Allison ise bol yarım kombinezon ve üzerine deniz kabuklarından bir kolye taktığı sutyen giymişti. Sanki birkaç dakikadır ortalıkta yoktuk ama döndüğümüzde ikinci sigaranın tadını çıkaran kocalarımız, bize bir saatten fazla süredir ortalıkta olmadığımızı söylediler.

"Telafi edeceğiz!" dedim. "Çünkü size gelmiş geçmiş en özel gösteriyi sunacağız." Abartılı bir el hareketinden sonra Allison'a dönüp "Gösterimiz ne?" diye sordum.

Allison kahkaha krizine girdi. "Ne yapacağımızı hiç düşünmemiştim."

"Öyleyse ben şarkı söyleyeceğim, sen de dans edeceksin," dedim. Çocukluğum boyunca piyano dersleri almış olsam da doğuştan müzik yeteneğim yoktu. İlk aklıma gelen *A-You're Adorable* şarkısını söylemeye başladığım anda içim keyifle doldu. Kendimi tutamayıp bizimkilerin yanına giderek Harry'nin kucağına oturup yanağım okşadım. Allison da hula dansıyla fokstrot karışımı bir hareketle rolünü sürdürüyordu. Bir geri geri gidiyor, sonra yana doğru kayıyor ve kollarıyla dalgalar yaparken kalçalarını bir yandan diğer yana sallıyordu. Hepsi son derece *komikti* ama sonunda Hindistan cevizi pudingi için *can atıyordum*. Pudingle bir-

likte dört kaşığı alıp kumsala doğru yürüdük ve tatlımızı kumun üzerinde yedik.

“Burada çok daha fazla yıldız görebilirsin,” dedim.

“Bunu zaten söylemiştin,” diye yanıtladı Harry.

“Öyle mi? Evet, doğru.”

“Bu şimdiye kadar tattığım en iyi Hindistan cevizi pudingi,” dedi Allison.

Gökyüzüne hayranlıkla bakarken sessizliğe bürünmüştük. Kendimi küçücük hissetsem de önemsiz değildim. Arkadaşlarımla sahilde Hindistan cevizi pudingi yerken sanki ait olduğum yerdeydim.

“Hepimizin ne olduğunu biliyor musunuz?” dedim. “Biz insanız, insanca şeyler yapıyoruz. Bu kendimize şefkat göstermemiz için yeterli değil mi?”

“Kesinlikle öyle,” dedi Johnny. “Ve bizi barındıran dünyaya karşı da öyle.” Sonra etrafını gösterdi. “Bu güzelliğe tanıklık etme ayrıcalığına sahip olduğumuz için çok şanslıyız.”

Tuz ve deniz havasıyla ağırlaşmış rüzgâr, palmyeleri hışırdatarak titretiyordu. Her molekülün kokusunu alabiliyordum. “Esrar yüzünden mi böyle hissediyorum?” diye sordum.

“Böyle hissediyorsun çünkü sanatçı ve iyi bir insansın,” dedi Allison elimi tutarak. “İnsanlık mağaralarda yaşadığımızdan bu yana değişim arayışı içinde. İnsanlığa hoş geldin.”

Nedense bu bana komik geldi ve yine kıkırdamaya başladım.

“Bu değişim arayışı daha iyi hissettiriyor mu?” diye sordu Harry.

“Evet,” dedi Johnny. “Tamamen. Her şeyin bir doğrusu var.”

Harry ayağa kalkıp pantolonundaki kumları silkeledi ve elime uzandı. “Hadi Zara.”

Allison güldü. “İkinizi de iyi geceler.”

Harry’nin beni yatağa götürmesine izin verdim.

Ertesi sabah sahile bir tekne yanaştı ve Harry'ye bazı belgeler getirdi. Özellikle muhteşem gecemizin ardından sonra bu durum beni çok sinirlendirdi. Onu çalışırken izlemek zorunda kalmadan birkaç gün daha geçirebileceğimi düşünmüştüm. Allison bahçelerinden, ardından sabahleyin evin yan tarafındaki tavuklarından topladıkları yumurtalarla öğle yemeği için frittata yapmayı teklif ettiğinde dikkatim dağıldı. Harry, küçük hasır masada çalıştığı yatak odamızdan çıktı ama öğle yemeğinde fazlasıyla meşguldü. Harry yeniden yatak odasına dönerken, Johnny de dışarı çıkıp sebze bahçesiyle ilgilendi. Ben de Allison ile birlikte sofrayı topladıktan sonra onunla birlikte çizim yapmaya koyuldum.

Saat iki civarında Harry neşeli ve canlı bir şekilde yeniden ortaya çıktı. "Tamamdır," dedi.

"Aferin sana," dedim.

Yanına gelip omzumun üzerinden baktı. Elbette, elbise çiziyordum, bazısını uzun bazısını kısa ayarlayarak etek boylarıyla oynuyordum. "Dışarı çıkıp temiz hava almak ister misin?" diye sordu.

Başımı çevirip ona gülümsedim. "Çok isterim. Allison, sakıncası var mı?"

Allison beni eliyle savuşturarak "Hayatım, istediğini yap," dedi. "Tatildesin."

Kapıya çıkıp sandaletlerimi giydim ve Harry'yle birlikte büyük ağaçların gölgesinde kalmaya dikkat ederek plaja doğru yürüdük.

"Acil olan neydi?" diye sordum.

"Konuşmaya değmez. Artık her şey halloldu." Yanımızdaki ormana dikkatle bakıyordu. "Johnny bana bir şey gösterdi, ben de sana göstermek istiyorum... Sadece nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Ahal" Kumda dar bir vadi oluşturan dere ağzını işaret etti. "Yukarıda."

Merakla onu takip ettim. Üzerimizde sadece sarong,* ayağımızda da sandalet vardı. Harry de böğürtlen gibi kararmıştı. Tenim hemen kızardığı için gölgeden yürümeye dikkat ettim. Dereye doğru ilerledik, sonra sığ suyu takip ederek ormanın derinliklerine daldık.

“Burası güvenli mi?” diye sordum, aklıma Allison’ın yılanlar hakkındaki uyarıları gelmişti.

“Oldukça güvenli. Muhtemelen,” dedi Harry, elimi sıkarak. “Ama buna kesinlikle değer.”

Suyun akışını takip ederek kayalardan yukarı tırmanmaya başladık. Ara sıra içinde yapraklar yüzen sığ kaya havuzlarının yanından geçiyorduk. Yakınlarda akan suyun sesini duyabiliyordum. Bir süre sonra karşımıza çıkan dönemeci dönüp kayaların yanlıp suyun aktığı bir alana geldik. Bir şelale kadar görkemli değildi. Daha çok çağlayana, hatta üç dört kişinin altında durabileceği kadar geniş bir duşa benziyordu.

“Son birkaç kaya daha tırmanacağız,” dedi Harry elimi tutarak, çünkü buradaki kayalar gerçekten çok büyüktü. Sonra çağlayanın önündeki düz bir kayaya atlayıp bana yardım etti.

“Çok güzel,” dedim.

“Benimle duş almak ister misin?”

Etrafıma bakındım. “Gündüz vakti mi?”

“Burada kimse yok, Zara. Johnny’nin en yakın komşusu adanın en kuzey ucunda yaşıyor. Johnny ve Allison evde. Dünyada seni sadece güneş ve gökyüzü görebilir.” Harry bana uzanıp sarong’umdaki düğümü çözdü, sonra yavaşça ve şehvetle vücudumdan çekti. Ürperdim. Hava ılık olduğu için değil, daha çok vahşi doğada çıplak olduğumdan. Sandaletlerimi çıkardığım sırada Harry de kendi sarong’uyla sandaletlerinden kurtuldu. Eş-

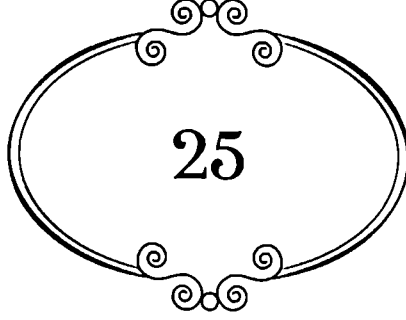
* Malaya peştemali. (ç.n.)

yalarımızı kenara koyup suyun altına girdik. Kocaman mavi yeşil renkte bir kelebek yanımızdan uçup geçerken dudaklarımda gülümsemeyle onu izledim. Tam anlamıyla mükemmeldi.

Su berrak, serin ve yumuşaktı. İpek gibiydi. Ağzımda hafif bir mineral tadı vardı. İstmeden iç çektim. Harry beni kollarına alıp öpmeye başladı. Su yüzümüzden aşağı, dudaklarımıza doğru akar-ken sanki birbirimizi içiyorduk. Harry ellerini yavaşça vücudumda gezdirerek kıvrımlarımı okşuyordu ama bu cinsellikten uzak, daha çok duyusal bir yakınlıktı. İkimiz de akan suyun büyüüne, yaprakların arasından süzülen güneş ışığının suda oluşturduğu renk cümbüşüne ve birbirimizin sevdiği bedenlerinin yakınlığına kapılmıştık.

Bu sefer, Johnny'nin keyif sigarasının yardımı olmadan derin bir bilgelik dalgasının beni sardığını hissettim. Harry'yle birlikte doğanın ortasında tamamen çıplak durabiliyorsak, dünya bize ulaşamazdı. Dünya biz olmadan da telaşla yoluna devam edecekti; tüm politikacılar, eşleri, işim, çocuklarımızın kaosu ve endişelendiğim güzel sosyetikler. Hiçbiri bize ulaşamayacaktı.

Harry çağlayanın altında tamamen benim olacaktı.

Magg'e döndüğümüzde, Betty'yle birlikte tüm tutkumuzu ve enerjimizi işimizi büyötmeye adadık. İşe hazır giyim elbiselerimizle başladım çünkü sürekli yenilemek gerekiyordu ama dikkat çekici değillerdi. Aklıma yılda üç temalı koleksiyon tasarlama fikri gelmişti, sonrasında kadın dergilerinin bu koleksiyonlardan bahsetmesini sağlayabilir, hatta bir otelin balo salonunda düzenli moda defileleri bile yapabilirdik. Betty'yle ilk koleksiyonumuzun teması üzerine uzun uzun tartıştık, ama sonra kral öldü ve biz de artık tahtta genç ve güzel bir kraliçe varken, ilk koleksiyonumuza Taç Giyme Koleksiyonu adını vermeye karar verdik (gerçi taç giyme töreninin yapılmasına henüz bir yıldan fazla vardı). Koleksiyonda beyazlar, altın işlemler, kırmızı kadifeler ve bize "kraliçelere yakışır" görünen diğer parçalardan oluşuyordu ve beklediğimizin ötesinde çok iyi sattı.

Bol kumaş ve yaratıcılığın hâkim olduğu ellili yıllar, modayla ilgilenmek için harika bir dönemdi. Yeni kumaş türleriyle denemeler yapıyordum, örneğin ince ve esnek jarse, zarif parlak dokulu şantuk ipeği, İsviçre ipeği tafta ama yün ve ipek şifon gibi klasiklerden de vazgeçmiyordum. Çizimlerimde de kendime sınırlama koymayıp hayal gücümü konuşturuyordum. Üst kısımları

pileli elbiseler, salınan veya oturan etekler, asimetrik etek uçları, incecik beller, lale modelleri, İspanyol kollar, kısa kolları, kareler, puanlar, fiyonklar, danteller... Sonbahar tonlarında ekose yünden düğmeli askılar, manşet ve yakalarda fiyonklarla dolu bir temmuz koleksiyonu tasarlamıştım. Koleksiyonlar Toorak butiğimizde satılırken, aynı zamanda Avustralya'daki dört mağazaya da gönderilmişti. Tüm bunları, her zamanki işime ek olarak yapıyordum, zengin ve tanınmış kadınlar için özel olarak tasarladığım, *Argus* ya da *Women's Weekly* dergilerinde fotoğraflarıyla birlikte yer alan o şık elbiselere de devam ediyordum. Benim için muazzam ve tatmin edici bir yaratıcılık dönemi idi.

Harry'nin karısı olmak gibi diğer işim de peşimi bırakmamıştı. Çocuklar ev işlerini kendi başlarına halledebilecek kadar büyümüşlerdi artık ve çok da becerikliydiler, ama Harry her geçen gün güç toplamaya devam ediyordu. İki bakanlık ondaydı ve Britanya Topluluğu Parlamentosu Komitesi başkanıydı, bu yüzden sürekli seyahat ediyordu. Yeni Zelanda, Singapur, Hindistan, Zambiya ve iki (yoksa üç müydü?) Pasifik adası da dahil olmak üzere çoğu zaman onunla seyahat etmek zorunda kalıyordum. Pasaportum damgadan geçilmiyordu, artık gemilere binmekten bıkmıştım. Öte yandan Avustralya'da da sürekli uçuyorduk. Townsville'deki göçmenlik merkezindekiler gibi, Avustralya'daki yeni hayatları için umutlu ve arkadaş canlısı *gerçek* insanlarla tanıştığımızda çok mutlu oluyordum.

Ancak anlamadığım veya umursamadığım konular hakkında konuşmaların yapıldığı bitmek bilmeyen galalardan bıkmıştım. Öte yandan bu tür etkinliklere hazırlanmak hoşuma gidiyordu, sonra ilk bir saatimi diğer kadınların elbiselerini inceleyerek geçiriyordum ve zaman ilerledikçe tanımadığım insanlarla bir masada oturmaktan sıkılıyordum. Harry bundan çok keyif alıyordu, eve enerjik geliyor ve uyumadan önce birkaç saat çalışıyordu, ben ise

başımı yastığa koyduğum anda uykuya dalıyordum. Sonra benden önce uyanıyor, kâğıtları hışırdatıp kalemiyle karalamaya başlıyordu. Sıradan insanlar gibi dinlenmeye ihtiyacı yoktu. Ama benim dinlenmeye ihtiyacım vardı ve giderek daha da bitkin düşüyordum.

Herkes geç kalıyordu. Emlakçı, mağaza görsel tasarım uzmanı, hatta Betty bile. Bu toplantı için Sidney'e uçmuştum, Double Bay'deki New South Head Road'da potansiyel bir mağazayı inceleyecektim. Konumu iyiydi; Double Bay, Toorak kadar pahalı değildi ama gelişmekte olan bir yerdi ve oldukça sanatsever bir kalabalığa ev sahipliği yapıyordu. Bir sağanak yağmurda mağazayı su bastığı için kirası uygundu, ancak su sadece ön basamağı aşmıştı ve Sidney Magg mağazamız için hayalini kurduğum hissiyatı veriyordu. Yüksek, alçı tavanlar, hoş aydınlatma armatürleri ve mükemmel durumda döşeme tahtaları.

Tüm bunları inceleyen tek kişi bendim. Emlakçı beni içeri almış, sonra yakında döneceğini söyleyerek acil bir durum için gitmişti; mağaza görsel tasarım uzmanı otelime on, on beş dakika gecikebileceğine dair bir mesaj bırakmıştı ama Betty? Nerede olduğunu kim bilebilirdi ki? Sidney'de milyonlarca arkadaşı vardı ve muhtemelen şu anda onlardan biriyle şampanyalı öğle yemeği yiyordu ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Sorun şuydu ki başbakanlık binasında akşam resepsiyonu için Canberra'ya giden uçağa yetişmek üzere doksan dakika içinde havaalanında olmam gerekiyordu. Güney Afrikalı yüksek mevki sahibi biri şehre gelmişti, bu sebeple kanepeler, yaylı çalgılar ve konuşmaların olacağı etkinlik düzenleniyordu. Potansiyel yeni mağazamda oturup hayal gücümü çalıştırmayı çok isterdim ama Harry beni bekliyordu.

Dükkânda dolanıp sonra kapıya gittim ve hızla geçip giden birkaç tramvayı izledim. Herkesin beni yarı yolda bırakmasına gücenmiştim. Başkalarından daha önemli olmadığımı hatırlayınca duruma razı oldum ve sonunda bir not karalayıp kapının altına bıraktım.

Tutuyoruz.

Caddeye çıkıp havaalanına gitmek için bir taksi çağırdım.

Hava kasvetli ve yağmurluydu. Uçağın camından dışarı bakıp Betty'nin kararına katılmasını, mağaza görsel tasarım uzmanının basit bir tadilatı büyütmemesini umuyordum. Ayrıca bir aşamada –belki de çocuklar sonunda büyüyüp evden ayrıldıklarında?– bu iki zorlu işimi idare etmeye devam edecek kadar enerjim olacağını varsayıyordum. Alnımı cama yasladım. Dışarıdan akan su, iki yanda damlaların dizildiği dere gibi desenler oluşturuyordu. Hoş bir nakış deseni oluşturabilirdi, bu yüzden çantamdan eskiz defterimi çıkarıp hemen çizdim ama dikmeye asla vaktimin olmayacağını biliyordum. Hayatımın hızı artık kontrolüm dışındaydı ve bedeli bu kadar küçük şeylerdi. Sadece oturup nakış işlemek için kaçırılan fırsatlar. Düşünmek için. Derin bir nefes almak için. Ancak Johnny ve Allison'ın yanına gidebildiğimizde rahatlamıştık, gerçi bunu daha önce sadece bir kez başarmıştık. Gözlerimi kapattım ve Harry'yle çağlayanın altında durduğumu hayal ettim.

Kelebekler ve güneş ışığı.

Uçuştan sonra taksiye binip Harry'nin Canberra'da kiraladığı, nadiren uğradığım daireye gitmesini söyledim. Harry orada değildi çünkü sevgili akıl hocası ve ona hâlâ “genç Harry” diye hitap eden Bay Menzies ile görüşmeye gidecekti. Ev kesinlikle bir kadın dokunuşundan yoksundu. Harry dağınık değildi ama sadeliği severdi. Ne kanepede fazladan minder ne de saksı bitkisi vardı. Hızla akşam için hazırladığım belden oturtmalı, omuzlarından zarifçe dökülen ve arkada gevşek bir düğümle biten mavi krep elbi-

semi giydim. Saçımı ve makyajımı tazeleyip eldivenlerimi taktım. O sırada telefon çaldı ama saate bakıp duymazdan geldim. Geç kalmak istemiyordum.

Başbakanlık binasını her zaman çok kasvetli bulurdum. Duvarlar, koyu cilalı Tazmanya külünden panellerle kaplıydı, bu haliyle bana bir cinayet ya da aklını yitirmiş kız kardeşlerle dolu gotik roman mekânlarını hatırlatıyordu. Ama oturma odasındaki pastel perdeler akşamüstü güneşinin son ışıkları içeri girebilsin diye açıktı ve lambalar parlıyordu. Koridorun karşısındaki bilar-do odası da aynı şekilde aydınlıktı ve erkekler orada sigara içiyordu. Harry'yi görünce ona el salladım, sonra benimle sohbet edip elbisem, kendi elbiseleri, genel olarak moda vb. hakkında sorular sormak isteyen hanımların arasında kayboldum. Bay Menzies'in karısı Pattie beni her zamanki gibi soğuk bir tavırla karşıladı. Aramızda on yaş vardı ve onun doğal çekingenliği, sosyal ortamlardaki coşkumla uyuşmuyordu. Onun yanında kendimi hep beceriksiz, geveze bir aptal gibi hissediyordum. Akşam yemeği vakti gelince hepimiz yemek odasına yönlendirildik ve üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu kartları (tabii, yanımızdaki kartlara da meraklı bir ifadeyle göz atmayı ihmal etmemiştik) bulup yerlerimize yerleştik, ardından kendimizi zengin yemekler ve uzun konuşmalarla dolu akşama bıraktık.

Yemek odası öyle çok büyük değildi, uzun masa zar zor sığmıştı ve hepimiz dirsek dirseğe oturuyorduk. Yine de yanımda oturan genç adamla –buraya karşılamaya geldiğimiz devlet büyüğünün oğluyla– keyifle sohbet ediyordum. Aslanların arada sırada kümese girdiği bir çiftlikte büyümek veya uzaktan bir fil sürüsünün gürültüsünü duymak hakkında harika hikâyeler anlattı.

Tatlıdan sonra rujumu tazelemek için vestiyer odasına gittim. Tam o sırada arkamdan bir kadının bana seslendiğini duydum.

“Bayan Holt?”

Gülümseyerek döndüm. Kadın otuz yaşlarındaydı ve dağınık, kıvrıkcık sarı saçları vardı. Onu masanın diğer ucunda otururken görmüştüm ama pek dikkat etmemiştim. Gülümsemediğini anlamam biraz zaman aldı.

“Özür dilerim, tanışıyor muyuz?” diye sordum.

“Ben Corinna. Bilmeniz gerektiğini düşündüm...” Duraksayıp derin, titrek bir nefes aldığı anda, hıçkırmamak için kendini zor tuttuğunu fark ettim.

Kadına yaklaşıp elimi omzuna koydum. “Ne oldu, hayatım?”

“Kocanızın size sadık olmadığını bilmeniz gerektiğini düşündüm,” dedi çatlak ve titrek bir sesle.

Soğuk bir elektrik dalgası sardı içimi. Elim omzunda donakaldı.

“Bana da sadık kalmadı,” diyebildi sonunda, sonra elimi omzundan silkip uzaklaştı.

Paltoların arasında öylece dururken rujum hâlâ elimdeydi. Kafam allak bullaktı. Tepetaklak olmuşum. Harry, Corinna ile mi yatmıştı? Ve o sadece içlerinden biri miydi? Kaç kişiydi? Önemli miydi? Bir kişi bile fazlaydı. Midem çalkalanmaya başlayınca üst kattaki tuvalete koştum, içim boşalırken gözyaşlarım da sel olup aktı. Kendimi toparlamak için biraz oyalanarak elbisemle saçımı düzelttim ve ağlamaktan maskaranın bulaştığı yüzümü tuvalet kâğıdıyla sildim.

Sonra merdivenlerden inip kapıdan dışarı çıktım ve üzerimde en şık elbisemle eve kadar yürüdüm.

Soyunup doğruca küvete girdim ve kaynar suyla dolana kadar çırılçıplak içinde oturdum. Çenemi dizlerime dayayıp düşüncelerimi kontrol altına almaya çalıştım ama zihnim dönüyordu.

Bu nasıl doğru olamazdı ki? Doğru olabilir miydi? Doğruysa, Corinna'nın çıplak bedeni üç bebekten sonra benimkine kıyasla nasıl görünürdü? Ne zaman ve nerede yapmışlardı bunu? Elbette burada, apartman dairesinde, ortak banka hesabımızdan kısmen ödemesini yaptığım apartman dairesinde. Sonra beni öfke, bu yakıcı *adaletsizlik* sardı. Kısa süre sonra iğrenmeyle birlikte kendime acıyordum. Su soğuyana kadar orada oturdum, bir zaman sonra dairenin kapısının açıldığını duydum.

Yine o buz gibi elektrik dalgası beni sardı ve korktuğumu fark ettim. Onu kaybetmekten. Kurduğumuz hayatı kaybetmekten. Tekrar üç erkek çocuklu bekâr bir anne olmaktan.

"Zara?" Anahtarlarının kanepeye düştüğünü duydum.

Yüzümdeki yaşları silip küvetten aceleyle çıktım ve bornozumu ıslak bedenime sardım. Beni o anda çıplak görmesine dayanamazdım. Harry lavabodan akan suyun sesini duyunca banyo kapısını iterek açtı.

"Nereye kayboldun?"

"Buradayım," dedim bitkin bir sesle.

"Evet, anlıyorum ama... neden böyle çıktın? Beni utandırdın."

İçimdeki öfke durdurulamazdı. "*Seni utandırdım mı?*"

Yüzünde temkinli bir ifade belirdi ve o anda Corinna'nın doğruyu söylediğini, kocamın da bu durumu öğrendiğini fark ettiğini anladım. Ama kendini toparladı. "Zara? Açıklamak ister misin?"

"Corinna," diyebildim. "O kadın kim?"

"Canberra ofisimdeki yardımcılardan biri."

"Peki onunla yattın mı?"

O an gözleri parlayınca, yalan söylemeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Onunla bir kez yattım," dedi Harry kısık sesle, sesine suçluluk hâkimdi.

Öfkeyle bağırdım ve yanından geçip sehpa da duran evrak çantasının olduğu oturma odasına girdim. Çantayı yere fırlattım.

"Sakin ol, Zara."

"Sadece bir kez mi?" diye sordum ondan yana dönerek. "Öyleyse neden ağlayarak yanıma geldi?"

"Kız yanımda çalışmaya başladığı andan itibaren bana aptalca âşıktı. Yaklaşık iki yıl boyunca onu görmezden geldim, sonra... evet, fazla içtiğim bir gece kendime hâkim olamadım. O kız hep peşimdeydi. Sonra, 'Bunu bir daha yapamayız, evliyim,' dedim."

Kulaklarım uğuldarken öylece duruyordum.

"Çok sevdiğim bir kadınla evliyim dedim."

"Ah, bunların hepsi boş laf, Harry. Boş laf. Beni sevseydin evlilik yeminine sadık kalırdın. Hatırlatayım, sadece birkaç senedir evliyiz." Yanına gidip parmağımı omzuna bastırdım. "O kız bir tek kendisinin olmadığını söyledi."

"Eh, bu yalan."

"Yalansa neden böyle bir şey söylesin ki?"

"Sana bundan neden bahsettiyse o sebepten, Zara. Bana zarar vermeye çalışıyor. Onu başka bir ofise gönderdiğim için bana kızgın ve bana saldırıyor. İnan bana, dersimi aldım." İki elini de teslim olurcasına kaldırdı. "İstediğin kadar öfkelenebilirsiniz. Buna hakkın var. Ama ben bir erkeğim ve ara sıra hata yapma hakkına sahibim."

Kalbim ona, Corinna'nın tek olduğuna inanmak istiyordu. Ama onu tanıdığım yıllar boyunca söylediği ve yaptığı diğer her şey, bir araya gelip artık inkâr edemeyeceğim kadar net bir tablo oluşturmuştu. Bir çapkın tablosu. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

"Zara, sevgilim, sen benim karımsın. Hiçbir yere gitmiyorum. Sen ve çocuklar benim dünyamsınız."

Harry konuşmaya devam etse de söyledikleri bir kulağımdan giriyor diğerinden çıkıyordu. Seçeneklerim nelerdi? İkinci kez başarısız bir evlilik yapmak? Çirkin bir boşanmada sosyete bağ-

lantılarımı kaybetmek? Oğlanlarla St Georges Road'daki evden ayrılmak? Aman Tanrım, *Tiny'den vazgeçmek*? İyi para kazanıyordum ama kolay ve keyifli hayatımızı mümkün kılan, birlikte kazandığımız paraydı.

Başımı kaldırıp baktığımda kalbim ona duyduğum sevgiyle doldu. Koyu gözleri bana umutla bakıyordu. "Sakın," dedim güçbela, "ama sakın onlardan birine âşık olayım deme."

"Mümkün değil Zara, sen tek..."

"Romantik saçmalıklar duymak istemiyorum. Harry, senden sadece bir söz istiyorum. Benden başkasına âşık olma." Sonra sesiimi alçaltarak konuşmama devam ettim. "Beni mahveder."

"Sana söz veriyorum," dedi Harry, ellerimi tutmak için uzandı. "Söz veriyorum, söz veriyorum. Seni mahvetmek istemiyorum. Seni yüceltmek istiyorum. Birbirimize mutluluk getirelim istiyorum."

Birkaç saniye ellerimi tutmasına izin verdim, sonra ellerimi çekip kanepeyi işaret ettim. "Bu gece yanında uyumayacağım," dedim. "Gururumu geri kazanmama izin ver."

Harry bir şeyler söyleyecek gibi oldu, belki de yine boş vaatlerde bulanacaktı, sonra vazgeçti. "Elbette," dedi. "İyi uykular."

Ertesi gün eve uçtum ve Harry uyduruk bir bahaneyle Canberra'da kaldı. Benden kaçınmak, öfkemin kendiliğinden yatışmasını beklemek istediğini biliyordum. İlişkimizin ilk yıllarında bu taktik her zaman işe yaramıştı. Ama bu sefer uçak camından dışarıyı izlerken tek düşünebildiğim, Corinna'yla mı, yoksa başka bir kadınla mı görüşüp arkamdan bana gülüyor olduğuydu. Yara ölümcüldü. Bundan sonra birbirimize karşı nasıl sevgi dolu ve rahat olacaktık? Tiny beni arabayla eve getirdiğinde gerçekten berbat haldeydim.

Sonraki birkaç gün oğlanlarla vakit geçirdim, dükkânda çalıştım, Double Bay'deki yerin kira sözleşmesini imzaladım ama tıpkı gençliğimde, düşükten sonra yaptığım gibi iki kişiymişim gibi davranıyordum. Dışarıdan bakanlar için sevgi dolu yuvası olan, başarılı ve gülümseyen bir iş kadınıydım belki, ama içten içe, aslında içi tamamen boşalmış, kusursuz sandığı hayali hayatının yavaş yavaş çöktüğünü izleyen, gözyaşlarını tutamayan küçük bir kız gibi hissediyordum. Tıpkı geçen seferki gibi iki kişi olma hissi beni korkutmaya başlamıştı. Avrupa moda trendleri hakkında konuşmamı dinlemeye gelen kadınlarla dolu bir bağış toplama yemeğindeydim ve içimdeki üzgün küçük kız tüm bunları dehşet ve korkuyla izliyordu. Orada ne yapıyordum? Bana dikkatle bakan tüm o gözler kimindi? Gaf yapmadan bunun üstesinden nasıl geleceğimi düşünüyordum? Bir şekilde atlattım, hatta insanlar konuşmamı çok beğendiklerini söyledi. Ama kendimi tualete attığımda bedenim titriyor, kalbim küt küt atıyordu ve her şey sahte geliyordu.

O gerçek dışı hissi, sıradan zamanlarda da beni ele geçirmeye başlamıştı. Sebzeleri toplarken. Bahçeyi hortumla sularken. Yatağı düzeltirken. Her seferinde kalbim küt küt atmaya başlıyordu ve öleceğimi düşünüyordum. Öyle anlarda gözlerimi kapatıp uzanıyor, geçene kadar kendi nefesimi dinliyordum. Bir gün Canberra'daki Harry'yi arayıp gerçekten hasta olduğum için en kısa sürede eve gelmesi gerektiğini söyledim.

Onu görmekten çok korkuyordum. Onu hem çok sevmek hem de dişlerini dökmek istiyordum. Ama Harry öğleden sonra saat üçte eve geldiğinde yatağında öylece yatıyordum ve beni endişeyele kollarına aldığımda rahatlayarak ağladım.

"Neyin var? Belirtiler neler?"

"Sanırım sorun kalbimde."

"Ne zaman başladı?"

“Ne zaman...” *Bana ihanet ettiğinde*, demek istedim. “Geleceği düşündüğümde oluyor.”

Harry doğrulup ellerimi ellerinin arasına aldı. “O zaman geleceği düşünme. Şimdiyi düşün. Bak. Parmaklarım.” Bunu derken parmaklarımı okşadı. “Altındaki yatak örtüsü. Tam şu anda güvendesin.”

Sözleri kendimi daha iyi hissetmemi sağladı ama sonra ne yaptığını hatırlayınca içimi yine korku sardı.

Harry bunu gözlerimde görmüş olmalıydı ki, “Tam burada, şu anda güvendesin,” diye tekrarladı.

Derin, titrek bir nefes aldım ve tenime değen tenine odaklandım.

“Sana söylemek istediğim iki haberim var, Zara. Korkutucu değil, söz veriyorum.” Bana bakıp gülümsedi. “Belki dikkatin dağılır.” “Söyle bakalım.”

“Kraliçe Juliana ile olan sohbeti hatırlıyor musun? Hollanda hükümeti, göçmenlerin Avustralya’ya getirebilecekleri konusundaki kısıtlamalarını hafifletti.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Ofisimin hesaplamalarına göre, ekonomimiz için yılda yaklaşık bir milyon sterlin.”

Gülümsemeden edemedim. “Gerçekten mi? Ah, ama bunun mimarı sadece ben değilim. Hepiniz orada oturup sonrasında politikadan konuştunuz.”

“Hikâyeyi anlatma şeklin etkiliydi, Zara. Seni orada istememin sebebi buydu.” Harry başını eğip elini hafifçe salladı. “Avustralya sana minnettar.”

Kıkırdamadan edemedim, neredeyse iki hafta süren korku ve umutsuzluğun ardından güldüğümü duymak çok tuhaftı.

“Diğer haber de biraz gelecekle ilgili... ama çok da uzak olmayan bir gelecekle.”

Göğsüm sıkıştı.

“Şişşt. İyi olacaksın, biliyorum çünkü işin içinde güzel bir elbise olacağına eminim,” dedi saçımı okşayarak. “Gelecek yıl haziranda ne yapıyorsun?”

“Sidney mağazası bir ara açılacak ama henüz bir tarih belirlemedik.”

“Güzel. Haziran ayını boş tut. Taç giyme törenine davet edildik.”

Doğruludum, tüm bedenimi bir heyecan dalgası sarmıştı. “Elizabeth’in taç giyme töreni mi?”

“Evet. Bay Menzies’le lüks koltuklarda oturmayacağız ama tüm Britanya Topluluğu Parlamento Komitesi temsilcileri davetli. Bir iki gün önce özel bir öğle yemeği verilecek ve ardından tören için Manastır’da olacağız. Tarihin yazıldığına şahitlik edeceğiz.”

Londra’ya gemiyle gitmenin haftalar sürdüğünü fark ettiğimde elbisemi planlamaya başlamıştım bile. “Harry, yeni mağazayla bu zor olacak. Aylarca uzakta kalamam ve zaten bir kira sözleşmesi imzaladık.”

“En iyi yanı bu. Bu sefer uçakla gidiyoruz.”

“İkimiz de mi? Ama bu hükümete bir servete mal olacak!”

“Hükümete bir servet kazandırdın, unutma,” dedi Harry kıkırdayarak. “Ve karım olmadan gitmeyeceğim.”

“Karım” kelimesi ellerimde pürüzsüz, güzel bir taş gibi duruyordu. Haftalardır hiç olmadığım bir şekilde beni kendime bağlamıştı. Koyu buklelerimin sardığı başımı omzuna yasladım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

“Seni incittiğim için özür dilerim, hayatım,” dedi saçlarıma doğru. “Çok, çok özür dilerim.”

“Seni affediyorum,” dedim ve vücudunun benimkine yaslandığını hissettim.

Kasım sonunun kavurucu sıcaklığında deniz havası âdeta ilaç gibi gelmişti. Kız kardeşim ve Betty'yle birlikte, Roy'un tasarlayıp inşa ettiği, Eliza Dağı'ndaki kayalıklara yaslanmış sahil evinin balkonunda oturuyorduk. Kurşuni gökyüzünün altında gümüş grisi Port Phillip Körfezi önümüzde uzanıyordu. Kesinlikle bir fırtına yaklaşıyordu. Şeker kamışı yelpazelerle kendimizi serinletirken Betty, sehpa buğu bırakan bir sürahidenden bize cin kokteylleri dolduruyordu.

"Hava çok sıcak!" dedi Betty belki üçüncü ya da dördüncü kez.

"Şehirden çıkmak için doğru haftayı seçtik," dedi Vieve.

Şehirden kaçış fikri Betty'ye aitti. Ona gözyaşları içinde, işle ve genel olarak hayatla başa çıkamadığımı itiraf etmiştim. O da Vieve'e haber vermiş ve toparlanmam için beni plaja götürmeye karar vermişlerdi.

Haftalar geçtikçe o korkunç korku nöbetleri azalmıştı ya da en azından nöbet geçirdiğimde ne yapacağımı biliyordum. Harry'yi bul, sakinleştirici sesiyle benimle konuşmasını sağla. Çalışma odasında çalışırken onu böldüğüm zamanların haddi hesabı yoktu ama bana olan sabrını bir kez olsun hiç kaybetmemişti. Yavaş yavaş kendimi sakinleştirmeyi, bir ayrıntıyı veya sesi fark edip his geçene kadar ona odaklanmayı öğrenmiştim.

Ama bunun altında, derin bir yorgunluk ve hüznün açığa çıkmıştı, tıpkı ağır bir masayı çekmeden fark etmediğiniz halı lekesi gibi. Bundan kurtulmak giderek zorlaşıyordu ve hayatımın her alanına öylesine nüfuz ediyordu ki herhangi bir şey yapmak zorunda olma düşüncesi beni yoruyordu. Siparişlerimi hâlâ teslim tarihlerine yetiştiriyor, oğullarımın ödevlerine yardım ediyor, etkinliklere katılıyordum ama tüm bunlar beni tüketiyordu. Bazı sabahlar yorgunluğumu atmaya çalışarak saat on, hatta on bire kadar uyuyordum.

İşte durumum böyleydi. Şu an bavullarımızı bir kenara bırakmış rahat oturma odasında otururken, havanın esmesini umuyorduk. Betty kadehini kaldırdı. “Zara’nın bize tatil yapma bahanesi veren sinir krizine içelim.”

“Sinir krizi geçirmiyorum,” dedim, ama bu konuda pek de haklı olduğumdan emin değildim. Bu terimi sadece laf arasında duymuştum ve benden çok daha kırılgan veya histerik kadınlar için geçerli gibiydi. “Öyleyse, bu benim ilk seferim değil. Hem geçen sefer gayet iyi toparlanmıştım.” Yine de kadehimi kaldırdım, Vieve de öyle yaptı ve ilk iki cin kokteyli boyunca çocuklarımızdan ve sosyetik bağlantılarımızdan bahsettik.

Üçüncüde Betty konuşmaya hazır olduğumu hissetti.

“Peki, bütün bunlara ne sebep oldu, hayatım? Neden sürekli bu kadar yorgun ve üzgünsün?”

Balkonun iki yanındaki selvi ağaçlarının arasından hoş bir rüzgâr esiordu. Kollarım ve göğüslerimin altı serinlemişti. “Söylemeye utanıyorum.”

Vieve eğilip elini dizime koydu. “Ben senin kız kardeşimim. Betty de onlarca yıldır arkadaşın.”

“Evet, benden daha utanç verici şeyler yapan kimse yoktur,” dedi Betty neşeli ama kırılgan bir sesle.

“Harry... başka bir kadınla yattı.” Sonra onlara tüm hikâyeyi anlatmaya başladım. Gözyaşlarım sel olup akarken acının yeniden alevlendiğini hissettim.

“Ah, şu zamparaya bak!” diye bağırdı Betty, konuşmamı bitirdiğimde sürahiye uzanıp içkimi doldurdu. “Sen çok güzel ve şık bir kadınsın. Ne aptal ama. Erkekler çok aptal.”

Vieve daha temkinliydi. “Canım, buna gerçekten şaşırdın mı?”

İç geçirdim. “Evet, o bir aptal ve hayır, şaşırmadım. Kesinlikle şoke oldum. Ama hayır. Şaşırmadım. Onu yıllardır tanıyorum. Beni kıskançlıktan çılgına çevirdiği ilk sefer bu değil.”

Vieve içkisini yudumladım kendini yelledi. Gözleri ufuktaydı. “Albay Fell ile evli olduğunu hatırlatmama gerek yok değil mi şey olduğu zaman?..”

“Pekâlâ, tamam,” dedim. “Ama Harry’nin beni, benim yaptığım gibi başkası için terk etmesini istemiyorum.”

“Ama bunu yapmayacağını açıkça belirtti,” dedi Betty. “Sadece biraz heyecan istemiş, yeni bir evlilik değil. Zara, sen onun için vazgeçilmezsin. Bu Corinna denen kadından galalarda ve yarış günlerinde yanında olmasını istemiyor, değil mi? Kraliçenin taç giyme törenine onunla birlikte katılmasını da istemiyor. Sen onun karısısın ve yanında güzel, başarılı ve iyi bağlantıları olan bir eşin olmasından hoşlanmadığını bir an bile düşünme. Bu, büyük planının bir parçası. Harry hırslı bir politikacı, ofisinden güzel bir genç kızla kaçarak itibarını çöpe atmaz.”

Bunu kafamda evirip çevirdim. Doğru olduğunu biliyordum ama kıskançlığın verdiği acıyı dindirmiyordu. “Zihnimde hep onları canlandırıyorum,” dedim.

“Şu hayal gücün seni hep belaya sokuyor,” diye yanıtladı Vieve. “O halde onları düşündüğün an başka bir şeye odaklan. Mesela taç giyme törenine gidişini hayal et. Ne giyeceksin? Hava nasıl olacak? Başka kimler gelecek? Böyle bir tarihin parçası olmak inanılmaz heyecan verici, ayrıca Harry’nin senin bildiğin şeyi nereye sokuşturduğunu düşünmekten çok daha büyük ve görkemli.”

Kendimi tutamayarak kıkırdadım.

“Vieve haklı,” dedi Betty. “Güçlü bir adamın eşi olarak bu durumu yaşayan ilk kadın sen değilsin ve kesinlikle son da olmayacaksın. Görmezden gel.”

“Ama canım yanıyor.”

“Evet, ama yine de istediğini elde edeceksin. Yol boyunca yaşanan birkaç küçük kırgınlık için aklım yitirmeye değmez.”

Uzaklarda gök gürleyince Betty, “Ah, şükürler olsun. Sıcak beni mahvediyor,” diye mırıldandı.

“Konuşmamız gereken bir diğer konu da ne kadar çalıştığın, Zara,” dedi Vieve ve Betty’le bakışmaları, bu konuyu benden habersiz konuştuklarını gösteriyordu.

“Magg için büyük bir yıl,” diye söze başladım ama Betty parmağını dudağına götürerek beni susturdu.

“Evet, bizim için büyük bir yıl,” dedi Betty. “Biz. Ortak bir iş yapıyoruz ve bu kadar uzun saatler çalışıp iş yükünü hafifletmeyi reddetmenle kendimi suçlu hissediyorum.”

“Ama yaptığım işi devretmek kolay değil,” diye itiraz ettim. “Ben tasarımcıyım.”

“Fırsat arayan birçok yetenekli genç kadın var,” dedi Betty. “Her gelinliği tasarlamak zorunda değilsin. Gelinliği çizip başkasına notlar veya talimatlar verebilirsin. Yine de denetleyebilirsin.”

“Ve Tanrı aşkına, Double Bay butiğini tasarlaması için başka birini tut,” diye ekledi Vieve. “Onlara bilgi ver yeter, gerisini onlar halleder. Aylarca elma yeşili ya da zeytin yeşili perdeler arasında karar vermeni dinlemek zorunda kalırsam dayanamam. Her kararı sen vermek zorunda değilsin.”

Betty ellerini havaya kaldırdı. “Çok haklı!” dedi.

“Bu kararları vermeyi seviyorum. Hayal etmeyi ve onları gerçekleştirmeyi seviyorum. Elbise çizmeyi de çok *seviyorum*. Bu işe böyle girdim.”

“Öyleyse elbise çizmeye devam et, ama bunu bu yaratıcı kararların bir kısmını elbise çizmeyi ve uyumlu perdeler seçmeyi seven başka bir kadına devretme fırsatı olarak düşün,” dedi Vieve, ardından ayağa kalkıp yanıma çömeldi ve kolunu terli sırtıma doladı. “Canım, şu anda seni mutlu etmiyor. Ve sen mutlu olmayı hak ediyorsun.”

“Magg’dan elini eteğini çekmeyeceksin,” dedi Betty. “Büyümesi için yer açmış olacaksın.”

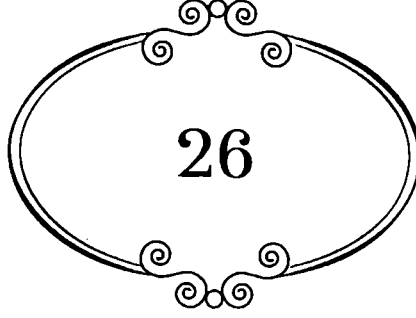
Rüzgâr yine esti, bu sefer yağmur kokuyordu. Başımı yukarı kaldırıp esintinin beni serinletmesine izin verdim. Kendimi hiçbir şekilde beklemediğim veya hazırlıklı olmadığım bir yol ayrımında hissediyordum. Hayatta kalmak istiyorsam hem evliliğime hem de işime farklı bakmalıyım. Betty ve Vieve haklıydı, bunu görebiliyordum ama hayal ettiğim hayattan vazgeçmek çok zordu: Magg’in vizyonunu tamamlamak ve yoldan çıkmayan bir koca.

“Ah, işte yağmur,” dedi Betty.

Gözlerimi açtığımda yağmur örtüsü denizin üzerinde ilerliyordu. Rüzgâr arttı ve sıcaklık hızla düştü.

“Cinini al, içeri girelim,” dedi Betty beni dürterek. “Şimdi bir karar vermek zorunda değilsin.”

Ama vermeliydim. Akıl sağlığını korumak için birkaç gelecek vaat eden tasarımcıyı işe almak gerekiyorsa, o zaman yapacaktım. Kocamı elimde tutmak için ara sıra yaptığı kaçamakları görmezden gelmek gerekiyorsa, o zaman bunu da yapacaktım.

Sabah yedi buçuk, Harry'yle benim bu kadar özenli giyinmemiz için oldukça tuhaf bir saatti. Harry kuyruklu takım elbise giymiş ve beyaz kravat takmıştı. Ben de beyaz saten işlemeli bir gece elbisesi giymiştim ve takı konusunda hiç çekingen davranmamıştım. Kulaklarım, boğazım ve bileklerim ısıldıyordu, hatta Betty'den ödünç aldığım bir taç bile takmıştım.

"Hazır mısınız?" dedi Harry, gergin ya da heyecanlıydı.

"Sanırım."

Otelimizin kapısı çalındı ve Harry açtı. Şoförün Savoy'un dışında beklediğini hatırlatacağını düşünmüştüm ama kahvaltımızı getiren garson oradaydı.

"Manastırda uzun bir gün olacak," dedi. "Davetlilerin çoğu yanlarında götürmek için yiyecek sipariş etti."

"Yiyecek mi?" diye sordum. Ama tabii ki. Taç giyme töreni neredeyse akşama kadar sürecekti.

Garson iki paket sandviçle iki çikolata uzattı. "Buyurun, bunlar size yardımcı olur."

"Teşekkür ederim, dostum," dedi Harry. "Zara, bunları çantana koyabilir misin?"

Garsonun arkasından kapı kapandı.

“Harry, hayır. Bu davet çantasını yanıma alıyorum. İçine sığmaz. Dur bakalım.” Paketleri elinden alıp smokin ceketinin iç ceplerine birer sandviç, pantolon ceplerine de çikolataları koydum.

“Bir de içecek bir şeye ihtiyacımız olacak,” dedi Harry sırtarak, ardından evrak çantasından cep matarasını çıkarıp servis arabasından konyak doldurdu.

“Çantama sigar,” dedim ve onu yanıma aldım.

Yağmurda bizi dışarıda siyah bir Rolls Royce bekliyordu. Araca bindikten sonra Westminster Manastırı’na doğru yola koyulduk. Aradaki mesafe iki kilometre kadar olmasına rağmen yol bitmek bilmemişti. Dünyanın dört bir yanından birçok devlet adamını getiren o kadar çok parlak siyah araba vardı ki. Londra sokakları, soğuk ve yağışlı havaya rağmen bayrak sallayıp tezahürat eden yoğun kalabalıkla doluydu. Kalbim, böylesine tarihi ve heyecan verici bir olayın parçası olmanın heyecanı ile küt küt atıyordu. Londra, yalnızca on yıl kadar önce çok şey yaşamıştı. Harry ile birlikte şehirde dolaşırken Blitz’den* kalma moloz yığınlarından ibaret olan birçok yer görmüştük. İngiliz halkının yeni genç kraliçelerine olan sevgisine böylesine kenetlenmiş olduğunu görmek beni mutlu etmişti. Harry’nin elini sıktım ve birbirimize sırttık.

Bu, şimdiye kadar birlikte yaptığımız seyahatler arasında en sevdiğimdi. Kanguru Rotası dedikleri rotada uçmak, normalde bir gemide katlanmak zorunda kalacağımız üç veya dört haftalık yolculuk yerine sadece üç gün sürdü. Melbourne’den Sidney’e, oradan Darwin’e, Singapur’a (geceyi orada geçirmiştik), ardından

* II. Dünya Savaşı sırasında 7 Eylül 1940 ile 11 Mayıs 1941 tarihleri arasında Birleşik Krallık’a karşı gerçekleştirilen Alman bombardımanına verilen isimdir. Birleşik Krallık genelindeki kasabalar ve şehirlere yapılan, sekiz ay süren bombardıman, 43.500 sivilin ölümüyle sonuçlandı. (ç.n.)

Kalküta'ya, Karaçi'ye, Kahire'ye (bir gece de burada kalmıştık), ardından Roma'ya ve son olarak Londra'ya gelmiştik. Yolculuğun bu kadar rahat ve kolay geçmesine şaşırmıştım. Harry'yle zamanımızı dışarıya, muhteşem yeni manzaralara bakarak, eve mektuplar yazarak veya sadece sohbet ederek geçirmiştik. Harry, bir "Super Constellation" olan uçağa bayılmış, bana onunla ilgili birçok ayrıntı anlatmıştı. Bense bej ipek jarse kumaştan tasarladığım seyahat elbisemin keyfini çıkarmıştım. Çok sayıda ürettirip hazır giyim koleksiyonumuzda satmayı planlıyordum; çok rahat, şık ve bakımı kolaydı. Tek sorun kemerin şeklini koruyamamasıydı, bu yüzden yeni genç tasarımcılarımızdan Erna'ya son versiyon için daha iyi kemer astarı kullanmamız gerektiğini söyleyecektim.

Böylece taç giyme törenine katıldığımızda keyfimize diyecek yoktu. Önümüzde sırayla duran araçlardan şık giyimli davetliler indi ve su birikintilerinin üzerinden atlayarak manastıra girdi. Sonunda sıra bize geldi. Arabadan indiğimde kapının etrafındaki çiçek yığınlarının tatlı, yoğun kokusu etrafımı sardı. Kalabalık için manastırın dört bir yanına stantlar kurulmuştu ve stantların ön tarafı da çiçeklerle doluydu. Cennet gibi kokuyordu.

Manastırın içi, muhtemelen tüm o taşlar yüzünden, beklediğimden çok daha soğuktu. Yerdeki mavi halılarla uyumlu koyu mavi kadife kaplı sandalyelerimize yerleştik ve manastırın ağır ağır dolmasını izledik (bir yandan çikolatamızı atıştırdık). Oturma alanı amfi şeklindeydi, bazıları çok yüksekteydi ama biz kralliyet ailesinin tam karşısında, zemin katta oturuyorduk, bu yüzden muhteşem kıyafetler giymiş birçok dük ve düşesi hayranlıkla izleyebiliyordum. İhtişam ve renkler –kadifeler, samur kürkleri, saten eldivenler, parlak kırmızı kuyruklar, taçlar ve elmasla yakutlardan oluşan kolyeler– o kadar etkileyiciydi ki herkesin yerleşmesi ve habercilerin borazanlarını çalması uzun sürse de izlerken hiç sıkılmadım.

Sonra manastır kapısı açıldı ve kraliçe etrafında altı nedimeyle birlikte içeri girdi. Elbette dikkatimi çekmişti... Gümüş altın işlemlerle süslenmiş, inciler ve elmaslarla baştan sona bezeli beyaz saten bir elbise giymişti. Kenarları samur kürkle çevrili uzun mor pelerini ve baştan ayağa ışıldamasını sağlayan o göz kamaştırıcı mücevherleriyle âdeta bir ışık huzmesi gibiydi. Ama en çok da gençliği, kadınsılığı ve savunmasız hali dikkatimi çekti. Üstlendiği iş çok büyüktü. Benim iş sorunlarım onunkinin yanında çok önemsiz kalıyordu. Magg'in itibarını koruyacak kadar hayal gücüne sahip ve yönlendirmeleri iyi karşılayan iki genç tasarımcı bulmak kolaydı. Double Bay mağazasının iç dekorasyonunu Betty'nin Sidneyli bir arkadaşına gönülsüzce de olsa devretmiştim. O da verdiğim talimatlara göre çok iyi iş çıkarmıştı. Bu sayede geçişi kolayca atlatmış ve ruh halim gözle görülür şekilde düzelmişti. Ama karşımdaki bu genç kadın *hiçbir zaman* aynı şekilde yetki devredemez ve geri adım atamazdı. İngiltere ve Britanya Topluluğu Kraliçesi'ydi ve tüm bunları üstlenmek için fazlasıyla narindi. Sonunda tacı başına koyduklarında ve boynunu ağırlıktan bükmek zorunda kaldığında içim acıdı.

Küçük kızların prenses ve kraliçe olmayı hayal ettiğini biliyordum ama kimsenin bu kadar sorumluluk isteyeceğini sanmıyordum. Hafifçe iç çektim, tüm bunları izlerken bir yandan Harry ile cep matarasını sırayla alıp birer yudum konyak içiyorduk. Acaba Harry de benimle aynı düşüncede mi diye merak ettim, sonra vazgeçtim. Harry'nin adı Bay Menzies'in veliahdı olarak birden fazla kez geçmişti ve elbette o da en üst düzey görevi üstlenmeyi hayal ediyor olmalıydı. Bunu düşünmemeye karar verdim. Başbakanın karısı olmak, işlerimin yanında imkânsızdı ve o genç, narin kadının dünyanın yükünü taşımasını izlemek beni yormuştu.

Sonunda kraliçe manastır koridorunda yürüyüp İngiltere Tahtı'na oturduğunda, org çalmaya başladı ve hepimiz ayağa kalkıp

tezahürat ettik. Dışarıdan yükselen tezahürat ve bağrıışmaları duyabiliyorduk. Tüm dünya sevinçle yankılanıyordu, sonra büyük bir patlama sesi duyuldu. Kraliçe II. Elizabeth'i selamlayan yirmi bir topun ilki...

O gece Londra'nın dört bir yanında kutlamalar vardı. Bütün publar doluydu ve Savoy'daki otel odamızdan şafak vaktine kadar süren "Tanrı Kraliçe'yi korusun!" nidalarını duyabiliyorduk. Ertesi gün geç saate kadar uyudum ama Harry her zamanki gibi erkenden kalkıp belgelerinin başına geçti. Bu adam sanki çelikten yapılmıştı.

Tiny nadiren hastalanırdı ama hasta olduğunda beni kaosa sürüklerdi. Hiç şikâyet etmezdim çünkü izin aldığı için kendini kötü hissetmesini istemezdim ve Harry'nin Canberra'da olduğu bir perşembe günü, mutfak masamda oturan üç genç oğlan ve iki genç moda tasarımcısının çalışmalarını denetlerken akşam yemeği için patates soyuyordum. Normalde tasarımcılarla Magg'de olurum ama onlar da nezaket gösterip evde bana katılmışlardı. Bir düğün için tasarım yapıyorduk ve evlenecek kişi Harry'nin arkadaşı olduğu için projeden gözlerimi ayırmak istemiyordum. Ayrıca Nicky –artık Nick diye çağrılmayı tercih ediyordu– son sınıftaydı ve Harry gibi hukuk okumaya kararlıydı; Sam ve Andy de ondan geri sayılmazdı. Ödevlerinin ne hakkında olduğunu bilmiyordum ama onları izlediğimi bildiklerinde daha verimli çalışıyor gibiydiler.

Patatesleri dilimleyip ellerimi önlüğüme kuruladım. Herkes gayretle ve sessizce çalışırken bir an etrafa baktım. Çocuklar neredyse yetişkindi ama bebek yüzlerini hâlâ görebiliyordum. Andy ve Sam'in çenelerinde birkaç sivilce vardı ama bunun dışında her

zamanki gibi parlak gözlü ve yumuşak dudaklı görünüyorlardı (ve Harry'nin tıpatıp aynısıydılar ama fark eden varsa da bunu kendilerine saklıyordu). Nick'in kaşlarının etrafında hayran olduğum bir ciddiyet oluşmuştu. Çok anlamlı bir yüzü vardı ve çok zekiydi. Onlara bakarken kendimi gülümserken buldum.

"Ne oldu?" dedi Nick, bana bakıyordu.

"Hiçbir şey. Sadece üçünüzün ne kadar muhteşem ve zeki olduğunuzu düşünüyorum."

Sam gözlerini devirirken Andy gülümsemesini gizledi.

"Ben neyim?" Konuşan, yardımcı tasarımcılarımdan Erna'ydı.

Güldüm. "Ah, evet, sen de öylesin. Deirdre de öyle. Bir bakalım, neler yapmışsın."

Masanın etrafında dolaşıp herkesin işini kontrol ettim, sonra koridorda telefonun çaldığını duydum.

"Sam, matematik ödevini bitirdiysen, büyük tencereyi suyla doldurup ocağa koyar mısın?" diye seslendim.

Arayan Allison Busst'tı.

"Canım, nasılsın?" dedim. Hayallerindeki adaya yaptığımız dört ziyaret sonrasında artık yakınlaşmıştık. Bu kadının beni sakinleştiren yumuşak bir havası vardı.

"Çok iyiyim ve biraz da heyecanlıyım," dedi.

"Ah, ne oldu?"

"Önce kötü haber. Bedarra'yı satıyoruz."

"Hayır!" Aklım hemen güneş ışığı ve kelebeklerle çevrelediğimiz şelalenin altında Harry ile çıplak durduğumuz ana gitti. Bunu bir daha asla yapamazsam çok üzülürdüm.

"Ama sakın ol, henüz değil. Önümüzdeki bir yıl içinde çünkü... anakarada, tam sahilde başka bir yer satın aldık ve yeni bir ev inşa etmemiz gerekiyor. Dönümlerce arazi aldık ve Zara, hâlâ dönümlerce arazi var."

Allison orada bir ev sahibi olma isteğimi biliyordu. “Gerçekten mi? Nerede?”

“Bingil Körfezi. Ah, çok güzel Zara. Bedarra kadar güzel ama ulaşımı çok daha kolay. *Mutlaka* arazi almayı düşünmelisin. Çok ucuz! Adamın numarasını vereyim mi?”

“Evet. Evet! Bir kalem bulayım.” Çekmecede tükenmez kalemle kâğıt aradım ve Charlie adındaki adamın numarasını yazdım.

Bu sırada Allison tüm süreci anlattı. “Arsa plajı da kapsıyor ve henüz kimse satın almadı. Hâlâ devlet arazisi ve tüm haritalarda bu şekilde işaretli, bu yüzden Charlie’yi araman yeterli, o da açık artırmaya çıkarmak için başvuruda bulunacak.”

“Açık artırma mı? O zaman başkası satın alabilir.”

“Evet, sanırım tek risk bu.” Allison’ın sesinden kaşlarını çatıldığını duyabiliyordum. “Tanrı bilir nasıl komşularımız olacak. Ama ya sen ve Harry olursanız?!”

Hayal edebiliyordum. Çok kolaydı. Küçük bir ev inşa edebildik ve oğlanları, Betty, Roy ve küçük kızları Victoria’yı, Vieve’i veya kardeşlerimi ve ailelerini yanımıza alabilecek kadar yer olurdu... Ama en çok da Harry’yi *dışarı* çıkarmayı hayal ediyordum. Herkesten uzağa götürmeyi. Canberra’da olduğu haftalardan nefret ediyordum. Onun yokluğunda sürekli mide ağrısı çekiyordum. Başka kadınlarla görüştüğünden şüpheleniyordum ya da en azından sabah üçte uyanırsam öyle olduğunu hayal ediyordum. Bizimle evdeyken veya birlikte uzaktayken her şey yolundaydı.

Aylar sürdü ama sonunda Bingil Körfezi’ndeki arazi açık artırmaya çıktı. Allison’ın arkadaşı Charlie o gün benim için tüm işleri halletti ve tek teklif veren bizdik. Ayrıca arazi öyle ucuzdu ki Charlie’ye anlaşılmada veya arazide bir sorun olup olmadığını sordum.

“Timsahlar,” dedi neşeyle. “Nehirden uzak durduğunuz sürece her şey yolunda gidecektir.”

Bunu Harry ile şampanya içerek kutladık ve tam sahilde bir kulübe inşa edilmesi için planlar yaptık. Yüz otuz dönümlük yağmur ormanı – timsahlarla dolu cennetimiz.

Hava sahası dış seyahatler için açıldığından, yani bakanların daha kolay yurt dışına çıkabildiği zamandan beri, sanki Harry'yle yaptığımız tek şey seyahat etmektir. İpek jarse seyahat elbiselerim kesinlikle çok işe yaradı. Dünyada bu kadar çok yeri –diğer insanların nadiren gittiği veya asla gidemeyeceği yerleri– görmekten minnettar olmam gerektiğini biliyordum ama çoğu zaman hiçbir şey yapmadan oturmak istiyordum. Harry, Melbourne'den Gana'ya uçup uçaktan inip doğrudan bir toplantıya girebiliyor-ken, ben hep yorgun argın geride kalıyor, zorla gülümsüyor ve konuşmaları takip edemiyordum. Farklı zaman dilimlerine geçmek onu pek etkilemiyor gibiydi ama beni fazlasıyla etkiliyordu.

Buna katlanıyordum.

1950'lerin ortalarında gittiğimiz yerlerin hepsi birbirine karışmaya başladı. Nerede olduğumuzu ancak giydiğim elbiselerden hatırlayabiliyordum. Beyrut'ta öğle yemeğinde beyaz bir gömlek elbise. Singapur'da bir galada marmelat rengi şifon gece elbisesi. Roma'da ipek tüvit takım elbise. Cenevre'de mavi beyaz kareli pamuklu bir elbise. Londra'da bej ve kahverengi çiçekli ipek elbise ve palto. Konsolosluklara ve elçiliklere girip çıkıyor, resmi davetlere katılıyor, güneşin altında ayaklarım şişene kadar geçit törenlerini izliyor, donanma üslerine gidip geliyorduk. Bir de Bangkok'ta, Harry'yle birlikte ne olup bittiğini hâlâ tam hatırlayamadığım çılgın bir kokteyl gecesi yaşamıştık, o kadar sarhoş olmuştuk ki otele nasıl döndüğümüzü bugün bile bilmiyorum. Partide oldukça dikkat çekici bir kostüm giymiş dansçıyı hatırlıyordum; üzerinde

mücevherler ve altın işlemelerle ağırlaşmış, kalın pileli ipekten sert bir korse vardı. Sarhoş halimle geç saate kadar o kostümü çizmeye çalışmıştım. Ertesi sabah çizimimi incelediğimde, sanki bir çocuk çizmiş gibi görünüyordu.

Gittiğimiz her yerde seyahatin hakkını veriyordum. Bangkok'ta ipekler, Seul'de jakarlar, Paris'te şifonlar, Roma'da kalın pamuklu kumaşlar almıştım. Gördüğüm her şey benim için ilham kaynağıydı; Singapur'daki begonvillerin çılgın rengi, Çin teknelerindeki yelkenlerin şekilleri veya Rangoon'daki altın tapınak çatısının parıltısı.

İsimleri nadiren hatırlardım, bazen ayakta uyuyakalırdım ama iyi bir eşin yapması gerektiği gibi Harry'nin yanında durdum. Harry partinin lideri ve evin reisi olarak yetiştirilmişti ve ne kadar uyumuş olursa olsun her sabah aynı saatte uyanıp çalışmaya koyulurdu. Hep çalışıyordu. Benimse tek yapabildiğim uykulu gözlerle izlemek ve kendi yatağımı özlemektir.

Sanırım en kötü yanı, en azından benim için sıkıcı olmasıydı. Kendimi sık sık diğer kadınların, benimle aynı durumda olan eşlerin arasında bulurdum. Sohbetimiz fena sayılmazdı, her zaman Magg'den bahsetmem istenirdi (her davette Magg tasarımlarını giyerdim ve genelde odadaki en iyi tasarım kıyafetler benim üzerimde olurdu, sadece Fransız elçiliğindeki bir davette herkesin Dior giydiğini görünce emin olamamıştım). Ama buna rağmen bana gerçekten benzeyen pek az insanla tanışmıştım. Herkesle iyi geçinebilirdim ama bulunduğumuz koşullar altında bir dost edinmek imkânsız görünüyordu.

Bu tür etkinliklerde erkeklerin sayısı kadınlarınkinden daha fazla olurdu ve erkekler bizimle hiç konuşmazdı. Kendi küçük tartışma gruplarını kurup bizi görmezden gelirlerdi. Biz birer süs eşyasıydık.

Harry'yle nadiren uzun ve sıkıcı konuşmalar sırasında yan yana oturur, el ele tutuşurduk. Harry'nin en sempatik özelliklerinden biri, insanların görevleri için kullanılan uzun ve karmaşık unvanlarla alay etmesiydi. Harry hemen hafifçe kıkırdamaya başlardı, kıkırdaması beni de tetiklerdi ve gülmemek için tırnaklarımızı birbirimizin avuçlarına geçirmek zorunda kalırdık. İspanya'daki bir halk konuşmasında sunucu, bir beyefendiyi "Sayın Bakan Müsteşar Yardımcısı Vekili ve Bakanlar Kurulu Müsteşar Yardımcısı Vekili" olarak tanıttığında, histeriye kapılmamak için kendimizi zor tutmuştuk.

Kötü günler ne yazık ki daha yaygındı ve en kötüsü 1957'de Paris'te, Fransız bakanın sekreteri dışında tek kadın olduğum bir öğle yemeğiydi. İki beyefendinin arasında oturuyordum ve sanki tamamen yalnız kalmış gibiydim. Karşımda oturan Harry, beni tamamen görmezden gelerek derin bir sohbeta dalmıştı. Suçluluk duygusuyla yemeğimi yiyordum, ne yazık ki tüm o zengin yemekler ve tuhaf saatler yüzünden seyahatlerde kilo almıştım. İçten içe Harry'ye kızmamak elde değildi. Neden buradaydım ki?

Otele dönerken öğle yemeğinden keyif alıp almadığımı sordu.

"Keyif almadım," dedim. Paris'i saran Seine Nehri üzerindeki o muhteşem köprülerden birinde yürüyorduk. Gökyüzü griydi ama hava yeterince sıcaktı, paltolarımızı giymek yerine elimizde taşıyorduk. "Gerçekten Harry, kimse benimle konuşmak istemiyorsa neden böyle etkinliklere katılmak zorundayım?"

"Ne olur ne olmaz," dedi.

"Benim için ne kadar sıkıcı olduğunun farkında mısınız?"

"Ama iş bu," dedi Harry. "Sence benim dahil olduğum sohbetler hep heyecan verici mi? İş gülümsemek, güzel davranmak ve iyi niyet yaratmaktır. Hem konuştuğum o beyefendi bu akşam ikimizi de operaya davet etti..."

"Harry, hayır. Opera olmasın. Lütfen, *lütfe*n operaya katlanmak istemiyorum! Buna dayanamadığımı biliyorsun." O uzun ve sıkıcı öğle yemeğinden sonra bir opera salonuna kapatılıp kalma fikriyle kalbim gerçekten hızla çarpmaya başlamıştı. Orada oturup sıkılacağımı ve hiçbir şey anlamayacağımı şimdiden biliyordum.

Harry durup bana döndü. Köprünün sonuna gelmiştik, bir adam satılık eski kartpostallarla dolu arabanın önünde oturuyordu. Yere kuş yemi serperken binlerce güvercine benzeyen kuş etrafına üşüşmüştü.

"Ne oldu?" diye sordum Harry'ye, meydan okurcasına.

"İş bu. Operaya gitmek..."

"Benim işim değil. Senin işin."

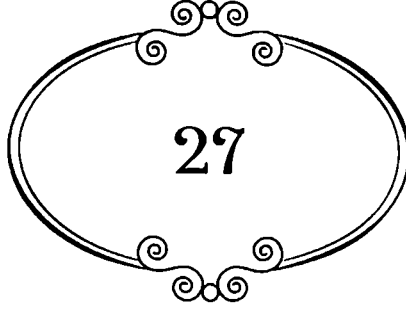
"Zara..." Sesine bir uyarı tonu hâkimdi.

"Başka kadınların olduğu, biriyle konuşabileceğim, hatta güzel sanat eserlerine bakabileceğim etkinliklere katılmaktan çekinmem. Ama benden orada bir kütükteki yosun gibi öylece oturup can sıkıntısından ölmemi bekleyemezsin. Nasıl biriyle birlikte olduğunu bilmiyor musun? Ruh, mizah anlayışı ve çılgın, yaratıcı beyni olan bir kadın. Neden sessiz sedasız ve içten içe ölüyormuşum gibi beklememi istiyorsun?" Sesimi yükselttiğimi ancak kartpostal satıcısının bize baktığını görünce fark ettim.

Harry hafifçe homurdanıp "Sakinleşmen gerektiğini anlıyorum," dedi. "Ben uzun yoldan geri döneceğim, seninle sonra otelde buluşuruz." Ardından hafifçe başını salladı ve geldiğimiz yoldan geri yürüdü.

Öfkeden kudurmuştum. Peşinden koşup boğazını sıkmak istiyordum. Bunun yerine homurdanıp kendi kendime küfrederek otele geri döndüm, resepsiyon görevlisine doğru yürüyüp "Bu öğleden sonra Roma'ya bir uçak bileti ayırtmam gerekiyor. Yardımcı olabilir misin?" dedim.

Akşam dokuzda Roma Havaalanı'ndan Grand Hotel'e taksiyle gidiyordum. Hızla geçerken sokak fenerlerine, dükkân ve restoranların ışıklarına baktım ama o gece tek başıma dışarı çıkmaktan çok çekiniyordum. Harry'ye bir not bırakmıştım ve öfkelenmesi umurumda değildi. Şu anda o, neredeyse hiç tanımadığı insanlarla birlikte bitmek bilmeyen bir operaya mahkûm olmuşken, ben lüks süitimin penceresinin yanına çektiğim şezlonga uzanmış, buzlu şampanyamı yudumluyor ve tarifsiz bir özgürlük hissiyle keyfime varıyordum.

Otel, zengin ve göz alıcı insanların şık kıyafetleriyle salındığı Via Veneto'ya kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Ertesi sabah caddede dolaştım ve kahve kokusuyla sarmalanmış dolu bir kafe buldum. Yarım ay şeklinde, içi fıstık kremasıyla dolu bir hamur işi olan *cornetto* yedim. Son derece lezzetliydi ve her lokmasının tadını çıkardım, yanında da doyurucu acı bir espresso içtim. Harry'nin kahvaltıda çay eşliğinde kızarmış ekmek üzerinde yumurta yediğini düşündünce Roma'da olmak iki kat daha şatafatlı geldi.

Etrafı dolaştım. Trevi Çeşmesi'nde oturup insanları izledim. Mağazaları, özellikle de butikleri görmek için Via del Corso'ya doğru yola koyuldum. Motorlu İtalyan erkeklerinin arasından sıyrıldım. Sonra bir kuaför salonuna yaklaşıp durdum. Yerleri süpüren tombul, koyu saçlı bir kadın olan kuaför, başını kaldırınca dükkânın kapısından beni gördü. Yüzünde koca bir gülümsemeyle içeri girmemi işaret edince *neden olmasın*, diye geçirdim içimden.

Benim zayıf İtalyancam ve onun zayıf İngilizcesi sayesinde ne istediğimi bulmayı başardık. Daha kısa ve daha açık renk. Artık ne saç kabartmalarına ne tokalara ne de saç spreyine gerek vardı. Oldukça şık görünen, açık kahverengi küt kesimli saçlarımla uçup

gidecekmişim gibi hissederek dışarı çıktım. Bu halimi öyle çok sevmiştim ki bir butiğe uğrayıp açık pembe ipek bir Schiaparelli elbiseyle nar rengi kadife bir palto aldım.

Günün sıcaklığı kendini hissettirdiğinde otele döndüm, biraz daha buzlu şampanya içtim ve sonra alacakaranlıkta yeniden Via Veneto'ya gitmeye karar verdim. Barları ve gece kulüpleriyle meşhurdu ama hiçbirine girmek istemiyordum, zaten bunun için çok erkendi. Sadece bu ışıltılı, göz alıcı sokağın atmosferini içime çekmek ve bir iki film yıldızı görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

“Bella!” Bir erkek sesiydi ama bana seslenilmediğini düşünerek yürümeye devam ettim.

“Bella!” diye tekrar seslendi. Bu sefer hızla yaklaşan ayak seslerini duyunca dönüp çantamı biraz daha kendime doğru çektim.

Adamla yaşıt görünüyorduk, belki birkaç yaş küçüktü. Şakakları ağarmış olsa da gür siyah saçları, kare çenesi ve masmavi gözleri vardı. İtalyanca uzun uzun bir şeyler söyledi ama ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ama bir hırsıza benzemediği için ona anlamadığımı, sadece İngilizce konuştuğumu berbat telaffuzlu İtalyancamla anlatmaya çalıştım ve o da hemen İngilizce konuşmaya başladı.

“Seni daha önce burada görmediğimi söyledim ve şehirde rehber ister misin diye sordum,” dedi, aksanı yoğun ama çekiciydi.

Bunun, benden para koparmak için bir tür tur rehberi numarası olup olmadığından hâlâ emin değildim, bu yüzden, “Hayır, teşekkür ederim,” dedim.

“Peki seni akşam yemeğine çıkarsam?” diye sorunca sonunda niyetini anladım. Benden kendisiyle vakit geçirmemi istiyordu. Romantik bir şekilde. Eldiven taktığım için alyansımı görmemişti.

* (İt.) Tatlım, güzelim. (ç.n.)

Bir an duraksadım. Yani bir ara yemek yemem gerekiyordu ve Roma’da yakışıklı bir yabancıyla restoranda oturmak oldukça cezbedici görünmüştü.

“Düşünüyor musun?” dedi gülümseyerek. “Neden şans vermiyorsun?”

“Evet, neden olmasın?” diye söyleyiverdim ama anında pişman oldum, gerçi bir yanımda özgürlüğün heyecanı doluydu. Bekâr olduğumu, istediğim kişiyle akşam yemeğine gidebileceğimi hayal ettim.

“Öyleyse bu taraftan,” dedi kolunu koluma dolayarak. “Erkek kardeşimin yan sokakta bir restoranı var. Adın ne?”

“Zara,” dedim, sonra da bir isim uydurmadığım için kendime kızdım. Gerçekten özgür olsaydım, herhangi biri olabilirdim: Vanessa ya da Annie. “Senin?”

“Matteo,” dedi. “Zara, hoş isimmiş. Çok sıra dışı.”

“Evet, ben de hiç denk gelmedim.”

Caddeden sapıp dar bir ara sokağa girdik. Karanlıkta gölgeleri aşırı büyümüş pencere saksılarından sular damlıyordu. Ama beni öldürmek için bir yere mi götürüyor diye düşünmeye fırsat bulamadan mumlarla aydınlatılmış ve pencerelerinde dönen sarı camlar olan loş, küçük bir restoranın kapısını iterek açtı. Henüz erken olduğu için masaların çoğu boştu.

“Angelo!” diye seslendi Matteo ve çok daha yaşlı ama gür saçlı bir adam çıkageldi. Uzun uzun kucaklaşmalar ve İtalyanca sohbet havayı doldurdu. Angelo beni beğeni dolu gözlerle tepeden tırnağa süzdü ve dürüst olmak gerekirse, yeni saç stilimin bana verdiği özgüvenden miydi bilmiyordum ama Tanrım, beğenilmek harika bir duyuydu. Angelo bizi تنها bir masaya götürdü. Pembe altın alyansımın soldakinin içinde kalmasına dikkat ederek eldivenlerimi çıkardım ve katlayıp çantama koydum. Matteo bize

bir sürahi kırmızı şarap ısmarlayıp İtalyan yemekleri seçti, sonra dikkatini bana verdi.

“Güzel yabancılarla tanışmaya,” dedi kadehini kaldırarak.

Kadehimi onunkiyle tokuştururken *Buna içerim*, demeyi düşündüm ama birden kendimi suçlu hissettim. Bu yüzden sadece gülümsemekle yetindim.

“Seni Roma’ya getiren nedir?” diye sordu Matteo.

Bir an durakladım. Gerçeğin bazı kısımları uygun olmazdı ama diğer yanı iş görürdü. “Moda tasarımcısıyım,” dedim. “Avustralya’nın en iyi üç moda evinden birinin sahibiyim. Seyahat ederken kumaş ve ilham ararım. Tam bu esnada bana seslendin.”

Matteo elini kalbine götürdü. “Ah, sana baktığımda sıradan bir kadın olmadığını anlamıştım. Biz İtalyanlar stili severiz. Şey...” Kıkırdadı. “Bazılarımız sever.”

“Peki ya sen?” diye sordum. “Ne iş yapıyorsun?”

“Geçimimi mi sağlamak için? Hastanede çalışıyorum. Ruhum için? Resim yapıyorum.”

“Ne tür resimler?”

“Yağlıboya, suluboyayı da severim.” Sandalyenin arkasına astığı deri çantasına uzanıp içinden çıkardığı küçük defteri bana verdi.

Defteri incelemeye başladım. Sayfalar sert ve şişmişti ama her sayfa suluboyayla resmedilmiş bir Roma manzarasını sunuyordu. “Bunlara bayıldım,” dedim. “Çok tarz duruyor.”

“Ah, kalbim sevinçten yerinden fırlayacak.”

Birlikte küçük defteri incelerken bana tasvir edilen yerlerden, o yerlerden edindiği hikâyelerden bahsetti, sonra seyahatlerimi sordu. Ailelerimizden de bahsettik; onun üç kızı, benimse üç oğlum vardı. Boşanmalarımızdan, yaratıcı fikirlerimizin geleceğine dair hayallerimizden konuştuk. Harry’nin adını hiç anmadım, ne

ilk başta, ne ana yemekte ne tatlıda ne de içtiğim dört kadeh şarabın herhangi birinde.

Belki de şarap yüzündendi ama içimde ufacık da olsa suçluluk yoktu. Harry'nin bu oyunu oynadığı, onu açıkça arzulayan birinin karşısına oturup keyfine baktığı tüm zamanları düşündüm. Hatta harekete geçtiği anları...

Peki, ben harekete geçecek miydim?

Bu soruyla âdeta elektrik çarpmışa dönünce sandalyemi geriye ittim. "Özür dilerim," dedim.

"Ne oldu, *bella*?"

"Çok üzgünüm. Yapamam... Yapamam..."

"Ne yapamazsın?" Matteo yüzünde rahat bir gülümsemeyle tekrar oturmamı işaret etti ama tekrar oturursam ne olacağını biliyordum. Bu, ne olursa olsun evet demenin bir versiyonuydu ama ben evli bir kadındım, kocamdan bir anlık öfkeyle kaçmıştım ve kısa bir tartışmayı yıllarca pişmanlık duymama neden olacak sadakatsizliğe dönüştüremezdim.

Kalıp konuşmak ve beni resimlerini görmem için evine davet etmesini mi istiyordum? Elbette. Dudaklarının dudaklarımda olmasını istiyor muydum? Hiç şüphesiz. Harry böyle bir özveri gösterir miydi? Pek olası değil. Ama ben Harry değildim; ben bendim. Aşkın olmadığı yerde seksin zevki olmazdı. Çantamı kaptım ve tek kelime etmeden çıktım.

Matteo peşimden gelmedi. Belki de bunu her akşam yapıyordu. Nasıl geldiyse öyle de gider.

Ertesi gün Paris'e döndüm ama bunu süklüm püklüm yapmadım. Muhteşem yeni saçıyla başımı dik tuttum. Schiaparelli elbisem ve nar rengi paltomla otel odasına daldım. Harry hemen ayağa fırlayıp çaresizce iki elimi tuttu. Ona beni ilgilendirmeyen ya da konuşacak tek bir kadının bile olmadığı davete bir daha asla gitmeyeceğimi söyledim. O da Tony'ye yaklaşan tüm etkinliklerin

davetli listelerini gözden geçirip buna göre düzenleme yapmasını söyleyeceğini belirtti.

Ayrıca bana güzel görüldüğümü söyleyip beni yatağa taşıdı. Harry ve ben barışmayı her zaman severdik.

Avustralya'daki evimize döndüğümüzde John ve Allison'ı ziyaret ettik, ardından kendi evimizi görmeye gittik. Bingil Körfezi'ndeki plaja bakan oldukça sade bir kulübeydi. Çocuklar bayılmıştı... Eh, artık delikanlı olmuşlardı. Nick üniversiteden bir kız arkadaşını getirmişti. Kız modaya bayılıyordu, bu yüzden çok iyi anlaştık ve ona eğitiminin sonunda bir iş sözü verdim.

Seyahat açısından Harry'nin Britanya Topluluğu'ndaki ve göçmenlik bakanı olarak görev yaptığı 1958 biraz daha sakin bir yıldır. Fırsat buldukça kuzeye gittik, gerçi Harry sık sık Tony'yi de getiriyor ve biz yokken çalışmaya devam ediyordu. Sabahları yazışmalar. Saat ikiye kadar telefon görüşmeleri. Sonra Johnny'yi bulur ve zıpkınla balık avlamaya giderlerdi. Bu da beni köpekbalıkları, timsahlar ve diğer deniz yaratıkları konusunda endişeden deliye döndürürdü. Tasarımlar üzerinde çalışıyor, Allison'la kokteyller içiyor, oğlanlarla kriket oynuyor veya uzun zaman önce ölmüş kral ve kraliçelerin skandallarını anlatan korkunç romanlar okuyordum. Her gece kocam yanımda hafifçe horlarken denizin sesiyle uyuyordum ve çok mutlu bir yıl geçirmiştik.

Kasım ayında, Harry beklenenden bir gün önce, öğleden sonra Canberra'dan eve döndü. Tüm tasarım çizimlerimi "saklanacaklar" ve "atılacaklar" diye ayırma gibi devasa bir işe girişmiştim. Yüzlercesi Magg'in arka odasındaki kutularda duruyordu. Betty sonunda üzerlerine takılıp düşmekten bıktığı için ya kutuların ya

da kendisinin gideceğini söylemişti. Ben de kutulardaki tasarımları yemek masasına yaymış inceliyordum. Evimiz, eve dönen bir kocanın görebileceği durumda değildi.

“Harry!” diye bağırdım.

“Ben yokken böyle şeyler yapıyorsun işte,” dedi gülümseyerek. Alnımı öptü, şapkasını çıkarıp evrak çantasını yere bıraktı. “Özür dilerim, seni aramalıyım.”

“Akşam yemeğine kadar her şeyi halletmiş olurum,” diye söz verdim. Böyle bir planım yoktu, aslında çocuklara ailemin evine yemeğe götüreceğime dair söz vermiştim, böylece bütün gece çizimleri ayırıp işi bitirebilecektim.

“Sorun değil. Lütfen endişelenme.” Harry masanın ucundaki sandalyeye çöktü ve kâğıtlara baktı. “Bunca zamandır çok yoğun-
dun,” dedi. “Seninle gurur duyduğumu biliyorsun. Yeterince söyleyemediysem özür dilerim.”

“Teşekkür ederim, sevgilim,” dedim ama bazen Canberra’dan döndüğü zamanlarda bana iltifat ettiğinde, başka kadınlarla görüştüğü için suçluluk duyduğundan endişeleniyordum. Onun hayranlığının tadını asla tam olarak çıkaramıyordum. “Neden eve erken geldin?”

“Yarınki toplantıları iptal ettim. Seninle konuşmam gerek. Tavsiyeni mi istiyorum, yoksa sadece dinlemene mi ihtiyacım var, bilmiyorum.”

Başımı salladım ve elini tuttum. “Seve seve dinlerim. Fikrimi açıkça dile getireceğimi biliyorsun.”

“Henüz pek kimse bilmiyor... Aslında bunu öğrenen sadece dördüncü kişi olacaksın.” Harry uyarırcasına bir parmağını kaldırdı. “Dedikodu yok.”

“Söz veriyorum.”

“Arthur Fadden, Bob’la emeklilik hakkında konuştu,” dedi Harry. “Bob da bana maliye bakanı görevini üstlenmeyi düşünüp düşünmeyeceğimi sordu. Sen bir politikacının karısı olarak bunun ne anlama geldiğini anlayacak kadar uzun süredir içindesin.”

Elbette biliyordum. Bir başbakan maliye bakanını seçtiğinde, halefini de belirliyordu. Harry’nin başbakan olmasına ramak kalmıştı.

“Harry, bu çok büyük bir haber. Kabul ettin mi?”

“Düşüneceğimi söyledim.”

Şaşkınlıkla başımı salladım. “Hep istediğin buydu herhalde, değil mi?”

“Yine de kutsal kâse avuçlarımda içindeyken...”

Hemen konuya girdim. “Peki, tamam. Şüphelerin neler?”

Harry birkaç dakika düşünceli bir ifadeyle parmaklarını masada tıkırdatıp “Birincisi, ekonomi konusunda bilgim yok, hatta ilgilenmiyorum bile ve önümüzdeki yıllar bayağı zorlu geçecek gibi görünüyor,” dedi. “Arthur, Avustralya için bir rezerv bankası kurma çalışmalarına başladı ve ondalık para birimine geçiş muhtemelen yolda. Bunun için plan yapılması gerekecek. Ayrıca enflasyon çok yüksek seyrediyor ve ben... ben insanlarla ilgili konularda iyiyim Zara, sayılarla ilgili konularda değil.”

“Bunların hepsi saçmalık. Bu konularda bilgili ve iyi olan insanlarla çalışıp diğer tüm görevlerinde yaptığın gibi onların tavsiyelerine uyarsan, başarılı olursun.”

“Bu görev çok önemli, Zara. Atacağım tek bir yanlış adımla Avustralya refaha kavuşamaz.”

“Ama sen bunu başarabilirsin. Senden daha çok çalışan birini tanımıyorum ve senden daha zeki birini de tanımıyorum. Harry, neredeyse yirmi beş yıldır parlamentodasın. Bilmediğin hiçbir şey yok, yapamayacağın da hiçbir şey yok.” Elini sıktım. “Yine de bu

alışılmadık öz güven eksikliğinin çok sevimli olduğunu söylemeliyim.”

Harry belli belirsiz gülümsedi.

“Peki, başka ne var?”

Gözleri yine çizimlerime kaydı ve içimi belirsiz bir his kapladı. Daha söylemeden ne diyeceğini biliyordum.

“Magg’dan çekilmen gerekecek.”

“Neden?”

“Eğer ben başbakan adayıysam, sen de First Lady adayısın. Kamu işlerini artırmalı, daha fazlası için hazır olmalısın, hem de sadece burada, seçmenler arasında değil, tüm Avustralya’da.”

“Yine de başbakan olmadan önce çok fazla ‘eğer’ var,” diye itiraz ettim. “Bay Fadden istifa ederse, sen evet dersen, partin seçimleri kazanmaya devam ederse, Bay Menzies istifa ederse...” Ama daha bunları söylerken bile tüm bunların kolayca gerçekleşeceğini görebiliyordum. Harry’yle tanıştığım andan itibaren onun böyle bir yüke mahkûm olduğunu biliyordum. Şimdi ise olması gereken oluyordu.

“İşi satmayacağım,” dedim biraz fazla sert bir sesle.

“Bunu yapmanı beklemiyorum. Yeni bir sen olacak birini işe alabilirsin. Belki heyecan verici bir proje çıktığında ara sıra dahil olabilirsin. Ama artık tam zamanlı çalışmana izin veremem. Tam zamanlı bir eşe ihtiyacım olacak.”

Adaletsizlik canımı acıtmıştı. Her sabah şafak vakti uyanıp onun gibi çalışmamış olabilirdim ama kesinlikle dişimi tırnağıma takmış, yoktan bir şeyler inşa etmiştim. Şimdi güçlü bir makine gibi çalışırken geri adım atmak çok haksızlıktı. Ama sonra Betty’nin ikimizin de kenara çekilip daha az müdahale etmesi, fırsat arayan genç ve zeki kadınları işe alması konusunda ısrar ettiğini de biliyordum. Yorgundu. Bazen ben de yorgun düşüyordum.

Kendimi sandalyeme bırakıp önümde duran çizimlerime baktım. Onlarca yıllık çalışmama.

“Bir düşün,” dedi Harry ayağa kalkıp evrak çantasını alırken.

“Maliye bakanı olmayı düşünmene gerek olmadığı gibi benim de buna ihtiyacım yok,” dedim. “Seçildin, ben de senin karınım ve durum bu. İkimiz de kaderimizi kabul edeceğiz.”

Harry eğilip bileğimi sıcak eliyle kavrayıp şefkatle sıktı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve minnettarım.” Sonra çalışma odasına girdi.

Başımı masaya dayadım, ellerim çizimlerimin üzerinde duruyordu ve ağlamamaya çalıştım.

Harry maliye bakanı olmuş ve seyahat temposuna geri dönmüştü. Harry Avustralya’da şu veya bu grupla konuşurken sürekli hareket halindeymişiz gibi hissediyorduk. Her zaman bizimle seyahat eden muhteşem Tony, herhangi bir etkinlikte erkeklerle dolu bir odada asla yalnız kalmamamı sağlıyor ve gaziler bakımevlerini veya kız okullarını ziyaret etmek gibi benim için başka faydalı işler buluyordu. İnsanlarla konuşmaktan ve onların hikâyelerini dinlemekten keyif alıyordum, bu yüzden Magg’in baş tasarımcılığını Deirdre’ye devretmem ve Nick’in nişanlısı Caroline’ı onun yerine işe almamla hayatımda oluşan boşluğu kapatmamda çok etkili oldu. Hâlâ işin içindeydim, ekiple haftada bir görüşüyordum ama mutlaka çizmem gereken çılgın bir fikrim olmadığı sürece eskiz defterlerimden ve kalemlerimden uzak duruyordum. Bu durum beni üzüyordu.

Uluslararası seyahatler beni yormaya devam ediyordu ve çok fazlaydı. Kalküta, Roma ve Cenevre’den hâlâ keyif alıyordum ama

bana abartılmış şehirler gibi gelen Paris ve Londra'yla yıldızımız pek barışmamıştı.

Yeni on yılın ilk sonbaharında, Paris ziyaretlerimizden birinde, Avustralya Büyükelçiliği'nde resmi bir öğle yemeğinde karşı karşıya oturduk. Konuşmak üzere yeni bir devlet görevlisi tanıtılmıştı ve inanılmaz uzun bir unvanı vardı. İkimiz de kıkırdamalarımızı bastırırken Harry'nin gözlerine baktım. Çok yoğun Fransız aksanıyla Avustralya-Fransa ortak ekonomik ilişkileri hakkında konuşmaya başladı. Tam o sırada hayal gücümde kaybolmaya hazırlanırken, elçilik çalışanlarından biri olduğunu fark ettiğim genç bir kadın dirseğimin dibinde belirdi.

"Bayan Holt?" diye fısıldadı.

"Evet?"

"Lütfen benimle gelin."

Şaşkın bir ifadeyle Harry'ye baktım ve ayağa kalkıp peçetemi bitmemiş yemeğimin yanına, masaya bıraktım. Genç kadını, penceresi ıhlamur ağaçlarıyla dolu bir avluya bakan küçük, sessiz bir ofise doğru takip ederken kalbim hızla atmaya başlamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Hammefendi, siz ayrıldıktan kısa bir süre sonra otelinize bir telgraf geldi. Buraya geleceğinizi biliyorlardı ve bize getirdiler. Acil." Ardından bir kâğıt parçası uzattı. Eli titriyordu ve gözlerime bakamıyordu.

Harry odaya dalıp "Burada neler oluyor?" diye sorduğunda telgrafi almıştım.

Mesajı okudum. Nick'tendi ve tek satırdı.

Büyükbabam bugün, ayın 10'unda öldü. Sevgilerimle Nick.

Dizlerimin altımdan zeminin kaydığını hissettiğimde Harry dirseğimi yakaladı.

"Zara?"

"Babam ölmüş."

“Ah. Ah, sevgilim.” Beni kollarına alıp sımsıkı sardığında gözlerimden sıcak yaşlar boşandı. Babamın sonsuza dek yaşayacağını hiç düşünmemiştim ve aklı son bir yıldır gidip geliyordu ama şok bedenimi ele geçirmişti ve titriyordum. Harry beni daha sıkı sardı, yaklaşık üç dakika kadar durduktan sonra, “Bu haberi aklından çıkar ve öğle yemeğine geri dön,” dedi.

Onu itip geri çekildim. “Ne?”

“Başka bir şey düşünmeye çalış. Konuşmayı kaçırıyoruz. Öğleden sonra otelde güzelce ağlayabilirsin, ben de seni neşelendirmek için özel bir akşam yemeğine götürürüm...”

“Aman Tanrım, Harry! Kalbin taş mı kesildi senin?”

Bana baktığında yüzündeki ifadeden bu işi çok kötü idare ettiğinin yavaş yavaş farkına vardığını anladım.

Arka planda beceriksizce dolanan genç kadına döndüm. “Lütfen beni doğrudan otelime götürecek bir araba çağırın.”

“Evet, evet, haklısın. Otele dönüp uzanmalısın,” diyordu Harry. “Ben burada kalıp özürlerini iletayım.”

Ama onu dinlemiyordum. Paltomla şapkamı geride bırakıp elçilik arabasının gelmesini beklemek için kederimi de yanıma alarak koridora doğru ilerledim.

Ritz'deki odamıza döndüğümde kendimi yatağa atıp gözlerimi tavana diktim. Gözyaşım kalmayana kadar hıçkırarak hıçkırarak ağladım. Sonra kendime bir konyak doldurup annemi aradım. Sesi çok zayıf ve derinden geliyordu. Sonra Vieve'i, sonra erkek kardeşlerimi ve en sonunda Nick, Sam ve Andy'yi aradım. Büyükbabalarının yasını tutarken benim için endişelenmelerini istemediğim için güçlü bir sesle konuşmaya çalıştım. Yapılan tüm telefon görüşmelerinde, pencerenin altındaki maun masaya oturup bir kadeh konyak içtim. Vieve, Paris'ten eve döndüğümüz gün gerçekleşecek olan babamın cenazesinde konuşma yapıp yapmayaca-

ğımı sormuştu. Şimdi birkaç not yazıp uçakta eve dönerken güzel ve unutulmaz bir şeye dönüştürmek istiyordum.

Harry'nin belgeleri masanın ortasındaydı, bu yüzden onları kenara itip otelin mektup kâğıdına uzandığım sırada konyağımı devirdim.

Ayağa fırladım ve Harry'nin belgeleri ıslanmasın diye yere attım. Banyoya koşup havlu kaptım ve içkiyi silmek için geri döndüm. Harry'nin belgeleri yerde birbirine karışmıştı, bu yüzden yere oturup onları düzenlemeye koyuldum.

Tam o sırada, yığının ortasına saklanmış bir sayfada Harry'nin o tanıdık, düzgün el yazısını fark ettim; daktiloyla yazılmış onlarca sayfanın arasında, çizgili bir kâğıda yazılmış bir mektup parçasıydı. *Saklı*. Aklıma gelen kelime buydu. Onu aldım.

...ne zaman yapabilirsem ve umarım bunu biliyorsundur. Yapamadığım zamanlarda seni, yumuşak göğüslerini ve gülümseğinde dudaklarının nasıl kıvrıldığını düşünüyorum. Ruhumu aydınlatıyorsun ve sana sırlıslıkla âşığım. Hatta belki de biraz takıntılıyım: Bedarra'daki çağılayanın altında çıplak durduğumuzu düşünmek, pantolonumun belli bölgelerini zorluyor.

Günün korkunç haberine rağmen gülümsedim. Harry bana bir aşk mektubu mu yazıyordu? Ayrıken yazmaya başlamış da bitirememiş miydi? Mektubun ilk sayfasını bulmak için yığına baktım çünkü bu belli ki bir sonraki sayfaydı ve bulduğumda kırım dondu.

Her zaman mektuplara başladığı gibi *Benim canım Z*, yazmıyordu.

Benim canım M yazıyordu.

Doğru düzgün odaklanıp okuyamadım. Beynim bağlantıları kurarken gözlerim satırdan satıra atladı. Onu seviyordu. Tanrım,

ilk sayfada üç kez söylemişti. Johnny ve Allison'ın Bedarra'yı iki yıl önce sattığı düşünüldüğünde, bu ilişki uzun zamandır devam ediyor olmalıydı.

Kâbusum gerçek olmuştu.

Tam o anda elimde mektupla yerde oturmuş, hıçkırı hıçkırı ağlarken odanın kapısı açıldı ve Harry içeri girdi. Karşısındaki manzarayı şaşkınlıkla süzdü; bense öfkeden nutkum tutulmuş bir halde ona bakmakla yetindim.

"Devlet belgelerimi mi karıştırıyorsun?" diye sordu hafif suçlayıcı bir tonla.

"Masadan düştüler," dedim, sayfaları sertçe kenara bırakarak. "Ayrıca okuduğum bir 'devlet evrakı' değil."

Harry şapkasıyla paltosunu ağır hareketlerle astı, sonra yanına oturdu. "Ne soracaksan sor."

"Onunla ne kadar zamandır görüşüyorsun?"

"Dört yıldır."

"Beni onun için terk edecek misin?"

"Hayır."

"Beni onun için terk edeceğini düşünüyor mu?"

Gözlerini kaçırdı. "Neye inandığını bilmiyorum ama ona bununla ilgili hiçbir şey söylemedim."

"Ama sen onu seviyorsun?"

"Seni sevdiğim gibi değil."

"Söz vermiştin. Başkasına âşık olmayacağına söz vermiştin."

"Böyle bir niyetim yoktu."

"Onu Bedarra'ya, çağlayana götürmüşsün." Kıskançlığın yakıcı sancısına daha fazla dayanamayarak boğuk bir hıçkırık koyuverdim. "Üzgün olduğumda veya seni özlediğimde düşündüğüm özel bir yer orası. Neden onu oraya götürdün ki?" Sonra kafama dank etti. "Johnny ve Allison biliyor mu?"

"Evet."

İçim binbir türlü duyguyla dolup taşıdığından söyleyecek kelime bulamadım, bu yüzden Harry sessizliğimi fırsat bilip konuşmasına devam etti.

“Şu anda kendini çok kötü hissettiğini biliyorum. Bugün iki çok önemli kötü haber aldın ama seni seviyorum, Zara ve söylediklerime odaklanmanı istiyorum.”

İstemedem başımı salladım, bu korkunç darbeyi indirmiş olmasına rağmen teselli bulmak için hâlâ ona tutunuyordum.

“Sen benim karımsın. Ben maliye bakanıyım. Bu iş basına sızmaz. İkimizi de mahveder.”

“Basma neden söyleyeyim ki? Johnny ve Allison’ın bilmesi yeterince aşağılayıcı. Başka kim biliyor? Herkes arkamdan gülüyor mu?”

“Kimse sana gülmüyor. Kimse. Allison kesinlikle onaylamadı. Johnny’nin evlilik hakkında... oldukça özgür fikirleri var, bu yüzden umursamadı. Ama ikisi de seni incitmek istemediği için bundan bahsetmedi. Ben de seni incitmek istemedim.”

“Bu kadınla yıllardır ilişkin var!” diye patladım.

“Lütfen dinlemeye devam et, Zara. Basma doğrudan söylemeyeceğini biliyorum ama boşanma mahkemesinde her şey ortaya çıkar.”

Sözleri sonunda acı sisini dağıttı. İtibarı için endişeleniyordu. Zinaya dayalı bir boşanma davası gazetelerde yayımlanırsa, partisindeki üst düzey göreve olan desteğini kaybederdi. Bu konuda kaybedecek çok şeyi vardı. Bense en fazla Avustralya halkının acımasına maruz kalırdım.

Ama Harry asla başbakan olamayacaksa... Bu konuda onun kadar hırsh olduğumu fark ettim. Belki de güçlü bir adamın karısı kadar hırshıydım.

“Benimle sadece itibarım korumak için mi evli kalıyorsun?” diye sordum perişan bir halde.

Harry şefkatle gülümseyerek “Hayır, Zara,” dedi. “Seni hayatım boyunca sevdim. Delice. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.” Ellerini açtı. “Ben böyle bir adamım.”

Bir süre yerde öyleyce oturdum. Alacakaranlık pencerelere kadar sokulmuş, oda yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Harry benimle birlikte otururken hiç kıpırdamıyor, sadece bekliyordu. Onsuz hayatım nasıl olur diye düşündüm ve onsuz yaşamak istemediğime karar verdim. Ölene kadar onu her gün özlemek istemiyordum.

Titrek bir nefes aldım. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Odağını değiştir. Tıpkı diğerlerine yaptığın gibi.”

Diğerlerine mi? Ama elbette başkalarının da olduğunu biliyordum. En başından beri biliyordum ve soru sormuyordum çünkü hayal gücümde yer edip beni delirtecek detaylar istemiyordum. Mektubun başındaki “M” harfinin ne anlama geldiğini bile bilmek istemiyordum. Düşüncelerimin etek ucundaki dikenler gibi takılıp kalmaması için aklımdan silinmesini diliyordum.

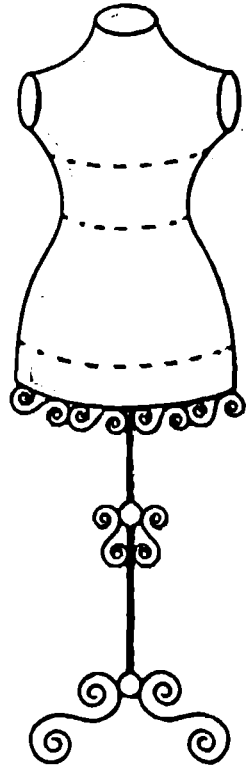
Parmağımı ona doğrultarak “Bunu yaparsam bana lanet olası bir kraliçe gibi davranacaksın,” dedim.

“Öyle yapacağım,” dedi. “Lanet olası bir kraliçe.”

İkimiz de hafifçe kıkırdadık.

“Tamam, o halde,” dedim. “Anlaştık gibi görünüyor.”

ALTINCI KISIM

ARA BÖLÜM

BİNGİL KÖRFEZİ, 1968

Zara ne yolculuğu, ne hangi rotayı izlediklerini ne de Harry'yi yol boyunca nasıl sakladıklarını hatırlayabiliyordu. Kilometreler süren bir yolculuğu aklında tutmak kolay değildi, bu yüzden varışlarının ayrıntılarına odaklandı. Alacakaranlıkta yağmur ormanını ikiye bölen uzun araba yolu, farların ışığında evin arka cephesinin belirmesi, gökyüzünü dolduran meyve yarasaları, okyanusun sessizliği, bir yıldan uzun süredir kilitli olan evin havasızlığı.

Harry, temiz okyanus havasının içeri girmesi için tüm pencereleri açmaya koyuldu. Temel ihtiyaçlar için şehre uğramışlardı, bu sayede Zara akşam yemeğine kızarmış ekmekli yumurta yaptı. Harry de kapının yanındaki dolapta bir şişe kırmızı şarap bulup, karısı çırpılmış yumurtayla kızarmış ekmekleri hazırlarken ona kocaman bir kadeh şarap döktü.

Verandada oturduklarında tabakları dizlerinde, kadehleri yanlarındaki betonda duruyordu.

“Burada mutlu olacağını düşünüyor musun?” diye sordu Zara kocasına.

“Hep mutluydum,” diye yanıt verdi Harry. “Sanırım yine olacağım.”

“Burada özgürsün. Etrafta kimse yok. Ee, sadece...”

“Geldiğimizi görmüş olabilirler.”

Johnny ve Allison evlerine gidebilmek için aynı garaj yolunu kullanıyorlardı.

“Ya da görmemiş olabilirler.”

“Sonunda görecekler,” dedi Harry.

“Bunu vakti gelince hallederiz.” Zara, Johnny ve Allison’ın fark etmesini, bu çılgın fikri aklı başında biriyle tartışmak istediğini kendine bile itiraf edemiyordu. Onu seven biriyle.

Palmiyeler esintiyle salınıyordu. Zara başını kaldırıp göğe baktı. Berrak gece yıldızlarla doluydu. “Bedarra’da ilk kaldığımız zamanı hatırlıyor musun? Hepimiz kafamız güzelken yıldızların bizi ne kadar küçük hissettirdiğinden bahsetmiştik?”

“Evet,” dedi Harry, tabağını kenara koyup avuçlarına yaslandı. “Sanırım böyle hissetmek insan doğası.”

“Seni rahatsız ediyor mu?”

“Hayır. Ama seni rahatsız ediyor gibi?”

Zara birkaç dakika düşündü. “Bazen ne kadar küçük olduğumu düşündüğümde, hiç önemli değilmişim gibi hissediyorum. Söylediğim veya yaptığım hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibi?”

“Tam tersini hissediyorum. Hayatlarımız küçük olduğu için elimizden gelen en büyük etkiyi yaratmak zorundayız.”

Zara gözlerini ona doğru çevirdi. “Neye etkisi?”

“Toplumumuza, elbette.”

“Eh, sen bunu yaptın. Ülkenin en önemli adamıydın. İnsanların yıllarca konuşacağı şeyler yaptın.”

“Büyük bir onurdu,” diye yanıt verdi Harry. “En büyük onur. Bunu özleyorum.” Yumruğunu sıkıp göğsüne bastırdı. “Bunun için hayatım boyunca çalıştım.”

Zara onu incelerken yaşadıkları hayatın, kocasının hayalini kurduğu hayattan ne kadar uzak olduğunun farkındaydı.

“Ama en azından,” diye devam etti Harry, “sevdiklerimiz üzerinde bir etkimiz olur.” Parmakları onun parmaklarına uzandı. “Benim için söylediklerin ve yaptıkların hiç de anlamsız değil. Hayranlığın, cömertliğin, fedakârlıkların...” Bu sözleri söylerken gözlerini yere indirdi. “Sana söylediklerimin ve yaptıklarımın da bir etki yarattığını düşünmek istiyorum.”

“Evet,” dedi Zara. “Her zaman olumlu değil, bunu söylemek gerek.”

“Eh,” diye kabul etti Harry. “En azından artık sadece ikimiz varız.”

“Onu özlüyor musun?” diye sordu Zara. “O seninleydi, bilirsin ya... kaçtığın gün.”

“Hayır. Ben sadece senin için buradayım,” dedi Harry, yüzünde gülümsemeyle. “Onunla hiçbir zaman gerçek aşkı yaşamadım.”

Zara yanıt vermedi ama bu sözlere inanıp inanmadığından emin değildi.

Ertesi gün erkenden kalkıp sahilde yürüdüler. Ufukta birkaç soluk gri bulut dışında gökyüzü maviydi ve güneş henüz sıcaklığını hissettirmiyordu. El ele tutuşuyorlar, sohbet ediyorlar, tatlı dalgaların ayak bileklerine değip geri çekilmesinin keyfini çıkarıyorlardı. Zara bunun işe yarayacağını düşünmeye başlamıştı. Harry saklanıyordu ama özgürdü. Zara da istediği zaman gelip gidebilirdi, öte yandan neden münzevi bir hayat seçmesindi ki? Greta Garbo* bunu gayet başarılı bir şekilde yapmıştı. Zara da onun gibi

* (1905–1990) – İsveç doğumlu sinema oyuncusu. Sessiz sinemadan sesli döneme başarıyla geçiş yaparak Hollywood’un en saygın yıldızlarından biri oldu. Gizemli kişiliği ve erken emekliliğiyle; “Yalnız kalmak istiyorum” sözüyle hatırlanır. (ç.n.)

bir bilmece olabilirdi; basınla asla konuşmaz, tüm sosyal ortamlardan kaçınır, belki ara sıra ailesini ziyaret eder ama çoğunlukla Harry ile tropiklerde yaşırdı. İnsanlar soru sorarsa, onlara *malum olayın* onu sosyal hayattan uzaklaştırdığını söyleyebilirdi.

“Su güzel görünüyor,” dedi Harry. “Hem çok sıcak. Yüzelim mi?”

“Mayolarımızı getirmedik.”

Harry kilometrelerce uzanan sahilde yalnız olduklarını göstermek istercesine kollarını iki yana açtı.

Zara kıkırdadı, sonra elbisesinin ön düğmelerini açmaya başladı. Harry de saniyeler içinde gömleğini başından çıkarıp pantolonunu kuma attı ve ikisi birlikte tuzlu suya girip dalgaların altına daldı.

Güneş ışığıyla aydınlanan mavi yeşil sular Zara’yı sarıp sarmaladı. Kulağının yanından baloncukların hızla geçtiğini görmüştü, ardından suyun yüzeyine çıktı ve bir kurbağa gibi ağır ağır yüzmeye başladı. Harry, dalgaların arasında yükselip alçalarak yakınlarda suyun içinde duruyordu.

“Beklediğimden daha soğuk,” diyerek kahkaha attı.

Zara ona doğru yüzdüğünde kocasının elleri göğüslerine değdi.

“Denizkızı gibisin,” dedi Harry.

“Yaşlanan bir denizkızı,” diye takıldı Zara. “Bunlar da gençlik zamanlarındaki gibi değil.”

“Kendine çok yükleniyorsun.”

Çünkü kendimden şüphe etmeme *neden oldun*, diye geçirdi içinden Zara. Ama bunu burada tartışmayacaktı. Bu cennet gibi yerde yapamazdı. Bu çılgınlık olurdu.

“Biraz daha açılacağım,” dedi Harry, sonra kulaç atarak ustalıkla yüzmeye başladı.

İçi endişeyle dolup taşıtı. “Çok derine gitme,” diye seslendi Zara.

Ama Harry yüzmeye devam ediyordu.

“Çok uzağa gitmel” Zara, Harry’nin onu duymayacağını biliyordu. “Girdap olabilir. Bilemezsin.”

Harry açıldıkça açıldı, uzakta küçük görünüyordu. Bulutlar ufuktan süzülerek gelip güneşi kapamıştı. Hava yağacak gibiydi. Zara sırtüstü yatıp kollarını iki yana açtı, dalgaların arasında süzülüyordu. O an ağlamaya başladı. “Geri dön,” diye fısıldadı. Yanağına bir yağmur damlası düştü. Suyun üzerinde çırpınırken yeniden doğruldu. Kocasını göremiyordu. “Harry!” diye seslendi. “Harry!”

“Buradayım.” Kocası yanı başındaydı. Zara yüzerken, kocası ters yönden yanına gelmiş olmalıydı. Yağmur bulutları dağılmıştı ve son on dakika sanki hayalinden ibaretti. “Zara, iyi misin?”

“Bu kadar uzağa yüzmenden hoşlanmıyorum.”

“O zaman ben de uzağa yüzmem,” dedi Harry. “Sen istemezsen hiç yüzmem.”

“Ama sen yüzmeyi her şeyden çok seviyorsun.”

Harry uzun bir süre sessizce ona baktı, uzun siyah kirpiklerinde su birikmişti.

“Sadece mutlu olmamızı istiyorum,” dedi Harry. Ya da belki de bunu söyleyen Zara’ydı. Artık bunu ayırt edemiyordu.

En yakın market Mission Beach’teydi. Aldıkları birkaç gün içinde tükenmişti. Zara, Johnny ve Allison’ın evinin önünden geçmek için ne sabahın erken saatlerine ne de akşam alacakaranlığına güvenebiliyordu. Bu yüzden gün ortasında arabasına atlayıp yola çıktı ve Harry’ye, kim gelirse gelsin kapıyı açmamasını sıkı sıkı tembihledi. Onlara birkaç hafta yetecek kadar alışveriş yapmayı planlıyordu ama dükkân çok küçüktü ve raflarda pek bir şey yoktu

çünkü muhtemelen sadece düzensiz aralıklarla ürün tedarik ediyorlardı. Belki gelecek hafta daha büyük kasabalardan birine daha uzun bir yolculuk yapabilirdi. Şimdilik biraz kuzu eti, kızartmak için birkaç sebze, iki somun ekmek ve hamur işi için birkaç malzeme almıştı. Dönüş yolunda radyo dinlemeye çalıştıysa da sinyal zayıftı. Bir Elvis şarkısı, *Return to Sender*, aniden çalmaya başladı, ardından parazitli bir cızırtıyla kesildi. Zara radyoyu kapatıp camı biraz araladı. Deniz kokusu her yerdeydi.

Zara geldiğinde Harry vantilatörün altına çektiği hasır kanepeye kitap okuyordu. “Biri kapıyı çaldı,” dedi.

“Açmadın mı?”

“Hayır. Ama yeniden geleceklerdir.”

Zara alışveriş torbalarını tezgâha bırakırken “Ne okuyorsun?” diye sordu.

Harry *Beni Seven Casus* kitabını kaldırıp gösterdi. “Saçma sapan bir şey,” dese de okumaya devam etti.

Zara aldıklarını yerleştirdiği sırada bundan vazgeçip buzdolabını temizlemeye koyuldu. Maya gibi ekşi ekşi kokuyordu. Kilerde vanilya özü vardı ve bir çay fincanına birkaç damla döküp kokuyu emmesi için buzdolabının alt rafına yerleştirdi.

O sırada kapı çaldı.

“Pekâlâ,” dedi Zara, ellerini yakındaki bir mutfak havlusuna silerek. “İşte başlıyoruz.”

Ama gelen Allison değildi. Kapıda gür siyah saçlı, İngilizcesi zayıf bir delikanlı duruyordu. Onlara şeftali renkli muhabbet kuşu görüp görmediklerini sormak için gelmişti. Delikanlı, Johnny ve Allison’ın evine göz kulak oluyordu, kafesi temizlerken kuşun uçup gittiğinden bahsetti.

“Bustlar ne zamana kadar yoklar?” diye sordu Zara.

“Noel’e kadar,” diye yanıt verdi delikanlı. Harry’yi gördüyse veya tanıdıysa da belli etmedi.

Zara kuşu görürse haber vereceğini söyleyerek delikanlıyı gönderdi. Zara kapıyı kapatırken hayal kırıklığı içindeydi. Allison'ın maceraları hakkındaki fikrini duymayı, sırrın yükünü nihayet paylaşmayı dört gözle bekliyordu. Yine de itirazlarının ne olacağını tahmin edebiliyordu. "Bu asla işe yaramayacak. O başbakan. Ya biri onu sahilde görürse? Ya hastalanırsa ya da kaza geçirirse?"

Zara bu düşünceyle bir an bocaladı çünkü daha önce hiç aklına gelmemiştir.

Haftalar hızla geçip gitmiş, yaz mevsimi kendini göstermişti. Bu, kuzey bölgesi için yağmur demekti. Neredeyse her öğleden sonra fırtına kopuyordu ve onlar da salondaki tavandan tabana uzanan camların önünde, birbirlerine sarılmış halde fırtınayı seyreliyorlardı.

"Neredeyse bir yıl olduğunu biliyorsun," dedi Harry ona fırtınalı bir öğleden sonra. "Görünüşe göre paçayı yırttık. Zekân sayesinde."

"Her zaman güçlü bir hayal gücüm vardı," dedi Zara. "Her türlü senaryoyu uydurabilirim."

"Yani hayal gücün hep seni ele geçirip kendi bildiğini okuyor," diye takıldı Harry.

"Daha kötü günahlar da var."

Ertesi sabah fırtınadan sonra odun parçaları bulmak için sahilde yürüdü ama çoğunlukla kıyıya vurmuş denizanası bulmuştu. Kumlar çıplak ayaklarının arasında ezilirken başının üzerinde martılar dönüyordu. Gökyüzü o an masmaviydi ama öğleden sonra ağırlaşmış griye dönecekti. Denizden esen hafif rüzgâr, nemin boğuculuğunu biraz olsun alıp götürüyordu.

Harry'nin sıkıldığını kabul etmek zorundaydı. Elbette, sıkılıyor olmalıydı. Kocasını başbakandı. Şimdiyse tek yaptığı casus romanları okumaktı ve o casus romanlarından hiç hoşlanmıyordu bile.

Zara durup yüzünü denize döndü ve derin bir iç çekerek gözlerini kapattı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kendi kendine.

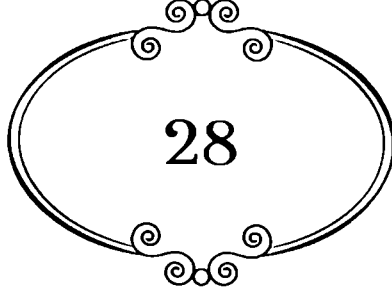
İçinde derin, hüzünlü bir boşluk vardı.

Sanki adım atacağı basamağı ıskalamış da o andan itibaren dengesini yeniden sağlamaya çalışıyordu. Harry'nin yaşadığı ilişkiler konusunda, özellikle de M. meselesinde, ona karşı daha kararlı olabilirdi. İşine daha çok sarılabilir ve bu kadar çok seyahat etmeyebilirdi. Burada, vahşi doğada daha fazla zaman geçirmek konusunda ısrarcı olabilirdi. Burada sağlıklı iletişim kurabilir, birbirlerini anlayabilir, aşklarını ve bağlılıklarını derinleştirebilirlerdi... Yapabilirdi...

O an aklına bir fikir geldi. Öyle doğrudu ki neredeyse nefesi kesildi. Gerçekten gitmek istediği yer zamanda geriye gitmekti.

Ama bu mümkün değildi. Aslında bunların hiçbiri mümkün değildi.

Sonra Zara sıcak kumların üzerinde yürümeye devam etti.

MELBOURNE, 1966

Southern Cross Otel'i'nin balo salonu sohbet ve müzik sesiyle inliyordu. Sanki parti veriliyordu. Ortam keyifliydi, orkestra hareketli Őarkılar çalıyordu ve her taraftan kahkahalar duyuluyordu. Anlayamadığım Şey, neden herkesin benim gibi endiŐeli ve gergin olmadığıydı. Seçim gecesi idi ve bu akşam bir ara Avustralya halkının Harry'yi başbakan olarak seçip seçmediğini öğrenecektik.

Aslında Bay Menzies'in istifa etmesinden beri aylardır bu görevdeydi ama bana partisini bir seçimde zafere taşıyıp Avustalya'nın onu gerçekten isteyip istemediğini öğrenene kadar rahatlamayacağını söylemişti. Bunu anlıyordum. Yetkililer bana başkanlık binasını yeniden dekore etmek isteyip istemediğimi birkaç kez sormuşlardı ama hep çekimser kalmıştım. Ya kazanamazsak ne olacaktı? Boş boş para harcanmış olacaktı.

Oğullarım ve eşleriyle birlikte bir masada oturuyordum. Hararetle sohbet ediyorlardı ama ben kendimi biraz dışlanmış hissediyordum. Harry'yi odanın diğer ucunda görebiliyordum ve onun da benim kadar Şüphe içinde olup olmadığını merak ediyordum.

Elbette, çoğu gazete kolayca kazanacağını tahmin ediyordu, ancak partisi on sekiz yıldır iktidardaydı ve hükümetin Vietnam Savaşı'na asker göndermesiyle ilgili eleştiriler her geçen gün daha da şiddetleniyordu. Kurulan tuzakları ve oyunları odadaki herkesten önce fark edebileceğimi sanıyordum. Her şey elimizden alınabiliyordu, peki ya sonra? Hayalini yaşayan ama sadece birkaç ay yaşayan bir kocayla nasıl başa çıkacaktım?

Ayağa kalktım ve odanın karşı tarafına geçip kadehimi doldurdum, sahnenin yanına kurulmuş gazeteci ve televizyon kayıt kamerasını çok geç fark etmiştim. Birden irkildim. Yüzüm iki boyutlu cansız bir şeye dönüştüğü için kendimi televizyonda görmeye asla alışamayacaktım.

Gazeteci mikrofonunu bana doğrulttu ve "Bayan Holt, Bayan Holt!" diye seslendi.

İsteksizce yaklaştım.

"Bayan Holt, yarın hâlâ first lady olarak kalacağınıza inanıyor musunuz?"

Aslında "first lady" terimini sevmezdim, çünkü rolüm Amerika Birleşik Devletleri başkanının eşi gibi resmi bir rol değildi. Ama insanların bunu kullanmasını kabullenmiştim. Gülümsedim ve "Kocama çok güveniyorum," dedim. "Harika iş çıkarıyor ve Avustralyalıların onu sevdiğini biliyorum."

"Peki sonunda başkanlık binasına taşınmayı dört gözle bekliyor musunuz?"

Onlarca küçük ama anlamsız odasıyla o gotik yapılı eski bina. "Eğer taşınma ayrıcalığına erişirsem, orada çok mutlu olacağımdan eminim."

Canberra'ya taşınmak ilk başta çok zordu. Evimi, ailemi, arkadaşlarımı ve mağazamı geride bırakıp, sonunda Harry'nin evlilik dışı ilişkilerinin çoğunu burada yaşadığından şüphelendiğim Britanya Topluluğu Caddesi'ndeki küçük daireye yerleşmek canımı

sıkmıştı. Ama ayrıcalığımlı kabul etmeye ve bu durumun iyi yanlarını görmeye kararlıydım. Sadece hafta sonları değil, her sabah Harry'yle uyanabiliyordum. Her gün işe gitmeden önce ve her akşam eve döndüğünde onu öpebiliyordum. Pencereden bahçeye bakan manzara, özellikle de kışın... Sis ve soluk gün ışığı ağaçlarla çitlerin arasına karışırken ortaya çıkan o dingin görüntü. Ve kasabanın kendisi... Şehirde bulunabilecek her şeye sahipti ama kırsalın ortasında filizlenmişti, bu yüzden doğanın güzelliklerine ulaşmak her zaman sadece kısa bir araba yolculuğuna bakıyordu. Her gün göl kenarında yürüyüşe çıkıyor, huzurun ve sakinliğin tadına varıyordum.

Harry bir keresinde seçim kampanyası öncesinde yapılan bir tanıtım gösterisi için gölü yüzerek geçmişti. Neredeyse iki saat sürmüştü ama sırtarak karşı kıyıda ortaya çıkmıştı ve tüm gazeteler bunu haber yapmıştı. İkimiz de artık ellili yaşlarımızın sonlarındaydık ama o hâlâ çok gençti, sürekli gülümsüyor, gözleri hep parlıyordu.

Harry yüzmeyi severdi ve Canberra'da denizden çok uzaktaydık. Maliye bakanı olduğu yıllarda, o kasaba onu haftalarca kendine bağladığında, Melbourne'deki evimizden yaklaşık yüz otuz kilometre uzakta, Portsea'de uçurumun tepesinde bir ev almıştık. Oraya gitmek, Queensland'deki kulübeye ulaşmaktan çok daha kolaydı, bu yüzden birçok hafta sonunu orada yüzerek, zıpkınla balık tutarak ya da sadece sahilde uzanıp dalgaları dinleyerek geçirirdik.

Harry'nin o yıllarda çok çalışmasını engellemek için boş yere vakit harcamıştım çünkü onun mayası bizim, sıradan ölümlülerinki gibi değildi. Her anı beynini ekonomi teorisi ve politikalarıyla doldurarak geçirmişti. Haftada yedi gün, istisnasız her gün sabah altıda kalkıp kahvaltıdan önce çalışmaya başlardı. Bir keresinde Gana'daydık; Afrika'ya dönebilmek için Gana hükümetinin

uçağına binmemiz gerekiyordu, bu yüzden saçma sapan bir rota izleyip ta Londra'ya kadar gitmiştik. Otelimize sabah üçte, bambaşka bir saat diliminde varmıştık. Ben yoldan harap olmuşum ama Harry Gana saatiyle altıda uyanmış ve çalışıyordu.

Öyle ya da böyle birlikte çok güzel vakit geçirmeyi başarmıştık. Metresiyle ilgili gerçeğin ortaya çıkması aramızda bir şeyleri değiştirmişti. Belki de başka kadınlarla sadece tek seferlik kaçamaklar yaşadığında, onları unutup kendini affetmesi daha kolaydı, ama uzun süredir birlikte olduğu o kadına gerçekten âşık olduğu için büyük bir suçluluk hissettiğini düşünüyordum. İnsanın karısından saklayacağı ne mühim bir şeydi bu. İlişkiyi gizlemenin yanı sıra kendisini de gizliyordu ve şimdi benden sakındığı o kısmı da gösteriyordu. Bana karşı dürüst, sıcak ve eğlenceliydi. Bu özelliklerin giderek kaybolduğunu fark etmemiştim bile, ta ki hepsi yeniden, tüm gücüyle geri dönene ve Harry yine eski, çekici haline kavuşana kadar.

Malum ilişki artık aramızda gizli bir şey olmaktan çıkmıştı ama bu, onun hakkında konuştuğumuz anlamına gelmiyordu. Kendime bunu düşünme fırsatı bile vermemiştim. Bazen onu çalışma odasında telefonda konuşurken duyardım. Ne dediğini ayırt edemezdim ama ses tonundan o kadınla konuştuğunu hemen anlardım. O zaman, hangi evde olursak olalım, en uzak odaya gider ve kocam konuşmasını bitirene kadar masal şatoları çizerdim. Beni terk etmeyeceğini bilerek kendimi avutuyordum. Sadece itibarının yerle bir olacağı ve siyasi kariyerinin tamamen biteceği için değil, aynı zamanda emekli olduğumuzda nerede yaşayacağımızdan sık sık bahsetmeye başladığı için. Harry, Bingil Körfezi'ni isterken, ben çocuklarımıza yakın olmak için Portsea'yi istiyordum.

Ve torunlarımıza. 1965'te Sophie adında çok tatlı bir kız olan ilk torunumuz doğmuştu ve gelmiş geçmiş en mükemmel bebektir.

Harry onu çok seviyordu ve Nick ile Caroline sık sık onu da getirip Portsea'de bizimle kalıyorlardı. Bazen sadece Nick ve Sophie geliyordu çünkü Caroline benim için mağazamı işletmekle meşguldü. Magg başarılarını sürdürüyordu. İki kez Yılın Elbisesi ödülü kazanmıştı; 1962 Miss International güzellik yarışması birincisi, ödülü kazandığında benim tasarladığım elbiseyi giymişti ve Montreal'deki Expo için Avustralya üniformalarının tasarımları konusunda benden danışmanlık istenmişti. Üç mağaza da iyi ciro yapıyordu ve artık uluslararası alıcımız Marie'nin bizim için tedarik ettiği diğer yüksek moda koleksiyonlarından sınırlı sayıda elbise stokluyorduk.

Ve ben, başbakan olmasına rağmen Harry'den daha fazla kazanıyordum. Bu da hiç konuşmadığımız bir konuydu.

Ama en çok eğlendiğimiz zamanlar seyahatlerimizdi. Maliye bakanı olduğu için her an seyahate çıkıyorduk. Her zaman gidecek bir ekonomik forum veya imzalanacak bir ticaret anlaşması oluyordu ve bazen Avustralya'ya sadece iki üç geceliğine döner, sonra tekrar yola çıkıyorduk. Sürekli uçaklarda oturmak, saat dilimlerini geçmek, tuhaf saatlerde yemek yemek ikimizi de biraz çileden çıkarıyordu ve kendimizi giderek daha fazla saçmalığa gülerken veya birbirimizi güldürmek için saçma sapan şeyler yaparken buluyorduk.

Örneğin Gana hükümetine ait uçağın tuvaletindeki duvarda, her bakımdan diktatör kabul edilen Başkan Nkrumah'ın fotoğrafı vardı. Tuvaletteyken beni izlemesi o kadar komikti ki çantamdan rujumu çıkarıp fotoğrafa bıyık çizmiştim. Dxaha sonra çizdiğim bıyığı gördüğünde Harry'nin gülmekten gözlerinden yaş gelmişti. Gazete ve dergilerde çıkan seyahat fotoğraflarımız her zaman gülümsediğimizi ve kahkaha attığımızı gösteriyordu.

Uzun yolculuklar, Bingil Körfezi'nde Johnny ve Allison ile geçirdiğimiz zamanlarla noktalanıyordu. Çok yakın arkadaşları-

mızdı ve bizim ne tür eğlencelerden hoşlandığımızı çok iyi biliyorlardı. Akşam yemekleri, ardından uzun yüzme ve deniz izleme günleri. Harry hâlâ durmaksızın çalışıyordu ama en azından bunu okyanusun sesi eşliğinde yapıyordu.

Kendi tarzımızda çok mutluyduk. Onu her zamanki gibi çılgınca seviyordum, ancak davranışlarıyla beni yine çıldırtıyordu. Ama belki de hayatın, evliliğin, erkeklerin ve kadınların doğası buydu.

Bara yaklaşırken otelin balo salonuna sessizlik çökmeye başlamıştı. Barda kadehimi şampanyayla doldurduktan sonra birkaç tane buz attılar. Demek ki şampanyamı nasıl sevdiğimin bilgisi verilmişti. Döndüğümde Harry'nin sahneye yaklaştığını gördüm. Herkes sessizliğe büründüğünde hızla atan nabzımı kafatasımın içinde duyabiliyordum.

"Bayanlar ve baylar," dedi Harry gülümseyerek. "İlk sayılar geldi ve muhalefetin şu anda hükümet kurması mümkün değil. Kazandık!"

Tüm bedenim rahatlarırken *Kazandın, Harry*, diye geçirdim içimden.

Ertesi sabah *Sun-Herald* gazetesinin ön sayfasında, beyaz gömleği ve kravatıyla ellerini havaya kaldırmış, parmaklarıyla zafer işareti yapan Harry'nin fotoğrafı vardı. Devasa harflerle atılmış başlık ise şöyleydi: *Holt Geri Dönüyor*.

Başkan Johnson'la buluşmak için New York'tan Washington'a uçtuğumuzda bizi güzel ama serin bir sabah havası karşıladı. Parlak siyah makam aracı Harry ile beni alıp iki hafta kalacağımız resmi konukevi Blair House'a doğru yola koyuldu. Öncesinde bagajlarımız indirilip önden gönderilmişti ve artık kıdemli basın sekreteri

olan Tony, Harry'nin sekreteri Pat ile ikinci bir arabayla arkadan geliyordu. Daha önce hiç Washington'da bulunmamıştım, Amerika'daysak genellikle New York'ta kalırdım, bu yüzden geçip giden manzarayı keyifle izliyordum. Sanırım simge yapıları tanıma-ya yetecek kadar filmle dizi izlemiştim ve onları gerçek hayatta görmek tuhaftı. Bir film setinde araba kullanıyordum sanki.

Blair House, ashnda birleştirilmiş iki sıra evden oluşuyordu ve kusursuz bir zevkle dayayıp döşenmişti. Bir yardımcı bize evi gezdirdi: Harry'nin kırmızı panellerle kaplı kendi çalışma odası, benimse özel bir çizim odam ve cibinlikli dört direkli yatakla döşenmiş yatak odam vardı. Ama asıl hayal gücümü harekete geçiren, oturma odasındaki duvar kâğıdıydı: Yüzyıllar öncesinden kalmaydı, Çin ipeği üzerine el boyaması yapılmış, çiçekler, kelebekler ve sülünlerle süslüydü. Oturduğumuz başkanlık binasının odalarından biri için böyle bir şeye paramın yetip yetmeyeceğini merak ettim.

Harry hemen Beyaz Saray'a götürüldü ve valizleri açma görevi bana kaldı. Harry'ye birkaç kez uşakla seyahat edip edemeyeceğimizi sormuştum ama reddetmişti. Hiçbir Avustralya başbakanı uşakla seyahat etmezdi (diğer birçok devlet başkanı kesinlikle ederdi) ve vergi mükelleflerinin parasını boşa harcadığı için eleştirilen ilk kişi de o olamazdı. Parayı kendim ödemeyi teklif ettiğimde, bunun bir önemi olmayacağını söylemişti. "Gazeteler, doğru olsalar bile bahane üreten haberi değil, satan haberi yayımlar."

Bu yüzden saat on birde Beyaz Saray bahçesinde bizim için düzenlenen onur resepsiyonundan önce iki saatimi valizleri açıp ütüy yaparak geçirdim. Sonra duş alıp gül pembesi kruvaze bir ceket ve ona uygun pileli bir etek giydim, sonra Beyaz Saray'a götürüldüm.

Harry, Başkan ve Bayan Johnson'la birlikte çakıllı araba yolundaydı. Bir görevli arabadan inmeme yardım etti ve Bayan Johnson, dirseklerimden tutup içten bir ifadeyle gülümseyerek

bana dikkatle sarıldı, ardından kırmızı, beyaz ve mavi kurdeleyle bağlanmış bir gül buketini getiren kadına işaret etti.

“Hoş geldiniz,” dedi Bayan Johnson. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.”

Deep South Bölgesi’nden* gelen, iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi. Duyduğum an aksanına bayılmışım.

Harry kolunu belime dolayıp kulağıma yaklaşıp “Başkan müthiş biri,” dedi. “Her ikisi de öyle.”

Ona bakıp gülümsedim.

Güneş tepedeydi ama havanın soğuğu henüz kırılmamıştı. Beyaz Saray’ın önündeki beklediğimden daha beyaz görünen çimlere, yarım daire şeklinde sandalyeler dizilmişti. Etrafımızı manolya ve kiraz ağaçları çevreliyordu, ayrıca Başkan ve Başbakan’ın konuşması içinse bir platform kurulmuştu. Aralarında on beş santimlik bir boy farkı olmalıydı ve Başkan Johnson konuşurken aklımın çoğu, Harry’nin kürsünün arkasında görünmeyecek olmasındaydı. Ama Harry kürsüye çıkan merdiveni tırmandığında, iki adam koşarak gelip kürsüyü düzeltti ve sanki hiç orada olmamışlar gibi ortadan kayboldu.

Harry’nin konuşmasını dinlemedim. Yıllar önce konuşmalarını dinlemeyi bırakmış ve bu zamanı hayal gücümde kaçamak cevaplar bulmak için kullanmaya başlamışım. Başkanlık binasındaki bahçeler üzerinde ne kadar söz hakkım olduğunu merak ediyordum. Manolya ağaçları çok güzeldi. Canberra ikliminde yetişirler miydi? Ve böyle devam etti... Hayallerin, masalların dünyasında epey uzaklara gitmiştim. Ama Harry’nin konuşmasını bitirirken şu sözleri söylediğini duydum: “Hem Avustralya hem de kendi adıma şunu belirtmeliyim ki LBJ ile sonuna kadar gidecek, size hayran, sadık bir dost var.”

* ABD’nin güneydoğu ve güney merkez bölgelerini ifade eder; Alabama, Mississippi, Georgia gibi eyaletleri kapsamakla birlikte kendine özgü aksan ve kültürel özellikleriyle bilinir. (ç.n.)

Alkış tufanı kopmuş, birkaç tezahürat yükselmişti. *LBJ ile sonuna kadar* sözü Bay Johnson'ın seçim sloganıydı ve Amerikalılar Harry'nin bunu kullanmasından hoşlanmış gibiydi.

Bir an sonra Bayan Johnson dirseğimin dibindeydi. "Bayan Holt? Zara? Kocalarımız şimdi öğle yemeğine gidiyor. Şerefimize düzenlediğim çay partisinden önce Beyaz Saray'ı gezmek ister misiniz?"

"Ah, lütfen bana Zara deyin," dedim sandalyemden kalkarken. Sonra şaşkın bir ifadeyle ona baktım. "Ama ben sizin adınızı bilmiyorum."

Ondan sadece Lady Bird Johnson diye bahsedildiğini duymuştum ki bu, kesinlikle onun adı değildi.

Hafifçe güldü. "Asıl adım Claudia ama kimse bana öyle hitap etmiyor. Lady Bird yeterli ya da sadece Bird, belki Birdie."

"Birdie," dedim. "Bana yolu gösterin lütfen."

Dürüst olmak gerekirse Beyaz Saray'da yolunu nasıl bulduğunu bilmiyordum. Burası gerçekten muazzamdı; geniş, cilalı koridorlar diğer koridorlara açılıyor, farklı renklere boyanmış büyük odalar, paha biçilmez parlak mobilyalarla tarihi eserleri gözler önüne seriyordu. Etrafı gezerken bir yanda sohbet ediyorduk. Havadan sudan başlayan sohbetimizde kısa sürede ortak bir noktada bulmuştuk.

"Bu sabahki uçuşunuz nasıldı?" diye sordu Lady Bird.

"Uçuş iyiydi ama bavulları açmak..."

"Ah, evet. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Seyahat ederken hazırlanmakta çok zorlanıyorum. Bir keresinde çok fazla halka açık etkinliğimiz olduğu ve aynı elbiseyi iki kez giyemeyeceğim için on dört bavulla tura çıkmıştık."

"Ama herhalde bir uşakla seyahat ediyorsunuzdur?"

"Uşakla seyahat ediyoruz ama o benden çok Lyndon için çalışıyor. Uşak elbiselerimden birini yakana kadar ipek ütülemeyi bilmiyordum ve o zamandan beri ütüyü kendim yapıyorum."

İç çektim. “Dünyada birçok yeri görebildiğim için kendimi şanslı hissediyorum ama...”

“Ama yorucu. Anlıyorum, hayatım,” diyerek elimi sıktı. “Sanırım sizi anlayanlardan biriyim. Resepsiyondan sonra daha detaylı konuşalım. Altın Oda’da. Bayılacaksınız.”

Altın Oda’ya gerçekten bayılmıştım. Soluk sarı ve limon yeşili tonlarıyla döşenmişti ve gümüş vazolarda çiçekler, duvarlarda tüm first lady’lerin portreleri vardı. Kadın portreleriyle dolu bir oda görünce o kadar şaşırdım ki ilk başta kafam karıştı. Genellikle resmi yerlerdeki tüm portreler erkeklere ait olurdu.

Lady Bird bu çay partisine yaklaşık kırk beş kadın davet etmişti ve çoğu çoktan odada bizi bekliyordu. Beyaz örtülü uzun masa sandviçler ve çeşitli ikramlıklarla donatılmıştı. Lady Bird beni odada dolaşp “herkesle tanışmam” için teşvik etti. Ortak nokta olacağını bildiği insanları davet etme zahmetine girdiği dikkatimden kaçmamıştı. Her zamanki politikacıların eşleri ve sosyetik kişiler yerine sanatçılar, moda dünyasından kadınlar, iç mimarlar ve iş kadınlar bizlerleydi. Kadınlar şöleni, Lady Bird’ün bana bu yıl bir kadının yakaladığı en büyük somondan yapıldığını söylediği somon sandviçlerine kadar uzanıyordu. Yaklaşık bir saat sonra ben tıka basa doymuşken şef, benim adıma yapılmış dondurmali tatlı tepsilerini getirdi: Üzerinde karamel sos ve badem parçacıkları olan Bombe Zara.

Elbette, bir tane yedim.

Sohbet ruhuma iyi gelmişti. Diğer kadınların yaratıcılıklarını ve becerilerini nasıl kullandıklarını, iş ve aile sorumluluklarını nasıl dengelediklerini dinlemek beni rahatlatmıştı. Kimse bunu açıkça söylemese de bazen tamamen çöktüklerini, kaygıdan kendilerini iki kişi gibi hissettiklerini veya sürekli ağladıklarını anlıyordunuz. Hepimiz bir şekilde görevlerimiz ve suçluluk duygumuzla mücadele ediyorduk.

Harry'nin karısı olarak geçirdiğim onca yıl boyunca bundan daha heyecan verici bir etkinliğe katılmamıştım.

Blair House'a döndüğümüzde Lady Bird'le birlikte resepsiyon odasındaki uzun, soluk yeşil kanepede oturuyorduk. Aramızda bir sürahi konyakla birlikte iki kadeh duruyordu. Akşamın erken saatleriydi ve hizmetçi altın rengi brokar perdeleri çekip lambaları yakmakla meşguldü. Yumuşak ışık, önümüzdeki koyu renkli, cilalı sehpadan yansıyor ve tabloların yaldızlı çerçevelerinde parlıyordu. Harry hâlâ dönmemişti ama yolda yürürken onu kısaca görmüştüm ve beni kenara çekip Bay Johnson'la çok iyi anlaştıklarını, akşam yemeği yiyip içki içmek için bir yere gideceklerini söylemişti. Lady Bird'le birlikte biraz eğlenmemiz adil görünüyordu.

Takım elbiseli uzun boylu bir adam olan yaveri kapının yanında idi.

"Artık gidebilirsin," dedi Lady Bird ona. "Güvende olacağız."

"Hanımefendi." Yaver başıyla selam verdi ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Lady Bird hemen ayakkabılarını çıkarıp ayaklarım altına aldı. Bu sıradan hareket, geri kalan görünümüyle –düzgün ütülenmiş takım elbisesi, özenle yapılmış saçlarıyla– o kadar çelişiyordu ki ona olan sevgim iki katına çıktı. Ben de aynısını yaptım ve kadehlerimizi tokuşturduk.

"Öyleyse," dedi, "en kötü seyahat deneyimini anlat. Ben de benimkini anlatayım."

"Ee... Karaçi ile Beyrut arasındaki uçuştı. Gıda zehirlenmesi falan. Her on dakikada bir kusuyordum ama uçağın ön tarafındaydık ve tuvalet en arkadaydı. Saatlerce bir aşağı bir yukarı yürümekten yorgun düştüm."

"Seninle kim ilgilendi?"

"Harry anlayışlıydı elbette ama çalışmaya devam etti. Hostesler çok nazikti, bol su içmemi sağladılar." Konyağımı yudumladım. "Peki, seninki neydi?"

“Gittiğimiz yerlerin dilini biraz öğrenmeye çalışırım hep,” dedi Lady Bird. “Günaydın ya da buna benzer kelimeleri işte, olur da konuşmam gerekirse diye. Korece ‘iyi günler’ demeyi ezberlemiştim ve vardığımızda hemen bir etkinliğe götürüldük. Herkese Korece ‘iyi günler’ diyordum ve kimisi bana çok garip bakıyordu. Sonra Lyndon eğilip bana Kore’de değil, Tayland’da olduğumuzu hatırlattı.”

Bir kahkaha patlattım. “Hadi buna içelim,” dedim ve ikimiz de içkilerimizi yudumladık.

Sonra bu bir oyuna dönüştü. Topluluk önünde en kötü konuşma. En kötü gala etkinliği. Havaya göre en kötü kıyafet seçimi. Her turdan sonra birer yudum konyak içerek sohbetimize devam ettik.

“Anne olarak en kötü anın,” dedim.

“Luci’yi okuldan almayı unuttum. Bir kereden fazla,” diye yanıt verdi.

“Siparişleri yetiştirmeye çalıştığım için Nicky’nin doğum gününü unuttum,” dedim.

İşte buna içtik.

“Kocanla en kötü kavgan,” dedi meydan okurcasına.

“Ah, gerçekten bundan bahsedecek miyiz?” İkimiz de fazlasıyla konyak içmiştik ve kahkahalarla itirafların verdiği neşe bizi pervasızlaştırmıştı.

“Evet,” dedi Lady Bird, uzanıp dizimi sıktı. “Gerçekten, *gerçekten* bahsedeceğiz. Önce ben başlayacağım. Lyndon bana yeni arabama ne kadar para harcadığımı konusunda nutuk çekiyordu ve ben de ona ondan daha fazla kazandığımı hatırlattım.”

“Öyle mi?” diye sordum.

“Evet. Radyo ve televizyon istasyonlarına sahip bir şirketim var. Kocam göreve gelmeden önce bile kendi başıma milyonerdim.”

“Ah, buna içiyoruz!” dedim, kadehlerimize biraz daha konyak

doldurdum. “Çünkü ben de Harry’den daha fazla kazanıyorum ama bunu *asla* söylemem. Sanırım benimle gurur duyuyor ama erkeklerin egoları çok kırılgan.”

“Bana mı söylüyorsun? Lyndon çılgına döndü. Bana güç ve nüfuzun paradan daha önemli olduğu konusunda sözler söylemeye başladı, gerçi muhtemelen bu doğru. Ama şefkat ve nezaket de öyle, sence?”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedim. “Ama bunlar kadınlarla ilişkilendirilir, bu yüzden erkekler onlara *asla* değer vermez.”

“Onlara daha fazla değer vermeliler,” diye yanıtladı Lady Bird. “Daha az savaş. Ama savaşlardan bahsetmişken... *kocanla* yaşadığın en kötü kavga. Hadi ama, anlatmalısın.”

“Çok oldu. Gençliğimizde sadece barışmak için kavga ederdik,” dedim gülererek. Sonra ciddileştim ve nedense kendimi “Diğer kadınlar yüzünden kavgalar,” derken buldum.

“Ah, canım. Bir kez daha...” Lady Bird kadehini kaldırdı. “Hadi buna içelim. Çünkü ne hissettiğini çok iyi biliyorum.”

“Öyle mi?” Sarhoşluk perdesini aralayan hoş, berrak bir andı. Yalnız değildim.

“Hı hı. Kocam bir keresinde ortak bir arkadaşımıza JFK’den daha fazla kadınla yattığını övünerek söylemişti. Düşün artık. Bu ortak arkadaşın neden bana böyle bir şeyi anlatmaya karar verdiğiyse hâlâ muamma. Gerçeği severim ama nezaketi de severim.”

Bardağımdaki konyağı düşünceli bir ifadeyle döndürdüm. “Bütün güçlü adamlar bunu yapar mı?”

“Zamanın başlangıcından beri yapıyorlar. Tüm İngiltere kralarının sağda solda metresleri vardı, değil mi?”

“Benim zoruma giden uzun süreli olması. Bu sadece aptalca bir kaçamak değil, bir gönül macerası.”

“İkinci bir ilişki. Evet, Lyndon’ın da var. Alice.” Burnunu kıvrırdı. “Ona yumruk mu atsam, yoksa üzülsem mi, bilemiyorum.”

“Bu beni öyle rahatlattı ki,” dedim. “Onu elimde tutamadığım için bir sorunum olduğunu düşünüyordum.” Gözlerinin içine bakabilmek için yerimde kıpırdandım. “Canın acıyor mu?”

“Evet.”

“Dikkatini başka yöne mi veriyorsun?”

“Elbette.”

“Hiç mutlu olup olamayacağını merak ediyor musun?”

“Hayatım, ben mutluyum, sen de öyle. Kocan seni seviyor, bunu sana olan bakışından anlayabiliyorum. Benimki de beni seviyor.” Lady Bird omzunu silkip konuşmasına devam etti. “Bunu kabullenirsen daha az canın yanar.” Etrafını işaret etti. “Hayatlarımıza bir bak. Şikâyet edemeyecek kadar şanslıyız.”

Yeniden kadeh tokuşturduk. “İşte, buna içerim.”

Kraliçe ile görüşmek için Washington’dan Londra’ya geçmiştik. Büyük bir onur olsa da Beyaz Saray’ın sıcak, aydınlık ve içten atmosferiyle tezat oluşturunuyordu. Öğle yemeğimizi St. James Sarayı’nda yiyecektik. Loş koridorları, halısız taş zemini ve kurşun kaph pencereleriyle kasvetli bir yerdi. Birisi vakti zamanında cüzzam kolonisine ev sahipliği yaptığını söylemişti ve kesinlikle Gotik bir havası vardı. Bu izlenim uzun boylu, ince yapılı bir kadının içeri süzülmesiyle daha da güçlendi. Baştan aşağı açık gri giyinmişti, başında da tüllü bir şapka vardı. Âdeta bir hayalete benziyordu. Sonradan onun Prens Philip’in yaşlı annesi olduğunu öğrendim. Öğle yemeğinde yanıma oturdu ve onunla neşeyle sohbet ettim, ancak daha sonra sağır olduğunu, muhtemelen söylediklerimin tek kelimesini bile duymadığımı anladım.

Sadece bir iki kelam edebildiğim kraliçe hem çok zarif hem de çok güzeldi, kusursuz bir teni ve berrak mavi gözleri vardı.

Ancak Johnsonların içten, sıcak tavırlarından sonra kraliyet ailesi mesafeli ve içine kapanık görünüyordu. İngiltere Başbakanı Bay Wilson da oradaydı ve onların kibar, sıradan sohbetlere olan bağlılığını paylaşıyor gibiydi.

Avustralya Başbakanı Harry ve eşi olarak yaşadığımız başkanlık binasında, Beyaz Saray'ın ışığını, sıcaklığını ve neşesini taşıyan bir ortam olmasını istediğime karar vermiştim.

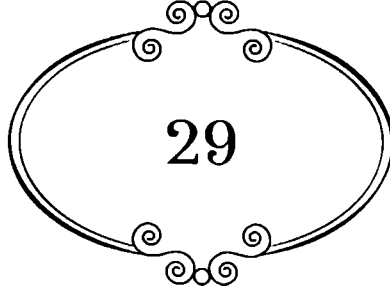

Nedense başbakanın konutta tadilat varken, yani işçiler girip çıkarken orada kalmaması gerektiğine dair bir kural vardı. Bu yüzden Harry'yle birlikte aylar boyunca konutla dairemiz arasında mekik dokuduk. Uzun süren yurtdışı seyahatimiz sırasında işler epey ilerlemişti. Özellikle koyu renkli ahşap duvar panellerinin sökülüp beyaza boyandığını görmek beni çok mutlu etmişti. Artık duvarlara tablolar asmaya hazırдық. Evin duvarlarını kaplayan o ciddi, somurtkan yaşlı adam portrelerinin yarattığı kasveti biraz olsun hafifletmek için rengârenk modern tablolar sipariş ettim. Evin daha aydınlık olmasını istiyordum. Koridordaki üst süs panellerini söktüğümüzde, kapıların üzerinde küçük cam pencereler olduğunu fark etmiştik, bu yüzden onları kapatmayacak perdeler yaptırdım. Ayrıca oturma odasıyla bilardo odasını birleştirerek geniş bir salona dönüştürdüm. Duvarlarını beyaz ipek duvar kağıdıyla kaplattım, pencerelere ise yeşil eğrelti otları desenli beyaz tüller astırdım. Koyu zümrüt yeşili halı, evin alt katına kadar uzanıyordu. Kütüphane dışarıda büyüyen bitkiler (büyük bir köknar ağacı ve birkaç kadim morsalkım) yüzünden karanlıktı, bu sebeple bitkileri söktürmeyi düşündüm, ancak bunun yerine odayı loş ve gizemli tutmaya, kahverengi kadife mobilyalar ve altın rengi bir Çin paravanı yerleştirmeye karar verdim. Her kararı kendim

almak zorundaydım çünkü Harry ilgilenmiyordu. Asılması gereken kırk dört avize vardı ve sadece giriş holü, oturma odası ve yemek odası için pahalı avizeler aldım. Geri kalanlar için tanesi üç dolara plastik avizeler tercih ettim. Kimse aradaki farkı anlamayacaktı belki ama vicdanım elvermediği için halkın parasını kristale harcayamazdım.

Bir tenis kortumuz vardı ve Harry yüzmeyi çok sevdiği için havuz yaptırabilir miyiz diye sormuştum, ama birçok kişi bunun zor olacağını belirtmişti. Harry de denizde yüzmeyi daha çok tercih ettiğini söylemişti. Bahçeler bakımlı ve güzeldi. Bahçıvanımız, Bill adında çok tatlı bir adamdı. Dört personelim daha olmak zorundaydı. Biri beni her yere, hatta süpermarkete bile götüren resmi şoför Roy'du. Biri bizimle Portsea'ye gidip gelen Tiny'di. Diğer ikisine ise bir türlü karar verememiştim. Bir hizmetçi tutmuştum ama o da çalışmamıştı. Bir aşçıyı işe almış ama sonra kırsalda sadece altı hafta daha kalacaklarını öğrenmiştim. Gerçek anlamda yerleşmiş ve misafir ağırlamaya hazır hissetmemiz uzun zaman aldı.

Harry'nin tasarımla en ufak bir ilgisi bile olmadığından –hatta resmi bir akşam yemeği için yeni masa ve sandalyeler aldığımı söylediğimde bile tepki vermediğinden– yatak odasını tamamen kendi zevkime göre döşemeye karar verdim. Pudra pembe keten kumaşlar, pembe tüllerle çevrili yatak, soluk menekşe rengi perdeler, lavanta tonlarında cam başlıklı pirinçten Viktoryen lambalar... Harry ise her sabah pembe bir odada uyanmaktan hiç rahatsız görünmüyordu, muhtemelen farkında bile değildi.

Küçük torunumu görme fırsatını kaçırmak istemiyordum, bu yüzden Nick bir haftalığına Portsea’de kalıp kalamayacaklarımı sorduğunda Canberra’dan uçak biletimi alıp yola koyuldum. Nick arka taraftaki kış bahçesinde birkaç işi hallederken ben de kıpır kıpır, yerinde durmayan iki yaşındaki küçük Sophie’yle ilgileniyordum. Akşam yemeğinde yiyeceğimiz erişteli sebze çorbasını yapmama yardım etmesini istemiştım ama karışıma bir konserve bezelyeyi neşeyle dökmekten çok, kilerden onun için getirdiğim küçük merdivene tırmanıp inmekle daha çok ilgilendi. Çorba fokurdarken sonunda biraz kâğıtla boya kalemi getirip onu sakinleştirmeyi başardım. Birlikte resim çizmek için yemek masasına oturduk. O evlerle güneşler, ben de elbiseli kadınlar çizdim.

Nick güneş batmak üzereyken içeri girdi. Ben de hem ekmek almak hem de Sophie’den biraz uzaklaşmak için dışarı çıkmıştım. Küçük kız hiç yerinde durmuyordu ve artık genç bir kadın değildim. Bir hafta boyunca onunla ilgileneceksem, kendimi bu tempoya hazırlamam gerekiyordu. Denizden esen serin rüzgârla saçlarım uçuşuyordu, bu yüzden paltomun cebinden bir şal çıkartıp boynuma bağladım.

Fırın hâlâ açıktı ama rafların çoğu boştu. Önümde bir kadın daha duruyordu: Benim gibi şal takmış uzun boylu, kıvrak bir kadın. Sıramı bekledim ama tezgâhın arkasındaki adamın şüpheyle bir bana, bir ona baktığını fark ettim.

Kadın ekmeğini alıp gitmek için döndüğünde kısa bir süreliğine göz göze geldik. Hemen bakışlarını indirip başıyla selam verdi ve yanımdan geçip gitti. Tanıdık, muhtemelen buradaki komşularımdan biriydi.

Sonra sıra bana geldi. Dükkânda kalan son üç ekmeği aldım; eve dönerken, az önce kadınla fırıncı arasında yaşanan o tuhaf bakışmayı kafamda anlamlandırmaya çalışıyordum. Bazen insanlar ben varken nasıl davranacaklarını bilemiyorlardı çünkü sürekli gazetelerdeydim.

Eve varmama yüz metre kadar kalmıştı ki aklıma geldi. Bayan Gillespie, işte oydu. Kocasıyla birlikte burada katıldığımız bir davetteydiler... ve şimdi adını hatırlamaya çalışırken yüzüm kızarmıştı çünkü biliyordum, kim olduğunu biliyordum.

Marjorie. *Benim canım M.*

Durakladım, aniden gelen bir ağlama isteği beni ele geçirdi. İki ev arasındaki çimenli patikaya saptım ve uçurumun tepesinde durup dalgalarla çalkanan gri okyanusa baktım. Hiç öğrenmek istememiştim ama artık biliyordum. Harry'nin metresi, adını hatırlayamadığım biraz baskıcı bir adamla evlenmiş olan komşumuz Marjorie Gillespie'ydi. Kalbim güm güm atarken yanaklarımdan gözyaşlarım süzülüyordu. Kim olduğunu bilmezken, hayalimdeki figür ete kemiğe bürünmemişken her şey daha kolaydı. Elbette, kadın benden daha zayıftı; Harry'nin başka bir kadının kollarına gitmesi benim hatamdı çünkü bir balınaya dönüşmüştüm. Benden daha mı güzeldi? Kesinlikle daha gençti. Kendimden nefret ediyordum. Fırıncının bilip de benim bilmemem ne kadar utanç

vericiydi. Başka kim biliyordu? Portsea'deki herkes? Hiç saklama-ya çalışmamışlar mıydı?

Komşumuz olmadan önce sevgilisi miydi, yoksa tam tersi miydi? Sonuçta Portsea'deki yerimizi Harry bulmuştu. Buraya her geldiğinde onu görüyor muydu? Metresinin Canberra'da olduğunu varsaymıştım, hatta artık onunla orada yaşadığıma göre ilişkinin bittiğini bile düşünmüştüm.

Gökyüzü karardı ve eve gidip oğlumla torunuma akşam yemeği hazırlamam gerektiğini fark ettim. Bu yüzden kendimi toparladım, gözlerimin çok şişmemiş olmasını umarak eve doğru yola koyuldum. Kendime sakın olmam gerektiğini, hiçbir şeyin değişmediğini söylüyordum. Sadece eskisinden daha fazla ayrıntıya hâkimdim, hem de istediğimden çok daha fazla. Ama yine de kendimi tamamen ezilmiş hissediyordum.

Harry, Avustralya'daki "LBJ ile sonuna kadar" konuşması nedeniyle çok fazla eleştiri almıştı. Birçok kişi bunun Amerikalılara yaranmaya çalışmak olduğunu düşünüyordu. Yıllardır süren o korkunç Vietnam Savaşı'nın ortasında herkesin bir fikri vardı. Gazetelere konuşup Harry'nin Johnson'ı bu kadar sorgusuz sualsiz izlemesinin ne kadar akılsızca olduğunu anlatmak âdeta bir moda haline gelmişti. Elbette nüanslar farklıydı, ama gazeteler nüanslarla işlemezdi. Harry'nin nihai amacı, Avustralya'yı Asya'nın daha güçlü bir parçası olarak görmek ve tüm bölgeyi güçlendirmek için Amerika'yı da beraberinde getirmektir. Marjorie ile karşılaşmanın hemen ardından ve son yurtdışı seyahatimizden kesinlikle çok kısa bir süre sonra Harry'yle birlikte, bu amacını diplomatik olarak ilerletebilmesi için uzun bir Asya turuna çıktık.

İlk durağımız Kamboçya'ydı. Öylesine yoğun, yemyeşil bir bitki örtüsü vardı ki binaların sarmaşıklar altında tamamen kaybolmamış olmasına şaşırdım. Mekong Nehri'ne bakan bir konukevinde kaldık. Sabahları nehir ayna gibi durgun, ince bir sisle örtülü oluyordu. Kamboçya'dan sonra Laos'a geçtik. Birbiriyle kıyaslayınca bu ülke oldukça yoksul görünüyordu; yollar topraktı, yol kenarlarında da sazdan yapılma küçük tezgâhlar vardı. Ama insanlar çok misafirperverdi. Şans getirsin diye bir Budist törenine katıldık, ardından dağlardaki saraylarında kral ve kraliçeyi ziyaret ettik. Her iki yer de coğrafi olarak Vietnam'a yakındı ve özellikle Laos, komünistlerin sızma tehlikesi altındaydı. Harry'nin genellikle gençlerden oluşan muhaliflerinin komünizmin ille de kötü olmadığını söylemeyi sevdiklerini biliyordum, ancak faşizmin yükselişini ve dünyayı saran korkunç savaşı yaşamış biri olarak, Asya'da istikrarlı bir demokrasinin Avustralya için ne kadar önemli olduğunu farkındaydım.

Sonra Tayvan'a gittik. Orada ilk kez bir konfeksiyon fabrikası gördüm. İlmek makineleri öylesine kusursuz çalışıyordu ki bunu görseler terzilerimin gözyaşlarına boğulacağından emindim, her şey mükemmel bir simetri içindeydi. Kore'ye vardığımızda tüylerim diken diken olmaya başlamıştı. Tayvan sıcak ve nemliyen, Kore buz gibiydi. Seul'de uçaktan indiğimde kürk manto giymiştim ama rüzgâr öylesine keskin esiyordu ki beni ortadan ikiye bölmesi işten bile değildi. Dayanamayınca kendimi arabaya attım. Otele giden yol boyunca Avustralya ve Kore bayrakları sallayan insanlar sıralanmıştı. Ana meydan okul çocuklarıyla doluydu. Böylesi bir karşılamayı daha önce hiç deneyimlememiştim, sanki ünlü müzik grubu Beatles'dık. Karşılama konuşmaları için kürsüye çıkan basamakları tırmanırken insanlar bizi alkışlıyordu ve bando eski bir mahkûm şarkısı olan "Botany Bay"i çalmaya başlamıştı. Başka koşullar altında tüm bunlar moralimi düzeltebilirdi

ama o gün yorgunluktan kemiklerim sızlıyordu. Dondurucu soğukta yapılan resmi törenlere katlanırken aklım yalnızca sıcak bir yatakta çekeceğim uzun uykudaydı.

Ziyaret ettiğimiz her Asya şehrinde, belediye başkanları veya diğer yetkililer kültürlerini tanıtmak için amansız bir program hazırlamışlardı; müzeler, tapınaklar, dağ zirveleri, nehir kıyıları, bahçeler, geleneksel dansçıların sahne aldığı görkemli akşam yemekleri ve yöresel kıyafetlerin sergilendiği geçit törenleri. Bunalıcıydı, hepsi birbirine karışmaya başlamıştı.

O gece Seul'deki otel odamıza vardığımızda Harry'ye, "Bunun için kendini çok yaşlı hissettiğin oluyor mu?" diye sordum.

"Hiç," dedi.

"Ben hissediyorum. Harry, bu yıl yine yurtdışına çıkmak zorunda kalacak mıyız?" Yatağa yığılıp kollarımı başımın üzerine kaldırdım.

Harry yanıma oturup saçlarımı okşamaya başladı. "Mecbur değilsin, sevgilim. Eğer senin için çok fazlaysa, hayır."

Nedense yorumu beni utandırdı. Formdan düşmüştüm, kendimi hiç iyi hissetmiyordum ve muhtemelen bu yüzden bu kadar zorlanıyordum. Marjorie'yi hatırlayınca, zayıf ve bronzlaşmış haliyle zihnimde belirdi. Ama kendime daha fazla eziyet edemedim kapı tıklatıldı. Harry kapıyı açtığı anda karşısında Tony duruyordu.

"Özür dilerim," dedi beni yatakta uzanmış halde görünce. "Programda son dakika değişikliği oldu, Bayan Holt'a iletmem gerekecek."

Yüreğimde yorgun bir korkuyla doğruldum. "Ne oldu?"

"Perşembe öğleden sonra Ewha Kadınlar Üniversitesi'nde bir konuşma yapmanız gerekiyor."

"Gerekliyor mu? Yoksa... zorunda mıyım? Bu seyahatte hiç konuşma yapmayacağımı düşünüyordum."

"Size fahri doktora verecekler..." Tony notlarını kontrol etti.

“...sanat dalında.” Yüzünde gülümsemeyle bana baktı. “‘Ewha’ Korece ‘armut çiçeği’ anlamına geliyor.”

Ah, Tony beni nasıl ikna edeceğini biliyordu. Kadınlar için kurulan ve adını armut çiçeğinden alan bir üniversiteden sanat diploması... nasıl hayır diyebilirdim ki? “Ne hakkında konuşmamı istiyorlar?”

“Ne isterseniz.”

“Harry?” diye sordum ondan yana dönerek. “Ne hakkında konuşmalıyım?”

“Bu bir kadın üniversitesi. Kadınlara dair şeylerden konuş.”

Amacı beni küçümsemek miydi, bilmiyorum ama bunu başarmıştı. Lady Bird’ün böyle bir durumda ne hakkında konuşacağını düşündüm ve siyasetten hiç bahsetmemeye karar verdim. Bir iş kadını olmaktan ve bunun gerektirdiği yaratıcılıkla azimden bahsedecektim.

Böylece konuşmamı yaptım ve altı bin genç kadın ile yorulmak bilmeyen bir tercümanın önünde fahri doktoramı aldım. Üniversitenin arması olan altın bir yüzükle birlikte siyah kadifeden akademik cübbe de verildi. Kısa süre sonra eve uçtuk ve kendimi toparlamak için iki gün yattım.

LBJ’den önce hiçbir Amerikan başkanı Avustralya’yı ziyaret etmemişti ve LBJ de sadece Harry sayesinde gelmişti. İkisi çok sıkı arkadaş olmuşlardı; yaşları yakındı, düşünce yapıları aynıydı ve tutkuyla aynı tür politikalara bağlıydılar. Heyecanlıydım çünkü bu, Lady Bird’ün de eşlik edeceği anlamına geliyordu, ancak Bay Johnson’ın ziyareti duyurulduğu andan itibaren büyük bir kargaşa yaşanmıştı. Bazıları, dünyanın en güçlü adamının ziyareti için Avustralya’nın bu kadar önemli olmasından gurur duyuyor, bazı-

ları ise Bay Johnson'ı bir savaş kışkırtıcısı ve Avustralya'yı tehlikeli bir yola sürüklediğini düşünüyordu.

Gelişi için güvenlik önlemleri arttırıldı, öncesinde bizlerle de detaylar paylaşıldı. Yine de Canberra'ya uçtuklarında ve onları RAAF* havaalanında karşıladığımızda, dostlarımızla yeniden buluşmuşuz gibi bir hava hâkimdi. Harry ve Bay Johnson saniyeler içinde birlikte gülmeye başlarken Lady Bird ile samimiyetle kucaklaşıp el ele tutuştuk, ardından toplanan kalabalığa el salladık. Biz bir arabaya bindirilirken Harry ve Bay Johnson başka bir arabaya bindi. Başkanlık binası dönüş yolları el sallayan ve tezahürat eden insanlarla doluydu. Birkaç protesto pankartı gördüm ama eve dönüş yolculuğu çoğunlukla sorunsuz geçti. Başkanlık binasında akşam yemeği yiyecektik, bu yüzden erkekler oturma odasında sohbet ederken Lady Bird'e etrafı gezdirmeyi teklif ettim.

Üst kattaki misafir odalarından birinde yüzüne baktığım anda ifadesini yakaldım ve o bakışı hemen tanıdım.

"Aman Tanrım. Çok bitkinsin, değil mi?"

Lady Bird gülümsemeye çalıştı. "Hayır, hayatım. Uzun bir uçuştum ama toparlayacağıma eminim."

Yakınlarda kimsenin dinlemediğini bilmeme rağmen etrafa bakındım. "Otel odanda haşlanmış yumurta ve bir demlik çayla kendini daha iyi hisseder misin? Erkenden de yatarsın?"

Yanağından bir damla yaş süzülünce şaşırdım. Lady Bird sessizce başını salladı. "Bazen tüm yolculuk güzeldir ama bazen..."

"Bana söylemek zorunda değilsin," dedim. "Seni buradan çıkaralım."

Kocalarımıza tek kelime etmedim. Onun yerine güvenlik görevlilerinden birine onu mutfaktan geçirip arabaya bindirmesini söyledim, ardından kaldıkları otelin arka girişini tarif ettim,

* *Royal Australian Air Force*'un kısaltmasıdır. Avustralya Kraliyet Hava Kuvvetleri anlamına gelir. (ç.n.)

böylece ön kapıdaki kalabalığa yakalanmadan içeri girebilirlerdi. Büyük ihtimalle iyi dileklerini iletmek isteyenler olacaktı ama bu kadar yorgunken protestocularla karşılaşmasını istemiyordum.

Yaptığımı itiraf etmek için suçluluk duyarak aşağı indim ama başkan pek umursamadı. Salonumuzda bir kanguruyla oynuyordu. Biri, Amerikalı dostlarımızın Avustralyalı hayvanlarla tanışma şansı olsun diye iki küçük hayvan getirmişti, çünkü turları çok kısaydı ve sadece birkaç şehri kapsıyordu. Kangurulardan biri zümrüt yeşili halımın üzerine tuvaletini yapmaya karar verirse ne yapacağımı düşünmemeye çalıştım.

İki gün sonra, dördümüz ve heyetlerimizle birlikte Melbourne'e doğru yola çıktık. Harry ve Bay Johnson bir kez daha önden giderken biz eşleri olarak ikinci arabaya bindik. Yollar yine insanlarla doluydu, ama bu sefer kalabalık yoğundu. Çok sayıda insan ve aralarında çok daha fazla protestocu vardı. Neşeli tezahüratların yanı sıra Amerikalıların kullandığını duyduğum protesto sloganını haykıran sert sesler havayı dolduruyordu: "Hey, hey, LBJ. Bugün kaç çocuk öldürdün?" Bazıları sopalara asılı pankartlar taşıyordu. *Artık Yeter. Savaşı Durdurun ve Vietnam, Avustralya'nın Savaşı Değil.* Özellikle orta yaşlı kadınların tuttuğu *Oğullarımızı Kurtarın* yazan pankartlar fazlasıyla etkileyiciydi.

"Protestoculara nasıl alışıyorsun?" diye sordum Lady Bird'e.

"Herkesin kendi görüşü olduğunu hatırlayarak," diye sakince yanıtladı, ancak sloganlardan sıkıldığını anlayabiliyordum. "Söylenilenlerden hoşlanmayabiliriz ama demokrasi böyle bir şey."

Sözleri bana bir nebze olsun teselli verdi, o an protestoculara karşı içimdeki öfke de yerini anlayışa bıraktı.

Ancak şehre girdiğimizde işler kontrolden çıkmaya başladı. Çok daha fazla insan kaldırımları doldurup sokaklara dökülmüştü. Swanston ve Collins Caddeleri'nin kesiştiği noktada nereye baksam insan seliyle karşılaşıyordum. Polis barikatlarla oradaydı, ancak aralarından geçmek için yavaşladığımızda genç bir adam atlayıp başkanın arabasına doğru koştu. Bir polis onu yere serdi. Öyle sert şiddet uygulanmıştı ki irkildim. Kalabalıktan korkunç sesler yükseliyordu. Bazıları tezahürat ediyor, bazıları yuhalıyordu, sonra daha fazla insan barikata doğru ilerlemeye başladı. Polisler kısa sürede sayıca azalınca, barikatlar yıkıldı ve insanlar arabalara doğru akın etti, bunlar LBJ'yi sevenler değildi.

"Ah, hayır," diye nefes verdi Lady Bird gözlerini kapatarak.

Ona yaklaşıp elini tuttum, sonra öne eğilip güvenlik görevlisine ne yapmamız gerektiğini sordum.

"Hanımefendi, sadece yerinizde kalın. Kapılar kilitli ve camlar kırılmaz. Arkamızda ve önümüzde güvenlik görevlileri var. Kalabalığı dağıtmak için polisle birlikte çalışacaklar."

Kalabalığın arasından Harry'nin iyi olup olmadığını göremiyordum. Kısa süre sonra delikanlılar bizim arabamıza da tırmanmaya başlamıştı. İçlerinden biri cama bakıp "Saçından tut!" diye bağırdı.

"Derin nefes alın," dedi şoför. "İyi korunuyoruz."

Ama ayak sesleri arabanın kaputundan ve tavanından yankılanmaya başladığında donup kaldım. Sonra gizli servis araya girip protestocuları yakalamaya başladı. Tavandaki genç bir adam ayak bileğinden çekilip kalabalığın içine fırlatıldı. Bu fırlatmadan yara almadan kurtulduğunu hayal edemiyordum. Daha fazla yuhalama ve tezahürat onu takip etti. Güvenlik görevlileri, protestocular hâlâ yanımızda koşarken arabaların tekrar hareket edebilmesi için yolu yeterince temizledi. Otele zarar görmeden girmeye çalıştığımızı hayal ederken kalbim güm güm atıyordu.

Araçlarımız ağır ağır ilerliyordu. Biri camıma tükürdü. Kalabalıktaki erkekler artık kavga ediyordu: destekçiler ve protestocular. O yoğunluğun arasında hiç kadın olmaması dikkatimi çekmişti. Gerilim arttığı anda mı ayrılır, diye merak ettim. Otele varmamız sanki bir asır sürdü ve tabii ki orası da kalabalıktı. Ama Victoria polisleri, kalabalığın itiş kakışına rağmen kollarını birbirine kenetleyerek arabadan binanın ön kapısına kadar dar bir geçit açmışlardı. İki iri güvenlik görevlisi öne fırlayıp arabanın kapısını açtı ve dirseklerimden tutup beni yukarı çekti. Merdivenlere bastığımı bile sanmıyorum. Hemen arkamda, aynı şekilde neredeyse kucakta taşınarak otele sokulan Lady Bird vardı. Sonra kapı arkamızdan kapandı. Şehir merkezine vardığımızdan beri ilk kez nefes aldım. Fuayede, Lady Bird'ün sekreteri kayıt işlemlerimizi düzenlerken soluk pembe bir şezlonga yığılıp yelpazemi çıkardım. Ateş basmıştı ve kendimi pek iyi hissetmiyordum. Lady Bird yanıma oturdu. Kocalarımız asansörlerin yanındaki gizli servisle gergin bir tartışma içindeydi.

“Bir planım vardı, biliyor musun?” dedim. “Kapıları bir şekilde açabilselerdi. Her zaman yanımda çakmak taşıyım. Saçlarını ateşe vermeyi düşündüm.”

Lady Bird başını salladı. “Planım onları kemerimle boğmaktı.”

Sonra ikimiz de kahkahayı bastık. Kısmen çakmakların ve kemerlerin pek de iyi silahlar olmadığını fark ettiğimizden, kısmen de kocalarımızla birlikte tek parça halinde olmamızın verdiği rahatlamadan.

Townsville'de Amerikalı arkadaşlarımızla vedalaştıktan sonra Harry'yle kuzeye doğru yolumuza devam ettik. Avustralya'nın doğu kıyısı boyunca şehir şehir peşimizi bırakmayan tüm ger-

ginlik ve protestoların ardından dinlenmek için Bingil Körfezi'ne gelmiştik. Tony ve Pat de bizimle geldiğinden Harry için daha çok bir çalışma tatili gibiydi. Tony her sabah şehre gidip gazete alıyor ve Pat de Harry için toplantılar organize etmek için sürekli telefonda oluyordu. Üçü sabahlarını misafir odamız olarak da kullandığımız arka odada toplantılar yapıp telefon görüşmeleriyle geçiriyordu. Ben ise mutfakta kek yapıyor, resim çiziyor, roman okuyor ve çikolata yiyip duruyordum. Harry'yle her öğleden sonra yüzmeye gidiyor, akşamların çoğunu da Johnny ve Allison'la geçiriyorduk.

Ama Harry bu sefer sadece bir hafta kalabildi. Canberra'da ona ihtiyaç vardı. İstemeyerek de olsa gitmesine izin verdim ve ilk kez Bingil Körfezi'nde tek başıma kaldım. O ilk sabah uyandığımda ev çok sessizdi. Sadece denizin, kuşların ve palmiye yapraklarının hafif hışırtısı vardı.

Geç saate kadar yatakta yattım, sonra kalkıp kahvaltı hazırladım ve arka verandada denizi seyrederek yemeğimi yedim. Sadece birkaç gün önce Melbourne'deki o arabada hissettiklerimle şimdi hissettiklerim arasındaki keskin fark öyle çarpıcıydı ki bir an duraksayıp gözlerimi kırpmadan edemedim. Kilometrelerce uzakta bile kimse yoktu.

Günün büyük bölümünde yalnızlığımın tadını çıkardım ama sonra Allison saat üç civarında yalnız olup olmadığını görmek ve bir fincan çay isteyip istemediğini sormak için uğradı. Kendi pişirdiği kekle çıkagelmişti, ben de çay yaptım ve mutfak masasına yerleştik.

"Benim dilimim küçük olsun," dedim Allison keki keserken.

"Vicky pandispanya. En sevdiğin."

Bol pamuklu elbisemin üzerinden karnımı sıvazladım.

"Ah, saçmalama," dedi Allison ama yine de küçük bir dilim kesti. "Demek Harry işe geri döndü?"

“Canberra’da acil durum varmış. Umurumda değil. Johnsonların burada olması çok yorucuydu. Tüm o protestocular ve stres.” Çayları doldurdum, ardından kekten bir yudum yedim. Çok lezzetliydi, kendime hâkim olamayacağım için ikinci bir dilim yiyeceğimi biliyordum.

“Bence harika gidiyorsun, Zara. Başbakanın eşi olmak ve bir de işin içine iş çıkarlarını katmak kolay olmasa gerek.”

“Eskisi kadar çok şey yapmıyorum. Ekibim var. Ara sıra uğrayıp fikirlerimi sunuyorum.”

“Özlüyor musun?”

İçimi çekip sandalyeme yaslandım. “Elbise çizmeyi özlüyorum.”

“Hâlâ elbise çizebilirsin.”

“Eskisi gibi değil. Birisi için tasarım yapmayı seviyorum. Vücut tiplerine bakıp, *Ah, bunu dans edilecek bir parti için istiyorum* demelerini seviyorum. O zaman bedenlerinin nasıl hareket edeceğini gözümde canlandırabiliyorum ve elbisenin o hareketle birlikte nasıl akacağını, nasıl dalgalanacağını düşünebiliyorum. Ama artık Canberra’da yaşıyorum ve sürekli seyahat ediyorum, bu yüzden müşterilerimle o ilişkiyi geliştirecek vakit ayıramıyorum.” Çayımı yudumladım. “Buradan bakınca hayat biraz sıkıcı görünüyor.”

“Gerçekten öyle konuşuyorsun. Yoruluyor musun?”

Allison’ın gözlerinin içine baktım ve aklımdakini söylesem mi diye ikilemde kaldım.

Şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı. “Ne oldu?”

“Harry’nin Bedarra’ya başka bir kadın getirdiğini neden söylemedin?”

Allison gözlerini kaçırdı. “Ah,” dedi. “Biliyorsun.”

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. Kekimi bitirip bir dilim daha kestim. Allison’a sorup onu zor durumda bıraktığım için suçluluk duyuyordum ama onun daha çok suçlu hissettiğinden şüpheleniyordum.

Sandalyesinde kıpırdandı, iç çekti ve sonunda cevap verdi. "Johnny sana söylemememi istedi."

"Yani ikimizin de kocası suçlu," dedim alaycı bir gülümsemeyle. "Kulağa gayet adil geliyor."

"Bunun sadece sana zarar vereceğini ve arkadaşların olarak seni korumamız gerektiğini söyledi," diye açıkladı Allison. "Öğrenirsen bizden sonsuza dek nefret edeceğini söyledim."

"Sizden nefret etmiyorum. Öğrendiğimde sizden bir an bile nefret etmedim," dedim. "İhanete uğramış hissettim ama Harry'nin ihanetiyle kıyaslanamazdı."

Allison başını sallayıp elini masanın üzerinden uzattı. "Özür dilerim."

"Önemli değil," dedim. "Affedildin." Parmaklarını kavradım ve bir süre bakışlarımızı çekmedik. "Nasıl biriydi?"

"O sen değilsin," dedi Allison. "Ona ısınamadım çünkü bu olay hiç hoşuma gitmemişti. Johnny çok misafirperverdi ve onunla iyi geçiniyor gibiydi ama... Harry üzerinde neden bu kadar etkili olduğunu anlayamadım."

"Sanırım etkisi hâlâ devam ediyor," dedim. "İlişkilerinin devam ettiğini düşünüyorum."

"Ah. Çok uzun zaman oldu."

"Portsea'de onunla karşılaştım. Kim olduğunu bilmiyordum ama sanırım başkaları biliyor. Bu oldukça utanç verici. Ona bakıp benimle karşılaştırıyorlardır ve..." İkinci dilim kekin olduğu tabağı ittim. "İşte, bu yüzden diyetime sadık *kalmalıyım*. Senin gibi doğal olarak zayıf değilim. Ya da onun gibi."

"Zara, çok güzelsin ve Harry bunu biliyor. Harry hiçbir zaman bir kadının bedenini önemsemedi, sadece kadınlardan hoşlanıyor." Allison derin bir nefes aldı. "Sana karşı daha dürüst olacağım, bu yüzden sana şunu soracağım... Diğerlerini biliyor musun?"

“Teorik olarak. Ayrıntıları bilmemeyi tercih ederim. Ama... uzun süreli başka ilişkileri var mı?”

“Bahsettiği kadarıyla yok. Görüyorsun ya Harry, Johnny’ye her şeyi anlatıyor. Johnny de bana anlatıyor, bu yüzden beni huzursuz edecek kadar çok fazla şey biliyorum. Ama sorularının hepsini dürüstçe cevaplayacağım.”

Ne kadarını bilmek istiyordum? Bunu uzun süre düşündüm.

“Sevgili sayısı onu geçti mi?” diye sordum.

Allison başını şiddetle salladı, bu yüzden sayılar hakkında daha fazla soru sormadım.

“Hâlâ birden fazla kadınla mı devam ediyor, yoksa sadece... artık... onunla mı?” Adını söylemek istemedim.

“Hâlâ devam ediyor.”

“Ama bu adam artık torun torba sahibi!” diye bağırdım. “Nasıl olur?”

“Güçlü bir adam. Sen de biliyorsun, o ışıltıya sahip. İkinizde de var. Johnny’yle sık sık yatak odanızda havai fişeklerin patladığını düşünürdük.”

Güldüm. “Evet, kesinlikle patlıyor. Ama bazı geceler daha az istekli ve becerikli oluyorum.”

“Daha fazlasını bilmek istiyor musun?”

“Sanırım sormasam daha iyi.”

“Tamam, o halde. Ama bana her zaman sorabilirsin, ben de sana her zaman dürüstçe cevap veririm.”

Başımı ellerimin arasına aldım. “Allison, aptal mıyım? Bana acıyor musun? Zavallının teki olmak istemiyorum.”

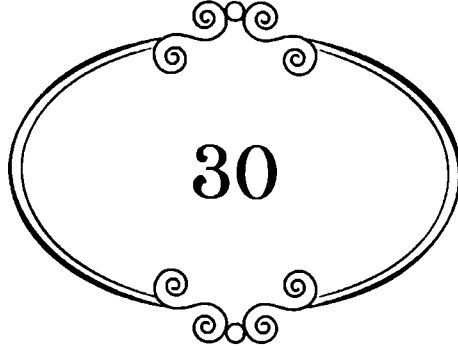
Allison bileğimi kavrayıp ona bakmamı sağladı. “Aptal falan değilsin. Onun çapkınlıklarının senin canını yaktığını anlıyorum, buna gerçekten üzülüyorum. Ama seni ne kadar sevdiğini de biliyorum çünkü bunu Johnny’ye de hep anlatıyor. Ama en önemlisi, senin zavallı olma fikrin çok saçma. Bunca yıldır sana hayranım.

Güçlü, zeki, yaratıcı ve başarılısın. Bir yıla bazı kadınların bir ömre sığdırdığından daha fazla şey sığdırıyorsun.” Bileğimi sıktı. “Kendini dışarıdan görebilseydin, bir daha asla endişelenmezdin.”

Bu nazik sözleriyle gözlerim doldu. “Teşekkür ederim, canım arkadaşım.”

“Ve en önemlisi de bu. Seni seven arkadaşların var. Harika bir ailen var. Onca kişi sana bayılıyor. Evliliğinde küçük bir kusur ol-duysa bu çok mu kötü? Her ses muhteşem olacak diye bir şey yok.” Sonra tabağımı bana doğru itti. “Hadi, şimdi kekini ye.”

Gözyaşlarımı silip çatalımı aldım.

Başkan'ın ziyaretinden kısa süre sonra, bir sabah erkenden başkanlık binasındaki yatak odamızın telefonu çaldı. Harry yanıt verdi. Bu aramalar hep onaydı, bu yüzden Canberra soğukunda yorgana sarılırken, kısa bir arama olmasını ve uyumaya devam edebilmeyi umdum.

Harry beni nazıkçe dürtünce şaşırdım. "Telefon sana. Betty'den."

Uyku mahmurluğuyla doğrulduğumda, Harry telefonu bana uzattı. Uzun, kıvrılmış telefon kablosu üzerinde çalıştığı sabah belgelerini kesiyordu.

"Betty? Her şey yolunda mı?"

"Hem evet hem hayır. Bence bugün Melbourne'e gelmelisin. Dükkân tahrip edildi. Polis ikimizle de konuşmak istiyor."

"Tahrip mi edildi? Ne? Nasıl?"

"Buraya geldiğinde görürsün, canım. İlk uçakla gel, tamam mı?"

"Evet, evet, tamam."

Telefonu, okuma gözlüğünün üzerinden bana merakla bakan Harry'ye verdim.

"Dükkân tahrip edilmiş. Polis bizimle görüşmek istiyormuş."

"Ah, bunu duyduğuma üzıldüm. Pat'ten sana bir uçuş ayarlamasını isteyelim. İyi misin?"

“Sanırım şoktayım. Neden biri bir giyim mağazasına zarar vermek ister ki?”

Harry kaşlarını çattı. “Kiminle evli olduğunu unutma. Başbakanın karısı olduğun bir sır değil.” Yorganın üzerinden bacağımı ovuşturdu. “Pat’i arayacağım. Sen de kalk, hazırlanmaya bak.”

Öğle vakti Magg’in önünde bir taksiden indim. Hasar hemen göze çarpıyordu. Biri giriş kapılarına kırmızı boya sıçratmış, boya kovasım da fırlatarak ön camı kırmıştı. Her yer cam kırığı ve kırmızı boya içindeydi. Elbise askılarından biri devrilmişti. Yerde bir yığın halinde duran kıyafetler, etrafa saçılmış boya lekeleriyle ve kırık cam parçalarıyla kaplanmıştı. Midem kasıldı. Yumruk yemiş gibi nefes nefese kalmıştım.

“Ah hayır!” diye bağırdım, Betty beni karşılamak için dışarı çıktığı sırada.

“Biliyorum canım, çok kötü değil mi? İçeri gel. Polis seni bekliyor.”

Betty’yle içeri girdim. Güzel dükkânımı bu halde görünce kaburgalarımın altında bir ağrı hissettim. Her yere, hatta arka duvara asılı elbiselere bile boya sıçramıştı. Bunları temizlemenin hiçbir yolu yoktu, bu da binlerce dolarlık hasar demekti. Betty’yle daha önce konuşmuş olan iki polis memuru çok nazikti. Özellikle Harry ve mağazaya gelip gelmediği hakkında birçok soru sordular. Soruları sayesinde, vandalların Harry’nin politikalarını protesto ettiklerini ve bunun acısını karısının işinden çıkardıklarını anladım. Bu hiç adil değildi, özellikle de Betty’yi ve kıyafetleri özenle hazırlayan diğer birçok personeli de incittiği için canım yanmıştı.

Yaşça büyük, kır saçlı polis memuru, sorgulama bittiğinde polis merkezini aramak için izin istedi. Ben de ayakkabılarımı boyaya bulamamaya dikkat ederek Betty’nin yanına gittim. Birlikte hasarı değerlendirdik.

“Pencere için sigortamız var mı, yoksa bu mülk sahibinin sorumluluğunda mı?” diye sordum.

“Emin değilim. Sanırım önümüzdeki birkaç günü telefon görüşmeleri yapıp bilgi edinmekle geçireceğiz. Pencere kırırken birileri içeri girip dükkü hasılatı çalmadığı için şanslıyız.”

“Evet. Sanırım polis telefonla işini bitirir bitirmez bir camcı çağırmalıyız.” Omzumun üzerinden baktığımda, polisin derin bir sohbette olduğunu görebiliyordum ama gözleri sürekli bize kayıyordu. “Hımm,” dedim, “konuşmaktan çok dinliyor. Belki de kimin yaptığını biliyorlardır.”

“Kendilerinden başka kimseyi umursamayan zavallı, uzun saçlı delikanlılar,” diye alay etti Betty. “Haberleri açtığımda onları görmekten çok sıkıldım.” Yerdeki elbiseleri işaret etti. “Bunu temizlemeye nereden başlayacağız?”

“Lastik eldivenler ve çöp torbaları, sanırım.” Kalça kısmına nakış işlemesi saatler süren muhteşem, gümüş saten elbisenin kırmızı boyayla mahvolduğunu görünce bir kez daha içim sızladı. “Gerçekten kimin fikrini değiştireceklerini sanıyorlardı?”

Polis memuru telefonu kapatıp yanımıza geldi. İkimiz de beklentiyle ondan yana döndük.

“Merkezde üç şüpheli gözaltında,” dedi. “Karşıdaki çiçekçi erken geldiği için onları görmüş. İçlerinden birini tanıyormuş ve ihbar etmiş.”

“Gerçekten mi?” dedi Betty. “Çok hızlı oldu. Çiçekçiye teşekkür etmeliyiz.” Sonra güldü. “Bir çiçekçiye nasıl teşekkür edilir ki? Çiçek gönderemezsin.”

“Bunu kim yapmış?” diye sordum.

“Evet, bu oldukça şaşırtıcı.” Polis memuru notlarına baktı. “Üç kadın, hepsi kırklı yaşlarında. Bu tür suçlar için alışıldık şüpheliler değiller.”

“Kırklı yaşlarında kadınlar mı?” diye haykırdı Betty. “Ne olacağım sanıyorlardı acaba?”

LBJ'nin ziyareti sırasında kalabalığın içindeki pankartları hatırladım. *Oğullarımızı Kurtarın*. Tüm öfkem dindi. Ya oğullarım askere alınmaya uygun olsaydı? Ya gitmemek için makul mazeretleri olmasaydı? Her gün genç adamlar ölüyordu, hem de çok genç adamlar... Hem de evlerinden çok uzakta gerçekleşen ve çoğu kişiye göre aslında karışmamıza gerek olmayan bir savaşta. Onlar benim oğullarım olsaydı, ben de çaresizce bir şeyler yapmaya çalışırdım.

"Ceza alacaklar mı?" diye sordum. "Cezalandırılmamalarını talep edebilir miyiz?"

Betty bana sertçe baktı. "Elbette, cezalandırılmalarını istiyoruz."

"Hayır Betty, istemiyoruz. Sigorta kapsamı dahilinde değilse hasarı kendim öderim. Sakıncası yoksa bu kararı bana bırakırsan buranın derlenip toparlanmasını sağlarım."

Betty iç çekti. "Ah, benim yufka yüreğim."

"Çocuklarını ne kadar sevdiğini düşün, Betty. Korkudan, bizim anlayabileceğimiz bir korkudan böyle davrandılar."

Betty başını iki yana sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı ama bakışlarının yumuşadığını gördüm. "Ah, Zara. Pekâlâ, o zaman. Memur bey, onları bırakabilir misiniz?"

"Lütfen, memur bey?" diye ekledim. "Anladığımı ve... onları affettiğimi söyleyin."

Polis omzunu silkip defterini cebine koydu. "Üstlerimle konuşabilirim ama hiçbir şey için söz veremem, hanımefendi. Bunun çok cömert bir davranış olduğunu söylemeliyim. Başbakanımızın sizinle evli olmasına şaşmamalı."

Harry'nin benim aptal olduğumu mu düşüneceğini, yoksa bana sarılıp iyi bir kadın olduğumu mu söyleyeceğini kim bilebilirdi ki? Her iki durumda da eğer sormayı unutacak kadar dikkati dağılmamışsa, fikrini nazikçe ve sıcak bir şekilde dile getirirdi.

Harry'yle parlamentonun yarıyıl oturumunun ardından dinlenmek için Portsea'ye çekilmişti. Tiny bizimle gelmişti, ama bu sefer Tony ve Pat Canberra'da kalmıştı. Harry'nin en az üç gün çalışmayacağından emindim ve biri arabayla gelip okuması için bir dosya dolusu evrak getirene kadar iki gün dayanmayı başardık. Yine de o iki gün harikaydı. Yatakta keyifli bir kahvaltı yaptık, kıydaki kaya havuzlarında dolaştık, kanepede kıvrılıp radyo dinledik ve günbatımından önce bahçede konyak içip denizi izledik.

"Emekli olduğumuzda böyle olacak, biliyorsun," dedim ikinci öğleden sonra bahçedeki bir bankta otururken. "Harika değil mi?"

Harry kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. "Seninle vakit geçirmek her zaman harika."

"Ama Bay Menzies gibi on sekiz yılını ofiste geçirme."

"Hiç niyetim yok, sevgilim." Başımın tepesini öptü ve esinti saçlarımı savurduğunda bir avuç saçımı yakaladı. "Görev sürem az ve öz olacak."

"Zaten çok şey sığdırdın."

"İçimde daha fazlası var ama hırslarım sonsuz değil."

Derin bir iç çekip ona yaslandım, kendimi son derece mutlu hissediyordum.

Ertesi sabah çalışması gereken belgeler geldiğinde onu kış bahçesinde bırakıp yüzmeye gittim. Su soğuktu, bu yüzden uzun süre kalamadım. Vücudumu kurulayıp nemli mayomun üzerine pamuklu gömleğimi tekrar giydim ve ayaklarıma sandaletlerimi geçirdim, sonra köye doğru yürüyüş yapmaya karar verdim. Harry yerel fırından aldığım kremalı çörekleri çok severdi. Ben de enerjisini koruyabilmesi için ona çöreklerle birlikte kahve servis edebilirim diye düşündüm. Onca evrakla nasıl başa çıktığını hiç anlayamıyordum ama ilginç olan, iş bitiminde hâlâ keyifle çok küçük puntolarla basılmış kalın tarih ve biyografi kitaplarını

okumasıydı. Dikkati hiç dağılmıyor gibiydi. Benimki ise sürekli oradan oraya savruluyordu.

On dakika sonra sağ elimde bir kese kâğıdı dolusu kremalı çöreklerle fırından çıkıyordum ki sokağın karşısında onu gördüm. Marjorie.

Donup kaldım. Beni görmemişti, gerçi ben de görmesini istemiyordum. Islak saçlarım ve nemli elbisemle korkunç görünüyordum. Ama sonra trafiği kontrol edip yolun karşısına geçti. Eve doğru yürümeye devam edersem birbirimizin yanından geçecektik ve bundan kurtuluş yoktu.

Bir an içimden kaçmak geldi ama bu kadın ve onun ne yapıp ne yapmadığı konusunda endişelenmekten artık bıkmıştım. Ayakkabısı kaldırıma değer değmez başını kaldırıp beni gördü ve o da durakladı.

“Marjorie?” dedim.

“Merhaba Bayan Holt.”

“Bana Zara de. Bir iki dakika oturalım mı?” Denize bakan çimlerdeki bir bankı işaret ettim.

Marjorie’nin yüzü korkuyla gölgelendi.

“Söz veriyorum, bağırmayacağım,” dedim gülümseyerek.

“Ben... Pekâlâ.”

Aramızdaki mesafeyi koruyarak ben önde, o arkada biraz tuhaf bir şekilde yürüdük. Sonra oturduk. Saçımı düzeltmeye çalıştım ama hâlâ oldukça nemliydi, bu yüzden boş verdim. Görünüşüm hakkında ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Marjorie güneş gözlüğünü kaldırıp koyu saçlarının üzerine yerleştirdi. Gün ışığında düşündüğümünden daha yaşlı olduğunu, gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıkları görebiliyordum. Belki de ellili yaşlarındaydı.

“Eh,” dedim. “Sonunda karşılaştık.”

“Daha önce karşılaşmıştık. Uzun zaman önce.”

“Hayal meyal hatırlıyorum. Bir kocan vardı.”

“Hâlâ var.”

“Peki Harry’yle arandakileri biliyor mu?”

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı, belli ki hiçbir şey söyleme niyeti yoktu. Kendimi birden bomboş hissettim, neden benimle konuşmasını istemiştin ki? Tüm arkadaşlarına yakınabileceği kıskanç bir kadın gibi görünmeden ne söyleyebilirdim? Onu bu ilişkiden vazgeçiremezdim. Vicdanı olsaydı zaten vazgeçerdi.

“Demek istediğim, kocamla ilişkini keşfettiğimden beri ilk kez karşılaşıyoruz. Merak ediyorum Marjorie,” dedim, elimden geldiğince nazik olmaya çalışıyordum. “Sence ne zaman sonlanacak?”

“Bence ne zaman mı sonlanacak?”

“İlişki. Harry benden ayrılmayacak.” Bu sözleri söylerken doğru olduklarını biliyordum. Tanıştığımız gecedan beri Harry’nin tek söylediği buydu. *Biz birbirimize aitiz. Her zaman da öyle olacak.* Ve bu, kırk yıl boyunca kendini göstermişti. Yaşadığımız tüm sıkıntılara rağmen her zaman birbirimize geri dönüyorduk.

Uzun sessizlikte sadece dalgaların ve martıların sesi duyuluyordu.

“Bakın Bayan Holt,” dedi Marjorie sonunda. “Neden benimle konuştuğunuzu bilmiyorum. Bana içinizi dökmek istiyorsanız, buyurun. Ama sorularınızı cevaplamak zorunda değilim.”

Belki de ona diğer kadınlardan bahsetmeliydim. Belki de Harry’nin benimle sık olmasa da her zamanki gibi tutkuyla seviştiğini söylemeliydim. Ama Marjorie yerinde kıpırdanmaya başlamıştı, ayrılmadan önce birkaç dakikam olduğunun farkındaydım. “Bir şeyi bilmeni istiyorum. Onu asla benim kadar sevemeyeceksin,” dedim.

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü onu benim kadar sevebilecek kimse yok.”

Marjorie başını sallayıp ayağa kalktı. “Bu kadar mı?”

“İyi günler.”

Başka bir şey söylemeden gitti.

Kasım ayına geldiğimizde Harry, kendisini amansızca takip eden büyük bir yardım kuruluşunun bağış toplama komitesinde çalışmamı rica etti. Kadınlar Dayanışma Vakfı adlı bu yardım kuruluşu, Canberra ve çevresindeki düşkün aileler için para topluyordu ve Harry resmi destekçisiydi. “Lütfen?” diye yalvardı. “İki üç toplantı olacak, hepsi bu.”

Onun durumuna çok üzüldüğüm için pes ettim. Sürekli sırt spazmlarından mustarıptı ve uykusunu getiren ağrı kesiciler alıyordu. Çalışmak için hâlâ sabah altıda uyanıyordu, ama sanırım o iki hafta içinde sonunda bitkin düşmeye başladığını görmüştüm. Tek ihtiyacı olanın Portsea’de bir hafta kalıp bu yorgunluğu “yüzerek atlatmak” olduğuna yemin etmişti. Ben de tek ihtiyacının Noel’de keyifli ve uzun bir dinlenme olduğunu düşünüyordum. Yardım kuruluşunun yükünden kurtulmak için onlarla görüşmeyi kabul ettim.

Daha en başından Kadınlar Dayanışma Vakfı’nın düzenleme komitesi başkanı Bayan Bainbridge’in, Harry yerine benimle görüşmek zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğradığı çok belliydi. Ne beklediğini gerçekten bilmiyordum, sonuçta adam koca ülkeyi yönetmekle meşguldü. Ama herkes misafirperver ve minnettar-ken, ilk sabah çayımızda mesafeli davranmıştı. Onları kulübe çay içmeye davet etmiştim ve aramızda tatlı tatlı sohbet etmiştik.

Ancak Bayan Bainbridge asıl toplantıyı başlatmak için çok istekliydi. Otuzlu yaşlarının başında olan kadın, zayıf, gergin ve her hareketi ölçülüydü. Ama öyle güçlü fikirlere sahipti ki âdeta bize kök söktürüyordu. Aralık ayının ikinci haftasında düzenlenecek olan büyük bağış toplama etkinliği genellikle bir sanat gösterisi veya müzik performansıyla gerçekleştirilirdi. Hiç vakit kaybetmeden Avustralya Operası sanatçılarının seslendireceği aryalar eşliğinde beş aşamalı bir akşam yemeği önerisiyle söze girdi. Bütçeyi,

bilet fiyatlarını ve tüm detayları çoktan hazırlamıştı. Tüm bunları hızlıca sıraladıktan sonra, “Hepiniz bu öneriyi kabul ederseniz ki edeceğinize eminim, Bayan Holt’un geceye sunuculuk yapmasını rica edebiliriz,” dedi.

Birkaç kişi şaşkınlıkla gözlerini kırıştıırıp isteksizce başlarını sallayınca Bayan Bainbridge’in organizasyon komitesi üzerinde bir hâkimiyeti olduğunu ve ona hayır diyemeyeceklerini fark ettim. Ama ben operayı hiç mi hiç sevmiyordum. Bu yüzden onunla biraz eğlenmeye karar verdim.

“Ya da...” diye başladım. Tam o anda odada nefeslerin tutulduğuna yemin edebilirim. “Bayan Bainbridge, bu etkinliklerde genellikle nasıl bir izleyici kitlesi olur?”

“Canberra’nın en iyi ailelerinin kadınları gelir,” dedi savunmacı bir tavırla. “Geçen yıl seksen, ondan önceki yıl yetmiş beş kadın vardı, yani sayı artıyor. Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyız.” Yüzünde gülümsemeyle bana bakıyordu ama gülümsemesi buz gibiydi.

“Yani şu daha eğlenceli olmaz mı?.. Hazır kadın seyirciler de varken... Bilmiyorum, opera herkesin harcı değil, o yüzden bir defile düzenlemek eğlenceli olmaz mıydı?”

“Ah, evet!” diye haykırdı yanımda oturan kadın. “Modaya *ba-yılıyor*rum ve bu toplantılarda olacağını duyduğumda çok heyecanlandım.”

Bayan Bainbridge ona temkinli bir bakış attı ama çok geçti. Odada defilenin farklılık getireceği, daha geniş kitleyi çekebileceği konusunda mırıltılar dolaşmaya başlamıştı bile.

“Sonra etkinliği,” diye devam ettim, “akşam yemeği yerine günün erken saatlerinde düzenleyip kadınların birbirleriyle rahatlıkla sohbet edebileceği bir beş çayı partisi yapabiliriz.”

“Ah, bilemiyorum,” dedi Bayan Bainbridge. “İnsanlar etrafta dolaşıp bir şeyler yemekten hoşlanmayabilir.”

“Lady Bird Johnson birkaç ay önce benim için tam da böyle bir çay partisi düzenledi,” dedim. “Çok başarılıydı. Hem çok büyük bütçeye de gerek kalmaz hem de daha fazla kişi gelebilir. Hatta defile için tüm kıyafetleri ben sağlarım, modelleri ben bulurum, isterseniz tüm defileyi ben organize ederim. Bu benim özel yeteneğim.”

“Hepsi sizin mağazalarınızdan mı olacak?” diye sordu Bayan Bainbridge. Sorusundaki imajı sezmiştim: *Bu bir Magg tanıtımı mı?*

“Farklı yerlerden temin ederiz,” dedim. “Oylamaya koyalım mı? Opera ve beş çeşit yemek isteyenler ellerini kaldırsın.”

Bayan Bainbridge ve bir başka kadın meydan okurcasına ellerini kaldırdı.

“Defile ve çay partisi isteyenler?”

Benimki de dahil diğer altı kişi ellerini kaldırdı.

“Bu konuda sizinle çalışmak ne büyük bir zevk olacak,” dedim Bayan Bainbridge’e. “Ayrıca ben berbat bir sunucuyum. Ne diyeceğimi bilemez, herkesin keyfini kaçıırım. Ama bir konuşma yapabilirim. Ne hakkında konuşmamı istediğinizi bana söylemeniz yeterli.”

Bayan Bainbridge’in bana ısındığını söylemek isterdim ama öyle olmadı. Harry’nin, vakfına gereken ilgiyi göstermemesini bir türlü affedememiş gibiydi. Onun himaye görevini neredeyse tamamen görmezden gelmesini kişisel bir hakaret olarak görüyordu. Ayrıca vakfına bağışçı olarak çekmek istediği seçkin kitle için moda-
nın yeterince iyi olmadığını düşünüyordu. Kibar ve saygılıydı ama en ufak ayrıntılarda bile benimle farklı fikirde olmaktan keyif alıyor gibiydi. Ayrıntılara önem vermediğim için çoğu zaman istediğini yapmasına izin veriyordum. Bilet kartlarının mavi ya da sarı olması benim için önemli değildi, bu yüzden bunun son küçük tartışma olacağını düşünerek çoğu zaman kazanmasına izin veriyordum. Ama hiçbir zaman öyle olmadı.

Satışa çıktıkları ilk hafta yüz otuz bilet satmamıza rağmen defilenin iyi bir fikir olduğunu kabul etmedi. Etkinliği daha büyük balo salonuna taşımak zorunda kaldığı için homurdandı ama bu benim için harikaydı çünkü mankenler odanın tam ortasından yürüyebiliyor ve kıyafetler her açıdan görülebiliyordu.

Sonunda etkinlikten bir hafta önce bana hangi konu hakkında konuşacağım bilgisi verildi. Başbakanın eşi olmanın nasıl bir his olduğunu anlatacaktım. Telefonu kapatıp omzumu silktim ve konuşma metnini yazmak için masamın başına geçtim.

Daha önce defilelerde yorum yapmış profesyonel bir sunucu tutmuştuk. Rex'teki Büyük Balo Salonu Noel ışıklarıyla donatılmıştı ve köşedeki devasa ağaç altın süslemelerle parlıyordu. Sohbet eden kadınlar gelip yerlerini buldular. Perdeler çekildi, sahne ışıkları yandı ve odaya bir sessizlik çöktü. Sonra ilk manken çıktı.

Organizasyon komitesinin geri kalanıyla birlikte ön sıraya oturmuştum, konuşma metnini sakladığım dosya kucağımdaydı. Yerdeki ışıklar elbisenin kabarık eteğinde parlayıp gölgeler oluşturuyordu. Karşımdaki bu manzarayla gurur duyuyordum. Bu elbiseyi ben tasarlamamış olabilirdim ama Magg'in dönüştüğü bu imparatorluk benim elimden çıkmıştı. Modeller gelmeye devam ettikçe, bu başarının bir parçası olan tüm kadınları düşündüm. Öncelikle Betty. Annem ve Vieve. Kendi işlerime devam edebilmem için ev cephesiyle ilgilenen Tiny. Benim yerime geçip işi büyük bir tutku ve özenle yöneten Caroline. Genç tasarımcılar ve terziler, hatta muhasebecimiz, mizah duygusu olmayan Bayan White. Magg elbiseleri arasında Schiaparelli, Pierre Cardin, Mary Quant ve Chanel gibi markaların tasarımları da vardı; hepsi de stoklarımızda mevcuttu. Ama defiledeki tasarımların çoğu

bize aitti. Sahne renklerin, modern kesimlerin ve klasik tarzların âdeta bir patlaması gibiydi. Gösteri, yüksek işlemeli bel detayına sahip uzun kollu, zarif bir gelinlikle son buldu. Seyirciler coşkuyla alkışladı ve etrafıma bakınca etkinlik organizatörlerinin hepsinin gülümsediğini gördüm. Perdeler tekrar açılınca içeriye gün ışığı doldu. Ardından sunucu, vakıf hakkında birkaç söz söylemesi ve beni takdim etmesi için Bayan Bainbridge'i kürsüye davet etti.

Kısaca yirminci yüzyılın başlarındaki içki karşıtı hareketten türediğini keşfettiğim, ancak şimdi okul çocuklarının geride kalmamaları için üniforma ve kitap almalarına yardımcı olmaya yönelik çalışmalar yapan Kadınlar Dayanışma Vakfı'ndan bahsetti. Beklediğimden çok daha dokunaklı bir konuşmaydı ve coşkuyla alkışladım.

"Şimdi çay partimizden önce konuk konuşmacımızı kürsüye davet etmek istiyorum. Karşınızda başbakanımızın eşi Bayan Harold Holt," dedi.

Ayağa kalkıp kürsüye yaklaştığımda seyirciler alkışlamaya başladı. Belki de beni tanıtmaya biçiminden kaynaklanıyordu. Harold'ı severdim ama adımın onun tarafından gölgede bırakılmasından hoşlanmamıştım. Belki de başbakan olmadığım ve onun hakkında sadece ikinci el hikâyeler anlatabileceğim için Bayan Bainbridge'in hayal kırıklığına uğramasından bıkmıştım. Ya da odayı dolduran kadınların bana bakmasından. Bu yüzden dosyamı açtığımda, en üstte duran o hafta yazdığım konuşma metnini okumak yerine Kore'deki Ewha Kadınlar Üniversitesi'nde yaptığım konuşmayı bulana kadar sayfaları çevirdim.

"İyi günler. Bugün sizinle kadınlar hakkında konuşmak istiyorum. Doğuştan gelen niteliklerinden -yaratıcılıklarından, sağduyularından, şefkatlerinden- ve tüm bunların başarıları için nasıl kullanılabileceği hakkında." Bakışlarıyla âdeta içimi delen Bayan Bainbridge'e göz attım.

“Ama önce,” dedim, biraz doğaçlama yaparak, “çay partisi sırasında yanıma gelip kendinizi tanıtırsanız ki umarım gelirsiniz, lütfen bana Bayan Holt demeyin. Benim adım Zara.”

O gece yatakta yatarken Harry'ye olanlardan bahsettim. Sırtının kaskatı kesilen sol kısmına parmaklarımla masaj yaparken konuşmamın ne kadar iyi karşılandığını anlatıyordum.

“Biliyor musun, moda tasarımcısı olmak isteyen on yedi yaşlarında genç bir kız da gelmişti,” diye devam ettim. “Annesini bilet alsın diye zorlamış. O yaşlardayken moda tasarımcısı olmayı hayal ettiğim günleri hatırladım. Eh, sonunda başardım, değil mi? Tüm hayallerim gerçek oldu. Ama hayal kurarken karşılaşılabileceğin engelleri düşünmezsin, oysaki bu engelleri yaşamak, sana öğrenmeyi ve büyümeyi öğretir.”

“Hı-hı,” dedi Harry, başparmaklarımla biraz fazla derine bastırduğimde yüzünü buruşturdu.

“Ah, özür dilerim sevgilim. Gevezeliğimle yine başını ağrıttım değil mi?”

“Hiç de değil,” dedi, sesi yüzünü gömdüğü yastıktan dolayı boğuk çıkmıştı. “Seninle her zaman gurur duyuyorum. Seninle gurur duymaktan asla vazgeçmeyeceğim.”

Eğilip sırtını öptüm. “Bizimle gurur duymaktan asla vazgeçmeyeceğim. Biz iki deli dolu genç olarak fena sayılmazdık.”

Sağ kolunu arkama uzatıp kalçamı sevgiyle okşadı. “Seni seviyorum, Zara.”

“Ben de seni seviyorum, Harry.”

Noel hazırlıkları koşturmayla geçiyordu. Birçok kişiye hediye almamız gerekiyordu. Bir yandan aile ve arkadaşlarla ilgilenirken bir yandan da Harry'nin ilişkilerini iyi tutması gereken tüm personel ve iş bağlantıları için hediyeleri alacak birini ayarlamak zorunda kalmıştım.

Bu sırada yıllardır dişçiye gitmediği için kuzeyden Allison gelmişti. Korkuyordu ve yanında bir arkadaşının olmasını istiyordu, bu yüzden onu bizimle kalmaya davet edip kendi dişçiye gitmeyi önermiştim. Diş hekimim çok nazik bir adamdı ve özellikle onun için cumartesi günü muayenesini açmıştı. Diş hekimi ona dört dolgu yapıp arka dişini çekmiş ve ağrı kesiciler eşliğinde korkunç bir baş ağrısıyla onu başkanlık binasına göndermişti.

Hepimiz o öğleden sonra Portsea'ye gitmeyi umuyorduk ama Allison seyahat edecek durumda değildi ve ben de hediyeleri paketlemede oldukça geride kalmıştım. Harry ve Tiny birlikte gince ben de Allison'la televizyon izlemiş ve sabah hediyeleri paketlemeye yardım edeceğine dair ondan söz almıştım.

Ertesi gün Tony geldiğinde vakit akşamüstüydü. Allison'la birlikte dizlerimize kadar hediye paketlerine batmıştık ve daha şimdiden bir kadeh Noel konyağı içmiştik.

Onu içeri aldım. "Tony? Harry'nin burada olmadığını biliyor-sun."

"Evet, biliyorum, ben..." Cümlesini tamamlayamadı, beti benzi atmıştı. İşte o zaman içimi bir korku kapladı.

"Ne oldu?"

"Harry'yi bulamıyorlar."

"Bu da ne demek şimdi? Kim onu bulamıyor?" Boşluğa düşüyormuşum gibi içim bir tuhaf oldu.

Sesimdeki telaşı duyan Allison yanıma gelmişti.

Tony bir bana, bir ona baktı. "Cheviot Plajı'nda yüzmeye gitti ve geri dönmedi."

Yüzmek. Harry tam bir su kuşuydu. Bir an rahatladım. “Ah, o zaman endişelenmemize gerek yok sanırım. Muhtemelen bir yerlerde güneşlenecek kaya bulmuştur ve hepimizi telaşlandırdığını bildiği için keyifle gülüyordur.”

Tony önce ellerine, sonra bana baktı. “Bayan Holt, bir itirazınız yoksa sizi hemen Melbourne’ye götürmek istiyorum.”

Yine o düşme hissi. Allison kolunu belime doladı.

“Tamam,” dedim. “Tamam o zaman. Ama henüz telaş yapmamıza gerek yok, değil mi? Biri her an arayıp geldiğini söyleyebilir.”

“Hazırda bir RAAF uçağı ve ön tarafta bir araba sizi bekliyor.”

“Paltomu alayım. Allison da gelebilir mi?”

“Elbette. Elbette, neye ihtiyacınız varsa.”

Hazırlandıktan sonra arabaya binerken durumu kafamda evirip çeviriyordum.

Harry iyi olacak. O güçlü bir yüzücüdür. Her zaman iyidir.

(Ama sırtı, o spazm, onu yoran o ağrı kesiciler.)

Adam demir gibi. Formu yerinde. Sırt ağrısı çekmeden önce hayatında neredeyse hiç hasta olmamıştı.

(Yaşlanıyor. Neredeyse altmış yaşında.)

Cheviot Plajı’nda onlarca kez yüzdü. Orayı çok iyi biliyor.

(Ben de öyle. Tahmin edilemez ve çalkantılı sular.)

Bir saat içinde gökyüzüne yükseliyorduk. Allison olumlu düşünmemiz gerektiğiyle ilgili gevezelik ederek dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Ama Tony hâlâ Harry’nin bulunduğu dair bir telefon almamıştı.

“Umudunu kaybetme,” dedi Allison. “En iyi sonucu elde etmek için o harika hayal gücünü kullan.”

Böylece gözlerimi kapattım. Uçak türbülansa girince sertçe sallanmaya başladık. Midem bulanmıştı. Tek hayal edebildiğim kasvetli beyaz bir boşluktu.

MELBOURNE, ARALIK 1968

Zara, bir önceki yılın her günü farklı bir şey dilemişti. Zamanda geriye gidebilseydi, o ana gitmek isterdi. Harry'nin gittiği güne geri dönmek. "Bir iki gün daha bekle, Allison'ı da alalım, hep birlikte gideriz," derdi.

Ya da belki Marjorie'yi öğrendiği zamana döner ve ona ya onunla ilişkisini bitireceğini ya da onu boşanma mahkemesine sürükleyip siyasi kariyerini mahvedeceğini söylerdi. Çünkü sahilde onunla birlikte olan Marjorie'ydi ve muhtemelen suların tehlikeli olduğu sırada ona hava atmak için suya girmişti.

Belki de Portsea'deki evi satın aldıkları zamana döner ve "Paramızı biriktirip yazlığımızı Bingil Körfezi'ne yapalım," derdi, çünkü oradaki kulübelerinin önündeki su hiç çekilmez ve girdap olmazdı.

Sanki her şeyi değiştirebilecek çok fazla fırsat vardı, sanki kader bir şekilde ağını örebilirdi... O uzun Portsea yolculuğundan, tepeden geçen helikopterlerin gürültüsünden, oğullarının bakışlarından, kocasının muhtemelen öldüğünü bilmenin getirdiği

yalnız ve korkunç histen, aynı zamanda içini acıyla delen umut duygusundan kaçabilirdi. Tüm bunlar olurken kameralar çökmüş yüzünü, titreyen ellerini çekmişti.

Ama kimse zamanda geriye gidemezdi. Bu çılgın senaryoları, Harry'yle bir şekilde dünyanın sarsıntısından ve baskısından kaçıp sonsuza dek mutlu yaşadıkları Bingil Körfezi'ne çekilip, günlerini kanepede bacak bacak üstüne atarak geçirdikleri anları hayal etmeyi bırakmalıydı.

Zara gözlerini açtı. Oğlu Nick'in evinde, arka verandada küçük Sophie ile oturuyordu. Torunu kısa süre önce üç yaşına girmişti ve artık Harry'yle şakıyıp duran o minik bebek değildi.

"Bak ne çizdim, büyükanne," dedi Sophie, kırmızı kalemle çizilmiş bir resmi gösteriyordu.

"Bakalım, neler çizmişsin," dedi Zara, okuma gözlüğünü takarak. Resim, parlayan güneşin altında yazlık bir elbise giymiş bir kız çocuğuna aitti. "Çok güzel. Elbise de ne hoş ama güneşin altında duruyorken şapka taksa iyi olur." Küçük kızın burnuna dokundu. "Her zaman bağlamı göz önünde bulundurarak tasarla."

Zara'nın ne demek istediğini anlamayan Sophie, burnunu kırtırdı ama kızına şapka çizmek için küçük resim masasına geri döndü.

"Gel benimle elbise çiz, büyükanne," diye seslendi.

Zara dizlerinin cıtırdadığını hissederek torununun yanma oflaya puflaya oturdu ve kâğıtla kaleme uzandı.

YAZAR NOTU

Hem dünya çapında hem de kişisel anlamda pek çok zorlukla mücadele ettiğim için yeni bir kitap yayımlamamın üzerinden epey zaman geçti. Pek çok insanın desteği, tabiri caizse, beni tekrar kendime getirmede çok önemliydi. Vanessa'ya ve Hachette'teki herkese: Bana hem gerçek hem de mecazi anlamda alan açtığınız ve yazılarıma olan inancınızı sürdürdüğünüz için teşekkür ederim. Sevgisi ve uygunsuz şakalarıyla işler imkânsız görüldüğünde beni ayakta tutan kız kardeşim Mary-Rose'a. Dostlukları, dertleşmeleri ve bazen de karaoke yapma imkânı sağladıkları için diğer tüm yazar arkadaşlarıma (Lisa, Helen, Isobelle, Kathleen, Jo, Kate) ve tüm akademisyen arkadaşlarıma (Beth, Alex, Sandra, Diğer Lisa, Diğer Kate, Heather). Sevgili çocuklarım Luka ve Astrid'e; keskin zekâlarını, bilgeliklerini ve o enfes alaycı bakışlarını tamamen benden aldıklarını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Koşulsuz sevgileri için anneme ve kardeşime. Kahramanım David'e, ben hikâyelerimi anlatabileyim diye ocağın sönmemesini sağladığın için.

Son birkaç yıldır yazarken kucağımı ısıtan sevgili kedilerime de özel bir teşekkür borçluyum: Samwise, Frodo, Onyxia (huzur

içinde uyuyun), Pangur ve Norna. Frodo, seni özlemeyi asla bırakmayacağım.

Bu romanın kıvılcımını yakan Dame Zara Holt/Bate'e teşekkür ederim. Onun 1968'de yayımlanan otobiyografisi *My Life and Harry*'yi okudum ve bu etkileyici kadının yaşamından ilham alarak, onun deneyimlerinden beslenen kurgusal bir dünya yaratmak istedim. Bizden önce gelen, engelleri zorlayan ve tutkuyla yaşamış kadınlara çok şey borçluyuz. Zara bunu yaptı.

Ama en çok da neredeyse otuz yıldır yanımda olan sevgili edebiyat ajanım Selwa Anthony'ye içten teşekkürlerimi sunuyorum. Bu yolculuk, tıpkı iyi bir roman gibi sürprizlerle ve dönemeçlerle doluydu ama sonunda hep mutlu bir sona yöneldi.